

ДАНИЕЛ СТИЙЛ РАДОСТ И БОЛКА

Превод от английски: Йорданка Пенкова, 1994

chitanka.info

*На чудото в моя живот:
Биатрикс, Тревър, Тод, Ник,
Саманта, Виктория, Ванеса,
Макс и Зара,
за цялата радост и безкрайното
щастие, с което ме даряват,
и на най-прекрасното от всички чудеса...
моята единствена любов, Попай.
От все сърце и душа!*

Д.С.

ЧУДО

*Като искрица едва
в теб надеждата проблясва,
после лумна във мечта,
че от светлата любов
сърчице ще затупти,
нов зараждащ се живот.
Но каква покруса грабва
изнурената душа
щом на късчета се пръсва
таз лелеяна мечта.
От болка вик,
от мъка стон
и пак мечти
по благодат
за теб,
за мен,
и пак трептиш,
без дъх пламтиш
с душа и тяло във екстаз,*

нощта пронизва твоят вик
с копнеж
голям като света
и молиш се със шепот глух
да чуе теб добрият дух.
В очакване притихваш цяла
от плаха радост премаляла
и тъй до онзи ден,
когато
пет по-безценни и от злато
пръстенца малки
с вопъл жален
ръкава ти задърпат,
мамо.
Не се отчайвай,
не предавай
мечтата си за рожба свята,
че няма чудо на света,
по-хубав дар на таз земя
от онзи дар,
раздран от вик,
когато дойде тя,
и в миг,
притиснеш я със две ръце
до разтуптяното сърце
с любов безмерна —
най-свидната
и скъпоценна.

ГЛАВА 1

Небето бе искрящосиньо, а денят — жарък и безветрен, когато Даяна Гуд слезе от лимузината с баща си. Под булото с цвят на слонова кост чертите на лицето ѝ изглеждаха по-меки от обикновено. Шофьорът ѝ помогна да излезе от колата и оправи шлейфа на дългата рокля от тежка коприна, която тихо изшумоля. Застанала пред черквата, Даяна вдигна сияещ поглед към баща си, а после затвори очи и се опита да запомни абсолютно всяка подробност от този миг. Никога през живота си не бе се чувствала толкова щастлива. Всичко беше съвършено.

— Много си красива — каза нежно баща ѝ, като я гледаше изправена пред епископалната черква „Вси светии“ в Пасадена. Майка ѝ бе тръгнала преди тях с другата кола заедно с двете ѝ сестри, техните съпрузи и деца. Даяна беше средната дъщеря, обхваната от типичния стремеж да бъде най-добрата и най-умната, да постигне по-големи успехи. Обичаше сестрите си дълбоко и предано, но при все това винаги изпитваше необходимост да направи нещо повече от тях. Не че те бяха на някакво недостижимо ниво. Голямата, Гейл, бе имала намерение да следва медицина, но през първата година от подготовителните курсове в университета се запозна с Джак, омъжи се за него още същия юни и веднага забременя. Сега беше на двайсет и девет години и вече имаше три очарователни момиченца. Даяна бе две години по-малка от нея и макар да бяха близки, помежду им винаги бе съществувало някакво съперничество, бяха учудващо различни. Гейл изобщо не си спомняше, че е искала да става лекарка. Щастливо омъжена, тя се задоволяваше с това да си стои вкъщи с децата, семейството изцяло запълваше времето ѝ. Беше идеалната съпруга за един лекар — интелигентна, образована и проявяваща пълно разбиране за работното му време като акушер-гинеколог. Преди няколко седмици бе доверила на Даяна, че планирали да си имат поне още едно дете. Джак ужасно искал момче. Целият живот на Гейл се въртеше около съпруга, децата и дома им. Изобщо не я блазнеше

светът на професионалната дейност, за разлика от двете ѝ по-малки сестри.

В някои отношения Даяна си приличаше повече с по-малката сестра, Сам. Саманта беше амбициозна, борбена и животът ѝ от къщи я изпълваше с вълнение. През първите две години на своя брак бе полагала отчаяни усилия да съчетае семейния живот с кариерата си. Но когато се роди и второто ѝ дете, тринайсет месеца след първото и едва две години след като се бе омъжила, тя беше принудена да признае, че това просто е невъзможно. Напусна работата си в една художествена галерия в Лос Анджелис и реши да си остане вкъщи. Новината много зарадва мъжа ѝ, но месеци след това Сам изпитваше неудовлетвореност. През двете години, откакто бяха женени, работата на Шеймъс бе започнала да получава признание, почитателите му се множаха и той постепенно ставаше един от най-преуспяващите съвременни млади художници в Лос Анджелис. Сам работеше вкъщи като дизайнерка на свободна практика, но дори и така за нея бе почти невъзможно да се справя без чужда помощ с двете си съвсем малки деца. Обожаваше да си бъде вкъщи с Шеймъс и малките, бракът им бе прекрасен, а синчето и дъщеричката приличаха на пухкави херувимчета. Всеки, който ги видеше, моментално се влюбваше в тях. И въпреки това имаше моменти, когато тя завиждаше на Даяна за нейното място в света на работещите, в компанията на „големите“, както се изразяваше.

Ала в очите на Даяна животът на сестрите ѝ изглеждаше прекалено установен. Доколкото можеше да прецени, на двайсет и пет и двайсет и девет години те сякаш вече бяха получили всичко, което са желали. Сам беше щастлива, в света на модерното изкуство се чувстваше в свои води. Гейл също бе намерила призванието си като съпруга на лекар. Даяна обаче винаги бе искала да постигне много повече от онова, което имаха те. Бе учила в Станфорд, после завърши едногодишния подготвителен курс за университета в Париж, Сорбоната. След като се дипломира, отиде за още една година в Париж. Намери си приказно апартаментче на Рю дьо Гренел, на левия бряг на Сена, и известно време наистина смяташе да остане там. Но след като работи година и половина за „Пари мач“, започна да я измъчва носталгия по Щатите, по семейството... и най-вече, за нейна голяма изненада — по сестрите ѝ. Тогава Гейл тъкмо бе родила третото

си дете, а Сам очакваше първото и на Даяна просто ѝ се искаше да бъде с тях.

Когато се завърна, започнаха да я измъчват противоречиви чувства. През първите няколко месеца не я напускаха съмненията дали е постъпила правилно, дали не е трябвало да прояви повече воля и да остане във Франция.

Париж беше прекрасен, но в Лос Анджелис също бе интересно и почти веднага след пристигането си Даяна намери страхотна работа — като старши редактор в „Тудей’с хоум“. Тогава списанието беше още ново и възможностите — главозамайващи. Заплатата бе добра, хората — мили, условията — чудесни. А ѝ дадоха и чудесен кабинет. За броени месеци тя вече ръководеше снимките, наемаше фотографи, сама пишеше наново някои от материалите и летеше до разни екзотични места, за да оглежда необикновено красиви къщи. От време на време дори отскачаше до Париж, до Лондон. Засне една вила в Южна Франция, друга — в Северна Германия. И, разбира се, посещаваше Ню Йорк, Палм Бийч, Хюстън, Далас, Сан Франциско и други американски градове. Това беше идеалната работа за нея, която я превърна в обект на завист за приятелите, дори за сестрите ѝ. На всеки, който не разбираше с какво напрежение е свързана, се струваше вълшебна, на Даяна — също.

Тя срещна Анди скоро след като бе постъпила в списанието, на едно парти за представители на средствата за информация. Вечерта, когато се запознаха, приказваха, без да спрат, цели шест часа в едно италианско ресторантче. Още преди да успее да си поеме дъх, Анди ѝ предложи да се пренесе в неговия апартамент. Тя изчака шест месеца, преди да го направи — опасяваше се, че ще загуби своята независимост. Но беше луда по него и Анди го знаеше. Той също беше ужасно влюбен и двамата се допълваха безупречно. По всичко личеше, че си подхождат идеално. Той беше висок, хубав и рус, бивша тенис звезда в Йейл, от старо и уважавано нюйоркско семейство. Бе дошъл в Лос Анджелис, за да учи в юридическия факултет на университета. Веднага след завършването беше постъпил в правния отдел на голяма телевизионна компания. Обичаше работата си и въпросите, с които се занимаваше, хората, с които се срещаше, правеха силно впечатление на Даяна. Той беше правен съветник на няколко важни програми и компанията бе изключително доволна от начина, по който се справяше

дори с най-сложните договори. Даяна обичаше да ходи на деловите вечери с него, да се среща, с някои от звездите и да разговаря с юристи, с големи продуценти и важни агенти. Нивото беше шеметно, но Анди се справяше с лекота. Носеше на раменете си умна глава и блясъкът на света, с който го свързваха неговите служебни задължения, почти не му правеше впечатление. Харесваше професията си и имаше намерение след време да отвори собствена кантора, специализирана по правните проблеми в развлекателния бранш. Разбираше обаче, че е още твърде рано, и бе доволен от ценния опит, който придобиваше в телевизионната компания. Знаеше точно какво трябва да постигне и какво иска да получи от живота. Много преди това бе начертал план на кариерата си и когато се появи Даяна, само за броени дни разбра, че тя е жената, която иска за съпруга и майка на децата си. Анди имаше трима братя, двама от които — еднояйчни близнаци, и Даяна си мислеше, че може би и на тях ще им се родят близнаци. Те често говореха за децата, които ще имат, и тя си даваше сметка, че сексуалната непредпазливост, която понякога си позволяваха, е породена от желанието да предизвикат съдбата. Никой от двамата нямаше да се смути, ако тя забременееше и това ги принудеше преждевременно да се оженят. Само месеци след като се бяха запознали, те вече открито обсъждаха плановете си за женитба и своите намерения за далечното бъдеще.

Живееха заедно в малък, но красив апартамент на Бевърли Хилс. До голяма степен вкусовете им се покриваха, дори бяха купили две картини на Шеймъс. С доходите на двамата можеха да си позволят нещо наистина хубаво. Бяха обзавели жилището в ярко изразен модернистичен стил и даваха всичките си допълнителни доходи за предмети на изкуството. Искаха един ден да сложат началото на сериозна сбирка, но засега нямаха толкова средства, така че купуваха каквото беше по джоба им и страшно му се радваха.

Даяна бе най-доволна от това, че Анди се разбира прекрасно с родителите ѝ, с нейните сестри и зетьове. Макар че Джак и Шеймъс бяха толкова различни, Анди явно харесваше и двамата и когато нямаше предвиден делови обяд в компанията, често обядваше с тях. Изглежда, се чувстваше еднакво непринудено в света на изкуството на Шеймъс и в света на Джак, с когото говореха ту за изследвания в областта на медицината, ту за финансови инвестиции. Андрю Дъглас

беше непосредствен, симпатичен мъж и всичко в съвместния им живот изпълваше Даяна с радостно вълнение. След първата година отидоха заедно в Европа и тя му показва всичките си любими кътчета в Париж, а след това пътуваха по долината на Лоара. После заминаха за Шотландия, да погостуват на Ник, по-малкия брат на Анди, който беше там за една година. Прекараха чудесно и когато се върнаха, започнаха спокойно да планират женитбата си през следващото лято. Сгодиха се година и половина, след като се бяха запознали и определиха датата на сватбата осем месеца по-късно, през юни. Решиха да отидат на сватбено пътешествие отново в Европа, този път в Южна Франция, Италия и Испания. Даяна бе успяла да си вземе три седмици отпуск от списанието, Анди бе измолил от компанията също толкова.

Търсиха си къща в Брентуд, Уестуд и Санта Моника. В Малибу видяха една, която наистина им хареса, дори бяха готови да пътуват всеки ден оттам. Но през март откриха идеалния дом в Пасификс Палисейдс. Години наред голямо семейство се бе грижило с любов за него, но децата бяха порасли и тръгнаха по своя път и възрастната двойка, на която принадлежеше, го продаваше, макар и с голяма неохота. Анди и Даяна се влюбиха в къщата от пръв поглед: голяма, топла, с несиметрично разположени пристройки, облицована с дърво, заобиколена от красиви дървета и огромна градина, в която щяха да играят децата им. Вторият етаж бе зает от прекрасен апартамент за стопаните, по един кабинет за всеки от двамата, както и елегантна стая за гости. А на горния бяха разположени четири огромни детски спални.

Крайният срок за изпразване на къщата беше през май и Анди се бе пренесъл в нея само три седмици преди венчавката. В деня на предсватбената вечеря, която родителите на Даяна дадоха в „Бистро“ на Бевърли Хилс, навсякъде из нея все още бяха разхвърляни кашони и Даяна бе оставила куфарите си за сватбеното пътешествие отпред в антрето.

Не искаше да прекарва нощта преди венчавката с Анди и остана да спи при родителите си, в спалнята от своето детство. След като се събуди, дълго се излежава, загледана в така познатите тапети на избелели розови и сини цветчета. Изпитваше странно чувство при мисълта, че след няколко часа ще бъде вече друг човек, ще бъде

омъжена... и какво ли означаваше това? Каква ли щеше да бъде тогава? Дали щеше да се чувства по-различно, отколкото когато бе живяла с него? Щеше ли той да се промени? Ами самата тя. Изведнъж всичко ѝ се стори доста страшничко. Замисли се за сестрите си, за мъжете им, за децата, които им се бяха родили, и как всичко това ги бе променило, в началото незабележимо. А после, с течение на годините, те сякаш се бяха превърнали в част от цялото, което представляваха заедно с мъжете и децата си. Тя все още бе близка с тях, но съществуваше някаква неуловима разлика. Странна беше и представата, че след година може би и тя ще си има дете. При тази мисъл стомахът ѝ леко се сви от радостна тревога. Любовните нощи с Анди бяха изключително преживяване, но още по-вълнуващо бе съзнанието, че в близко време те може би ще дадат плод и ще им се роди бебе. Обичаше Анди толкова много, че ѝ беше приятно да си представя как ще му ражда деца.

Когато стана от леглото в деня на своята сватба, Даяна още продължаваше да се усмихва, замислена за Анди и за бъдещия им съвместен живот. Слезе долу да изпие на спокойствие чаша кафе, преди останалите да са се събудили. След малко дойде и майка ѝ. Половин час по-късно пристигнаха Гейл и Сам с децата, за да се издокарат тук и да помогнат на Даяна да се приготви за венчавката. Мъжете им си бяха останали вкъщи, и двамата щяха да бъдат шафери. Трите дъщерички на Гейл и момиченцето на Сам щяха да хвърлят цветя пред булката, а момченцето щеше да носи пръстените. Само на две годинки, то беше толкова сладко в бялото копринено костюмче, което Даяна му бе избрала, че когато го видяха, тя и сестрите ѝ се просълзиха.

Скоро след идването им майката на Даяна събра децата около себе си. Бе наела едно момиче, което ѝ помагаше да ги държи под контрол, докато дъщерите ѝ се обличаха. „Типично за нея!“ — подхвърли с усмивка и вдигната вежда Гейл. Майка им обикновено се сещаше за всичко, предвиждаше възможни случайности и беше толкова организирана, че всички роптаеха, когато още от юни започваше да им се обажда, за да ги пита как ще прекарат Деня на благодарността. Ала при подготовката на сватбата тя бе за Даяна като изпратена от бога. Самата Даяна беше толкова ангажирана в списанието, че едва успяваше да ходи на пробите за собствената си

рокля, но майка ѝ се бе погрижила за всичко и тя беше сигурна, че благодарение на нея тържеството ще протече гладко. До този момент нещата се развиваха именно така. Сестрите ѝ изглеждаха прекрасно в светлопрасковените си копринени рокли и носеха рози в най-бледия оттенък на същия цвят. Момиченцата също бяха много елегантни, в бели роклички и колани с цвят на праскова. Когато тръгнаха с баба си и майките си към черквата, те носеха в малките си, облечени в ръкавици ръце, кошнички с листа от розов цвят. Даяна остана вкъщи и прекара последните, изпълнени с нервно напрежение моменти, в лек разговор с баща си.

— Изглеждаш направо красива, скъпа — сияеше насреща ѝ той. Винаги се бе гордял с нея, тя бе толкова порядъчна, мила и отзивчива.

Даяна също не можеше да се оплаче от родителите си, те не криеха нищо, не предявяваха неразумни изисквания, никога не се бяха държали враждебно с нея, дори, доколкото си спомняше, когато бе започнала да поотрасва.

Гейл бе имала повече разпавии с тях, тя и майка ѝ често се бяха спреквали, и то доста остро. Гейл беше най-голямата и по-късно с охота обясняваше, че тя ги била дресирала. Но Даяна винаги бе смятала, че родителите им са много разумни хора. В повечето случаи и Саманта се съгласяваше с нея, макар в началото госпожа Гуд да бе малко притеснена от това, че тя ще се жени за художник. Но постепенно родителите ѝ бяха започнали да се възхищават от Шеймъс и да го уважават. Той бе доста особен, но беше трудно човек да не го харесва.

По отношение на Андрю Дъглас нямаха изобщо никакви резерви. Андрю беше прекрасен мъж и те бяха уверени, че Даяна ще е много щастлива с него.

— Страх ли те е? — попита нежно баща ѝ.

Тя крачеше из хола в очакване да минат последните минути, преди да излязат навън и да се качат в лимузината, която щеше да ги откара на церемонията. Оставаше още малко време и на Даяна внезапно ѝ се прииска всичко вече да е минало и да е настъпила нощта, която щяха да прекарат в „Бел Еър“, или да седят вече в самолета, с който на следващата сутрин щяха да отлетят за Париж.

— Нещо такова — усмихна се тя и отново заприлича на дете. Под булото дългата ѝ червеникавокафява коса бе вдигната на кок и ѝ

придаваше изключително светски вид, а същевременно изглеждаше ужасно млада. Тя никога не бе имала задръжки да се обърне към баща си и да му каже какво чувства, да сподели с него грижите и страховете си.

Но сега нямаше сериозни опасения, само няколко останали без отговор въпроса.

— Продължавам да се питам дали отсега нататък ще бъде по-различно... когато се оженим, искам да кажа... Нали разбираш, не просто да живеем заедно... — Тя въздъхна и пак се усмихна. — Всичко изглежда така сериозно, нали?

На двайсет и седем години Даяна все още се чувстваше много млада, а понякога и твърде стара. Но като че тъкмо сега беше подходящият момент да се омъжи, особено пък за човек като Андрю Уилям Дъглас, когото обичаше от все сърце.

— Сериозно е — отвърна с усмивка баща ѝ и устните му нежно докоснаха челото ѝ.

Той беше висок, изискан мъж с бяла коса и пронизателни сини очи. Познаваше я добре и харесваше жената, в която се бе превърнала, както и мъжа, за когото предстоеше да се венчае. Знаеше, че ще живеят добре, по отношение на Андрю и Даяна не таеше никакви опасения. Ако съдбата бъде благосклонна към тях, те щяха да стигнат далеч и той им желаше от все сърце всичко хубаво в това пътуване.

— Ти си готова за брака. Знаеш какво правиш, той е добър човек. Няма да сгрешис, скъпа. Пък и ние сме винаги на твое разположение... и на Анди, разбира се. Надявам се, че и двамата знаете това.

— Аз го зная. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя отклони поглед. Изведнъж ѝ домъчня страшно, че напуска баща си и тази къща, въпреки че не живееше вече тук. В известен смисъл ѝ бе по-трудно да се раздели с него, отколкото с майка си, която бе по-заета, по-делова. Преди да потеглят към черквата, вниманието на госпожа Гуд бе изцяло погълнато от поставянето на булото и от грижите децата да не настъпят шлейфа на сватбената рокля. Сега, когато Даяна бе останала сама с баща си в хола, нищо не отклоняваше вниманието им, между тях имаше само любов, надежда и радостно вълнение.

— Хайде, млада госпожо — рече накрая той с твърд, но преливащ от обич глас, — имаме да ходим на една сватба. — Усмихна

се и ѝ предложи сгънатата си в лакътя ръка.

Двамата с шофьора ѝ помогнаха да влезе в колата с дългия си шлейф и спуснатото було и след миг тя вече бе настанена на задната седалка с огромния букет от бели рози в ръка. Роклята ѝ се разстилаше по цялото купе. Когато потеглиха, видя група деца, които махаха и сочеха към нея. „Гледай!... Гледай!... Булка!“ Съзнанието, че тези думи се отнасят за нея, я изпълни със странно усещане и докато се отдалечаваха, главата ѝ се замая от възбуда. Изведнъж сърцето ѝ се разтуптя и тя се зае да оправя булото, дантеления корсаж и широките атлазени ръкави, безчет пъти свалени и прикачвани по време на пробите. Роклята бе изцяло във викториански стил, строго официална.

На тържеството след венчавката в „Оукмънт Кънтри Клъб“ бяха поканени триста души. Щяха да дойдат всички: стари приятелки от училище, близки на родителите ѝ, далечни роднини, колеги от списанието, приятели на Анди и цял куп хора от компанията, които той бе поканил. Най-близкият му приятел от работата Уилям Бенингтън щеше да присъства и на венчавката. Няколко телевизионни звезди, с които бе общувал отблизо, докато бе подготвял договорите им, също щяха да ги почетат с присъствието си. Родителите и тримата братя на младоженеца вече бяха пристигнали. Ник, който бе прекарал една година в Шотландия, сега работеше в Лондон, а Грег и Алекс — близнаците, учеха в икономическия институт в Харвард, но и те бяха дошли. Близнаците, шест години по-млади от Анди, който беше на трийсет и две, винаги се бяха възхищавали от него. Те бяха във възторг и от Даяна, която предвкушаваше удоволствието занапред да ги вижда по-често, да ги кани за ваканциите, дори евентуално да ги уговори да се преместят в Калифорния. Но за разлика от Анди другите синове на Дъгласови предпочитаха източните щати. Грег и Алекс възнамеряваха да се установят в Ню Йорк или Бостън, дори може би в Лондон като Ник.

— Ние не сме обвързани със звездите като брат ни — добродушно се бе пошегувал снощи на предсватбената вечеря Ник. Но си личеше, че са възхитени от успехите му и от булката, която си бе избрал. Трите момчета явно много се гордееха с най-големия си брат.

Докато стояха отвън, Даяна чуваше музиката на орган, която се носеше от черквата. Хвана баща си подръка и през тялото ѝ премина

тръпка от възбуда. Погледна го със сините си и дълбоки като неговите очи и когато тръгнаха нагоре по стъпалата, стисна ръката му.

— Започва се, татко — прошепна тя.

— Всичко ще бъде наред — успокои я той също както вечерта, когато за пръв път бе участвала в пиеса... и когато на девет години бе паднала с колелото и си бе счупила ръката. Тогава той я бе закарал в болницата, разсмивайки я по пътя със смешни истории, а докато наместваха костите, я бе стискал здраво в прегръдките си.

Спряха непосредствено пред централния вход в очакване един от шаферите да им даде сигнал и той додаде:

— Ти си прекрасно момиче и ще бъдеш великолепна съпруга.

— Обичам те, татко — прошепна неспокойно тя.

— И аз те обичам, Даяна — наведе се и целуна бухналото було.

Силният аромат на розите се стелеше като облак около тях. И двамата знаеха, че ще запомнят този миг за цял живот. — Бог да те благослови — прошепна той, когато сигналят бе даден и сестрите ѝ бавно тръгнаха по пътеката. След тях вървяха три от най-старите приятелки на Даяна в същите прасковени рокли и муселинови шапки с огромни периферии, следвани от цяло шествие сладки дечица. Настъпи пауза, през която музиката стана още по-величествена, а после бавно-бавно, царствено и грациозно, влезе тя — млада кралица, тръгнала да срещне своя крал — в бялата, пристегната в талията атлазена рокля с красиви приложения от кремава дантела. Булото я обгръщаше като лека мъгла, а под него се виждаха бляскавата тъмна коса, нежната кожа, искрящите сини очи и изплашената полуусмивка, леко разтвори устните ѝ. Тя вдигна поглед и го видя да я чака — висок, красив и рус. И цял живот щеше да бъде така.

Когато Андрю я погледна, очите му се просълзиха. Тя приличаше на видение, носещо се плавно по покритата с бял атлаз пътеката.

И ето, Даяна най-сетне застана до него, хванала букета в разтрепераните си ръце. Анди нежно стисна пръстите ѝ и свещеникът тържествено се обърна към присъстващите, напомни им защо са се събрали и колко огромна е тяхната отговорност като членове на семейството и приятели, дошли да подкрепят младоженците, когато се заклеват един на друг да се обичат и да са си верни в добри и лоши времена, в болест и здраве, в богатство и бедност, докато смъртта ги раздели. Каза на Андрю и Даяна, че пътят им невинаги ще е равен, че

може съдбата понякога да не е благосклонна към тях, но те трябва да помнят клетвата си, да си помагат, да бъдат всеотдайни и силни в своята любов един към друг и към бога.

И двамата произнесоха клетвените думи със силни и ясни гласове. Ръцете на Даяна бяха престанали да треперят. Вече не бе изплашена. Беше до Анди. Точно там, където бе мястото ѝ. Никога, никога през живота си не се бе чувствала толкова щастлива. Когато свещеникът ги обяви за мъж и жена, тя цяла засия. Тясната златна халка, която Анди сложи на пръста ѝ, заблестя на слънчевата светлина. Той се наведе да я целуне и от очите му бликаше толкова любов и нежност, че накрая се разплака дори майка ѝ. Баща ѝ плачеше вече от доста време, още откакто я остави пред олтара до мъжа, когото тя обичаше. Знаеше, че никога повече няма да е същото... сега тя принадлежеше другиму.

Младоженците тръгнаха по пътеката, греещи от щастие, горди и все така сияещи, се качиха в колата, която щеше да ги откара на приема в клуба.

Танците там продължиха до шест вечерта. На Даяна ѝ се струваше, че са поканени всички хора, които е познавала някога, и още стотици други, които никога не е виждала. Към края на тържеството се чувстваше така, сякаш бе танцувала с всички присъстващи. Накрая тя, сестрите ѝ, Анди и неговите братя се впуснаха в лудешко лимбо. Наложиха се и двамата близнаци да танцуват със Сам, тъй като момчетата на Дъгласови бяха четири, а сестрите Гуд — само три, но на Сам това, изглежда, ѝ харесваше. Тя беше една година по-млада от тях и към края на приема тримата вече бяха станали близки. Даяна бе трогната, когато видя колко много от приятелите на Анди в компанията са тук. Беше дошъл дори председателят със съпругата си. Макар да стояха съвсем малко, беше много мило от тяхна страна, че им оказаха това внимание. Сред гостите бе и главният редактор на „Тудей’с хоум“. Той танцува няколко пъти с Даяна, а също и с майка ѝ.

Следобедът мина прекрасно, целият ден бе вълшебен — началото на един живот, за който винаги бе мечтала. Засега всичко се развиваше както трябва. Анди се бе появил в подходящ момент, през изминалите две и половина години се бе чувствала щастлива с него, съжителството им се бе оказало много приятно. И ѝ се струваше, че са избрали точно подходящия момент да се оженят. Двамата бяха сигурни

един в друг, в самите себе си и в това, което искаха от бъдещето: да са заедно, да вървят ръка за ръка и да изградят свое семейство. Имаше толкова много неща, които желяеха да си дадат и да споделят един с друг.

Преди да отиде да се преоблече, Даяна спря и погледна Анди. За миг я обзе чувството, че всичко е прекалено свършено. Не ѝ се искаше да сваля сватбената рокля, която никога повече нямаше да облече — тази красива реалност щеше да се превърне в спомен. Гледаше го и ѝ се искаше този момент никога да не свършва.

— Ти си невероятна — прошепна ѝ той и отново я повлече към дансинга за един последен валс, преди да си тръгнат от партито и да започнат съвместния си живот.

— Искан ми се този ден никога да не свършва — отрони тя, затвори очи и си представи колко прекрасно бе минало всичко.

— Няма да свърши — тихо каза Анди и я притисна още по-силно към себе си. — Аз няма да позволя. Винаги ще бъде така, Даяна... Не бива да го забравяме, ако някога нещата помежду ни не вървят...

— Това предупреждение ли е? — Тя леко се отдръпна и му се усмихна. — Отсега ли ще започнеш да ме подлагаш на изпитания.

— На големи изпитания — засмя се той. Това, което имаше предвид, не мина незабелязано за нея и тя прихна.

— Засрами се! — Двамата се смееха и продължаваха да кръжат в ритъма на валса.

— Аз ли? А кой ме заряза и се върна в дома на родителите си, за да бъде девственица в деня на сватбата?

— Само една нощ, Анди!

— Не беше само една нощ, повече беше, мен питай. — Отново я притегли към себе си и опря страна до булото ѝ, а тя нежно докосна с пръсти врата му.

— Една нощ беше...

— Ще трябва да ми се реваншираш със седмици, смятано от... — направи справка с часовника си — след около половин час. — Музиката постепенно затихна и той я погледна нежно: — Готова ли си да тръгваме?

Тя кимна, натъжена, че трябва да напусне сватбата. Но беше време, минаваше шест часът и двамата бяха уморени.

Докато се преобличаше, шаферките се качиха горе с нея. Даяна бавно свали красивата рокля и булото. Майка ѝ внимателно ги сложи на специална тапицирана окачалка и с лека усмивка остана да наблюдава от разстояние възбудата на младите жени. Тя обичаше дъщерите си повече от всичко на света. Те я бяха дарили с много радост и сега госпожа Гуд бе доволна да ги види всичките добре подредени и щастливо омъжени.

Даяна облече кремавия копринен костюм, който беше избрала заедно с майка си в магазина на „Шанел“ — с големи седефени копчета и морскосини биета. Чантата беше в същия цвят. Бе си купила и кремава шапка и възхитително елегантна, с огромния букет бели рози в ръце, слезе в хола, за да се срещне със съпруга си.

Анди влезе и очите му светнаха. След минута тя вече бе хвърлила сред тълпата отвън своя букет, а той — жартиерата си и двамата тичаха към колата под дъжд от оризови зърна и розови листенца. Преди това набързо се бяха разцелували със своите родители, братя и сестри. Обещаха да се обадят по телефона от сватбеното пътешествие, Даяна специално благодари на майка си и баща си за хубавата сватба. И заминаха с дългата бяла лимузина за хотел „Бел Еър“, където щяха да прекарат брачната си нощ в огромен апартамент с изглед към грижливо поддържания парк.

Когато колата потегли, Анди я прегърна през кръста и двамата въздъхнаха от облекчение и умора.

— Ох! Какъв ден! — рече той, облегна се назад и я погледна с тиха възхита. — Ти беше великолепна булка! — Мисълта, че всичко вече е свършило, му се струваше странна.

— И ти беше много красив — усмихна му се тя. — Чудесно беше!

— Ти и майка ти се справихте фантастично. Колегите от телевизията в един глас твърдят, че и по филмите не са виждали похубава сватба. — Да, на тяхната имаше атмосфера на любов и щастие, изпълваше я присъствието на близките и приятелите, но нямаше показност. — Сестрите ти също бяха страхотни. Когато се съберете, вие трите май наистина забравяте всякакво благоприличие — подразни я той и тя изпъна гръб в подправено възмущение.

— Така ли? Бих казала, че в това отношение момчетата Дъглас също имат с какво да се похвалят! Вие се държахте направо скандално!

— Не говори глупости! — Анди се загледа през прозореца с престорено сериозен вид, а младата му съпруга прихна и така го бльсна, че едва не го събори на пода.

— Шегуваш ли се? Извинявай, да не би да си забравил как всички заедно танцувахте бугалу с майка ми?

— Не си спомням такова нещо — отвърна той с невинно изражение. Двамата отново прихнаха.

— Ти си пиан.

— Няма как да не съм — обърна се към нея той и я сграбчи, притисна я към себе си и я целуна. Мина много време, преди да се отдръпне, за да си поеме въздух и двамата бяха останали без дъх. — Господи... цял ден умирам за една истинска целувка. Нямам търпение да стигнем в хотела и да разкъсам дрехите ти.

— Новия ми костюм? — Тя изглеждаше ужасена, а той се усмихваше при мисълта за това.

— И новата шапка към него. Все пак, трябва да призная, че са много хубави.

— Благодаря ти.

Те се хванаха за ръце и продължиха да си бърбят на задната седалка все едно току-що се бяха открили. Изпитваха странното чувство, че сега поставят началото на отношенията си, само че бяха стари приятели и всичко, което вършеха, беше спокойно и озарено от взаимната им любов.

Когато пристигнаха в хотела, един служител от администрацията ги поведе по пътеката към централната сграда. Минаха покрай дискретен надпис, който сочеше къде е сватбеното тържество на някакви Мейсън и Уинуд, и си размениха усмивки.

— Днес май е голям ден — прошепна ѝ Анди.

Хвърлиха един поглед на парка с лебедите и останаха възхитени, когато видяха апартамента си — на втория етаж, с огромен хол, малка кухня и приказна спалня, цялата във фина френска дамаска на цветчета и розов атлас. Мястото изглеждаше идеално за брачната им нощ. В хола имаше камина и Анди се надяваше, че вечерта ще бъде достатъчно хладна, за да я запалят.

— Красиво е — промълви тя, когато придружителят им излезе и затвори вратата след себе си.

— И ти си красива. — Той полека свали шапката ѝ и я запрати на една от масичките. После нежно разпусна косата ѝ и прокара пръсти през нея. — Ти си най-красивата жена, която съм виждал... и си моя... завинаги, завинаги... — Говореше като дете, което разказва приказка — та нали всички приказки завършваха точно така: „И след това булката и младоженецът заживели щастливо...“.

— Ти също си мой — уточни тя, но той нямаше нужда от напомняне, нито пък имаше никакви възражения. Докато се целуваха, елегантният нов костюм от „Шанел“ бе набързо разкопчан и когато Анди я положи на канапето, жакетът се свлече на пода. Миг по-късно до него бяха запратени и собствените му дрехи. Всичко, което бяха носили върху себе си, лежеше захвърлено на пода, а телата им — дълги, стройни и еластични — се откриваха за пръв път в съпружеска прегръдка. Сякаш този миг на страст събираше в себе си всичките им чувства и очаквания. Даяна се бе вкопчила в него, сякаш нямаше да го пусне дори за минута, докато е жива. Понесени от вълните на неспирно растящия екстаз, те потръпнаха в наслада, а после дълго останаха неподвижни в прегръдките си. Слънцето вече залязваше и дългите розови и оранжеви пръсти на последните му отблясъци зашариха из стаята. Двамата лежаха един до друг и си мислеха за общото бъдеще, което ги очакваше.

— Никога през живота си не съм бил толкова щастлив — нежно рече той.

— Надявам се, че винаги ще бъде така — прошепна тя, — че винаги ще те правя щастлив.

— Че взаимно ще си даряваме щастие — допълни той, освободи дългите си крайници от нейните и стана. Усмихна ѝ се и отиде до прозореца. Черните и бели лебеди плавно се плъзгаха по езерцето, тревата на моравите бе безупречно подстригана. Млади хора в яркоцветни коктейлни облекла бързаха към скрит от погледа му кът, във въздуха се носеха звуците на мелодия от естрадна програма.

— Това трябва да е сватбата на Мейсън и Уинуд — усмихна му се Даяна, все още излегната на канапето. Изведнъж я изпълни надеждата, че са си направили бебе.

Този път не бяха използвали никакви предпазни средства, вече нямаха причина да го правят. Бяха решили да престанат да ги употребяват веднага след като се оженят. Двете ѝ сестри бяха

забременели през медения месец. Даяна предполагаше, че и с нея ще стане същото, и това я изпълваше с истинска радост. След няколко минути тя също се надигна и застана до Анди. Точно в този момент младата жена в бяла сватбена рокля се затича по пътеката, притиснала към гърдите си късото бяло було и малкия букет. С нея беше момиче в червена рокля, вероятно шаферка. Булката изглеждаше приблизително на възрастта на Даяна, „изкуствена“ блондинка, доста привлекателна, с някаква чувствена хубост. Роклята ѝ беше къса, претенциозна, но не изглеждаше скъпа. Докато я наблюдаваха, нещо във вида ѝ, в начина, по който тичаше, трогна сърцата им. Тези вълнения им бяха много добре познати и те ѝ желаеха всичко най-хубаво.

— Хайде, Барби! — подкани я Джуди, момичето в червената рокля, когато Барбара се препъна с белите си атлазени обувки на високи токчета, купени сутринта от един евтин магазин, и едва не падна. — Ето, хвани се за мен... По-спокойно, малката... — Джуди протегна ръка и я подкрепи, а Барбара спря да си поеме дълбоко дъх и още малко да остане скрита от гостите. Джуди помахна на шафера и само с устни произнесе: „Време ли е?“. Той поклати глава и вдигна пет пръста, а тя кимна, че е разбрала. Двете жени бяха приятелки, макар да не се познаваха чак толкова отдавна. Актриси, работили като танцьорки в Лас Вегас, преди година те бяха дошли в Лос Анджелис и бяха решили заедно да наемат жилище, за да спестят нещо от оскъдните суми, които печелеха.

След пристигането си в Лос Анджелис Джуди бе получила две незначителни роли, няколко пъти я наемаха като модел и без малко не я включиха в една реклама. Барби бе участвала в балета на новата постановка на мюзикъла „Оклахома“, когато трупата гостуваше в града, и правеше опити, за съжаление неуспешни, да получи роля, в който и да е от телевизионните сериали, излъчвани денем. През останалото време, както и Джуди, работеше като сервитьорка. Щом пристигна в града, си намери страхотно място в „Хард рок кафе“. Успя да настани там и Джуди. Двете се запознаха с Чарли именно в кафенето.

В началото с него излизаше Джуди, но двамата не се понасяха и нямаха какво да си кажат. Барби беше тази, с която Чарли

непрекъснато идваше да разговаря. Известно време обядваше в кафенето почти всеки ден, накрая събра смелост и я покани да излязат. Когато за пръв път определи среща на Джуди, бе се решил по-лесно — тя бе толкова земна, толкова прозаична. А Барби беше наистина нещо специално.

Излиза с нея няколко пъти. На четвъртата среща бе вече влюбен до уши и ужасно се страхуваше да ѝ го каже. Дори известно време престана да я търси, но не можеше да не я вижда. Обади се на Джуди и я помоли да поговорят. Искаше да се посъветва с нея и се надяваше тя да му каже какво е отношението на Барби към него.

— Луда е по тебе, ненормалник такъв. — Виждаше ѝ се смешно мъж на двацет и девет години да бъде толкова наивен по отношение на жените. Нито тя, нито Барби бяха срещали друг като него. Той не беше особено хубав, но беше сладък, у него имаше нещо момчешко, беше така непоковарен и честен!

— Какво те кара да мислиш, че ме харесва? Казвала ли ти е нещо? — подозрително попита той и тя отново се разсмя.

— Познавам я по-добре от тебе.

Джуди знаеше, че Барби харесва милото му отношение към нея, неговата щедрост и че намира заведенията, в които я води, доста изискани. Като представител на голяма текстилна компания той изкарваше добри пари, получаваше големи комисиони. Обичаше да води момичетата в хубави ресторанти и за ерген битът му бе доста прилично устроен. Приятните неща в ежедневието имаха за него голямо значение. Той бе израснал в голяма беднотия в Ню Джърси, и много държеше сега да живее добре. Беше работил много, за да постигне това, и си го бе заслужил.

— Тя смята, че си страхотен — добави Джуди, питайки се дали не сгреша, като сама не положи особени усилия да го спечели, но той не беше неин тип. Тя обичаше вълненията, а Чарли беше твърде благоразумен. Мило момче наистина, но тя харесваше по-расови мъже. Търсеше нещо изключително, Чарли я отегчаваше.

Барбара обаче беше нещо друго. Джуди знаеше, че тя е израсла в неголям град. След като завършила гимназия, я избирали за мис „Какво ли не“ на града, а после имала голям скандал с родителите си и избягала в Лас Вегас. Много преди това мислела да замине за Ню

Йорк, но Ню Йорк бил прекалено далече от Солт Лейк, Вегас бил по-наблизо.

Макар Барби да се бе срещала с много мъже и да бе преживяла доста трудности, у нея все още имаше нещо почтено и непокварено, което караше Чарли да я обича. Тя също го харесваше. Той ѝ напомняше момчетата от родния град, наивността му я изненадваше приятно. След мъжете във Вегас и Лос Анджелис, които сякаш очакваха да получат от едно момиче всичко, от пари до секс, че и отгоре, неговата компания бе едно освежително разнообразие. Чарли не искаше нищо от нея, достатъчно му беше само да са заедно и да я глези, а това нямаше как да не ѝ се хареса. Макар да не беше красавец, не беше и грозен. Косата му беше червена, очите му — сини и цялата му кожа бе покрита с лунички. У него имаше нещо мило и познато, напомняше съседско момче, и доста жени, в това число и Барби, го намираха не само трогателен, но и привлекателен. Понякога тя си мислеше, че може би чрез него ще намери решение на много от проблемите си.

— Защо не ѝ кажеш какво изпитваш към нея? — окуражи го Джуди.

И после, едва три седмици след като бяха започнали да излизат, те изведнъж се сгодиха. А шест месеца по-късно Барбара стоеше зад живия плет в градината на хотел „Бел Еър“ и чакаше сигнала, който щеше да сложи началото на сватбата ѝ.

— Добре ли си? — погледна я загрижено Джуди, а тя нервно подскачаше от крак на крак като подплашен състезателен кон.

— Струва ми се, че ще повърна.

— Само да си посмяла! Отне ми два часа да подреждам косата ти под това було... Ще те убия!

— Добре, добре... Само че, Джуди, вече съм много стара за това.

Тя беше на трийсет години, само една година по-голяма от Чарли, но понякога ѝ се струваше, че е по-стара с хиляда години. Когато си слагаше по-малко грим и прибираше косата си на плитка отзад, изглеждаше по-млада от него. Но бе видяла в живота много повече неща и бе много по-опитна. Само Чарли забелязваше душевната ѝ доброта и чистота. Само той се бе оказал способен да докосне тази част от нея, която тя бе смятала за безвъзвратно загубена. Той я канеше в апартамента си и я гощаваше със собственоръчно

пригответени ястия, двамата ходеха на дълги разходки и той ѝ говореше, че иска да се запознае с нейното семейство. Но тя само клатеше глава и никога не отговаряше на въпросите му. Не обичаше тази тема и му заявяваше, че кракът ѝ няма да стъпи в Солт Лейк Сити, че не иска да вижда близките си никога повече, ала така и не му обясни защо. Бе побесняла, когато един ден двама мормонски мисионери се бяха появили пред апартамента, който делеше с Джуди, с намерението да я върнат към черквата и да я накарат да се прибере в Солт Лейк Сити. Бе блъснала вратата в лицата им и им бе изкрещяла да не се появяват никога повече. Не искаше нищо да ѝ напомня за живота в родния град, на който бе обърнала гръб. Чарли знаеше само, че тя има осем братя и сестри и двайсетина племенници и племеннички, но му беше ясно, че там с нея се е случило нещо, че причината едва ли се крие само в скуката. Ала тя категорично отказваше да говори за това.

Той бе много по-открит, що се отнася до собственото му минало. След раждането си бил изоставен на една железопътна гара, така пишело в документите му, и израснал в редица държавни сиропиталища в Ню Джърси. Няколко пъти бил вземан като храненик, на два пъти искали да го осиновят, но бил нервно дете, предразположено към алергии и кожни болести и на пет години вече сериозно страдал от астма. С течение на времето постепенно се отървал от повечето си оплаквания и години наред не получавал астматични пристъпи, но по това време станал прекалено голям за осиновяване и никой не го искал. Когато навършил осемнайсет, напуснал държавния приют, взел автобуса за Лос Анджелис и живеел тук вече от единайсет години. Проявил упоритост и завършил вечерен колеж. Сега мечтата му била да вземе диплома за висше икономическо образование. Това щяло да му позволи да си намери по-добра работа и да издържа семейството, за което копнеел. Връзката с Барби беше за него сбъдване на най-съкровената му мечта. Сега искаше единствено да се ожени за нея, да ѝ предложи хубав дом и двамата да го напълнят с деца, които да приличат на нея. Беше ѝ го казал веднъж и тя се бе изсмяла:

— Ще бъде много по-добре, ако приличат на теб!

Тя бе хубаво момиче с възхитителна фигура, но преди да срещне Чарли, никога не бе имала високо мнение за своята външност и изобщо за себе си. За разлика от мъжете, които бе познавала преди, той се

държеше с нея мило и грижовно. И все пак понякога ѝ се искаше да беше малко по-вълнуващ.

Когато пристигна в Лос Анджелис, Барби имаше намерение да тръгне с някой актьор, дори може би с филмова звезда. А вместо това се влюби в Чарли. Понякога се питаше дали да не почака още малко своя принц от приказките или поне някоя знаменитост от киното. Помъкна Чарли по магазините да му купуват нови дрехи, като се опитваше да го запознае с последната мода и да внесе малко повече тръпка във външността му. Но в края на краищата се видя принудена да се съгласи с него: на гърба му модните дрехи изглеждаха наистина глупаво. Той просто бе човек, роден да носи обикновено облекло. Когато Чарли оставяше косата си твърде дълга, тя щръкваше във всички посоки, така че се налагаше да я подстригва късо. Той никога не потъмняваше от слънцето, само изгаряше и после му излизаха мехури.

— Нали виждаш, че не съм роден да блестя — сериозно ѝ бе обяснил той една вечер, докато седяха на масата и похапваха от неговия специалитет — ребра с кнедли и пицна зелена салата. Бе ѝ доверил, че всъщност се е научил да го приготвя в едно от семействата, с които бе живял като храненик. Когато ѝ го каза, сърцето ѝ политна към него. Имаше моменти, в които истински го обичаше, и такива, когато не бе много сигурна в своите чувства и си задаваше разни въпроси. Дали той беше подходящият мъж за нея? Истински подходящият? Или го харесваше само защото е щедър, мил и добра партия? Знаеше, че с него не я очаква нищо лошо. Но също така и нищо бляскаво и вълнуващо.

В нейния живот никога не бе имало яснота и определеност, решенията винаги бяха ужасно трудни, цената, която трябваше да заплаща — прекалено висока, рисковете — неоправдано големи... освен с Чарли. Той ѝ предлагаше всичко, всичко, за което преди години бе мечтала... за което би трябвало да мечтае и сега. Сигурност, хубав дом, мил съпруг, който щеше да се грижи за нея, никакви тревоги, никакви главоболия, никакъв страх, че този месец няма да успее да си плати наема и че нещата отново ще тръгнат от лошо по-лошо и пак ще се наложи да започне работа като танцьорка в някой бар. Това, което наистина искаше, беше да направи кариера като актриса. Агентите, с които бе разговаряла, ѝ бяха казали, че има талант. Сега оставаше само

да пробие. А не беше много сигурна, че Чарли няма да ѝ попречи да го направи. Дали ще ѝ позволи да работи, след като се оженят? Дали няма да се противи на кариерата ѝ? Той твърдеше, че няма възражения, но от друга страна, непрекъснато говореше за деца, а това не влизаше в сметките ѝ — поне засега: не от него, не още, а може би и изобщо никога. Тя не му го бе казала, разбира се, но какво щеше да стане, ако щастieto ѝ се усмихне? Ако получи роля в някой сериал, който се излъчва всяка седмица, или дори голяма роля в някой сериозен филм? Какво щеше да прави тогава със скромното си семейно огнище? Обаче ако не успееше да пробие... поне нямаше да работи повече като сервитьорка. А може би не беше редно да гледа на нещата по този начин? Понякога изпитваше чувство на вина, че го прави, но трябваше да се погрижи за себе си. Този урок бе научила много отдавна, още в дома на родителите си. От тях бе получила доста уроци, които не искаше да ѝ бъдат повтаряни, дори не желаше да си ги спомня.

Трудно бе да не се повлияе от постоянството на Чарли, от неговото обожание, неговата всеотдайност, безхитростната му порядъчност и накрая Барби реши, че наистина го обича. Но сега, докато чакаше в градината на хотела, отново я обзе ужас. Ами ако греши? Ако започнат да се мразят след две години или дори още по-рано?

— Какво ще правя след това? — прошепна тя на Джуди.

— Вече е малко късно да разсъждаваш по този въпрос, нали? — отвърна тя и оправи роклята си от червена дантела. Джуди имаше много дълги крака и гърди, които напиреха да изхвъркнат от деколтето. Във Вегас ги бе подсилила със силикон, имаше там един познат хирург, който доста се бе потрудил над тях и всичките ѝ познати намираха, че резултатът е страхотен. С изключение на Барби, която смяташе, че е много глупаво да си купуваш цици. Да, ама нейните бяха големи, стегнати и истински. „По дяволите — обичаше да казва Джуди, когато Барби не можеше да я чуе, — та кой ще забележи разликата?“

Барби имаше изключителна фигура, едрият ѝ бюст контрастираше с тънката талия, толкова тънка, че Чарли почти я обхващаше с длани. Не беше висока, но имаше красиви крака. Беше момиче, което веднага привлича погледите — дори да навлече чувал от зебло, пак някак ще се изхитри да изглежда секси. Винаги беше секси

независимо в какво бе облечена. И сега в късата бяла сватбена рокля от плътно прилягаща към тялото коприна невинното и еротичното у нея контрастираха поразително.

— Не мислиш ли, че роклята ми е прекалено тясна? — Тя отново погледна неспокойно към Джуди. Чакането ѝ се струваше безкрайно. Не ѝ беше ясно защо просто не отидоха да се разпишат в общината и толкова. Чарли бе настоял — искал „истинска“ сватба.

Той придаваше изключително значение на тази венчавка, така че Барби се бе съгласила заради него. Лично на нея щеше да ѝ е много приятно да прекарат съботата и неделята в Рио. Но Чарли бе планирал цялото тържество и бе поканил всичките си приятели, щяха да дойдат шейсет души. Тя знаеше, че това е най-фантастичният хотел в Лос Анджелис с изключение може би на „Бевърли Хилс хотел“. Беше му споменала за него, но Чарли настояваше, че този бил по-хубав. Избраха най-евтиното меню и най-простата програма, ала той държеше сватбата им да е тук дори ако за нея отиде по-голямата част от спестяванията му. „Ти го заслужаваш“ — казваше ѝ той.

— Роклята ти е екстра — успокои я Джуди. Тя наистина намираще, че приятелката ѝ изглежда страхотно. Изплашена, но много хубава. — Всичко ще бъде наред, малката. Само се отпусни. — Вече се чудеше какво ли е предизвикало забавянето. Най-сетне шаферът се появи и музиката засвири. Чарли бе наел за сватбата изпълнители на контрабас, цигулка и електрическо пиано.

Засвириха „Ето, булката идва“ и Барби погледна към подиума, издигнат специално за случая. Чарли бе намерил отнякъде свещеник, който не бе задавал излишни въпроси във връзка с принадлежността ѝ към мормоните, така че накрая тя се бе съгласила той да ги венчае.

Марк, шаферът, ѝ предложи сгънатата си в лакътя ръка и я погледна с бащинска усмивка. Той беше два пъти по-възрастен от Чарли и имаше набита фигура. Чарли бе работил две години под негово ръководство и в известен смисъл той му беше като баща. Все още беше хубав мъж, макар че килограмите му бяха повечко и от гладко сресаната коса на посивелите слепоочия по страните му се стичаха вадички пот.

Преди да тръгнат към подиума, той се наведе към Барби с много сериозно изражение и каза:

— Стискам ти палци, Барбара... Всичко ще бъде наред. — Потупа ръката ѝ и тя се опита да не мисли за баща си.

— Благодаря ти, Марк.

Той се бе съгласил да предаде булката на младоженеца и да бъде шафер. Бе им подарил всичкото шампанско за случая, защото зет му познавал търговец на едро със страхотни доставчици от Напа Вали. Държеше всяко нещо на сватбата им да бъде, както се полага. Той самият беше разведен и имаше две дъщери, едната омъжена, а другата — още в колежа.

Тръгнаха по пътеката и Барбара се опита да не мисли за това, което предстоеше — нито за сватбата, нито за годините, през които ще бъде обвързана. А после изведнъж се изправи пред него... пред Чарли... толкова сладък, непоковарен и млад с тези сини очи, червена коса и мила усмивка. Беше облечен в бял смокинг с бял карамфил на ревера и приличаше на момче, облякло сакото на баща си за раздаването на свидетелствата. Невъзможно беше да се страхуваш от него, да изпитваш боязън от това, че ще му повериш живота си. И когато Марк стисна окуражително ръката ѝ, Барбара разбра, че всичките ѝ опасения са невероятно глупави. Като съпруга на Чарли не можеше да ѝ се случи нищо лошо. Постъпваше правилно, изведнъж се почувства уверена в това.

— Обичам те — прошепна той, когато тя застана до него. Барби го погледна и почувства, че наистина го обича. Той правеше за нея нещо прекрасно, поднасяше ѝ чудесен нов живот и ѝ предлагаше винаги да се грижи за нея и да я пази. Никой никога не се бе отнасял така с нея и докато го гледаше, я изпълни увереност, че той няма да я разочарова. Изведнъж се разкая за всичките съмнения, които бе имала, за всичките си страхове, за всичките моменти, в които тайно си бе мислила, че може да постигне нещо повече. Той беше напълно подходящ за нея — добър приятел, добър човек, добър съпруг, а тя бе глупачка да иска нещо повече. Беше на трийсет години и очарователният принц очевидно бе сгоден за друга някъде на някоя далечна планета. Чарли Уинуд беше принцът, който ѝ се полагаше, тя нямаше нужда от нищо повече, не желаше нищо повече от това, което той можеше да ѝ предложи.

— Обичам те, Чарли — прошепна тя, докато той слагаше пръстена на ръката ѝ. Той я целуна с просълзени очи и Барби се

притисна към него, изпълнена от желание да му даде онова, което му е липсвало през неговия самотен живот, да го накара да забрави всички страдания.

— Толкова много те обичам, Барб... — Нямаше такива думи, които да изразят безграничната му любов.

— Обещавам, че ще ти бъда добра съпруга... наистина ще бъда...

— Зная, сладкото ми момиченце — усмихна се той. После се чукнаха с шампанското на Марк и той я поведе към дансинга. За сватбата бяха направили на ливадата малък дансинг, а непосредствено до бара, точно зад оркестъра, имаше и бюфет.

Сватбата беше страхотна, всички се забавляваха чудесно, особено булката и младоженецът. И двамата пийваха порядъчно от шампанското на Марк, както и гостите им. Марк явно също си прекарваше добре, непрекъснато танцуваше с Джуди. Когато оркестърът засвири парчета от рода на „Хава Нагила“, всички до един бяха вече в повишено настроение.

После отново минаха на по-бавна музика, за да се поуспокоят и поохладят гостите. Подеха „Мун Ривър“ и Марк покани младоженката, а Чарли танцуваше с Джуди.

— Хубава булка си, Барб — рече Марк, докато се носеха бавно по дансинга. На небето светеха милион звезди и беше топло. Вечерта беше вълшебна. — Вие двамата ще имате прекрасен живот — уверено каза той и после допълни без капка съмнение в гласа: — И за доказателство ще си народите куп великолепни дечица.

— Защо си толкова сигурен? — попита с усмивка тя. Той беше мил човек и добър приятел.

— Защото съм вече стар и зная много. Зная как копнее за деца Чарли.

Тя също го знаеше, но вече му бе казала, че предпочита да почака няколко години, за да не изоставя кариерата си на актриса. Той не бе във възторг от идеята и двамата решиха да оставят разговора на тази тема за по-късно. Чарли още не го знаеше, но раждането бе единственото нещо, което наистина я плашеше. Дори сега, само като слушаше Марк да говори за деца, започваше да ѝ се повдига.

— Може ли да ви прекъсна? — любезно се намеси Чарли, предаде Джуди на Марк и откъсна булката за последния танц на

вечерта. И двамата бяха пили доста, на Барби ѝ се струваше, че сънува, всички присъстващи изглеждаха толкова весели и доволни!

— Добре ли прекара? — попита той, зарови лице във врата ѝ и почувства гърдите ѝ до тялото си. Всяко докосване до нея направо го влудяваше. Тя обичаше забавленията. Никога не казваше не, никога не възразяваше на нищо, което той искаше да правят, беше добро другарче и дяволски сексапилна жена. Докато въртеше съпругата си по дансинга, Чарли се чувстваше най-щастливият мъж на света.

— Великолепно — радостно се засмя Барби. — А ти?

— Това беше най-хубавата ми сватба — усмихна ѝ се той. Бяха почти еднакви на ръст и той я гледаше в очите, с чувството, че светът е негов.

— Не е кой знае какъв комплимент — престорено се нацупи тя и той я притисна още по-силно към себе си.

— Ти знаеш колко съм щастлив, Барб... поне се надявам, че го знаеш. За мен това е сбъждане на най-голямата ми мечта. — И началото на нещо, което никога не бе имал: любов, топлина, дом, семейство — всичко онова, което така отчаяно му бе липсвало.

— Зная — прошепна тя и когато Чарли я целуна, се почувства замаяна и безтегловна. Единствената картина, която се въртеше в главата ѝ, бе как лежи с него на плажа в Уайкики. На следващата сутрин заминаваха за Хаваите във връзка с една голяма комплексна сделка, а брачната си нощ щяха да прекарат в апартамента на Чарли. Бяха говорили да останат в „Бел Еър“, но просто не можеха да си го позволят, пък и това изобщо не беше важно за нея. Барби вече знаеше, че никога през живота си няма да забрави тази вечер и този миг.

Същата вечер и небето над Санта Барбара бе обсипано със звезди. Двайсет и пет души стояха и гледаха как Пилар Греъм и Бранфорд Коулман се целуват на лунната светлина. Всички бяха притихнали. Дватамата се обърнаха към приятелите си със сепнато и щастливо изражение и всички се разсмяха, заръкопляскаха и се развикаха одобрително. Марина Голети, съдийката, на която бе поверена церемонията, ги обяви за мъж и жена и всички веднага ги наобиколиха, за да изкажат благопожеланията си.

— Защо трябваше да чакате толкова дълго? — подкачи ги един приятел на Брад.

— Тренирахме — отвърна Пилар с изпълнен с достойнство глас, а дългата ѝ гъвкава фигура се губеше между гънките на широката рокля. Тя плуваше и правеше гимнастика всеки ден и Брадфорд обичаше да ѝ казва, че има тяло на младо момиче. Беше красива жена и се гордееше с гъстата си права коса, която се спускаше до раменете, почти напълно побеляла още когато беше на двайсет и няколко години. Вече близо две десетилетия я носеше все така.

— Тринайсет години май са много за тренировки!

Алис Джаксън, нейна партньорка в адвокатската кантора, ѝ прошепна с усмивка:

— Всички се радваме, че най-после се реши да се омъжиш за Брад.

— Да — допълни другият ѝ партньор Брус Хемингс. — Зная, че сега, когато Брад стана съдия, просто не искате никакви скандали.

— Правилно си разбрал — прозвуча непосредствено до нея дълбокият глас на Брад. Той я прегърна през раменете. — Не искам някой да я обвини, че спи със съдията, за да спечели неговата благосклонност в съда.

— Сякаш може да се очаква да бъдеш толкова добър към мен! — отвърна веднага на шегата с шегата Пилар и се облегна на него. Цялото им поведение показваше непринуденост, интимност и разбирателство.

Интересното беше, че когато Пилар завърши юридическия институт и се установи в Санта Барбара, в продължение на три години те бяха непримирими врагове. Тя бе получила назначение в съда като служебен адвокат, а той беше прокурор и всеки по-голям криминален процес сякаш ги насъскваше един срещу друг. Пилар мразеше неговите разбирания, неговите похвати, неговия стил, начина, по който неуморно нанасяше ударите си, докато не спечелеше делото или просто не сломеше съпротивата на съдебните заседатели. Неведнъж гневът им избухваше и те се спречкваха яростно в коридора пред залата. Неведнъж съдията ги призоваваше да спазват реда, а веднъж Пилар едва не прекара нощта в затвора за неуважение към съда, защото нарече Брад копеле пред него. Но нейната атака се стори на Брад така забавна, че той усложни нещата още повече — веднага след края на съдебното заседание я покани да вечерят заедно.

— Да не сте луд? Не чухте ли какво казах? — попита го тя, докато излизаха от залата. Още трепереше от ярост заради начина, по който бе подходил към едно дело за изнасилване.

— Така или иначе, ще трябва да вечеряте. А клиентът ви е виновен и вие много добре го знаете.

Тя го знаеше и се чувстваше неудобно, но някой все пак трябваше да защитава този човек, като вложи всичките си способности. Именно в това се състоеше нейната работа независимо дали харесваше, или не харесваше на Брад Коулман.

— Нямам никакво намерение да обсъждам с вас, господин Коулман, дали клиентът ми е виновен, или невинен. Това не е редно. Затова ли ме каните на вечеря? За да ме накарате да призная нещо, което после да използвате срещу мен? — Той я вбесяваше и тя пет пари не даваше, че е толкова привлекателен мъж. Кари Грант на прокуратурата. Наближаваше петдесетте, имаше снежнобяла коса и всички жени в службата ѝ говореха непрекъснато колко е красив и колко е секси. Пилар Грѐм не се интересуваше от тези неща, не и когато ставаше дума за Брадфорд. Отношението ѝ към него бе чисто служебно.

— Не бих си позволил подобна низост — тихо рече Брадфорд Коулман. — И мисля, че вие го знаете. Бих предпочел да работите при нас, а не като служебен защитник. Понякога ми се иска да сме на една и съща страна в съдебния процес. Двамата бихме направили на пух и прах всички аргументи на опонентите.

При тези думи тя не успя да сдържи усмивката си, беше поласкана. Но не отиде да вечеря с него. Знаеше, че той е вдовец, че има деца и че всички го харесват. Но за нея бе само прокурор. Никога не си позволяваше да види в него нещо повече от това, докато веднъж отново не се изправиха един срещу друг в много зрелищен процес, отразяван нашироко във вестниците. Беше голямо дело за убийство и за нещастие пресата го раздуваше с всичка сила. Престъплението беше отвратително. Младо момиче беше обвинено, че е убило любовника на майка си. То твърдеше, че се е опитал да я изнасили, но нямаше никакви доказателства за това, а майката стоварваше вината върху нея. Свидетелските показания бяха дълги и тежки, тактиката на адвокатите — брутална. И тогава, към средата на процеса, Брадфорд Коулман дойде при нея и ѝ каза спокойно, без увъртания, че са се появили нови

доказателства, които го карат да мисли, че нейната клиентка е невинна. Той поиска прекратяване на делото и по този начин се обяви в защита на момичето. Пилар често казваше, че не нейната работа, а неговата опитност и грижливите му издирвания са го спасили. Тя нямала никаква заслуга. И тогава най-после вечеряха заедно. След три дълги години. При тях нищо не идваше лесно, нито пък бързо.

По това време децата му бяха вече на тринайсет и десет години. Нанси беше на тринайсет, а Тед на десет и от момента, когато се запознаха с Пилар, двамата започнаха да се противят на това, че тя излиза с баща им. Майка им бе починала преди пет години, оттогава не бяха делили Брад с никого и нямаха никакво намерение да го отстъпват на друга жена дори и за броени часове. В началото правеха живота им труден. Макар Брад и Пилар да бяха наистина само приятели, децата усещаха, че от това може да се получи нещо повече и се мъчеха да го предотвратят. Брад бе дълбоко наскърбен от отношението им и Пилар му съчувстваше. Независимо дали щеше да бъде тя, или някоя друга, той имаше нужда и от други неща в живота си, не можеше вечно да се задоволява само с работата и децата. Колкото повече го опознаваше, толкова повече започваше да го уважава, толкова повече се впечатляваше от ума, от уменията, от душата му, от неговата непоклатима честност и почтеност. Той беше изключителен, дори надхвърляше онова, което ѝ бяха разказвали за него.

Преди да се усети, се бе влюбила до уши в Брад, както и той в нея, и двамата нямаха никаква представа как да се справят със съпротивата на децата.

— Остави сега децата, какво ще правим с работата ми? Вече не мога да поемам дела, в които ще трябва да се изправям срещу тебе, Брад. Това не би било етично... нито пък ще е хубаво за нас.

Лека-полека той се съгласи с нея, двамата започнаха да отказват дела, в които трябваше да се ругаят взаимно. След година тя се залови с частна практика и намираще работата си много приятна. Постепенно той също мина на частна практика. Живееха напрегнато и пълноценно и в края на краищата дори децата свикнаха с връзката им. Малко по малко те се бяха привързали към Пилар и бяха започнали да я приемат. Тя бе водила дълга и трудна война, за да ги спечели на своя страна, и когато Нанси навърши шестнайсет години, а Тед — тринайсет, три

години след началото на любовта им, Пилар Греъм се премести при Брадфорд Коулман.

По-късно купиха нова къща в Монтесито и децата пораснаха. Нанси замина да учи в колеж, а Тед — в училище с пансион и приятелите престанаха да ги питат кога ще се женят. Не виждаха нужда да го правят. Имаха неговите деца, а Пилар никога не бе искала да има собствени. Започнеха ли да ѝ задават нахални въпроси, тя обясняваше, че не изпитвала никаква потребност да разполага с парче хартия, за да доказва каквото и да било. Тя била омъжена за Брад в сърцето си и единствено това било меродавно.

Продължиха да живеят така, без притеснения, цели тринайсет години и когато Брад навърши шейсет и една, а Пилар четирийсет и две, той бе назначен за съдия в градския съд на Санта Барбара. Изведнъж и двамата си дадоха сметка, че за него може да стане неудобно да живее с жена, с която не е сключил брак. Особено ако пресата се захванеше с тях, което никак не бе изключено. Вече на няколко пъти вестниците бяха намеквали за връзката им.

Когато една сутрин по време на закуската подхванаха тази тема, Пилар придоби доста оклюмал вид.

— Мислиш ли, че трябва да се преместя?

Той се облегна на стола си с „Ню Йорк Таймс“ в ръцете и я погледна с развеселено изражение. На четирийсет и две години тя бе все така хубава, както на двайсет и шест, когато за пръв път се бе появила в съда като негова опонентка.

— Не намираш ли, че ще е малко прекалено?

— Ами, не искам да ти създавам неприятности. — С много разстроен вид тя наля и на двамата по още една чаша кафе.

— Не можеш ли да измислиш друго решение, адвокате? Аз мога.

— Какво? — неразбиращо го погледна тя. Наистина не можеше да измисли нищо.

— Много се радвам, че не ми се налага да разчитам на твоята защита, госпожице Греъм. Не ти ли минава през ума, че можем да се оженим? Пък ако мисълта за това все още ти е толкова неприятна, не виждам защо фактът, че живеем заедно, трябва да скандализира обществото. Сигурен съм, че и на съдиите се разрешава да живеят с някого. Нали и те са хора.

— Не смятам, че това решение ще е добро за теб. — Той имаше безупречна репутация и беше глупаво да я развалят.

— А какво ще кажеш за женитбата?

Тя мълча дълго, загледана навън към океана.

— Не зная. Всъщност никога не съм мислила за това... или поне от дълго време. Ти мислил ли си?

— Не, защото ти не желаше. Но не бих имал нищо против. — Той винаги бе искал да се ожени за нея, ала Пилар така непреклонно настояваше да останат свободни, да бъдат две отделни личности, един до друг и тясно свързани, но не „взаимно поглъщащи се“, както обичаше да се изразява. И в началото, разбира се, децата му също нямаше да са съгласни. Но не и сега. Нанси се бе омъжила предишната година и вече беше двацет и шест годишна, а Тед беше на двацет и три, голям мъж, и работеше в Чикаго.

— Толкова ли ще бъде ужасно, ако се оженим сега? — попита с плаха усмивка той, Пилар се поколеба, преди да отвърне:

— На нашите години? — Изглеждаше искрено стъписана, сякаш ѝ бе предложил нещо наистина странно, като например да скочи с парашут от самолет, нещо, за което не бе и помисляла.

— Да не би вече да са поставили възрастова бариера? Нямах представа — пошегува се той и тя се усмихна.

— Добре, добре... — Тя въздъхна и се облегна назад. — Не зная... просто ме е страх. Всичко бе така хубаво през тези години, защо да го променяме сега? Ами ако се развали?

— Винаги говориш така. Но защо трябва да се разваля? Ти ще се промениш ли? Ами аз?

— Не зная — сериозно го погледна тя. — Ще се промениш ли?

— Защо ще се променям, Пилар? Аз те обичам. Нищо не би ми било по-приятно от това да се оженя за теб. Може би ни е бил нужен точно такъв претекст, за да го направим.

— Но защо? Налага ли го нещо, освен назначението ти в съда, разбира се. Какъв е смисълът? Има ли това някакво значение за някого? И защо изобщо трябва да засяга някого?

— Никого не засяга. Това си е наша работа. Но аз искам да ми бъдеш съпруга. — Той се наведе към нея, взе ръцете ѝ в своите и я целуна. — Обичам те, Пилар Грѐъм. Ще те обичам до последния си

час. Искам да станеш моя жена независимо дали ще бъда съдия, или не. Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че си луд — усмихна му се тя и отново го целуна. — Работата ми е много напрегната. Освен това обичам да имам своите малки странности. Харесваше ми, че косата ми побеля на двайсет и пет години. Изобщо не съм страдала, че нямам деца, докато връстничките ми мъкнеха едно в раница на гърба си и бутеха друго в количка. Обичам да си изкарвам сама прехраната и нямам нищо против да не съм омъжена.

— И защо така? Би трябвало да се засрамиш, че живееш в грях. Нямах ли съвест?

— Никаква. Когато влязох в адвокатурата, ме накараха да се откажа от нея.

— Винаги съм подозирал нещо такова за тебе. Е, помисли малко по този въпрос — предложи небрежно той.

Това бе точно преди Коледа. През следващите шест месеца непрекъснато говореха, дискутираха и спориха за това. Накрая той се закле, че дори да го моли, няма да се ожени за нея. Но една вечер през май тя направо го смая.

— Мислих по този въпрос — каза Пилар, докато приготвяше кафето след вечерята.

— По кой въпрос? — Нямахше представа за какво говори.

— За нас двамата.

Внезапно разтревожен, той зачака Пилар да се доизкаже. Тя бе много независима и способна на всичко, можеше прибързано да стигне до някакво решение, а после да си втълпи, че е много важно да го приведе в изпълнение.

— Мисля, че трябва да се оженим — рече нехайно тя и му подаде кафето, но той се бе вторачил в нея и бе твърде сепнат, за да го поеме.

— Какво? След всичките аргументи, с които ме засипа по Коледа... какво, за бога, те накара да промениш мнението си?

— Нищо. Просто реших, че може би си прав и че може би ни е време. — Много бе мислила за това и й бе трудно да признае пред него, че някъде дълбоко в себе си изведнъж бе почувствала копнеж... да бъде негова... да бъде част от него... завинаги...

— И какво те накара да стигнеш до този извод?

— Не зная. — Тя явно искаше да се измъкне от отговора и той се ухили.

— Ти си побъркана, знаеш ли? Съвсем си побъркана. А пък аз те обичам. — Заобиколи кухненския плот, взе я в прегръдките си и я целуна. — Много, много те обичам независимо дали ще се омъжиш за мен, или не. Искаш ли още време, за да обмислиш решението си?

— Струва ми се, че ще е по-добре да не ми оставяш много време — засмя се тя. — Може да се откажа. Смятам, че трябва бързо да приключим с това. — Думите ѝ прозвучаха така, сякаш се отнасяха за нещо трудно и мъчително.

— Обещавам да бъде колкото е възможно по-безболезнено — отвърна с жар той.

Определиха датата през юни и се обадиха по телефона на децата. Те приеха новината с възторг и обещаха да дойдат, когато и да е сватбата. Изглежда, искрено се радваха за тях. После подбраха десет двойки, на които много държаха, и няколко неженени приятели и приятелки, нейните партньори от адвокатската кантора, двама негови колеги, между които и Марина Голети, най-добрата приятелка на Пилар, която щеше да извърши церемонията, и, разбира се, майката на Пилар. Двамата родители на Брад бяха починали преди много години, а майката на Пилар беше вдовица. Тя живееше и работеше в Ню Йорк, но бе обещала да дойде за венчавката. „Ако има такава“ — бе допълнила скептично тя, което, както можеше да се очаква, бе ядосало дъщеря ѝ.

Верен на обещанието си, Брад бе уредил всичко и бе възложил на своята секретарка да разпрати поканите. На Пилар оставаше само да си намери рокля. Тръгна да я купува заедно със заварената си дъщеря Нанси и с Марина Голети. Бе толкова объркана от всичко това, че едва не се наложи другите две жени да мерят дрехите вместо нея. Накрая намери красива рокля от ситно плисирана кремава коприна, модел на Мери Макфадън, в която приличаше на гръцка богиня.

Когато настъпи големият ден, косата ѝ бе вдигната нагоре, в нея бяха заплетени малки бели цветчета, а покрай лицето ѝ падаха нежни къдрици. Изглеждаше много елегантна и когато след церемонията се обърна към присъстващите, щастието бе изписано на лицето ѝ.

— Виждаш ли, не беше толкова страшно — прошепна ѝ Брад. Стояха един до друг и следяха гостите да се забавляват добре. Както

винаги, чувстваха безмълвната спокойна обвързаност помежду си. През изминалите тринайсет години разбирателството им бе надмогнало всичко: противоречията и стреса, страха и самотата, омразата. То бе породено от любовта, която ги бе събрала и напук на студените ветрове в живота ги бе задържала заедно в сигурното тихо пристанище, което бяха намерили един в друг. — Заради мен ли го правиш или заради тях? — попита нежно той.

— Странно — тихо отвърна Пилар, — всъщност го правя заради себе си. — Не бе имала намерение да го споделя с него, но в този момент като че беше редно да му се довери. — Съвсем внезапно почувствах нужда да съм омъжена за тебе и си дадох сметка за това.

— Много мило, че ми го казваш. — Той пристъпи към нея и я притисна в обятията си. — И аз чувствах нужда да съм женен за теб, Пилар. Вече от доста време. Но не исках да те притеснявам.

— Винаги си бил особено търпелив с мен в това отношение. Много съм ти благодарна. Предполагам, че просто ми е било нужно време — смутено се усмихна тя и той се разсмя. Добре че не искаше деца: ако трябваше да чакат още тринайсет години, докато тя се наклони, това можеше да се превърне в сериозен проблем.

— Моментът е много подходящ — нежно рече той. — Точно сега му беше времето. Обичам те... — Замълча и я погледна озадачено. — Всъщност ти коя си? Госпожа Коулман? Или госпожица Греъм?

— Не съм мислила за това. Не съм сигурна, че на моята възраст мога да променя името си. Малко трудно е само за един следобед да се тегли чертата на моите четирийсет и две години като Греъм. — Забеляза, че в очите му се появиха тъга и примирение, и добави: — Но от друга страна... може би след още тринайсет години... Знаеш ли какво, като ще е гарга...

— Коулман? — Той беше възхитен и трогнат. Това бе изключителен ден за тях двамата.

— Госпожа Коулман — тихо промълви тя. — Пилар Коулман. — Усмихна му се и заприлича на момиченце, а той я целуна и после я поведе при приятелите им в центъра на веселбата.

— Моите поздравления, Пилар — рече майка ѝ и ѝ се усмихна над чашата с шампанско, която бе хванала с грандиозно извита ръка.

На шейсет и седем години Елизабет Греъм бе все още хубава жена. Работеше като невролог в Ню Йорк вече повече от четирийсет

години и нямаше други деца. Бащата на Пилар, заемал длъжността съдия в нюйоркския апелационен съд, бе загинал при самолетна катастрофа в разцвета на кариерата си, когато Пилар беше в юридическия институт. — Днес ти изненада всички ни — каза хладно майка ѝ и Пилар ѝ се усмихна. С годините бе достатъчно помъдряла, за да не се хваща на въдицата и да си разваля настроението всеки път, когато майка ѝ я предизвикваше. Тя май го правеше прекалено често.

— Животът е пълен с прекрасни изненади. — Пилар се усмихна на Брад и през рамо на Марина.

Още от първия момент, когато се бе срещнала с нея след идването си в Санта Барбара, Пилар чувстваше Марина Голети като майка и придаваше голямо значение на факта, че именно тя бе извършила бракосъчетанието им. Марина бе колежка на Брад в съда, но с Пилар се бяха сприятелили много преди това. В продължение на шест месеца бяха работили заедно като служебни защитнички, а после Марина бе станала съдия. Но по това време Пилар вече се бе привързала много към нея, помежду им съществуваше близост, каквато напълно липсваше в отношенията със собствената ѝ майка, които бяха обтегнати открай време. За никого не беше тайна, че тя от дете почти не виждаше родителите си. Те бяха претрупани със служебни ангажименти и още на седем години Пилар се бе озовала в училище с пансион. По празниците я вземаха вкъщи и, както се изразяваше тя, я „въртяха на ръжен“ с въпроси какво е научила, доколко свободно говори френски и не би ли била така добра да обясни причината за последната си оценка по математика. Те ѝ бяха чужди, въпреки че баща ѝ бе полагал известно усилие да общува с нея поне по време на ваканциите. Но дори и той нямаше какво да ѝ каже, беше прекалено погълнат от работата си, както и майка ѝ. Тя бе дала на Пилар да разбере още от малка, че това, което прави за пациентите си, е много по-важно от ангажиментите към единствената ѝ дъщеря.

— Така и не разбрах защо са ме родили — бе казала тя на Брад в началото. — Никога не ми стана ясно дали съм се появила поради невнимание, или съм просто експеримент, който според тях се е оказал неуспешен. Нямаше никакво съмнение само в едно — че аз не им трябвах. Когато започнах да уча право, баща ми почувства облекчение. Струва ми се, едва тогава наистина се успокои, че не са допуснали ужасна грешка, като са ме родили. Преди това не си правеха дори

труда да идват при връчването на свидетелствата и дипломите ми. И, разбира се, майка ми беше бясна, че не се интересувам от медицина, но не може да се каже, че нейният пример беше особено заразителен.

В резултат на всичко това Пилар бе израсла в разни пансионни. Веднъж на шега каза на един от партньорите си в кантората, че и тя е била въдворена също като някои от израслите по затворите техни клиенти. Каквато и да бе причината, хладината в отношенията между родителите ѝ, тяхното безразличие към нея и налагащите се настроения на съвременето бяха направили брака много непривлекателен за нея, а раждането на деца — нещо, за което не би и помислила. Не искаше някой друг да изживее онова, което тя бе изживяла, и нямаше никаква представа как се отглежда едно дете. Не можеше да си послужи с пример от собственото си детство. Всъщност, когато за пръв път видя Брад с децата му, поведението му ѝ се стори доста странно. Той се държеше съвсем естествено, съвсем открито, без никакъв страх, бърбеше си с тях за най-различни неща и показваше чувствата си без каквито и да било задръжки. Пилар дори не можеше да си представи, че би могла да има с някого такива отношения, особено пък с дете. После малко по малко Брад ѝ помогна да стане пооткрита и да споделя вълнуващите я неща с хората, които обича. С времето свикна да се държи напълно свободно с децата му и с него. Но все още никога не бе пожелавала да има собствени.

Гледаше майка си и дори сега, в деня на сватбата си, не можеше да не си помисли колко малко ѝ бяха дали нейните родители.

— Днес изглеждаш много хубава, Пилар — каза непохватно майка ѝ, все едно че говореше на случаен познат или на чужд човек. Тя бе абсолютно неспособна да допусне, когато и да било до дълбоката тайна на чувствата си, при положение че изобщо имаше такива. — Колко жалко, че с Брад сте прекалено стари, за да имате деца.

Пилар я гледаше слисана, не ѝ се искаше да допусне до съзнанието си това, което току-що бе чула.

— Не мога да повярвам, че ми го казваш — отвърна тя толкова тихо, че дори Брад не я чу. — Как си позволяваш да изказваш предположения за нашия живот и за нашето бъдеще? — Марина я гледаше отстрани и видя как очите ѝ засвяткаха.

— Знаеш не по-зле от мен, че от медицинска гледна точка на твоята възраст едва ли е разумно да започнеш да раждаш — каза майка

й с хладен професионален тон и Пилар престана да се владее.

— Жени на моята възраст раждат всеки ден — избухна тя, ядосана на себе си, че отново се е хванала на въдицата. Собствено дете бе последното нещо на света, което искаше. Но от друга страна, майка й нямаше никакво право да изказва предположения, че няма или, още по-лошо, че не бива да ражда. След като през всичките тези години бе направила за нея толкова малко, можеше поне да не се бърка в интимния й живот и да я остави сама да взема решенията и определя становищата си.

— В Калифорния може и да раждат, Пилар. Но аз гледам тези деца всеки ден — увредени, бавноразвиващи се деца с болестта на Даун, някои от тях със сериозни аномалии и усложнения. Вярвай ми, не ти трябва такова нещо.

— Права си — погледна тя майка си право в очите, — не ми трябва. Никога не съм искала деца... благодарение на тебе и на баща ми...

След тези думи Пилар се скри сред гостите и докато търсеше Брад, почувства, че трепери. Той се бе дръпнал настрани да поговори с един приятел, докато, както му се бе сторило, Пилар бърбеше с майка си.

— Добре ли си? — прошепна й Марина. Косата й, също побеляла, беше къдрава и леко разрошена. Тя бе майката, която Пилар никога не бе имала, приятелката, за каквато винаги бе копняла. Беше доста мъдра и много пъти бе вземала решения, сходни с тези на Пилар, макар и по други причини. Най-голямото от единайсет деца, след смъртта на майка си Марина бе отгледала останалите десет, а тя самата бе останала неомъжена и не бе имала собствени. „Посветих се на работата“ — обясняваше тя и винаги се отнасяше с разбиране към неволите на приятелката си с нейните родители. През последните години Пилар не страдаше вече толкова, освен в редките случаи, когато се срещаше с майка си. „Докторката“, както я наричаше, идваше в Калифорния веднъж на две-три години и истината беше, че през останалото време изобщо не липсваше на дъщеря си. Вярна на дълга си, Пилар редовно й се обаждаше по телефона и винаги с изумление отбелязваше, че от детството й нищо не се е променило: разговорите им неизменно се превръщаха в разпити.

— Докторката май пак те е строявала — погледна я нежно нейната приятелка и Пилар се усмихна. Самото присъствие на Марина беше достатъчно, за да я накара да подобри мнението си за човешкия род. Тя бе от рядко срещаните хора с голяма душа, които правят живота на другите около себе си по-ценен.

— Не, само искаше да се увери дали Брад и аз сме наясно, че сме прекалено стари, за да имаме деца — отвърна с усмивка Пилар, но в гласа ѝ се долавяше изненадваща горчивина. Не се тревожеше от това, че няма да има деца, а от липсата на добри чувства, на топлота в отношението на собствената ѝ майка.

— И кой го казва? — Съдия Голети като че ли се бе засегнала заради нея. — Майка ми беше на петдесет и две, когато роди последното си дете.

— Много вдъхновяващ пример — прихна Пилар. — Обещай, че на мен няма да ми се случи такова нещо, или ще се гръмна още сега.

— В деня на сватбата си? Не ставай смешна! — И изненада Пилар с един въпрос: — Смятате ли да имате деца?

Марина познаваше много по-възрастни от тях хора, които напоследък се бяха сдобили с рожби, и беше любопитна да разбере какви са намеренията на приятелите ѝ. Чувстваше се достатъчно близка с Пилар, за да я попита. Бе така сепната от решението ѝ да сключи брак, след като винаги беше демонстрирала непреклонно желание да остане цял живот неомъжена, че сега поставяше под въпрос всичките ѝ досегашни становища.

Преди да отговори, Пилар се разсмя с глас.

— Мисля, че няма защо да се тревожиш. В списъка на желанията ми децата са на последно място, всъщност толкова назад, че дори не съм си дала труда да ги включа в него и нямам намерение да го правя. — Искаше да има Брад, но с положителност не и деца.

— Какво нямаш намерение да правиш? — Брад се присъедини към тях и с щастливо изражение прегърна жена си през кръста.

— Нямам намерение да се отказвам от адвокатската практика — рече Пилар, възвърнала безгрижния си вид. Успокояващото му присъствие я накара да забрави предизвикания от майка ѝ гняв.

— Нима някой е очаквал такова нещо? — Той явно бе изненадан как изобщо може да се зададе подобен въпрос. Пилар бе отличен

адвокат и обичаше работата си. Брад не можеше да си представи, че тя някога би се отказала от професията си.

— Смятам, че Пилар трябва да дойде при нас в съда — сериозно каза Марина Голети и си помисли, че идеята не е лоша. После някой я повика и тя ги остави. Пилар и Брад не помръдваха, вгледани един в друг, за момент сами в центъра на гъмжилото.

— Обичам те, госпожо Коулман. Как бих искал само да намеря думите, с които да ти го кажа!

— Имаш пред себе си цял живот, за да ми го кажеш... И аз да ти кажа... обичам те, Брад — прошепна тя.

— Ти заслужаваше това чакане, всяка минута от него. Ако трябваше, щях да те чакам още петдесет години.

— Е, тогава майка ми щеше наистина да се изнерви — разсмя се Пилар с изражение на малка пакостница.

— Така ли? Да не би да е разтревожена, че съм прекалено възрастен за теб? — В края на краищата той бе само с няколко години по-млад от тъща си.

— Не... опасенията й са, че аз съм прекалено възрастна. Смята, че можем да си изгубим ума и да започнем да раждаме ненормални деца, които после да станат нейни пациенти.

— Колко мило от нейна страна. Това ли ти каза? — Той малко се ядоса, но нямаше да допусне нещо да развали сериозно настроението му в този специален ден, който толкова дълго бе чакал.

— Да, фактически ми каза точно това. Добрата докторка сметна за свой дълг да ме предупреди.

— Ще си помислим дали да я каним на двайсет и петата ни годишнина — рече той и я целуна.

Танцуваха заедно и поотделно с приятелите си. В полунощ се измъкнаха тихо, за да отидат в апартамента, който Брад бе запазил в „Билтмор“.

— Щастлива ли си? — попита той, когато Пилар се облегна на него във взетата под наем лимузина.

— В екстаз съм — отвърна цяла сияеща тя и се прозя, после сложи глава на рамото му, а обутите си в бели атлазени обувки крака — на сгъваемата седалка. — О, господи... — изведнъж се смръщи тя и вдигна поглед към него. — Забравих да кажа довиждане на майка ми, а тя заминава утре сутринта. — Доктор Грѐм отиваше на някакъв

медицински конгрес в Лос Анджелис. Бе останала много доволна, че сватбата на Пилар се пада на толкова удобна за нея дата.

— Този път ти е простено, днес е денят на сватбата ти. Тя трябваше да дойде и да ти пожелае щастие — каза Брад и Пилар вдигна рамене. Това наистина не я интересуваше вече. Бе й отнело много време, но сега своеобразната война наистина бе приключила за нея. — Аз ще ти пожелаая щастие вместо майка ти — продължи нежно Брад и тя пак го целуна с дълбокото убеждение, че цял живот е чакала този момент. Брад бе въплъщение на всичките й желаня, дори нещо повече. За кратък миг изпита съжаление, че не се е омъжила за него по-рано.

Миналото, нейните родители, неудовлетвореността от тях, вече нямаха никакво значение. Сега единствено важни бяха Брад и предстоящият им съвместен живот. Тази вечер, докато пътуваха към „Билтмор“, бе в състояние да мисли само за бъдещето си с него.

ГЛАВА 2

През седмицата след Деня на благодарността Даяна бе затънала до гуша в работа по организирането на снимките за априлския брой. Подготвяха обширни материали за две къщи в Нюпорт Бийч и друга в Ла Джола. Отиде лично в Сан Диего да види как върви работата там и към края на следобедта беше изтощена. Собствениците се оказаха трудни хора, стопанката на дома не одобряваше нищо от онова, което правеха, и журналистката, на която бе възложила материала, през цялото време ѝ се оплакваше.

— Не се впрягай толкова — успокояваше я Даяна, чувствайки, че тя самата вече не издържа, целия следобед я мъчеше страхотно главоболие. — Ако усети, че се притесняваш, ще стане още по-лошо. Просто се дръж с нея като с малко момиченце. Тя иска да се появи в списанието, а твоята работа е да ѝ помогнеш да го направи.

Но малко след това фотографът изпадна в криза и заплаши, че ще напусне. Към края на деня всички бяха пред нервен срыв, особено Даяна.

Тя се върна в хотел „Валенсия“, влезе в стаята си и легна на кревата, без да пали лампата. Беше прекалено уморена, за да се движи, да говори или да вечеря. Нямаше сили дори да се обади на Анди. Знаеше, че по-късно ще го направи, но реши първо да вземе една гореща вана и да си поръча по телефона някаква супа от ресторанта на хотела. Преди да напълни ваната, позвъни за супата, а после отиде в банята. И тогава я видя. Издайническата следа от кръв, която всеки месец се молеше да не открие и все пак винаги откриваше въпреки молитвите, въпреки старанието им да се любят в най-подходящите за забременяване моменти.

Въпреки всичко отново не се бе получило. Не беше бременна. А се опитваха вече от шест месеца. Започваше да става обезсърчително — за Даяна, ако не за Анди.

Видя я и затвори очи, а когато след няколко минути влезе във ваната, по лицето ѝ се стичаха сълзи. Защо всичко беше толкова

трудно? Защо с нея се получава така? С двете ѝ сестри бе станало така лесно!

След като се изкъпа, се обади вкъщи на Анди. Той тъкмо се бе прибрал от късно заседание в компанията.

— Здравсти, бeбчo, как мина днес? — Изглежда, той също бе уморен и в началото Даяна реши да не му казва, преди да се върне, но той долови тъгата в гласа ѝ и се запита какво ли е станало. — Нещо да не е наред?

— Не... просто един тежък ден. — Опитва се да говори както обикновено, но сърцето я болеше. Чувстваше се така, сякаш всеки месец някой умираше и тя потъваше в траур.

— Струва ми се, че не е само това. Да нямаш неприятности с екипа или със собствениците на къщата?

— Не, не, всичко мина добре. Жената е цяла напаст и фотографът два пъти заплаши, че ще напусне, но това си е в реда на нещата — тъжно се усмихна тя.

— Какво има тогава? Какво премълчаваш?

— Нищо... аз... Няма нищо. Просто мензисът ми дойде, това е. Малко е потискащо. — Докато му го казваше, в очите ѝ напиреха сълзи, но той, изглежда, не беше обезкуражен.

— Голяма работа, малката. Това означава само, че трябва да опитаме пак. Глупости, минали са само шест месеца! На някои хора им отнема година-две. Отпусни се. Не се тревожи толкова и се радвай на пътуването. Обичам те, глупаво момиче! — Беше трогнат, че тя го понася толкова тежко всеки месец, но смяташе, че няма причини за безпокойство. Освен това и двамата работеха под постоянен стрес, а нервното напрежение пречи. Всеки го знае. — Защо през следващия месец не заминем за няколко дни в най-подходящия период? Помисли си по въпроса и ми кажи.

— Обичам те, Андрю Дъглас! — Тя се усмихна през сълзи със слушалката в ръка. Той беше страшно мил и се отнасяше много разумно към нейните опити да забременее. — Бих искала да се чувствам толкова спокойна по този въпрос, колкото и ти. Все си мисля, че би трябвало да ида при специалист или поне да поговоря с Джек и да видя какво мисли той.

— Не ставай смешна. — В гласа на Анди за пръв път се прокрадна досада, не искаше тя да обсъжда сексуалния им живот със

съпруга на сестра си. — И на двамата ни няма нищо, за бога.

— Откъде знаеш?

— Просто зная. Довери ми се.

— Добре, добре. Извинявай... Само че толкова много се разстройвам... всеки месец. Хващам се за всяко неразположение, всеки признак... Всеки път, когато съм уморена, или кихна, или стомахът ми не е наред, започвам да мисля, че съм бременна, а после, хоп... изведнъж всичко свършва.

Трудно беше да му обясни разочарованието, което изпитваше всеки път, мъката, страха, болката, празнотата, ужасния копнеж. Бяха заедно вече почти от три години, женени от шест месеца и сега искаше дете от него. Изведнъж започна да възприема като упрек дори празния трети етаж в къщата им. Бяха я купили, за да отглеждат в нея деца, а не се получаваше.

— Просто забрави за това известно време, мила. Ще стане, имай търпение. Кога се връщаш?

— Утре вечер, надявам се. Ако дотогава тези хора не ме побъркат — въздъхна тя. Изведнъж перспективата да се разправя с тях целия следващ ден я накара да се почувства още по-потисната. Отчаянието, което изпитваше всеки път, щом отново се окажеше с мензис, обезсмисляше всичко, което вършеше. Всеки месец го преживяваше като ужасна загуба, като една празнота, която не можеше да опише никому, дори и на Анди. Изглеждаше абсурдно, но неизменно я обземаше невероятна покруса, а после се опитваше да я превъзмогне и на нова сметка започваше да се надява... за да бъдат надеждите ѝ отново пометени след месец.

— Когато си дойдеш, ще те чакам вкъщи. Наспи се добре тази нощ и утре сутринта ще се чувстваш по-добре.

За него всичко беше много просто — обичайните отговори, окуражителните думи. Странно, но на Даяна някак си и се искаше и той да е загрижен. Искаше ѝ се да споделя нейните страхове, мъката ѝ... Но може би така беше по-добре.

— Обичам те, Ди.

— И аз те обичам, скъпи. Наистина ми липсваш.

— Ти също ми липсваш. До утре вечер.

Сложи слушалката и супата ѝ пристигна. Изобщо не си направи труда да я докосне. След малко изгаси лампите и остана да лежи в

тъмното, мислейки за детето, което толкова много искаше, и за яркочервеното петно, което отново бе сложило край на всичките ѝ мечти. Но когато заспиваше тази нощ, вече бе изпълнена с надежда, че следващия месец няма да е така.

Пилар Греъм, както продължаваше да се нарича в професията, седеше в кантората, съсредоточено преглеждаше преписката пред себе си и отбелязваше нещо, когато секретарката позвъни по интеркома и тя бързо вдигна слушалката.

— Съпрузите Робинсън дойдоха.

— Благодаря. Нека влязат. — Пилар стана и секретарката въведе сериозна на вид двойка, която тя явно очакваше. Жената беше някъде към четирийсетте, с добре подредена средно дълга тъмна коса. Мъжът бе висок и слаб, не особено скъпо облечен и малко по-възрастен. Към нея ги бе насочил друг адвокат и тя бе изучавала делото им цялата сутрин, преди да се срещне с тях.

— Здравейте, аз съм Пилар Греъм. — Ръкува се с тях и ги покани да седнат. Никой от двамата не пожела чай или кафе. Изглеждаха неспокойни и като че искаха час по-скоро да минат на въпроса.

— Цяла сутрин четох вашата преписка — тихо подхвана Пилар. Имаше вид на сериозна, зряла и интелигентна жена, на която могат да имат доверие. Знаеха за репутацията ѝ и тъкмо затова бяха дошли при нея. Тя бе известна като адвокатка, която в съда помита всичко пред себе си.

— Мислите ли, че можете да постигнете нещо? — Емили Робинсън я гледаше отчаяно. Пилар забеляза стаената в очите ѝ мъка и се запита дали ще може да направи нещо за нея.

— Надявам се да ви помогна, но, честно казано, още не съм сигурна. Не съм се запознала достатъчно добре с всичко. Искам да поговоря с някои колеги за този случай, поверително, разбира се. Опасявам се, че за първи път ми попада дело за родителските права при изкуствено оплождане. В някои области законите са малко неясни и в отделните щати има невероятни разлики. Както знаете, ситуацията определено не е лека и аз още не мога да се произнеса.

Лойд Робинсън се бе споразумял с едно седемнайсетгодишно момиче, Мишел, което живееше в планината близо до Ривърсайд, да

му роди дете. Тя вече бе дала живот на две извънбрачни деца и се бе съгласила с най-голяма готовност. Научил за нея в училището, в което работел и което впоследствие се принудил да напусне. Всичко станало с помощта на изкуствено осеменяване, извършено от местен лекар. Лойд ѝ платил пет хиляди долара, достатъчно, за да се премести през следващата година в Ривърсайд, да живее прилично и да учи в колеж, каквото според нейните твърдения било желанието ѝ. Без парите, които ѝ дал, Мишел не можела и да се надява да го осъществи и щяла завинаги да си остане в планината.

Бяха постъпили глупаво, сега вече го знаеха. Тя беше млада, неуравновесена и когато накрая родителите ѝ разбрали, вдигнали страхотна врява пред местните власти. Срещу Лойд били повдигнати обвинения в криминални деяния, които до едно отпаднали. Ала становището на съда относно неговия избор на майката било скептично. Известно време съществувала опасност да бъде подведен под отговорност за изнасилване, но той успял да докаже, че всъщност никога не е имал сексуален контакт с нея. Така или иначе, в последна сметка тя отказала да им даде детето. По времето, когато то се родило, Мишел вече била омъжена за местно момче, което също било непреклонно. А сега, когато Пилар разговаряше с двамата Робинсън, тя отново бе бременна, този път от мъжа си. Детето на Лойд Робинсън беше станало вече на годинка и съдът не бе разрешил на бащата дори да го види. Бяха му обяснили, че като „донор“ няма никакви права. Съдебните заседатели останали с убеждението, че той е упражнил морална принуда върху непълнолетна, и вместо да бъдат предприети по-нататъшни действия, било издадено съдебно решение, с което му се забраняват всякакви контакти. Робинсънови бяха обезумели. Държаха се тъй, сякаш са им откраднали дете, към което са били силно привързани. Беше момиченце и те постоянно го наричаха Джийн Мари. Кръстили го бяха на двете си майки, въпреки че Мишел му бе дала съвсем друго име. Като ги гледаше, Пилар имаше чувството, че двамата живеят в някакъв измислен свят.

— Нямаше ли да е по-лесно да си осиновите дете? Дори едно тайно осиновяване не е свързано с толкова трудности.

— Сигурно — тъжно отвърна Емили, — но ние искахме детето да е от него. Аз съм неспособна да имам деца, госпожице Греъм. —

Каза го, сякаш носеше вината за някакво ужасно престъпление и Пилар изпита съжаление към нея.

Не можеше да не признае, че намира случая интересен и необичаен, но непрекъснато долавяше непреодолимата им натрапчива мисъл да имат дете.

— Вече сме много възрастни за осиновяване по законен ред — обясни Емили. — Аз съм на четирийсет и една, а Лойд е почти на петдесет. Опитвахме години наред, но доходите ни не бяха достатъчно големи: Лойд удари гърба си и дълго време не беше на работа. Сега обаче сме добре. Продадохме колата и в продължение на година двамата работехме на по две места, за да платим на Мишел да роди детето. Остатъкът от спечеленото отиде за такси по съдилищата. Вече не ни е останало много — честно призна тя на Пилар, но нея това не я вълнуваше особено.

Тя бе заинтригувана от случая. В съда бе представен доклад на социален работник за тях: макар определено да били странни, по мнението на съседи и познати те нямали никакви явни пороци, и двамата били напълно порядъчни хора. Просто не можели да имат дете, а отчаяно се стремели към това. Отчаянието кара хората да вършат странни неща, какъвто според Пилар беше и техният случай.

— Бихте ли се задоволили с право на посещения? — спокойно попита тя.

Емили въздъхна и кимна.

— Вероятно, ако е единственото, което бихме могли да постигнем. Но това ми се струва несправедливо. Мишел се отказала от две деца, когато самата тя едва е надхвърляла детската възраст, а сега ще си има още едно от момче, за което се е омъжила. След като ще си роди друго, защо трябва да задържи и детето на Лойд? — тъжно попита Емили, но нещата бяха много по-сложни и те го знаеха.

— То също е нейно дете — меко отвърна Пилар.

— Мислите ли, че единственото, което можем да постигнем, е правото да го виждаме? — попита накрая Лойд и Пилар се поколеба, преди да отговори.

— Възможно е. Като се има предвид позицията на съда, сега, и това може да се смята за крачка напред. А след време, ако Мишел не се държи както трябва с детето или възникнат проблеми със съпруга ѝ, може би ще успеете да получите право на попечителство, но не мога да

ви го обещава. И вероятно ще отнеме много време, години може би. — Пилар винаги беше откровена с клиентите си.

— Последният адвокат, с когото говорихме, каза, че се надява да ни върне Джийн Мари в течение на шест месеца — рече с обвинителен тон Емили.

Пилар не искаше да ѝ напомня, че не става въпрос за „връщане“, тъй като преди всичко бебето никога не бе живяло при тях.

— Не мисля, че е бил честен към вас, госпожо Робинсън.

Съпрузите очевидно също не мислеха така, защото в противен случай щяха да останат при него. Двамата се спогледаха и си кимнаха безнадеждно. От тях лъхаше покъртителен копнеж и самота, видът им направо късаше сърцето.

Между приятелите на Пилар и Брад имаше семейни двойки, които много искаха да си осиновят дете. Някои от тях бяха пътували чак до Хондурас, Корея и Румъния. Но никой не бе правил подобна глупост и не бе изглеждал толкова нещастен като тези хора. Двамата Робинсън бяха поели риск и бяха изгубили. И знаеха това.

Пилар им говори известно време, каза им, че ако желаят, ще се радва да работи за тях, че може да проучи прецедентите в целия щат и да им съобщи резултатите. Те отвърнаха, че ще ѝ се обадят допълнително. Искали най-напред да си помислят. Ала когато излязоха от кантората, Пилар знаеше, че няма да ги види повече. Те търсеха адвокат, който да им сваля звезди, а тя никога не би го направила.

След като си отидоха, остана известно време неподвижна, потънала в мисли за тях. Семейство Робинсън ѝ се бяха сторили толкова объркани, толкова отчаяни и така жадуващи за своето непознато бебе! Дори не го бяха виждали, но независимо от това за тях то беше Джийн Мари, детето, което смятаха, че познават и обичат. На Пилар това ѝ се струваше много странно. Все пак съжеляваше, че не може да им помогне.

Случаят бе събудил интереса ѝ и тя гледаше замислено през прозореца, когато съдружничката ѝ Алис Джаксън надникна ухилена през вратата на офиса, след което на лицето ѝ се изписа любопитство.

— Охо, госпожо юрист... изглежда, случаят е бил труден. Не съм те виждала такава още от времето, когато беше служебен адвокат и ти възлагаха защитата по някое дело за предумишлено убийство. Този кого е убил?

— Никого. — Пилар се усмихна при спомена за времето, когато двете работеха в адвокатурата при съда.

Другият им партньор, Брус Хемингс, също бе работил там. Той и Алис се бяха оженили още преди години и имаха две деца. Пилар и Алис открай време бяха добри приятелки, макар че Пилар не ѝ се доверяваше така безусловно, както на Марина. Но вече десет години се разбираха с нея прекрасно в кантората.

— Не става дума за убийство — със замислена усмивка продължи Пилар, като ѝ направи знак да влезе и да седне. — Само че е толкова необичайно! — Накратко обясни случая, при което Алис смаяно клатеше глава.

— Не се и опитвай да правиш от това прецедент. Още отсега мога да ти кажа, че най-много, което можеш да получиш от който и да било съдия, е правото на посещения. Не си ли спомняш? Миналата година Тед Мърфи имаше подобен случай. В последната минута „майката под наем“ отказа да даде детето. Делото стигна чак до Върховния съд в щата и въпреки това на бащата бе дадено само формално съвместно попечителство, тя получи всички права, а на него му бе разрешено да посещава детето.

— Помня го, но тези хора са толкова... — Неприятно ѝ бе да го каже, но те бяха покъртителни.

— Единственият случай, за който съм чела, когато съдията не е бил благосклонен към „майката под наем“, на нея ѝ е била присадена яйцеклетка от потенциалната осиновителка. В това дело — не си спомням къде беше водено, но мога да погледна и да ти кажа — сериозно рече тя, — съдията решил, че няма кръвна връзка между детето и майката, която го е износила, тъй като и спермата, и яйцеклетката са от осиновителите. И тя им дала детето. Но в случая няма подобни обстоятелства, на които да се позовеш, а този тип е бил истински глупак, като се е споразумял с непълнолетно момиче.

— Зная. Но когато отчаяно искат дете, понякога хората вършат ненормални неща.

— На мен ли ще го разправяш! — Алис се облегна назад и изстена. — Две години вземах хормони и мислех, че ще умра от тях. Така ми беше зле, направо имах чувството, че ме лекуват с химиотерапия, а не с хормони. — Тя се усмихна на съдружничката си,

вдигна рамене и заприлича на младо момиче. — Обаче в резултат на това сега имам две прекрасни деца, така че май си струваше.

А двамата Робинсън си нямаха нищо. Само бебето, което не бяха виждали и може би никога нямаше да видят, но упорито наричаха Джийн Мари.

— Защо хората стигат до такива крайности, Али? Понякога човек не може да се начуди. Зная, твоите момчета са прекрасни... но толкова страшно ли щеше да е, ако не бе имала деца?

— Да — меко отвърна тя — за мен... а също и за Брус. Искрахме истинско семейство. — Тя преметна крак през страничната облегалка на фотьойла и погледна сериозно дългогодишната си приятелка. — Повечето хора не са толкова смели като тебе — тихо добави тя. Винаги се бе възхищавала от Пилар заради нейната увереност и убежденията ѝ.

— Аз не съм смела... Как можа да кажеш такова нещо?

— Да, смела си. Беше наясно, че не искаш деца, изгради живота си по благоприятен за тебе начин и не роди. Повечето жени биха се изплашили, биха преценили, че не е „редно“ да се постъпва така и волю-неволю биха наредили деца, които тайно биха мразили. Нямах представа колко майки съм срещала при скаутите, в школата по карате, в училището, които в действителност не обичат децата си и изобщо не е трябвало да ги раждат.

— Родителите ми бяха такива. Вероятно това е била причината винаги да се чувствам толкова сигурна. Никога не съм искала да имам дете, което да преживее това, през което съм минала аз. Винаги съм се чувствала като чужда, като натрапница, ужасно бреме за двама души, които имат да вършат по-важни неща от това да приказват с едно малко момиче или може би дори да го обичат.

Темата беше тягостна, но вече я бе подхващала пред Алис и признанието на Пилар не беше никакво изненадващо разкритие за нея. Ала все пак тя се натъжи. Натъжи се и защото си даде сметка, че Пилар преднамерено се е лишила от деца. Алис бе убедена, че те са едно от малкото неща в живота, които наистина имат значение.

— Ти никога нямаше да бъдеш такава майка, Пилар. Може би сега, след като се омъжи за Брад, би трябвало да премислиш още веднъж.

— О, моля те... на моята възраст? — изглеждаше развеселена. Защо всички изгаряха от любопитство дали те с Брад ще си имат бебе?

— Светът на хормоните е твой — пошегува се Алис, стана и я погледна над бюрото. Бяха добри приятелки, и двете вярваха, че винаги ще останат такива. — Всъщност с твоя късмет сигурно само да опиташ, и ще забременееш още от първия път. И не ми излизай с тези глупости за възрастта. Ти си едва на четирийсет и две години. Не можеш да ме смаеш, бабо Коулман.

— Много благодаря. Но така или иначе, смятам да си спестя това малко главоболие. Бедният Брад... той би получил удар... Аз също. — Усмихна се на своята партньорка от адвокатската кантора, стана и си погледна часовника. На обяд имаше среща със заварената си дъщеря и ако не побързаше, щеше да закъснее.

— Искаш ли да се поразровя малко за майки-реципиентки? — Винаги, когато се налагаше да се проучи нещо, Алис проявяваше готовност да помогне. — Този следобед имам малко време, утре сутринта — също.

— Благодаря ти, но не бих си губила времето с това. Не вярвам те да се обадят. Дори не съм сигурна, че ще настояват да виждат детето. Струва ми се, че се придържат към максимата „всичко или нищо“. Може и да греша, ала смятам, че ще си потърсят някой поевтин адвокат, който ще им обещава какво ли не и в последна сметка, ако имат късмет, ще им издейства право на посещения.

— Добре. Кажи ми, в случай че се обадят.

— Ще ти кажа... И благодаря за предложението. — Двете жени си размениха усмивки и Алис се върна в своя офис отгатак коридора. — Тя беше по-малко заета от Пилар, работеше с по-малко напрежение, по-малко беше склонна да поема дела. Обичаше интересните казуси, при които се прилагат рядко използвани параграфи от законите. Ако беше лекарка, сигурно щеше да се занимава с изследователска дейност. Освен това вече беше на намалено работно време. Два дни в седмицата си оставаше вкъщи при децата, което не притесняваше Пилар. Всяка от тях си имаше свой стил, пък и Брус вършеше повече работа, отколкото му се полагаше. Той обичаше гражданските дела, споровете между корпорациите, които се уреждат в съда. Предпочиташе да се занимава с институциите, а Пилар — с хората. Бяха добър екип и често обсъждаха помежду си истински трудните процеси. Когато се

налагаше, наемаха и помощници. Пилар винаги бе искала да упражнява професията си тъкмо по този начин. Чувстваше се компетентна, независима и свободна да избира случаите, с които да се заеме, и харесваше хората, с които работеше. Харесваше и колегите на Брад от съда. Двамата имаха интересен кръг от приятели и макар тя понякога да се оплакваше, че се срещат само със съдии и адвокати, истината беше, че това ѝ допаднаше.

Пилар не можеше да си представи живота без работата, без професията си. Докато караше към центъра на града, за да се срещне с Нанси, се улови, че за кой ли път се пита как заварената ѝ дъщеря издържа да живее по този начин. Откакто се бе омъжила миналата година, тя не работеше никъде, а Пилар смяташе, че би трябвало да се захване с нещо. Брад настояваше децата му да живеят самостоятелно и тя много се стараеше да не се меси и да не му противоречи. Но невинаги ѝ беше леко: тя също имаше свое мнение, свой собствен списък на нещата, в които вярва, и работата заемаше едно от първите места в него. Но очевидно Нанси мислеше по-различно.

Стигна в „Парадайз“ с десет минути закъснение и заварената ѝ дъщеря вече я чакаше, облечена в черна плетена рокля, черни ботушки и червено палто. Дългата ѝ руса коса бе вчесана назад и вързана с кадифена панделка. Както винаги — много красива.

— Здравсти, скъпа. Изглеждаш страхотно! — Пилар със замах се разположи на стола, погледна менюто, поръча веднага, щом келнерът се появи, и съсредоточи вниманието си върху Нанси. Имаше неопределеното чувство, че тя е разтревожена от нещо, но не искаше да проявява любопитство и реши да почака, за да види какво ще излезе на повърхността, докато обядват. Но в никакъв случай не бе подготвена за такава новина. Нанси ѝ я съобщи едва когато пристъпи към десерта — шоколадов сладкиш с разбита сметана и шоколадов сос. Когато я чу да го поръчва, Пилар се зачуди, а пък като го видя, направо се смая. Заварената ѝ дъщеря определено се радваше на добро здраве и солиден апетит. Но поне не ѝ личеше, беше си тънка както винаги.

— Трябва да ти кажа нещо — усмихна ѝ се Нанси, без да престава да лапа препълнени вилици от лепкавия сладкиш и разбитата сметана, а Пилар не откъсваше очи от нея.

— И аз трябва да ти кажа нещо. Ако продължаваш да си похапваш такива десерти, до Коледа ще станеш сто и петдесет кила. — Беше леко ужасена, но и развеселена, в някои отношения Нанси си бе останала едно голямо дете. Видът ѝ също беше такъв: усмихна ѝ се пакостливо и пое още една огромна хапка сладкиш със сметана, сетне още една.

— И без друго ще стана дебела — рече дяволито тя, докато Пилар отпиваше от кафето си.

— О, така ли? И защо? Да не би да прекаляваш с бонбоните и телевизията? Непрекъснато ти повтарям, макар че баща ти казва да не ти се меся: трябва да започнеш работа. Захвани се с нещо... ако щеш дори с благотворителна дейност, излез от къщи... намери си занимание...

— Ще си имам бебе — тихо я прекъсна Нанси и победоносно ѝ се усмихна. Видът ѝ беше такъв, сякаш беше разгадала някоя голяма мистерия, или пък разполагаше с известна единствено на нея тайна.

Пилар я зяпна слисано.

— Така ли? — Подобно нещо не бе ѝ минавало и през ум, самата Нанси беше още такова дете, че в никакъв случай не ѝ изглеждаше готова да става майка. При все това тя беше вече на двацет и шест, на същата възраст, на която преди шестнайсет години Пилар бе срещнала Брадфорд. — Бременна ли?

Защо това ѝ се бе видяло толкова невероятно, чудеше се после тя. Но го бе възприела тъкмо по този начин. Бе ѝ се сторило абсурдно. Невъобразимо.

— Бебето ще се роди през юни. Преди да ви кажем, искахме да се уверим, че всичко е наред. Бременна съм в третия месец.

— Ох! — Пилар се облегна назад и се вторачи в нея. — Нямам думи! — Децата до такава степен отсъстваха от живота ѝ, че тя изобщо ги бе изхвърлила от мислите си. Поне до тази сутрин. — Щастлива ли си, скъпа? — Или изплашена? Или бясна? Какво ли изпитваше човек? Как ли се чувстваше? Дори не можеше да си го представи и никога не бе искала да си го представя. Никога не бе разбирала този човешки копнеж. Ако изобщо чувстваше нещо, то бе най-искрено желание да няма деца.

— Много съм щастлива, а Томи беше направо във възторг.

Съпругът ѝ беше двайсет и осем годишен и работеше в Ай Би Ем. Печелеше добре и сигурно щеше да бъде много добър баща, но Пилар и Брад винаги ги бяха възприемали като деца. В някои отношения дори Тод, по-малкият брат на Нанси, изглеждаше по-зрял от тях.

— Наистина е прекрасно. Само дето в началото ми се повдигаше. Но сега съм много добре — рече протичко тя и обра последните трошици от шоколадовия сладкиш, докато Пилар я наблюдаваше смаяно.

— Ще хапнеш ли още един — на шега предложи тя и Нанси кимна.

— С удоволствие.

— Нанси Коулман, да не си посмяла! Докато дойде време да родиш, ще станеш сто кила!

— Изгарям от нетърпение — ухили се младата жена и Пилар, която тъкмо бе протегнала ръка да вземе сметката, прихна. После се наведе над масата и я целуна.

— Радвам се за тебе, скъпа. Радвам се и за двама ви. Баща ти сигурно много ще се развълнува. Това ще е първото му внуче.

— Зная. Мислим да минем в края на седмицата и да му го съобщим. Дотогава няма да му казваш нищо, нали?

— Разбира се. В никакъв случай няма да развалям изненадата. — Но ѝ се стори странно, че малкото момиче, което на времето така яростно я бе отхвърляло, сега ѝ доверява най-съкровената си тайна. В това имаше някаква симетрия, или поне ирония. Кръгът на отношенията им се бе затворил.

Разделиха се пред ресторанта и Пилар се върна в офиса си, като се подсмиваше на себе си. Хората питаха дали тя и Брад искат деца, а вместо това щяха да си имат внуче. После забрави за новината на Нанси и се задълбочи в работата.

Беше дълъг, изморителен ден и когато Брад дойде да я вземе и предложи да я изведе на вечеря, Пилар изпита облекчение. Остави колата си в гаража, благодарна, че не трябва да се прибира вкъщи и да готви. Вместо това щяха да прекарат една спокойна вечер в ресторант „При Луи“. Докато даваше поръчката, Брад бе в прекрасно настроение.

— Какво ново днес около теб? — попита тя с пресилена усмивка, облегна се назад и се опита да се отпусне. Бе преживяла един

необикновен ден, изпълнен с работа, с безкрайните претенции на клиентите, но и с няколко странни момента, заредени с непознати за нея емоции. Все още не можеше да свикне с мисълта за онова, което ѝ бе съобщила Нанси, за бебето, което щеше да се появи.

— Днес приключих най-дългото дело на нашето време и изпитвам такова облекчение, че ми иде да танцувам. — В неговия съд се водеше процес, продължил цели два месеца, който бе много уморителен, а понякога и невероятно досаден.

— Какво стана?

— Съдебните заседатели оправдаха подсъдимия и мисля, че бяха прави.

— Тази вечер той сигурно е много щастлив. — Спомни си своите клиенти от дните, когато работеше като служебен защитник.

— И аз съм много щастлив — усмихна ѝ се Брад с вид на човек, комуто е паднал камък от плещите. — Нямам домашно. А ти? Изглежда, денят ти е бил труден.

— Наистина беше. Труден и необикновен. Тази сутрин в бюрото ми идваха едни хора във връзка с дело за осиновяване на дете, родено от „майка под наем“. Съпругът като глупак платил на една непълнолетна да износи детето му, а накрая тя отказала да му го даде. Заради възрастта ѝ срещу него били повдигнати обвинения в криминални деяния, по-късно се отказали от тях, но не му разрешили дори да посещава детето. Чудата двойка. У тях имаше някакво тъжно и тихо отчаяние, някаква безумна привързаност към едно дете, което никога не са виждали, но са нарекли Джийн Мари. Беше толкова странно и така потискащо! Целия ден мислих за тях, не вярвам някой да може да им помогне кой знае колко. Вероятно след време ще получат право на посещения, но нищо повече, освен ако майката не започне да малтретира детето. Не зная... трудно е човек да си представи какво изпитват. Така отчаяно искат да получат това дете! Години наред са правили всичко, което е било по силите им, за да си имат бебе, после са обиколили агенциите за осиновяване и накрая това... Колко жалко, че се е обърнал към непълнолетна.

— Най-вероятно щеше да си има неприятности при всяко положение. Знаеш как завършват тези неща. Мога да ти посоча още десетина такива случая. Не мисля, че това е някакво решение.

— За някои хора може би е.

— Защо? Защо просто да не си осиновят дете?

Брад обичаше да разговаря с нея, да спори с нея, да разсъждава над някои идеи и да излага мнението си по различни дела. И двамата бяха крайно дискретни. Но когато обсъждаха работата си по този начин, той винаги си спомняше за времето, когато бяха опоненти в съда и за това какъв достоен противник му беше тя. Понякога словесните двубои с нея наистина му липсваха.

— Някои хора не могат да си осиновят. Защото са твърде бедни, твърде стари и не зная какво още. Пък и не е много лесно да намериш дете. Освен това тези двамата, изглежда, наистина държат бебето да е негово. Жената почти ми се извини, че нямали деца по нейна вина. — Тя ѝ се бе видяла толкова странна, толкова покъртителна. Цялото ѝ същество сякаш бе пропито от злочестина и неосъщественост.

— Смяташ ли, че ще ти се обадят?

— Не, не смятам. Казах им какво мисля по техния случай и то едва ли им е харесало. Обясних им, че вероятно ще отнеме много време и че при всяко положение няма изгледи да направя кой знае какво за тях. Не исках да им давам празни надежди, това щеше да е жестоко.

— Браво, моето момиче, цапардосала си ги с истината право по главите — разсмя се той, като довършваше първото си блюдо. Пилар запротестира, но на него му харесваше, че винаги е откровена с клиентите си.

— Длъжна бях да им го кажа открито — взе да обяснява тя, макар да разбираше, че е излишно. Брад я познаваше много добре. — Те толкова много искат това дете! Понякога ми е трудно да го разбере.

Трудно ѝ бе да разбере сума неща, дори явното и пълно задоволство на Нанси, че ще си има бебе. Пилар го бе видяла, но не можеше да си представи, че тя самата е способна да го изпита. Докато я бе наблюдавала, се бе почувствала външен човек, надничащ в нечий ярко осветен прозорец. Това, което виждаше зад него, ѝ харесваше, но нямаше и най-малка представа как да го достигне и дали изобщо мястото ѝ е там. Цялата тази радост от предстоящото майчинство ѝ беше абсолютно чужда.

— За какво си се замислила така? — Той я бе наблюдавал, когато протегна ръка през масата и взе нейната.

Тя му се усмихна.

— Не зная... сигурно вече остарявам и започвам да гледам философски на нещата... Понякога ми се струва, че се променям, и това малко ме плаши.

— Сигурно се дължи на шока от женитбата — пошегува се той. — И аз се промених. Чувствам се поне с петдесетина години по-млад. — Току-що бе навършил шейсет и две и все още беше обект на завист в целия съд. Погледна я и стана сериозен. — Какво те кара да мислиш, че се променяш?

— Не зная. — Не можеше да му каже, че Нанси е бременна, преди тя самата да му го съобщи. — Обядвах с една приятелка. Тя е бременна и беше толкова развълнувана, че самата приличаше на дете.

— Първа бременност? — Тя кимна. — Наистина е вълнуващо — продължи той, — но с децата винаги е така. Дори да имаш вече десет, все ти се струва, че ще се намери място и за още едно. Когато разбереш, че се е случило, може и да не си във възторг, но раждането на нов човек винаги е много вълнуващо. Коя е приятелката ти?

— О, по-рано работеше в кантората ни. Може би причината е в това, че се видях с нея, след като бях разговаряла с онези хора, които бяха изгубили делото за бебето. И те, и тя изглеждаха съвсем сигурни, преливащи от желание за собствено дете... Откъде знаят, че толкова много го искат? Откъде знаят, че ще го харесват, когато то порасне, и че ще се разбират с него? Боже мой, Брад, та човек се посвещава на това за цял живот, няма връщане назад! Как ли го правят хората?

— Следват природата си, предполагам. Без да си задават прекалено много въпроси. На теб, която си го избегнала, може би ти е по-лесно.

През всичките години, откакто я познаваше, тя никога не бе изпитала нужда да има дете и той не беше възразявал — нали си имаше свои собствени. И двамата се чувстваха напълно задоволени от работата, от съвместния си живот и от неговите, вече самостоятелни деца. Имаха свои интереси, свои занимания, приятели и всеки път, когато им останеше време, пътуваха до Лос Анджелис, до Ню Йорк и Европа. Ако им се бе родило дете, тези пътешествия щяха да бъдат, ако не невъзможни, то поне по-сложни за организиране. Но той бе убеден, че Пилар няма такова желание.

— Откъде знаеш, че съм го избегнала? — тихо попита тя и го погледна над масата.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш нещо, Пилар? — отвърна той на въпроса с въпрос, изненадан от изражението в очите ѝ. В тях имаше някаква неудовлетвореност, някаква болка, каквито никога преди не бе забелязвал. После те се изгубиха. Бяха се появили само за един съвсем кратък миг. Тя отново заприлича на себе си и Брад реши, че просто е уморена.

— Казвам ти само, че не го разбирам. Не разбирам какво изпитват те и защо... и защо аз никога не съм го изпитвала.

— Може би някой ден ще го изпиташ — меко каза той, но този път тя се изсмя.

— Да. Като стана на петдесет. Струва ми се, че дори сега е малко късничко за това. — Спомни си за предупреждението на майка си на тяхната сватба.

— Всъщност не е, не и ако наистина го искаш. Що се отнася до мен, това вече е съвсем друг въпрос. Ако някога имаш бебе, ще трябва да ми подариш по този случай инвалидна количка и слухов апарат.

— Няма такава опасност, любов моя. — Както нямаше опасност и да забременее. Тя не искаше дете, само се стресна, когато Нанси ѝ каза, че е бременна. За пръв път в живота си почувства съвсем лека тъга, съвсем малка празнота, съвсем кратка несигурност, а после си напомни за всичко онова, което притежаваше, и си каза, че е луда.

ГЛАВА 3

Коледата у госпожа Гуд беше голяма работа. Гейл и Джак всяка година идваха с трите си дъщери, защото значително по-възрастните родители на Джак вече бяха починали. Сам и Шеймъс пристигаха също почти винаги с двете си деца, понеже семейството на Шеймъс беше чак в Ирландия и просто не беше възможно да пътуват всяка година толкова надалеч, за да ги видят. Той с най-голямо удоволствие прекарваше Бъдни вечер и Коледа в Пасадена при родителите на жена си. Трите сестри също се чувстваха много добре заедно. Естествено тази година Даяна бе дошла с Анди.

Докато подреждаха масата за Бъдни вечер, Гейл бутна с лакът Даяна и ѝ отправи един от онези погледи, които тя никак не обичаше. По същия начин я бе гледала всеки път, когато бе получила лоша бележка или бе изгорила сладките, предназначени за сбирката на момичетата скаути. В очите на Гейл просто се четеше: „Провали се... всичко съсипа, нали?“. Сам не забелязваше нищо. Даяна се престори, че не разбира, и продължи грижливо да сгъва салфетките.

— Е? — поде Гейл, която подреждаше чинии на масата. — Хайде, казвай... — Не можеше да повярва, че по-малката ѝ сестра е толкова глупава. Как така не се досеща за какво става дума? Като я чу, Сам ги погледна разтревожено: не искаше да се карат на Коледа. — Бременна ли си вече? — безцеремонно попита Гейл. Даяна пак беше получила слаба оценка. Този път наистина се бе провалила и когато постави на коледната маса последната, обшита с дантела салфетка, ръката ѝ трепереше. Чиниите бяха от специалния коледен сервиз, който майка им използваше всяка година, в средата бе поставен огромен букет червени лалета и трапезата имаше наистина празничен вид.

— Не, още не съм, просто не ни остана време. — Разбира се, че нямаха време, само дето в продължение на цели шест месеца се бяха любили в най-благоприятните за забременяване периоди. Но по-скоро

щеше да умре, отколкото да признае това пред сестра си. — И двамата бяхме много заети.

— С какво? С твоята кариера ли? — каза го, сякаш работата на Даяна беше нещо, от което тя трябваше да се срамува. Гейл беше на мнение, че истинските жени си стоят вкъщи и се грижат за децата си. — Така няма да напълниш тази ваша голяма къща. Няма за кога да отлагаш, малката. Това е загубено време.

„Така ли? — мислеше си Даяна. — Чие време?“ За какво бе проклетото бързане и защо трябваше да я питат? Тъкмо от това се боеше тази година. Дори бе предложила на Анди да идат за празника у семейство Дъглас, но той не успя да се освободи от службата, а след като останаха в Лос Анджелис, нямаше как да не дойдат. Родителите й щяха много да се обидят и не биха ги разбрали.

— Голяма работа — намеси се, както винаги, Сам, умиротворителната, която все успокояваше духовете. — Имате много време. И двамата сте млади. Догодина сигурно ще забременееш.

— Коя е бременна? Нима отново! — възкликна Шеймъс, който минаваше през трапезарията на път за кухнята. — Само да ви погледне някой мъж, и вие, момичетата, забременявате. — Завъртя очи и потръпна. Всички се разсмяха. Той излезе и веднага надникна отново през вратата на кухнята. — Да не би младоженката да е бременна? — попита той, току-що му бе хрумнало. Даяна побърза да поклати глава, разкайвайки се, че е дошла. Въпросите им се забиваха в сърцето й като ножове и за пръв път в живота си мразеше всички, особено сестрите си.

— Е, опитай пак, скъпа... и пак... и пак... и пак... Чудно ще си поживеете! Блазе му на Анди! — Той отново се скри, Сам и Гейл се разсмяха, но не и Даяна. Без да каже дума, тя също влезе в кухнята и отиде да помогне на майка си.

След вечеря темата бе подета отново, но този път въпросите задаваше Даяна. Двамата с Джак седяха в кабинета и като останалите играеха във всекидневната на думи, тя предпочела да остане сама с баща си пред камината, но накрая той се бе качил да си легне. Когато Джак влезе, тя шумно се полюшваше в любимия му стол.

— При теб всичко наред ли е? — попита тихо той, докато пушеше лулата си. По време на вечерята я бе наблюдавал и не му се беше сторила особено щастлива.

— Добре съм. — А после го погледна тревожно и реши да попита: — Не казвай на Гейл, но се чудех... чудех се дали да не дойда да поговоря с тебе... Според теб колко време е нормално да мине, преди една жена да забременее?

Той не успя да се сдържи и се усмихна на въпроса ѝ.

— Две седмици... пет секунди... две години... за всекиго различно, Даяна. Вие сте женени едва от шест месеца, и двамата водите напрегнат, изпълнен със стрес живот. Една година изобщо не бива да се тревожиш за това. Някои хора казват, че ако жената не забременее след две години без противозачатъчни средства, тогава съществува някакъв проблем, други смятат, че съпрузите трябва да отидат на преглед след първата година. На повечето семейства, които живеят при идеални условия, отнема около година. Ако беше по-стара, щеше да е оправдано да се разтревожиш след шестия месец. Но на твоята възраст според мен трябва да е минала поне година, дори може би повече, за да има някакъв повод за безпокойство.

Даяна явно изпита огромно облекчение и му благодари. После влезе Анди и се присъедини към тях. Седяха и разговаряха дълго за световната икономика, за проблемите в Близкия изток, за работата си, за настъпващата година. От месеци насам Даяна за пръв път се чувстваше спокойна и щастлива. „Може би в крайна сметка все пак има надежда“ — мислеше си тя, когато си тръгнаха. Благодарни на майка си и най-вече на Джак. Прегърна го, а той разбра какво иска да му каже и ѝ се усмихна.

— Дръж се! — тихо рече той и те си тръгнаха. Останалите щяха да спят там, та децата да посрещнат утрото на Коледа заедно с баба си и дядо си. Но тази година Даяна не бе пожелала да прекара нощта в дома на родителите си. Копнееше да се прибере къщи с Анди.

— Добре ли се чувстваш, скъпа? — попита той, докато пътуваха към къщи по пустата магистрала.

— Отлично — усмихна се тя. И за пръв път от месеци беше напълно искрена. Сгуши се до него и двамата продължиха пътя си в спокойно мълчание. Денят им се бе оказал дълъг, но добър. Когато се прибраха, веднага си легнаха и заговориха в мрака за общите си мечти. Даяна се бе отпуснала и за пръв път от месеци не се тревожеше дали ще забременее. И без това не бяха в благоприятен за зачеване период,

но какво облекчение бе да се любят просто защото им се иска, без да мислят за датата и за часа, за плановете и намеренията си.

— О, господи, колко те обичам... — дрезгаво прошепна Чарли на Барб, като я дръпна до себе си на дивана. Отново се любиха, а лампичките на коледното дърво весело им намигаха.

— Какво става с тебе — пошегува се тя. — Елхите ли ти действат така стимулиращо, що ли?

Тази вечер правеха любов вече за трети път, той просто не можеше да държи ръцете си настрани от нея. Пък и тя вечно се разхождаше гола и го предизвикваше, и го влудяваше с вълшебната си фигура.

— Направо съм луд по тебе — прошепна в косата ѝ той, докато лежаха отпуснати един до друг на дивана. Вече ѝ бе дал приготвения за нея подарък — златно колие с аметист. Знаеше, че много ще я зарадва, защото това беше камъкът на нейната зодия. А тя му бе подарила пуловер и вратовръзка, бутилка френско шампанско и специална възглавница, която да слага зад гърба си по време на своите дълги пътувания до службата по магистралата. Той хареса подаръците си, макар и не толкова много, колкото тя своите. Беше ѝ купил също черна кожена пола и черен пуловер, в който тя изглеждаше страхотно секси.

— Какво ще кажеш, ако пийнем малко от твоето шампанско? — надигна се на лакът Барби и го погледна доволно и отмаляло.

— Не, не — дръпна я обратно до себе си той. — Ще си го запазя.

— За какво? — Барб беше разочарована. Обичаше шампанско и точно затова го бе купила.

— Ще го запазя за някой важен повод.

— Какъв? Както се представяш тази вечер, бих казала, че Коледата е извънредно важен повод.

Той се разсмя и пак поклати глава.

— Не. Имам предвид нещо наистина важно. Като например да получиш наградата на Академията или поне роля в някой филм на Стивън Спийлбърг... или централна роля в някой сериал... или, да кажем, за десетата ни годишнина... или — последното явно му беше много приятно — когато си имаме бебе.

Тя седна, лицето ѝ изразяваше досада.

— Е, радвам се, че не очаквам тези събития със затаен дъх. Изглежда, никога няма да изпиеш това шампанско.

— Разбира се, че ще го изпия.

— Така ли? И кога? Надявам се, че не го пазиш за бебето. — Вбесяваше се, когато той подхващаше тази тема. Не желаше нищо да ѝ бъде натрапвано.

— Защо не, Барб? — Той така копнееше за дете, за истинско семейство, а тя просто не го разбираше.

— Защото не искам. Вярвай ми, израсла съм в гъмжило от деца, те създават само неприятности. Ясно ми е, че през живота си не си виждал дете. — Сега говореше с него много по-открито за нежеланието си да ражда, отколкото преди да се оженият.

— Напротив, виждал съм. И аз съм бил дете — опита се да се пошегува той, но това не ѝ се видя никак забавно. Бебетата не ѝ се виждаха забавни.

— Освен това съществува вероятност изобщо да не можем да имаме деца — каза тя, надявайки се да го поизплаши или малко да го разколебае, поне на първо време.

— Защо да не можем? — Той изглеждаше потресен. За пръв път я чуваше да споменава за това. Никога досега не го бе споменавала, поне не и така открито. — Има ли нещо? Защо не си ми казала?

— Не зная дали има нещо, но никога не съм била толкова небрежна с противозачатъчните средства, колкото с тебе. Ти вечно вървиш по петите ми и не ми оставяш време да се погрижа за тези неща... И макар това да продължава вече година и половина, досега не съм забременяла.

Понечи да я попита дали е забременявала от друг, но не желаше да знае и премълча.

— Това не означава нищо. Сигурно не сме го правили в подходящия момент. Не можеш да го правиш, когато ти скимне, и да очакваш, че ще забременееш.

Но на нея вече ѝ се бе случвало — три пъти, преди да напусне Солт Лейк Сити, и два пъти във Вегас. Винаги бе имала лош късмет. Освен с Чарли. Тя самата често се бе чудила. Сигурно се дължеше или на комбинацията от тях двамата, или на него. Като имаше предвид собствените си истории, тя бе по-склонна да предположи второто,

което никак не я тревожеше. Напротив, беше много доволна. Но погледна Чарли и разбра, че не трябваше да му го казва, поне не и на Бъдни вечер. Той изглеждаше дълбоко разстроен.

— Някоя жена забременявала ли е от тебе? — попита го тя, като наля в чашите им вино и му подаде неговата. Все още беше гола и той получаваше ерекция само като я гледаше. Реакциите му определено бяха на здрав мъж.

— Поне никоя не ми е казвала — отвърна замислено той и отпи от виното, без да сваля очи от нея.

— Това не означава нищо — мило рече тя. Вече съжаляваше, че е заговорила за това. Не беше честно да го тревожи точно на Коледа. — Момичетата невинаги казват.

— Така ли? — Той гаврътна още една чаша, после още една, а след третата отново се настрои любовно, но вече се бе понапил. Барбара го заведе да си легне и се мушна в кревата до него.

— Обичам те — промърмори той, прегърна я силно и почувства едрите ѝ гърди да се притискат в него, точно както му харесваше. Тя беше така чувствена, така прекрасна и така отзивчива. Беше идеалното момиче и той знаеше, че я обича.

— И аз те обичам.

Барби гали косата му като на дете, докато той се унесе в сън, и продължи да го държи в обятията си, питайки се защо той толкова много настоява да имат дете. Знаеше за сиропиталището, тя самата също бе минала през много перипетии, но последното нещо, което искаше от този живот, беше голямо семейство или главоболията, които създава едно бебе.

— Лека нощ — прошепна тя и го целуна, но той вече беше дълбоко в прегръдките ѝ и сънуваше коледната сутрин.

ГЛАВА 4

През май Пилар покани Нанси на обед. Брад играеше голф, а съпругът на Нанси беше за няколко дни въвн от града — добра възможност за двете жени да прекарат известно време заедно.

Докато заварената ѝ дъщеря събираше слънце въвн на терасата, Пилар приготви обета. Коремът на Нанси бе станал огромен, датата ѝ за раждане беше само след месец и тя ѝ се струваше направо грамадна.

Пилар се появи с поднос в ръцете. Както се припичаше, Нанси отвори едно око и независимо от размерите си, скочи да ѝ помогне. Беше облечена в бели шорти за бременни и необятна розова риза. Само допреди седмица бе играла тенис със съпруга си.

— Извинявай, Пилар, чакай... дай да ти помогна... — Взе подноса от нея и двете подредиха нещата на стъклената масичка. Пилар беше направила голяма зелена салата и макарони. — Охо, изглежда чудесно!

През последните осем месеца Нанси имаше страхотен апетит, но не бе наддала повече от необходимото и си беше все така красива. Пилар бе казала неотдавна на Брад, че сега, като бременна, Нанси ѝ се вижда дори още по-хубава. Лицето ѝ бе придобило някаква мекота, не беше вече така ъгловато, от очите ѝ струеше спокойствие. Имаше някакво излъчване, което силно интригуваше Пилар. Тя го бе забелязвала и в други бременни жени, но нямаше представа какво е усещането, което го предизвиква. Докато гледаше Нанси, отново изпита любопитство, а се и поизплаши. Най-вече от собствените си чувства. Всичко в бъдещата майка я очароваше. Изведнъж Нанси ѝ се стори много променена. Сега тя бе по-дружелюбна, не така язвителна, „укротена“, както казваше съпругът ѝ. По някакъв странен начин през последните осем месеца бе станала по-зряла и вече не приличаше толкова на разглезено дете.

Двете жени седнаха да обядват, Пилар гледаше Нанси и се усмихваше. Тя сякаш бе скрила под розовата си риза огромна плажна топка, едва успяваше да стигне с ръка до масата и да си вземе нещо.

— Какво е усещането от състоянието ти? — смутено попита Пилар.

За нея то беше напълно непознато. Бе имала бременни колежки, но с никоя от тях не беше истински близка и никога не бе им обръщала много внимание. Повечето ѝ приятелки бяха от поколението, което бе предпочело кариерата пред бебетата. А онези, които бяха последвали зова на природата, го бяха направили доста късно в живота си и щом забременееха, някак неусетно излизаха от най-близкото ѝ обкръжение.

— Като нещо тайнствено ли го чувстваш или просто като нещо прекрасно? — попита тя, докато похапваха от салатата, гледайки я право в очите, сякаш очакваше да открие в тях тайната на живота.

— Не зная — усмихна се Нанси. — Май по-скоро като вълшебство. Но човек свиква с него. Аз всъщност го забравям. Понякога ми се струва, че винаги съм била такава. Вече от седмици не мога да си завържа връзките на обувките. Томи е принуден да ми ги връзва. Но най-голямата магия като че ли е в съзнанието, че там, вътре, има цяло едно човешко същество, което ще излезе и ще живее с нас през следващите двайсет години. Ще бъде зависимо от нас и ще разчита на нас, докато сме живи. Все още не съм започнала дори да си представям как ще се чувствам тогава.

— Аз също не мога да си го представя — замислено рече Пилар, макар че донякъде го знаеше: нали през последните четиринайсет години Нанси и Тод бяха разчитали на нея.

Но в известен смисъл за Пилар това беше въпрос на избор. Те не бяха нейни деца и ако с Брад се бяха разделили, поне в по-ранните години, тя би имала свободата да не ги вижда, въпреки че едва ли би се възползвала от нея. Не беше длъжна да се грижи за тях, те не бяха нейни. А това дете щеше завинаги да принадлежи на Нанси. Щеше да бъде част от нея и част от Том, но съвсем друга личност, щеше да бъде човек, на когото и двамата ще държат до края живота си. Самата мисъл за това винаги бе ужасявала Пилар, а сега изведнъж го намираще много трогателно.

— Мисля, че е прекрасно. Цял един нов живот, цял един нов свят, една връзка със същество, което е част от тебе, което може да прилича на тебе по милион неща, а може и изобщо да не прилича. Фантастично е, нали?

Въображението ѝ бе изцяло завладяно, макар че, трябваше да си признае, майчинството все още ѝ се струваше огромна отговорност и в никакъв случай не би се съгласила да мине през мъките на раждането, за да го постигне.

Винаги бе смятала раждането за нещо много ужасно и като гледаше огромния корем на заварената си дъщеря, изобщо не ѝ завиждаше за изпитанията, които ѝ предстояха. Веднъж бе гледала заснето на филм раждане и през цялото време си бе мислила само каква щастливка е, че не ще ѝ се наложи да преживее подобно нещо, абсолютно сигурна, че никога няма да има дете.

— Странно — каза Нанси, като се облегна назад и се загледа някъде в далечината над Тихия океан, — повечето време не мисля за връзката, която ще съществува помежду ни, и за приликата, която бебето ще има с нас. Мисля си само колко ще е сладко, колко ще е мъничко, колко ще е зависимо от двама ни... Пък и Томи го чака с толкова нетърпение...

Както и тя. Това бе най-вълнуващото преживяване в живота ѝ. Страхуваше се от раждането, но единственото нещо, за което бе в състояние да мисли сега, беше бебето. Тя се обърна към Пилар и я попита за нещо, което винаги ѝ се бе струвало странно, но никога не си бе позволявала да спомене:

— Защо ти и татко... защо нямате деца? — изрече думите и веднага ѝ се допря да си ги вземе обратно. Ами ако Пилар не може?

Но Пилар само се усмихна и вдигна рамене.

— Аз не исках. Собственото ми детство беше доста самотно и не исках друг да преживява същото. Пък и имахме теб и Тод. Докато бях млада, наистина не исках деца. Струва ми се, че просто нещо се е загубило в психиката ми. Гледах около себе си моите връстнички, които се омъжиха веднага след училище и вече бяха обвързани с по две-три деца, с дом и с начин на живот, които ненавиждаха. Приличаха ми на хванати в капан. Никоя от тях не работеше. Смятах, че е въпрос на избор, децата просто не бяха между нещата, които исках от живота. А след като започнах да уча право, вече не се и сецах за това. Имах своята кариера, а после срещнах баща ти и изцяло се посветих на него и на работата си. Децата, родени преди двайсет години, са вече големи и са поели по собствения си път, а майките им още си седят вкъщи и се питат къде е отишъл животът им. Радвам се, че избягнах тази съдба.

Бих мразила всяка минута, пропиляна по този начин, бих мразила себе си и мъжа, който ме е осъдил на това.

— Но не е задължително да е така — меко рече Нанси. През последните месеци възгледите ѝ бяха станали по-зрели, по-философски. Едновременно с корема постепенно се бе разширил и хоризонтът ѝ. — Имам приятелки, които се справят и с едното, и с другото, развиват се професионално и отглеждат децата си. Те всъщност са много: лекарки, адвокатки, филоложки, писателки. Не е задължително да избираш между двете, ако ти самата не искаш това.

— Твоето поколение се справя с тези неща много по-добре от моето. За нас най-често ставаше дума за алтернатива. Хващаш се за страхотната си работа, за страхотния пробив в кариерата и се катериш към върха или се местиш в предградията и раждаш деца. Обикновено нещата се свеждаха до това. Сега жените, изглежда, успяват да се справят с всичко, но това до голяма степен зависи от отстъпчивостта и готовността на съпрузите да помагат и от силното желание и на двамата. Ако иска да има и кариера, и семейство, човек трябва да се откаже от много неща. Може би е по-добре, че това никога не ми се е налагало. Обаче мисля, че ако имахме деца, баща ти щеше да е страхотен. С вас двамата беше. Аз никога не съм изпитвала такава необходимост. Никога не ме е обхващал онзи копнеж, който завладява някои жени, онази жажда, която не престава да ги мъчи, докато не си народят бебета. Чувала съм някои от тях да говорят за това като за някаква болест, но аз, слава богу, никога не съм го усещала. — И още докато го казваше, почувства някакво странно клъвване. Като едва доловимото начало на зъбобол.

— Няма ли да съжаляваш, Пилар? Не мислиш ли, че един ден това ще ти липсва, че ще погледнеш назад и ще ти се иска да си имала деца? Още не е късно, знаеш ли? Познавам две жени, които наскоро родиха, а са по-възрастни от тебе.

— Така ли? И кои са те? Едната е Сара от Библията, но другата коя е? — Тя се разсмя, а Нанси продължаваше да я убеждава, че не е толкова стара.

Но нещо ѝ подсказваше, че е, че за нея вече е твърде късно. Тя беше направила своя избор много отдавна и не бе съжалявала за него. Трябваше да си признае, че в последно време се бе замисляла един-два пъти на тази тема, особено след като Нанси забременя, но подозираше,

че причината е преди всичко в тръпката пред старостта, в часовника, който отброява последните мигове на биологичната ѝ пълноценност. Тя нямаше да се остави да бъде разколебана, без значение колко трогателна ѝ се виждаше Нанси и колко прекрасен намираше корема ѝ. Просто на стари години се бе разнежила, което не означаваше непременно, че иска бебе. Напомни си всичко това, докато раздигаше масата.

— Не, не мисля, че ще съжалявам. Вярно, след трийсетина години, когато прекарвам дните си в люлеещия се стол на терасата, би ми било хубаво да имам син или дъщеря, да имам някого, с когото да разговарям, когото да обичам и той да ме обича, но имам теб и мисля, че ще ми е напълно достатъчно. Аз направих тъкмо онова, което исках да направя, точно по начина и точно по времето, които си бях запланувала. Не мога да искам нищо повече от живота. — Дали?... Неприятното беше, че внезапно се бяха появили тези неясни чувства. Цял живот бе толкова уверена в себе си, толкова сигурна кое е добре за нея, и все още беше... Беше ли?

— Нещо не те виждам след трийсет години, седнала на люлеещия се стол. Дори баща си не виждам, посветен на такова занимание. — Тогава той би бил на деветдесет и две години. — Може би трябва пак да си помислиш. — Нанси беше убедена, че нейното бебе ще бъде прекрасно и че никой не бива да се лишава от подобно щастие.

— Твърде съм стара тепърва да мисля за това — отвърна решително Пилар, сякаш искаше да убеди сама себе си. — На четирийсет и три години съм. Много повече ще ми подхожда да съм баба, когато се роди твоето бебе. — Но като го каза, се почувства някак тъжна и това я стресна. Сякаш изведнъж бе прескочила средната възраст. Досега беше млада, а ето че вече преминаваше в категорията на старите. Никога не бе имала собствени деца, а сега щеше да става баба. Изпълни я усещането, че е пропуснала най-интересното.

— Не зная защо мислиш, че си стара. Хората на четирийсет и три вече не се смятат за възрастни. Сума жени раждат на твоите години — не спираше да я убеждава Нанси.

— Вярно, но повечето не раждат. Струва ми се, че ще бъда една от тях. Ако не друго, поне ми е по-привично.

След това влезе вътре да направи кафето. Побъбриха още малко и Нанси си тръгна. Имала да свърши още някои неща, а после щяла да вечеря с приятели. Бременността сякаш наистина ѝ доставяше удоволствие.

Пилар я бе наблюдавала през цялото време очарована. Нанси непрекъснато потриваше корема си, сякаш разговаряше с бебето и тя на няколко пъти забеляза как розовата ѝ риза подскача при всяко негово движение. Бъдещата майка се смееше и обясняваше, че то много ритало.

След като Нанси си тръгна, Пилар се заразхожда безцелно из къщата. Сетне изми съдовете от обедата и седя известно време зад бюрото си, загледана през прозореца. Беше си взела вкъщи няколко преписки, но не можеше да се съсредоточи върху тях. Единственото, за което беше в състояние да мисли, бяха нещата, които си казаха с Нанси този следобед... Въпросите, които ѝ бе задала нейната заварена дъщеря... дали някой ден няма да съжалява?... Дали, когато остарее, няма да се разкайва, че не е имала деца?... Ами ако Брандфорд умре? Да не дава господ, но ако умре и от него не ѝ остане нищо, освен спомените и децата от друга жена? Колко смешно, та човек не ражда деца само за да продължава да бъде с някого, да си запази частица от него, когато той умре. Всъщност защо хората създават деца? И защо тя никога досега не бе искала да ги има, а напоследък това постепенно се превръщаше в един голям въпрос, който не ѝ даваше мира? Защо точно сега? Защо след всичките тези години? Дали просто не ревнуваше Нанси, не завиждаше на младостта ѝ, дали не беше някаква натрапчива мисъл, загнездила се в нея точно преди менопаузата? Дали беше началото на края, или началото на едно начало? Изобщо беше ли нещо? Май не можеше да отговори на никой от тези въпроси.

Най-после, след дълга борба със самата себе си, Пилар прибра преписките и се обади на Марина. Още докато набираше номера, се чувстваше като глупачка, но знаеше, че трябва да поговори с някого. След обедата с Нанси се чувстваше твърде объркана.

— Ало? — обади се с официалния си глас Марина и Пилар се усмихна, като я чу.

— Аз съм. Къде беше? Отне ти цяла вечност да вдигнеш слушалката. — За момент се бе разтревожила, че приятелката ѝ не си е вкъщи, и изпита облекчение, когато накрая чу гласа ѝ.

— Извинявай, бях навън в градината, подкастриях розите.

— Мога ли да те спечеля за една разходка по плажа?

Марина се поколеба, но само за миг. Наистина работата в градината ѝ доставяше удоволствие, ала знаеше, че Пилар никога не би я поканила на разходка по плажа, ако не е сериозно разтревожена.

— Да не е станало нещо?

— Всъщност не. Не зная. Струва ми се, че пренареждам обзавеждането в главата си. Все същите стари мебели, но им променям местата. — Това бе странен начин да обясниш чувствата си, ала Пилар все още не бе намерила най-подходящите думи.

— Стига да си оставила място, на което да седна. — Марина се усмихна и остави градинарските си ръкавици на кухненската маса. — Искаш ли да дойда и да те взема?

— Много ще ми е приятно.

Пилар въздъхна. Когато имаше нужда от Марина, тя винаги се отзоваваше, винаги беше на разположение, сърдечна и мила. Братята и сестрите ѝ продължаваха да ѝ се обаждат посред нощ и да стоварват върху ѝ всичките си проблеми и никак не бе трудно да се разбере защо. Тя беше толкова проникателна, умна и така невероятно предана. Марина даваше на Пилар онова, от което я бяха лишили собствените ѝ родители. Достатъчно беше, че понякога я изслушваше и ѝ помагаше да обмисли някое важно решение. Пилар в повечето случаи разговаряше с Брад, но от време на време възникваха въпроси, които можеха да бъдат разбрани само от жена. Обаче този път тя сигурно щеше да ѝ каже, че е луда.

Марина пристигна след по-малко от половин час и двете бавно потеглиха към океана. По пътя я поглеждаше изпитателно. Пилар ѝ се виждаше здрава, но явно бе разтревожена от нещо.

— Е, какво се върти в главата ти? — попита тя, когато най-после изключи мотора. — За работа ли ще говорим или за удоволствия... или за липсата им? — Слязоха от колата, Пилар се усмихна и поклати глава. — Скарала си се с Брад?

— Не, няма такова нещо — побърза да я успокои тя. В действителност отношенията ѝ с Брад бяха по-хубави от всякога. Женитбата беше най-умната им постъпка и сега тя много съжаляваше, че не го бяха направили по-рано. — Всъщност — пое си дълбоко

въздух тя и закрачи по пясъка — колкото и да е странно, отнася се за Нанси.

— Пак ли? След цялото това време? — Марина изглеждаше изненадана. — Мислех, че от десетина години вече се държи прилично. Много съм разочарована да го чуя.

Но Пилар се разсмя и отново поклати глава.

— Не, и това не е. Тя е наред. След няколко седмици ще ражда и като че не е в състояние да мисли за нищо друго.

— Сигурно и ти щеше да мислиш само за това, ако тумбакът ти стърчеше като двацет и пет килограмова любеница... Въпросът как да се отървеш от нея лесно би изместил всичко останало. С мен поне щеше да е точно така, мразя да нося нещо, което тежи повече от четвърт кило.

— О, я млъкни! — прихна отново Пилар. — Не ме размивай, Мина. — Това бе името, с което от години я наричаха всичките ѝ племенници и племеннички и което в специални случаи Пилар също използваше. — Най-ненормалното е, че дори не съм сигурна какво точно искам да ти кажа... или каква е причината да се чувствам по този начин... Не съм сигурна дори какво изпитвам, дали е нещо истинско, или е една илюзия.

— Господи, звучи доста сериозно — полу на шега подхвърли Марина, без да изпуска от погледа си лицето на Пилар, очите ѝ. Разбра, че е много разтревожена и объркана, но знаеше, че ако ѝ остави малко време, тя ще си каже, каквото има да казва. Марина не бързаше, можеше да почака приятелката ѝ да намери нужните думи.

Пилар я гледаше смутено и се опитваше да даде словесен израз на заплетения възел от чувства.

— Дори не зная откъде да започна... Струва ми се, че беше преди пет месеца, когато Нанси ми каза, че е бременна... или може би по-късно... не зная... Вече нищо не зная... освен че непрекъснато се питам дали не съм направила грешка... може би дори огромна грешка... — Изглеждаше отчаяна, а Марина бе истински изненадана от чутото.

— Омъжването си за Брад ли имаш предвид?

— Не, разбира се, че не — побърза да поклати глава Пилар. — Имам предвид категоричното ми решение да нямам деца. Ами ако съм сгрешила? Ако някой ден започна да съжалявам? Ако другите са прави,

а аз просто съм се страхувала, защото родителите ми са ме пренебрегвали?... Ако въпреки всичко от мен е можело да излезе добра майка? — Когато се обърна към приятелката си, на лицето ѝ се четеше страдание.

Марина я заведе да седнат на завет зад една дюна и я прегърна през раменете.

— Сигурна съм, че ако беше искала, щеше да станеш много добра майка. Но да бъдеш добър в нещо, или потенциално добър, не е достатъчно основание да го правиш, ако нямаш желание за това. Убедена съм, че от теб би се получил и много добър пожарникар, но едно такова начинание едва ли би послужило на кариерата ти. Позволи ми да ти напомня, че колкото и много да са хората, които имат деца, от това все още не следва, че е задължително и ти да имаш. Ако решиш да нямаш, това не ще означава, че си лош човек, че си странна, опасна или откачена. Някои хора просто не искат деца. В това няма нищо лошо. Напълно в реда на нещата е, стига да отговаря на твоите разбирания.

— Никога ли не си се питала дали си постъпила правилно? Никога ли не си съжалявала, че нямаш деца? — Трябваше да знае, сега плуваше в непознати води, а Марина бе навлязла в тях преди нея.

— Случвало ми се е — честно си призна Марина. — От време на време. Всеки път, когато някой от моите братя, сестри, племенници или племеннички напъха в ръцете ми бебе, нещо ме бодва в сърцето и започвам да си мисля: „По дяволите, и аз искам едно такова!“. Но в моя случай тези чувства отлитат само за десетина минути. Двайсет години съм бърсала сополиви носове, сменяла съм пелени, почиствала съм повръщано, пускала съм пералнята четири-пет пъти на ден, приготвяла съм ги за училище, водила съм ги в парка, завивала съм ги вечер, помагала съм им да си оправят леглата. Господи, та аз започнах да уча в колежа чак като станах на двайсет и пет години и се добрах до юридическия институт едва на трийсет. Но поне успях да завърша и ги обичам всичките, с изключение на един-двама може би, но истината е, че обичам и тях... С тях съм преживяла прекрасни години, наистина безценни мигове. Но няхах желание отново да се захващам с това. Имах нужда от време за себе си — да уча, да работя, да се срещам с приятели, с мъже. Сигурно щях да се омъжа, ако бях попаднала на подходящ човек. Един-два пъти се появяваха и такива, но все в

моменти, когато имах основателни причини да не се обвързвам. Ала май истинската причина беше, че ми бе много хубаво да живея сама. Обичах работата си, обичах децата. И сега се радвам, че не съм имала собствени. Разбира се, би било прекрасно, ако имах дъщеря или син, на които да не им е безразлично какво ще стане с мен, когато остареея, но какво от това? Нали имам теб, имам десетте си братя и сестри и техните деца.

Пилар не можеше и да се надява на по-честен отговор и й бе много благодарна.

— Ами ако някой ден това не ти е достатъчно? Ако не е същото?
— Приятелите, братята и сестрите не могат да заменят собствените деца. Или могат?

— Тогава грешката ще си е моя. Но засега не се оплаквам. — Тя беше на шейсет и пет години и много активна. Обичаше работата си в съда и имаше повече приятели от всичките познати на Пилар. Като че ли използваше всеки свободен момент да отлети някъде на гости — на племеннички, племенници, сестри, приятели. Тя беше щастлива, успяла в живота жена. Пилар бе смятала и себе си за такава... до неотдавна.

— А ти? — Марина се обърна да я погледне, питайки се защо тя й се струва толкова объркана и има такъв нещастен вид. — Какво те яде, Пилар? Защо са всичките тези въпроси за децата? Да не си бременна? Да не би да ме питаш какво мисля за абортите?

— Не — измъчено поклати глава Пилар. — Струва ми се, че те питам какво мислиш, дали не трябва да си родя едно бебе. Не, не съм бременна. — Дори не бе сигурна, че иска да бъде. Но изведнъж, за пръв път в живота си, бе изпълнена от съмнения за пътя, който бе избрала.

— Смятам, че би било съвсем наред, ако ти го искаш. Какво мисли Брад?

— Не зная. Предполагам, ще каже, че не съм с всичкия си, и сигурно ще е прав. Винаги съм била толкова убедена, че не искам деца. Главно защото не исках да съм като майка ми.

— Никога не би могла да бъдеш. Надявам се, че вече си наясно поне по този въпрос. Вие сте две съвършено различни личности.

— Слава богу.

— Или ще бъде по-точно, ако кажа, че едната е личност, а другата е с малки странности. — Никога не бе успяла да разбере ситуацията, която Пилар ѝ бе описвала толкова пъти в течение на годините. Ала беше съгласна с младата си приятелка, че родителите ѝ изобщо не е трябвало да имат деца. — Това ли е единственото, което те е спирало? Страхът, че ще бъдеш като тях?

— До известна степен, но не само то. Просто никога не съм изпитвала такава необходимост. Ала не чувствах необходимост и да се омъжа, а сега съжалявам, че не съм го направила по-рано.

— Съжаленията от този род са само губене на време. Наслаждавай се на живота си сега и не поглеждай назад през рамо, за да не си разваляш удоволствието.

— Не е там работата. Просто не зная какво става с мен... Имам чувството, че изведнъж съм започнала да се променям.

— В това няма нищо лошо. Много по-неприятно щеше да е, ако беше закостеняла и непоклатима. Вероятно дори е най-хубавото за теб, Пилар. Може би наистина трябва да си родиш едно дете.

— Ами ако после не ми харесва? Ако просто ревнувам Нанси или съм обзета от пристъп на някаква лудост? Ами ако майка ми е права и бебето се роди с три глави, защото съм стара? — Имаше твърде много въпроси, отговорите на които не знаеше дори Марина.

— Ами ако на Венера има разумни същества? Човек не може да знае всичко, Пилар. Можеш само да следваш сърцето си, разума си и да правиш най-доброто, на което си способна. И ако сега смяташ, че искаш дете, добре си помисли и не се притеснявай чак толкова за крайния резултат. За бога, та ако всички се тревожеха толкова много, изобщо нямаше да се раждат деца.

— Ами ти? Щом като ти не си нещастна, че нямаш, възможно е и аз да не бъда.

— Това е смешно и ти го знаеш. Ние сме две различни личности. Твоят жизнен опит в нито един момент не се е покривал с моя. Моят живот вече шейсет години гъмжи от деца, а ти не си имала други, освен децата на Брад и когато си се появила в живота му, те вече са били доста големички. Освен това ти си омъжена, а аз никога не съм била. И се чувствам напълно доволна. Така имам свободата да общувам с най-различни хора, както намеря за добре, и този начин на

живот ми допада. Ти си омъжена за Брад и може би някой ден ще съжаляваш, ако нямаш деца.

Пилар дълго седя смълчана, вторачена в пясъка, а после отново вдигна поглед към приятелката си, успокоена от нейните думи, но все още не намерила нужните ѝ отговори.

— Мина, какво щеше да направиш, ако беше на мое място?

— Преди всичко бих престанала да се тревожа. Веднага ще се почувстваш значително по-добре. После бих се прибрала вкъщи и бих обсъдила това с Брад, но без да му вадя душата. Той също няма да знае отговорите на всичките въпроси. Никой не може да ги знае, дори ти. Човек трябва да поема известни рискове в живота. Длъжен е да се пази, доколкото може, но рано или късно му се налага да скочи от потъващия кораб. Като се надява, че няма да се плъосне по корем в небитието.

— Доста оригинално боравите с думите, Ваше благородие.

— Благодаря. — Марина се ухили и пак спря поглед върху Пилар. — И ако бях на твое място, каквото и да ми струваше, щях да си сложа главата в торбата и да родя. Щях да пратя по дяволите всичките тези глупости за напредналата възраст. Струва ми се, че ти се иска да направиш тъкмо това, но си прекалено изплашена, за да си го признаеш.

— Може и да си права. — Тя почти винаги беше права. Но Пилар нямаше представа как щеше да реагира Брад, ако му кажеше, че иска дете. За пръв път през живота си чувстваше една празнота, една непозната досега за нея болка, която започваше сериозно да я разстройва.

След това бавно се върнаха при колата и по обратния път говориха малко. Това бе едно от хубавите неща в общуването с Марина. Пилар нямаше чувството, че трябва да се насилва. Оценяваше онова, което нейната приятелка ѝ бе казала, но ѝ бе необходимо време, за да размисли над него.

— Спокойно, малката. Постепенно ще си изясниш какво точно искаш. Просто се вслушай в себе си. Сърцето ще ти подскаже какво е то. Ако се придържаш към това, няма да сгрешиш.

— Благодаря ти. — Пилар прегърна топло Марина и ѝ помахаше, когато тя потегли. Беше просто невероятно как тя винаги ѝ се притичаше на помощ. Когато влезе в дома си, Пилар се усмихваше.

Брад си беше вкъщи, прибираше стиковете за голф, беше загорял от слънцето и изглеждаше спокоен и щастлив, че я вижда.

— Къде беше? Мислех, че днес ще идва Нанси. — Прегърна я с една ръка, целуна я и двамата тръгнаха към терасата.

— Беше тук. Дойде да обядваме заедно. След като си тръгна, отидох да се поразходя по плажа с Марина.

— Олеле — рече той и погледна съпругата си, която познаваше толкова добре. — Пак проблеми значи?

— Какво искаш да кажеш? — разсмя се тя, а той я сложи на скута си, щастлив, че е с нея след неколкочасовата раздяла. Тя беше луда по него, а не бе трудно да се забележи, че и той я обожава.

— Никога не се разхождаш по плажа, освен в случаите, когато силно се колебаеш за нещо. Последния път, когато отиде да се разхождаш, се опитваше да решиш дали да вземеш още един партньор, или не. Преди това беше, когато се чудеше дали да не се откажеш от едно дело, в което смяташе, че има някаква измама, а още по-преди, ако не се лъжа, те мъчеха съмнения дали да се омъжиш за мен, или не. Онази разходка беше много сполучлива. — Тя се разсмя, но не можеше да отрече, че е прав. Беше прав за всичко, което изброи. — И тъй, за какво беше днешната разходка? Да не би Нанси да не се е държала добре? — При все че това би го изненадало, защото не се бе случвало от години, двете жени вече бяха добри приятелки. — Или в кантората се е появил някакъв сериозен проблем? — Тя току-що бе спечелила едно важно дело в Лос Анджелис и той се гордееше с нея, но знаеше с какво напрежение е свързана работата в кантората и с колко трудни въпроси ѝ се налага да се справя всеки ден. Обичаше да ѝ помага винаги когато можеше, но понякога дори и той не беше в състояние да го направи. Имаше решения, които тя трябваше да взема сама.

— Не, няма такова нещо, всичко върви добре. А Нанси днес бе възхитителна.

Възхитителна, но ѝ бе причинила такава мъка! Тя бе разтворила едно кътче в сърцето ѝ, за чието съществуване и самата Пилар не подозираше. През последната година един-два пъти беше изпитала известни съмнения, но си бе казала, че това са само случайни трепети, на които не бива да обръща внимание. Сега не беше вече толкова сигурна и не знаеше какво да отговори на Брад. Той щеше да си

помисли, че е луда. Но Марина може би беше права. Трябваше да му каже.

— Не зная... женски работи. Искрах да изясня за себе си някои неща и затова отидох с Марина до плажа. Тя, както винаги, ми даде доста разумни съвети.

— И какво ти каза? — меко попита той, все още преизпълнен с желание да ѝ помогне. Брад много уважаваше общата им приятелка, но Пилар беше негова съпруга и той се стараяше да я подкрепя във всичко.

— Чувствам се толкова глупаво — неопределено отвърна тя.

Брад я погледна, видя, че в очите ѝ има сълзи, и това го изненада. Рядко я бе виждал да плаче, тя почти никога не губеше контрол над себе си. Изведнъж разбра, че е дълбоко разстроена.

— Въпросът изглежда доста сериозен за един съботен следобед. Да дойда ли и аз с тебе на плажа? — Предложи го колкото на шега, толкова и сериозно.

— Няма да е зле — усмихна се тя и когато той я притегли поблизо до себе си, изтри една сълза от ъгълчето на окото си.

— Какво те тревожи, скъпа? Искане ми се да ми кажеш. — Знаеше, че трябва да е нещо много важно, след като беше повикала Марина.

— Ако ти го кажа, няма да ми повярваш. Толкова глупава ще ти се сторя!

— Ами, опитай. Всеки ден слушам какви ли не откачени работи, така че съм свикнал. Пък и гърбът ми е широк.

Тя се сгуши в него, дългите ѝ крака бяха опънати върху неговите, лицето ѝ почти докосваше бузата му, и тихо заговори:

— Не зная... струва ми се, че като видях днес Нанси, в мен трепна някаква струна, за съществуването на която никога не бях подозирала... разтърси ме нещо, което през последната година на няколко пъти изниква в съзнанието ми... и за което преди не се бях замисляла, не бе ме интересувало и не бях предполагала, че се нуждая от него. Нанси ме попита дали не смятам, че някога ще съжалявам, задето не съм имала деца. — Докато произнасяше тези думи, Пилар се разплака, а съпругът ѝ я гледаше стъписан. Не беше подготвен за това и не вярваше на ушите си. — Винаги съм била напълно уверена, че не искам. Но вече не съм толкова сигурна. Изведнъж се хващам, че мисля за тези неща. Ами ако тя е права и някой ден съжалявам? Ако на стари

години това се превърне в трагедията на живота ми? Ако... — непоносимо трудно ѝ бе да го каже, но знаеше, че трябва да бъде наясно — ако с теб се случи нещо и... никога не родя дете от теб? — Тя изрече всичко това през плач, а той само клатеше глава, неспособен да каже нещо. Тя го бе смаяла. Беше очаквал да чуе всичко друго, но не и това. Пилар беше последната жена, за която би допуснал, че ще поиска да има дете.

— Сериозно ли говориш? Това наистина ли те тревожи? — Не можеше да повярва.

— Мисля, че да. Какъв ужас! Ами ако изведнъж реша, че искам деца? — В погледа ѝ се четеше паника и той с усилие се въздържа да не се усмихне.

— Тогава ще трябва да се обадиш в пожарната, да дойдат да ме свестяват. Пилар, наистина ли говориш сериозно? Да не смяташ сега да започнеш да раждаш? — След цялото това време? Повече от двайсет години не бе му минавало и през ум да има други деца, а и тя винаги бе изразявала пределно ясно отношението си по този въпрос.

— Смяташ, че съм попрехвърлила годините за подобно нещо, така ли? — попита го тя мрачно, но той се разсмя.

— Ти не. Но аз определено съм. Аз съм на шейсет и две, след няколко седмици ще стана дядо. Помисли си само колко ще съм смешен. — Направо бе слисан от тази идея.

— Няма да си смешен. В наше време много мъже на твоята възраст се женят повторно, някои дори са много по-възрастни от тебе.

— Аз остарявам с всяка минута — поде той, но я погледна и разбра, че тя преживява ужасна криза. — Пилар, откога мислиш за това?

— Не зная — призна си честно тя. — Като че за пръв път ми мина през ума, когато се оженихме. Реших, че е някакъв каприз на фантазията ми, но после при мен дойдоха онези хора, на които не бяха разрешили да осиновят детето. Непрекъснато си мислех колко са странни, как отчаяно се стремят да получат едно дете, което дори не са виждали, и най-ужасното беше, че с част от сърцето си ги разбирах. Не зная, може би просто остарявам и ставам малко ексцентрична. Струва ми се, че тази мисъл ме разтърси сериозно, когато Нанси забременя. Винаги ми се бе струвала дете, а сега изглежда толкова доволна и самостоятелна! Сякаш най-после е открила истинския смисъл на

живота. Ами ако през всичките тези години аз съм го търсила не където трябва? Ако не е достатъчно да бъдеш само добър адвокат, честен човек, добра съпруга и втора майка. Ако най-важното в живота е да имаш собствени деца?

— О, боже! — Брад изпусна дълбока и дълга въздишка.

Тя наистина бе в мъчително душевно състояние, а той не можеше да ѝ каже, че греши. Но пладнето на живота бе вече отминало за тях, късно беше тепърва да мислят за раждане на деца. — Съжалявам, че не се сети за това малко по-рано.

Тогава тя го погледна сериозно и когато му зададе въпроса си, той имаше чувството, че през очите ѝ гледа направо в нейното сърце.

— Ако реша, че не мога да живея без собствено дете, ще се съгласиш ли да си имаме? — Беше събрала цялата сила на душата си, за да го попита, необходимо ѝ беше да разбере. Трябваше да знае какво мисли той, дори това да я изправи пред тежък избор. Ясно ѝ беше, че ако той каже не, ще ѝ се наложи да се примири — обичаше го повече от всякакво бебе. При все това вече започваше да усеща как вътре в нея се надига желанието да има дете от него.

— Не зная — откровено отвърна Брад. — Отдавна не съм изправян пред подобно решение. Ще трябва да помисля. — Тя му се усмихна с облекчение, все пак не бе казал „не“, възможността оставаше открита. И двамата имаха нужда сериозно да преценят отговорностите и задълженията, които биха поели, промените, които биха последвали в живота им. Но Пилар вече бе почти склонна да приеме, че въпреки всичко си заслужава.

— Добре ще е да побързаш с мисленето — ухили се тя и той я прегърна със страдалчески вид.

— Защо?

— Ами, остарявам с всяка минута.

— Ти... чудовище такова! — изръмжа той и ѝ отвърна с дълга целувка, която ставаше все по-страстна и по-нежна, колкото повече се надигаше желанието в тях на окъпаната в слънце тераса. — Знаех си, че ако те застава да се омъжиш за мен, може да ми се случи нещо ужасно — промърмори той и тя се изкикоти. — Жалко само, че не го разбрах преди тринайсет години. Щях да те принудя да се омъжиш за мен още тогава и досега щеше да имаш поне десет деца, че и повече.

— Я да видим — поотдръпна се тя, както седеше на скута му, и го загледа дълбокомислено, — ако започнем веднага... сега съм на четирийсет и три... може би ще успеем да вмъкнем шест-седем...

— Хич и не си го мисли... ще бъде цяло чудо, ако съм жив и за едно... Искам да сме наясно, още не съм се съгласил, трябва да поразмисля.

Тя го погледна престорено кротко, стана и го хвана за ръката.

— Имам страхотна идея за нещо, което можеш да свършиш, докато размишляваш, Брад... Хайде... — Той се разсмя и тя бавно го поведе към вътрешността на къщата. Не се наложи да му се моли, никога не ѝ се бе налагало, както впрочем и на него. Той я целуна, последва я в спалнята и на сърцето ѝ поолекна.

ГЛАВА 5

След като лекарят свърши с прегледа, Даяна се надигна и седна на акушерския стол. Бе отишла при своя гинеколог за редовния годишен преглед.

— Всичко ми се вижда нормално — каза той с приятна усмивка. Беше младолик човек, препоръчан ѝ преди две години от нейния зет, защото щеше да е много неудобно да ходи при него самия. Но Джек смяташе Артър Джоунс за отличен лекар.

— Някакви оплаквания? Съсиреци, необичайни болки, отклонения в менструацията? — попита той, ала Даяна поклати глава с нещастно изражение. Предишната седмица мензисът ѝ отново беше дошъл и тя бе разбрала, че и този път не е забременяла.

— Единственото ми оплакване е, че от единайсет месеца се опитваме да забременея, а засега нищо не се получава.

— Може би много се престаравате — рече той, повтаряйки думите на сестрите ѝ. Всеки, който знаеше за проблема ѝ, говореше глупости от рода на „не мисли за това“, „много се престараваш“, „просто го забрави“, „престани да се тревожиш“, но те не знаеха каква болка, каква мъка и разочарование изпитва тя всеки месец, когато открие, че отново не са успели. Беше на двацет и осем години, омъжена вече почти от година, имаше съпруг, когото обичаше, работа, която ѝ доставяше удоволствие, а сега искаше бебе.

— Една година не е чак толкова дълго време — успокои я лекарят.

— На мен ми се вижда дълго — рече тя и се усмихна тъжно.

— А съпругът ви? И той ли се тревожи? — Не беше изключено той да знае по въпроса нещо, което да не е известно на Даяна. Мъжете невинаги са склонни да признават пред съпругите си, че в миналото са имали проблеми или остри венерически заболявания, а те не минават без последствия.

— Непрекъснато ми говори да не се притеснявам, че рано или късно ще се получи.

— Може би е прав — усмихна се доктор Джонс. — Той с какво се занимава? — Питаше се дали не работи с химикали, с токсични вещества, които да са го увредили непоправимо.

— Работи като адвокат на една телевизионна компания — каза му точно в коя и името, изглежда, направи силно впечатление на лекаря.

— А вие работите в списание, нали? — Тя кимна. — Работата и на двама ви е свързана с голямо напрежение, което също влияе отрицателно. Но искам да разберете, че единайсет месеца не е ненормално дълъг период. При повечето двойки жените забременяват в течение на една година, но на някои хора им е необходимо малко повече време. Не сте ли мислили да си вземете малка ваканция? Може би имате нужда тъкмо от това.

Даяна се усмихна.

— След една седмица заминаваме за Европа. Планирали сме го точно по най-подходящото време. Дано пък това свърши работа — обнадеждено рече тя.

Той забеляза изписаното на лицето ѝ притеснение и реши да не го пренебрегва.

— Ще ви кажа как ще постъпим. Ако след като се върнете, не установите, че сте бременна, ще започнем да търсим причината. Мога сам да ви направя някои изследвания или да ви изпратя при специалист, както предпочитате. Има един човек, когото винаги препоръчвам с чиста съвест. Той е разумен и консервативен, но същевременно много умен и изключително прецизен. Името му е Александър Джонстън, сигурен съм, че зет ви го знае. Той е малко по-възрастен от нас, но е наистина голям специалист и никога няма да назначи куп ненужни процедури.

— Много бих искала — отвърна Даяна, отново преизпълнена с надежда. Възможно беше в Европа да забременее, но ако това не станеше, можеха да разчитат на помощ, имаха лекар, към когото да се обърнат.

Тя благодари на доктор Джоунс, че я бе окуражил, и се върна на работа, а вечерта се опита да каже на Анди. Спомена името на специалиста, добави, че е питала Джак какво мисли за него, и се изненада, когато Анди я сръза. Бил потънал до гуша в работа, бил изкарал много тежък ден в службата и вече му додявала с това

настояване да се любят на определени дати, в определени часове и с истериите си, когато мензисът ѝ дойде и разбере, че не е бременна. И двамата били здрави и млади, идвали от семейства с много деца и той бил убеден, че след време ще се получи и те няма да останат по-назад. Но това, че всеки път му опявала и плачела, едва ли щяло да помогне.

— За бога, Ди, дай ми малко почивка. Нямаме нужда от проклетия ти специалист, трябва ни само малка ваканция да поотпочинем. Престани да насилваш нещата!

— Извинявай... — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя отклони поглед. Той не разбираше колко разтревожена, колко изплашена е да не би наистина да им има нещо. — Просто си помислих... помислих си, че специалистът може да ни помогне... — Излезе разплакана от стаята и след няколко минути Анди дойде да я потърси.

— Хайде, бебчо... извинявай. Просто съм много уморен и напрегнат. През последните седмици имам ужасни неприятности в работата. Ще си имаме дете, не се притеснявай. — Но нейната настоятелност понякога не се издържаше. Тя беше решила на всяка цена да забременее. От време на време Анди имаше чувството, че това е била единствената истинска цел в живота ѝ. Или пък се страхуваше да не остане по-назад от сестрите си.

— Лекарят смята, че може би като излезем в отпуск... — Погледна го виновно, не искаше да му досажда. Той въздъхна и я прегърна.

— Лекарят е прав. Ваканцията е тъкмо онова, от което имаме нужда. Сега ми обещавай, че известно време няма да се тревожиш. Хващам се на бас, че според него засега всичко е в рамките на нормалното.

Тя му се усмихна смутено и кимна.

— Да, така каза.

— Тогава всичко е наред — твърдо отсече той и я целуна.

Когато вечерта си легнаха, Даяна сякаш се бе поуспокоила. Може пък всички те да бяха прави. Може би беше глупаво да се тревожи.

Наведе се над Анди да го целуне за лека нощ, но той вече бе заспал дълбоко и леко похъркваше. Гледа го дълго, после отново се отпусна на възглавницата. Беше странно, че силното желание да има бебе понякога я караше да се чувства толкова самотна. Като че никой

не можеше да разбере, дори Анди, колко остър е нейният копнеж, каква болезнена потребност изпитва.

Пътешествието в Европа беше прекрасно. Посетиха Париж и Южна Франция, а после отлетяха за Лондон да се видят с брата на Анди. И ако Даяна бе забременяла, това, доколкото можеше да прецени, без друго бе станало в „Отел дьо Пари“ в Монте Карло. Небето там беше синьо, хотелът — божествен и Анди бе казал, че не може да си представи по-хубаво място за правене на бебета.

Прекараха много приятно и в Лондон при Ник, останалата част от пътешествието също беше забавна и спокойна, точно това, от което се нуждаеха младите съпрузи. Преди да заминат от Лос Анджелис, никой от двамата не си бе давал сметка до каква степен са напрегнати и преуморени и сега отново откриваха колко е прекрасно да бъдат заедно и да си почиват. Посещаваха ресторанти, музеи и черкви, излежаваха се по плажовете, дори една събота и неделя ходиха с Ник и приятелката му на риболов в Шотландия. Когато през юни се завърнаха у дома, и двамата се чувстваха като нови.

Анди потегли за първия си работен ден с усмивка, а Даяна изхитрува и си взе още един свободен ден, за да разопакова багажа, да отдъхне от пътуването и да си направи косата. И без друго беше петък, щом списанието бе минало толкова време без нея, щяха да я почакаат и до понеделник сутринта. Не изгаряше от нетърпение отново да се потопи в редакционната истерия. Опита се да уговори и Анди да си остане вкъщи, но той чувстваше, че трябва да се върне на работа, макар и да не бе особено ентусиазиран. Двамата с нетърпение очакваха почивните дни.

В събота сутринта Анди отиде да играе тенис с Бил Бенингтън. Беше истинско удоволствие отново да се отпусне и да разказва за пътуването. Двамата бяха учили заедно в юридическия факултет на университета в Лос Анджелис и Анди му бе намерил работа в същата телевизионна компания. Бяха добри приятели и понякога разговорите с него му действаха успокояващо. Бил беше присъствал и на сватбата им.

— Как е Ник? — попита той, когато след играта отидоха да пийнат нещо студено.

— Отлично. Ходи с много сладко момиче. Прекарахме с тях една събота и неделя на риболов в Шотландия. — Бил също имаше по-

малък брат, връстник на близнаците. Двамата с Анди си приличаха по доста неща. — Тя наистина много ни хареса.

Приятелката на Ник беше англичанка, красива и изключително забавна и Даяна смяташе, че намеренията на брат му към нея са по-сериозни, отколкото бе дал да се разбере.

— И аз ходя със сладко момиче — неочаквано си призна Бил със смутена физиономия и остави питието.

— Да не би да се опитваш да ми съобщиш нещо, Бенингтън? — погледна го развеселен и заинтригуван Анди. — Или това е просто редовната сводка? — Бил винаги излизаше с хубави момичета. Имаше слабост към моделите и начинаещите актриси, той самият също беше хубав мъж.

Но в повечето случаи като че ставаше дума повече за правене на бройки, отколкото за някаква сериозна привързаност.

— Още не съм сигурен. Обаче тя е страхотна. Искам да те запозная с нея.

— С какво се занимава, или въпросът ми е излишен? — захили се Анди, развеселен от момчешкото вълнение, появило се на лицето на неговия приятел.

— Няма да ми повярваш, адвокатка е в една конкурентна телевизионна компания. Току-що е завършила право. Наистина е необикновено момиче.

— Олеле! — Анди не можеше да се сдържи да не се пошегува със своя приятел, но се радваше за него. Бил Бенингтън беше между хората, които чувстваше най-близки и най-много обичаше. — Звучи ми като нещо много сериозно.

— Човек никога не знае — усмихна се загадъчно Бенингтън и двамата мъже тръгнаха през паркинга на тенис клуба.

Срещаха се тук всяка събота, стига да нямаха никакви други планове, и една-две вечери през седмицата, ако не им се налагаше да работят до късно. Преди пътешествието Анди се бе сторил на Бил доста напрегнат и той се радваше, че сега го вижда добре отпочинал.

— Как е моята любима редакторка? Все така ли работи, докато не ѝ излезе душата?

— Включително и последния ден преди да потеглим. Впрочем вчера не отиде на работа, което е добър признак. Мисля, че сега е

много по-спокойна и с много по-добри перспективи за доста неща. Преди заминаването беше накрая на силите си.

— Ти също. Дори беше започнал да ме изнервяш. Не зная дали имаше неприятности в работата, или беше разтревожен за нещо друго, но във всеки случай, когато замина, нямаше вид на щастлив отпускар.

— Така ли? — Не можеше да реши дали да му каже за тревогите на Даяна във връзка със забременяването. — Предполагам, че просто съм бил уморен. Преди да тръгнем, Даяна беше доста нервна и сигурно се е предало и на мен.

— Надявам се, че не е нещо сериозно.

— Не... всъщност не е... Тя изгаря от нетърпение да забременее, но мисля, че е още рано да се тревожи.

— Вие двамата сте женени едва от една година, нали? Толкова ли беше? — Изглеждаше изненадан, че те вече мислят за бебе.

— Днес се навършва една година от сватбата ни — усмихна се Анди. — Просто невероятно, нали?

— Господи, не мога да повярвам. Е, не бързайте толкова с децата. После няма да искаш да играеш с мен тенис. Ще трябва да тичаш къщи и да помагаш на Ди да сменя пелените.

— Ама че картинка ми нарисова... май ще й кажа да си го избие от главата за някоя и друга година.

— Няма да е зле. А след време ще бутаме заедно количките.

— Чудесно, няма що! — Анди погледна ухилено приятеля си. Стояха до сребристото порше на Бил. — Трудно е човек да си го представи, нали? Още си спомням как баща ми разносяше насам-натам близнаците, на всяко рамо по един. Някак не се чувствам подготвен за таква неща. За разлика от Даяна. Тя просто изгаря от нетърпение. — Не искаше да му признае, че вече от година се трудят с всички сили, но досега нищо не са постигнали.

— Е, не бързай чак толкова, момко, децата са завинаги.

— Ще предам на Даяна какво си казал.

Помаха, когато Бил потегли, и докато караше към къщи, се питаше колко ли ще изтрае новата му приятелка. Когато се прибра, Даяна беше във великолепно настроение, завари я да се мотае из градината. Тръгна към нея, а тя вдигна глава и го погледна усмихнато. Той беше красив и строен в белия си екип за тенис. Изправи се пред нея и я целуна.

— Честита годишнина, госпожо Дъглас! — В джоба на белите му шорти беше скрита кутийка от „Тифани“, той я извади и ѝ я връчи.

— Ти ме разглезваш! — Тя клекна и бързо махна опаковката на синята кутийка. Вътре имаше красив златен пръстен с инкрустиран малък сапфир. Пръстенът беше хубав и Анди знаеше, че тя ще го носи постоянно. Даяна вдигна към него възхитения си поглед и той я целуна.

— Прекрасен е!

— Много се радвам — доволно рече той. — Според мен за първата годишнина се полагаше нещо от рода на пластмасата, хартията или глината, нещо наистина разкошно от този род... И си помислих, че сигурно няма да имаш нищо против, ако мина направо няколко години напред.

— Този път ти прощавам... но догодина искам нещо истинско, например алуминий или мед. — Усмихна му се, загоряла и ведра, обляна от слънцето в градината.

— Имаш го, бебчо! — Хвана я за ръцете и я изправи. Двамата влязоха в къщата и тя му даде своя подарък. Беше му купила красив комплект кожени куфари. Той цяла година го бе гледал с възхищение на витрината и когато махна опаковката, направо се смая. Двамата бяха щедри един към друг както за празниците, така и във всекидневието. Анди обичаше да ѝ купува без повод разни дребни нещица и да се прибира вкъщи с големи букети цветя. И тя постъпваше по същия начин. Бяха добре платени и можеха да си позволят да си доставят взаимно малки радости.

За вечерта Анди бе направил резервация в „Л’Оранжри“, което беше чиста екстравагантност, но той знаеше, че заведението ще им напомни за Европа. По време на пътешествието се бяха хранили в прекрасни ресторанти, бяха посещавали приказни места и той смяташе, че ще е забавно, ако по случай годишнината се поизхвърлят малко.

Когато излязоха, Даяна бе облечена в нова рокля от бяла коприна с много дълбоко деколте — беше си я купила в Лондон и я пазеше специално за този ден.

— Някак си чувствах, че отново трябва да се облека в бяло — пошегува се тя, когато се показа на Анди в новия си тоалет.

— Надявам се това да не означава, че още се мислиш за девственица.

— Едва ли — засмя се тя.

Тръгнаха рано, за да се отбият в галерията „Адамсън-Дюван“, където се откриваше последната изложба на Шеймъс. Даяна бе обещала на сестра си да наминат на път за ресторанта. Потеглиха с колата на Анди, и двамата красиви и потъмнели от слънцето. Той се наклони към нея и я целуна.

— Изглеждаш великолепно! — възхитено рече той и тя се усмихна.

— Ти също.

От нея още струеше светлината, появила се по време на пътешествието им. Анди си помисли, че може наистина да е забременяла, но не ѝ каза нищо.

Тя си бе сложила новия пръстен, а Анди се пошегува, че трябвало още веднъж да заминат за Европа, та да се изфука с новите куфари. Денят им бе минал спокойно, бяха прекарали следобеда в леглото и преди да се облекат за вечерята, се бяха любили. До този момент годишнината им протичаше идеално. Докато пътуваха към „Адамсън-Дюван“, Анди ѝ разказа за новата приятелка на Бил.

— Адвокатка ли? — Даяна го погледна смаяно, после се замисли за техния приятел и се усмихна. — Е, едва ли ще продължи повече от десет минути.

— Не съм много сигурен — поклати глава Анди, като си спомни какво му бе казал Бил. — Стори ми се доста хлътнал.

— Той все е хлътнал, докато не се появи следващата. Задържа вниманието си върху един обект не по-дълго от двегодишния ми племенник.

— Е, хайде, Ди, бъди справедлива. Бил е прекрасен човек. — Но не можеше да отрече, че в казаното от нея се съдържа доста голяма доза истина. И тя със смях го принуди да го признае.

— Никога не съм твърдяла обратното. Казах само, че не може да задържи вниманието си на нещо или на някого повече от пет минути.

— Струва ми се, че този път е по-различно — рече Анди и спря колата на паркинга край булевард „Сан Висенте“, точно зад галерията. Помогна на Даяна да слезе и я последва. Току до входа Шеймъс разговаряше оживено с един облечен в черно азиатец.

— Господи... да вярвам ли на очите си?... Ти си като току-що завърнала се от Европа филмова звезда! — възторжено посрещна той балдъзата си и ги представи на своя събеседник — прочут японски художник. — Тъкмо говорехме за потенциалното въздействие на изобразителното изкуство върху западналата и вече загиваща култура. Стигнахме до не много весели изводи. — Шеймъс се замисли, но на лицето му играеше дяволита усмивка. От него, както винаги, можеха да се очакват какви ли не лудории. Той обичаше да си играе — с хората, с думите, с боите, с идеите, с всичко, до което умът и ръцете му успеяха да се докопат. — Видя ли се със Сам? — попита той Даяна, посочи ѝ къде да потърси сестра си и помъкна Анди към бара.

Сам стоеше в центъра на група жени пред една огромна картина на стената в дъното на залата. Двете ѝ деца се пердасяха, без да се отделят от краката ѝ, а тя сякаш не ги забелязваше и продължаваше да си бърби.

— Здравсти — тихо каза Даяна, като отиде при нея.

— Ооо, я виж ти! — възхити ѝ се Сам. Винаги беше смятала, че Даяна е най-красивата от трите. Най-хубавата и най-способната... вероятно и най-умната. Господ не бе я лишил от нищо, така беше поне според Сам. Но ако го бе казала на Даяна, тя едва ли щеше да се съгласи с нея. Или ако приемеше, че наистина притежава тези предимства, без колебание би ги заменила за двете деца на сестра си. — Изглеждаш приказно. Как беше в Европа?

— Истинско удоволствие. Прекарахме страхотно.

Сам представи Даяна на приятелките си и след малко всички те се пръснаха да търсят мъжете или жените, с които бяха дошли. Тогава Сам погледна изпитателно Даяна, снижи глас и я попита:

— Е? Забременя ли по време на пътешествието? — Видът ѝ бе много сериозен и загрижен, но докато я гледаше, Даяна за момент почувства, че я мрази, задето ѝ задава този въпрос.

— Ти само за това ли мислиш? Защо не насочиш вниманието си към нещо друго? Винаги, когато се видя с Гейл, и тя ме пита за същото. Господи, вие двете нямате ли други грижи?

Най-лошото беше, че и тя самата не можеше да мисли за нищо друго. Сякаш в нейното семейство една жена получаваше признание само ако е бременна или вече има деца. Е, тя беше направила всичко,

което зависеше от нея, по дяволите, но до този момент нямаше никакъв резултат.

— Извинявай. Просто се питах. Не съм те виждала известно време и си помислих...

— Да, зная... — Гласът на Даяна прозвуча потиснато. Те имаха най-добри намерения, но всеки път я притискаха до стената. Въпросите им бяха като непрестанни обвинения. Не се ли стараете достатъчно? Какво не им е наред? Дали тя или той нямат някакъв дефект? Даяна също се питаше за тези неща и не знаеше какво да отговори на себе си, на сестрите си, на родителите си.

— Предполагам, това означава „не“ — меко рече Сам, опитвайки отново, но очите на Даяна я пронизаха като остриета.

— Това означава да ме оставиш малко на спокойствие, Сам, а също така означава, че още не зная. Сега доволна ли си? Искаш ли да ти се обадя по телефона, когато ми дойде мензисът, или предпочиташ да ти го съобщя по факса? Или и един хубав афиш на булевард „Сънсет“ ще свърши работа, та поне мама да не се чувства задължена да звъни на приятелките си и да им обяснява, че засега с нещастната Даяна не се получава нищо? — Докато изстрелваше тези думи, тя бе на ръба на сълзите и Сам изпита съжаление към нея. За всички тях забременяването не бе представлявало никакъв проблем, но по всичко личеше, че с Анди и Даяна не е така.

— Не бъди толкова чувствителна, Ди. Ние просто искаме да знаем какво става с теб, това е всичко. Обичаме те.

— Благодаря. Нищо не става. Достатъчно ясно ли ти го казах? — Най-малкото още не знаеше. Но бе доведена почти до нервен срив от спречкването със сестра си, когато към тях се присъединиха Анди и Шеймъс. Шеймъс вдигна малкото си синче и го сложи на конче на раменете си. — Новите картини са страхотни — въодушевено рече Анди. Веднага забеляза напрежението върху лицето на Даяна и скоро след това те си тръгнаха.

Докато пътуваха към ресторанта, Даяна седеше тихо. Той също не каза нищо. Въпросите на сестра ѝ, както винаги, я бяха разстроили дълбоко.

— Какво има? — попита накрая Анди. Тя бе станала много по-раздразнителна отпреди, но в Европа се чувстваше значително по-добре. — Да не би сестра ти да е казала нещо, което да те е ядосало?

— Все същото — сопнато отвърна Даяна. — Попита ме дали съм забременяла.

Той я погледна и рече меко:

— Кажй й да си гледа работата. — Наклони се към нея и я целуна. Без да иска, Даяна му се усмихна. Той се държеше толкова мило с нея и тя се почувства като глупачка, че бе допуснала сестра й да я разстрои.

— Мразя, когато започнат да ме разпитват. Защо просто не почакаат да видят какво ще стане?

— Сигурно защото те обичат и ти желаят доброто. Освен това може и наистина да си бременна. Не зная, последния път в Монте Карло ми се стори наистина невероятно, ти как мислиш?

Тя се усмихна, когато й го припомни, наведе се и го целуна по врата, а той стисна по-здраво волана.

— Мисля, че вие сте невероятен, господин Дъглас. — Не беше за вярване, че са женени вече цяла година. На нея много й харесваше да е негова съпруга и двамата изцяло се бяха посветили един на друг. Единственото й разочарование беше, че не забременява. В техния живот имаше и други важни неща — работата, приятелите, семействата — пресилено беше да се каже, че ги интересува само това. Ала също така не можеше да се отрече, че то бе важно за тях, особено за Даяна.

— Мислиш ли, че е глупаво от моя страна толкова много да искам... да си имаме бебе? — тихо попита тя, докато пътуваха към „Л'Оранжри“.

— Не. Просто не бива това да ти става идея фикс. Не мисля, че би ти било от полза.

— Обаче никак не е трудно да ми стане. Понякога ми се струва, че целият ми живот се върти около месечния цикъл.

— Не го допускай. Опитай се, доколкото можеш, да не мислиш за това. — Пристигнаха и Анди остави колата на момчето от паркинга. — Непрекъснато ти го повтарям — усмихна се той, — но ти не ме слушаш. — Отново я целуна и дълго я задържа в прегръдките си. — Просто не забравяй кои са най-важните хора... ти... и аз... Когато му дойде времето, всичко останало ще си отиде на мястото.

— Защо не мога и аз да приемам така леко нещата? — рече със завист тя. Той беше толкова благоразумен и спокоен.

— Хващам се на бас, че ако успееш да се отпуснеш и да не се притесняваш толкова, ще забременееш ето така: — Той щракна с пръсти, а тя се разсмя, хвана го под ръка и го погледна.

— Ще се опитам.

Влязоха в ресторанта и доста глави се обърнаха към красивата млада двойка. Бяха отведени до тиха ъглова маса и докато избираха виното и преглеждаха менюто, си бърбеха непринудено. Тя отново се чувстваше по-добре, забравила за свадата със Сам. Когато Анди поръча вечерята, и двамата бяха вече в отлично настроение.

Като първо блюдо си взеха хайвер с бъркани яйца, сервирани в яйчени черупки заедно със ситни главички лук, после — омари и шампанско. Чак след десерта Даяна се извини и отиде в тоалетната да поосвежи грима си. В английската си рокля изглеждаше красива и докато се решеше, косата ѝ блестеше. Сложи си червило пред огледалото, а после, преди да се върне на масата, влезе в кабинката. И там откри издйническата следа, яркочервеното петно кръв, което недвусмислено показваше, че бурните им ноци в Монте Карло са били безплодни. Както седеше вътре, за момент дъхът ѝ секна и малката клетка се завъртя пред очите ѝ. Наложил си да се успокои, да приеме фактите, ала когато отиде да измие ръцете си на умивалника, се почувства покрусена и празна.

Бе решена да не се издава пред Анди, но когато се върна при него, той забеляза нещо в очите ѝ и разбра, без дори да я пита. Вече знаеше кога ѝ е време и му беше ясно, че в края на тази седмица ще научат дали мисията им в Европа е била успешна. Сега му бе достатъчно само да я погледне, за да се досети: не е била.

— Лоша изненада ли? — попита той, когато тя седна. Вече я познаваше толкова добре! Даяна бе трогната от това, но беше твърде разстроена, за да си дава сметка за чувствата му — на него също му беше неприятно. Тя лека-полека му бе внушила усещането за провал.

— Да, лоша изненада — отвърна тя и погледна встрани.

Според нея цялото им пътуване се бе оказало безсмислено. В момента оценяваше така и целия си живот.

— Това още нищо не значи, скъпа. Пак ще се опитаме.

И пак... и пак... и пак... и все безрезултатно. Защо? Защо изобщо да се опитват? Кой разправяше, че било глупаво да се тревожи?

— Искам да отида при специалиста — мрачно рече тя, след като келнерът им сервира кафето. Вечерта им беше съсипана, поне за нея. Бебето се бе превърнало в единствена цел на живота ѝ. Всичко вече ѝ се виждаше маловажно в сравнение с това — и работата, и приятелите, понякога дори съпругът ѝ. Въпреки твърденията си, че желанието да бъде майка не е изместило от съзнанието ѝ всичко останало, всъщност беше точно така, и двамата го знаеха.

— Защо не поговорим за това някой друг път? — рече спокойно Анди. — Няма защо да бързаме. Ножът не е опрял до кокала. Женени сме едва от година. Някои хора смятат, че не бива да се ходи при специалист, преди да са минали две години. — Опитваше се да я успокои, но тя едва сдържаше сълзите си и беше извънредно нервна.

— Не искам да чакам толкова дълго — напрегнато възрази тя, присвивайки се от ненавистните болки. Цялото това явление ѝ бе ненавистно.

— Добре. Тогава ще отидем след два-три месеца. Не бива да се хвърляме през глава, преди това трябва да съберем сведения за лекаря, към когото ще се обърнем.

— Вече съм го направила. Джак казва, че той е между най-добрите в страната.

— Чудесно. Значи отново занимаваш Джак с нашите проблеми. Какво му каза? Че не ме бива в леглото, че като малък съм боледувал от заушки или че просто не се получава? — Беше ѝ ядосан, че вдига толкова шум около това, че го поставя в неудобно положение и го кара да се чувства тъй, сякаш е виновен за всичко. Да не говорим пък, че беше провалила годишнината и вечерта им.

— Казах му само, че съм загрижена и че гинекологът ми е дал това име. Той не ми е задавал никакви въпроси. Няма защо да си толкова докачлив — опита да го успокои Даяна, но той беше сърдит и разочарован. И имаше чувството, че не е оправдал очакванията ѝ.

— Как да не бъда докачлив, за бога? Всеки месец, когато ти дойде мензисът, се държиш така, сякаш си на умиране, и ме гледаш с тези печални очи, като че аз съм виновен за всичко и ти се питаш защо, по дяволите, поне веднъж не улуча десетката. Ами, честно казано, не зная защо. Може да е по моя вина, може и да не е, а може и изобщо да няма нищо тревожно, с изключение на това, че побъркваш и двама ни

на тази тема. Но щом ще ти помогне, върви при твоя специалист, прави каквото искаш, по дяволите, и ако се налага, аз също ще дойда с тебе.

— Какво искаш да кажеш с това „ако се налага“? — Беше засегната от неговите думи. Сега и за двамата бе ясно, че вечерта им е провалена. — Това не е само мой проблем. Засяга и двама ни.

— Да, благодарение на тебе. Но знаеш ли, има известна вероятност всичко просто да се окаже ненужно. Може ти изкуствено да създаваш цялата тази стресова ситуация само защото от нетърпение да забременееш ставаш истерична и свръхчувствителна. И знаеш ли какво? Пет пари не давам, дори сестрите ти да са забременели още пред олтара. При нас случаят не е такъв. И какво от това? Защо сега не оставиш за известно време нещата такива, каквито са? Да видим дали няма да открием как да живеем като две нормални човешки същества.

Когато си тръгнаха от ресторанта, тя плачеше и по целия път до вкъщи не си казаха дума. Даяна се заключи в банята, дълго седя там и рида за бебето, което не бе заченала, и за провалената годишнина от сватбата им. Питаше се дали казаното от него е вярно. Наистина ли беше откачила на тази тема? Лъжеше ли се? Наистина ли всичко се свеждаше само до това, че не иска да остане по-назад от Гейл и Сам? Или мъката ѝ беше искрена? И защо, колкото и да се стараше, все изоставаше от тях?

Анди я чакаше горе в леглото и тя най-сетне се появи, облечена в новата нощница от розова коприна, която ѝ бе купил в Париж.

— Извинявай — нежно рече той, когато тя се приближи. — Мисля, че и аз бях разочарован. Не трябваше да ти говоря всичките тези неща. — Притисна я към себе си и видя, че е плакала. — Това не е важно, бибчо. Не е важно дори ако никога нямаме деца. Аз обичам теб. За мен си важна само ти.

На Даяна ѝ се искаше да му каже, че и нейните чувства са същите, ала в действителност не беше съвсем така. Обичаше го, но също така искаше да си имат дете и знаеше, че докато тази нейна потребност не бъде удовлетворена, в брака им винаги ще липсва нещо.

— Обичам те, Ди — прошепна ѝ той, положи я на леглото до себе си и продължи безмълвно да я държи в обятията си.

— И аз те обичам... Не мога да се отърва от чувството, че съм те разочаровала.

— Това са глупости — отвърна той и тя се усмихна. — Никога не си разочаровала. И вероятно в края на краищата ще родиш близнаци, а сестрите ти ще полудеят от завист.

— Обичам те. — Тя отново се усмихваше, беше ѝ поолекнало на сърцето. Съжаляваше, че бе съсипала вечерта им.

— Честита годишнина, скъпа!

— Честита годишнина — прошепна тя. Той изгаси лампата и дълго я държа в прегръдките си, замислен за бъдещето, за това, какво щеше да стане с нея, ако останат без деца.

Брадфорд и Пилар прекараха вечерта на годишнината си вкъщи. Бяха намислили да отидат в „Ел Енканто“, но тъкмо преди да излязат, по телефона им се обади Томи и им съобщи, че Нанси е получила контракции. Поговориха няколко минути и с нея и Пилар ѝ каза, че ще си бъдат у дома и ще чакат новини. Но когато затвориха, Брад имаше разочарован вид.

— Защо трябваше да ѝ го казваш? Това може да отнеме часове. Бебето може да не се роди чак до утре сутринта.

— Хайде, скъпи! Ще излезем утре вечер. Това е първото ни внуче и трябва да сме си тук, в случай че имат нужда от нас.

— Ако има нещо, от което една жена да не се нуждае при първото си раждане, то това е баща ѝ.

— Просто си помислих, че трябва да сме на разположение. Ами ако се получат някакви усложнения?

— Добре, добре... ще си стоим вкъщи. — Той разхлаби вратовръзката си и я погледна натъжено, но се чувстваше благодарен, че тя е така внимателна към децата му, както изобщо през всичките тези години. Голямо щастие бе за тях, че я имат, и той самият беше щастлив, че най-сетне го бяха разбрали.

Пилар влезе в кухнята да приготви вечерята, а после седна на осветената от луната тераса, хапнаха макарони и пийнаха вино.

— Всъщност — усмихнато рече той — тук като че ли е похубаво, отколкото в „Ел Енканто“. С положителност е по-романтично. Казвал ли съм ти напоследък колко много те обичам? — На лунната светлина изглеждаше хубав и млад, тя също беше красива в нежносинята си копринена рокля с цвета на очите ѝ.

— През последните два часа не си. Вече бях започнала да се тревожа.

Останаха на терасата и след като тя раздигна масата. Брад започна да ѝ разказва колко е бил нервен, когато се е раждала Нанси. Бил на трийсет и пет, което в онези години се смятало доста напреднала възраст за раждането на първо дете, и докато крачел из чакалнята в очакване на бебето, направо изпитвал ужас. Чувствал се безпомощен като дете. Когато се родил Тод, бил вече стрелян заек и раздавал пури наляво и надясно из целия град, толкова бил горд. После си призна, че още преди няколко дни е купил пури и пак щял да черпи, когато Нанси роди.

Пилар си представяше всичко това, тревогата и радостта на Брад, разбираше колко се е вълнувал. Надяваше се и сега всичко да мине добре. Когато малко след десет и половина телефонът извънтя, и двамата се изненадаха. Все още седяха на терасата и Пилар изтича да вдигне слушалката. Беше Томи, а после чу щастливия и развълнуван глас на Нанси. Имали си момченце, тежало почти четири килограма и половина.

— От началото до края продължи само три часа и половина — обяви гордо Томи, сякаш Нанси бе извършила невиждан подвиг.

— На кого прилича? Надявам се да е на мен — пошегува се Пилар и те се разсмяха.

— Одрал е кожата на татко — с безкрайна гордост отвърна Нанси.

— Слава богу — прозвуча по линията гласът на Брад. Той току-що бе вдигнал слушалката в спалнята. — Трябва да е голям красавец.

— Такъв е — надутото потвърди Том.

Брад попита дали всичко е наред и те му казаха, че е минало идеално. На Нанси изобщо не ѝ сложили упойка, родила природосъобразно и Томи ѝ помагал.

След няколко минути приключиха разговора и Брад отново изведе Пилар на терасата. Гордата усмивка не слизаше от лицето му — имаше си внук.

— Нещата определено се променят — промърмори той, когато седнаха. — Ако някой бе поискал от мен да присъствам при раждането на децата си, сигурно щях да припадна.

— Аз също — усмихна се Пилар. — Този етап никога не ми се е виждал много привлекателен. Но те и двамата ми се сториха толкова щастливи, нали? Като деца, преливащи от вълнение, горди, доволни. — Каза го и почувства, че очите ѝ се изпълват със сълзи. Никога не бе познала това чувство и вероятно никога нямаше да го познае. После вдигна поглед към Брад и му се усмихна. — Смешна работа. Изобщо не приличаш на дядо — пошегува се тя.

— Радвам се да го чуя. Искаш ли една пура?

— Май ще ти откажа. — Тя много добре знаеше какво иска и бе зареяла поглед в стелеция се над океана мрак.

— За какво мислиш? — Брад бе забелязал израза в очите ѝ и бе дълбоко трогнат от него. В тях прозираше някаква самота, някаква болка, каквито никога преди не бе виждал. Но ето че сега се бяха появили, бе се отприщила лавина от чувства, толкова дълбоки, че тя не смееше да ги допусне до повърхността дори пред него.

— За нищо — излъга тя.

— Не е вярно. Мислеше за нещо много важно. Това не беше обичайното ти изражение, Пилар. Каж ми за какво се беше замислила... — Така бе изглеждала вечерта, когато се съгласи да се омъжи за него, и само един-два пъти в годините преди това. Той взе ръцете ѝ в своите и седна по-близо до нея. — Пилар... какво има?

Тя се обърна към него и той се сепна, като видя, че плаче. По бузите ѝ се стичаха на дълги поточета безмълвни сълзи, а в очите ѝ се четеше една стара като света мъка, която будеше в него желанието да протегне ръце и да я прегърне, да я защити от тази всепоглъщаща печал.

— Мислех си... Смешно е от моя страна... Те са млади и заслужават всичко това... Мислех си каква глупачка съм била. — Думите ѝ едва се чуваха в меката тъмнина. — Мислех си колко щастлива бих се чувствала, ако имах дете от теб... — Гласът ѝ заглъхна и той дълго не каза нищо, само стискаше ръцете ѝ и я гледаше.

— Говориш сериозно, нали? — попита той тихо. От все сърце съжаляваше и заради двамата, че тя не беше изпитала тази потребност по-рано, но не можеше да пренебрегне откровения копнеж в очите ѝ и начина, по който го бе изрекла.

— Да, говоря сериозно — отвърна тя и това му напомни как бе приела неговото предложение да се оженят, след като години наред упорито твърдеше, че не желае да се обвързва. А сега, след цялото това време на абсолютна убеденост, че не иска деца, сега, малко преди да удари дванайсетият час... копнееше за дете от него.

Прегърна я и я притисна до гърдите си. Съзнанието, че някъде дълбоко в душата си тя чувства празнота, никак не му харесваше.

— Не ми е приятно да се лишаваш от нещо, което искаш... особено когато то е важно... — тъжно рече той. — Но от друга страна, аз съм ужасно стар, за да имам тепърва деца. Може дори да не съм жив да ги видя как израстват — продължи сериозно той и Пилар се усмихна. Разбираше го. Не се опитваше да му се налага.

— Аз самата имам нужда от присъствието ти, докато порасна, а това може да отнеме много повече време — каза тя и изтри сълзите си.

Той тихо се изсмя.

— Може и да си права — облегна се назад, погледна я и нежно помилва с две ръце мокрите ѝ от сълзи бузи. — Е, какво ще правим сега с това бебе? — развеселено попита той.

— Кое бебе, на Нанси ли?

— Не. Твоего. Моето... нашето... онова, за което ти, струва ми се, душа даваш.

— Ще правим ли нещо по този въпрос? — смаяно го погледна тя. Дори не бе искала да споделя с него какво изпитва, за да не го възприеме като един вид натиск, но Брад бе настоял и затова му бе казала.

— Наистина ли го желаеш много, много силно? — сериозно попита той и тя кимна, вперила в него преливащи от любов очи. — Тогава ще се опитаме. На моята възраст нищо не мога да ти гарантирам. Доколкото ми е известно, цялата машинария вече не функционира, поне що се отнася до правенето на бебета. Но така или иначе, можем да опитаме... обещава поне да е доста приятно... — Той се ухили порочно и тя се хвърли на врата му. Брад напълно я бе смаял с реакцията си, но не чак толкова, колкото тя самата бе смаяла както себе си, така и него. Ако някой ѝ бе казал, че един ден ще иска дете, щеше да се смее до сълзи. А ето че сега беше потънала в сълзи, защото толкова много го искаше.

— Сигурен ли си? — нежно погледна съпруга си тя. — Не си длъжен да се съгласяваш.

— Напротив, длъжен съм... Знаеш ли, преди доста време исках ние двамата да имаме деца. На теб просто ти доставя удоволствие да ме караш да чакам за всичко, нали?

— Благодаря ти за чакането — нежно прошепна тя, надявайки се за никого от двамата да не е вече прекалено късно. Това не беше изключено, ала нямаше как да го разберат. Щеше да им се наложи просто да опитат и да видят какво ще се получи.

По случай годишнината Чарли бе купил шампанско и красиво пръстенче за Барби. Не беше сигурен защо, но определено имаше чувството, че тя е забравила какъв е днешният ден. Не бе й казал нищо, защото искаше да я изненада. Беше си намислил да пригответи вечеря, да я изпръска с шампанското и да й поднесе пръстена, който беше във формата на сърце с малко рубинче в средата. Бе го купил от „Зейлс“ и вярваше, че тя ще го хареса. Барби обичаше бижута, дрехи, красиви вещи и на него му доставяше удоволствие да й прави малки изненади. С радост й купуваше всичко, което можеше да си позволи. Тя беше толкова красива, Чарли много я обичаше и смяташе, че напълно заслужава това.

Барби му беше казала, че сутринта ще се явява на прослушване за участие в реклама за някакъв перилен препарат, а след това ще пазарува с Джуди и нейната съквартирантка. Мислели да обиколят магазините на Бродуей Плаза, но щяла да се прибере навреме за вечерята. Чарли не възрази, защото не искаше да разваля изненадата, която й бе приготвил. Но към шест и половина почувства, че го обзема безпокойство. Тя обикновено държеше на думата си, ала когато излизаше с Джуди и другите момичета, се случваше да пийнат по няколко чашки и тя губеше представа за времето. Надяваше се скоро да се прибере. Прослушването сигурно доста й бе опънало нервите, то беше в Националната телевизия, а тя толкова много държеше да бъде актриса.

През изтеклата година Барби бе получила само пет-шест участия в клипове и никое от тях не беше кой знае какво, с изключение на онова в рекламата за калифорнийските стафиди, в която танцуваше и

пееше. До този момент все още не бе направила своя голям пробив, голямата холивудска кариера си бе останала само мечта. Винаги когато ѝ се удадеше възможност, работеше почасово като манекен, най-често демонстрираше бански костюми и Чарли много се гордееше с нея. Той нямаше никакви възражения против работата ѝ като актриса или като модел, но не искаше тя повече да бъде сервитьорка, нито пък продавачка като Джуди. Джуди от шест месеца работеше на щанда за козметика в „Нийлман-Маркъс“ и непрекъснато се опитваше, да подмами там и Барби, но Чарли не желаше жена му да се занимава с това. Повечето време заплатата и комисионите им стигаха да преживяват. От време на време положението се позатягаше и тогава той започваше да готви макарони със сирене, стояха си вкъщи и гледаха телевизия. А после в джоба му влизаше поредната комисиона и той се прибираше с голям букет цветя за Барби. Винаги беше добър към нея и понякога милото му отношение я караше да изпитва чувство на вина.

Опитвала се бе да обясни това на Джуди. Някак не беше редно да си седи вкъщи, да си прави маникюра, да говори по телефона с агента си, да слиза в центъра, за да обядва с нея, като знаеше, че Чарли се труди толкова много, за да я издържа. Но Джуди смяташе, че това си е в реда на нещата, непрекъснато ѝ повтаряше, че е имала голям късмет и Барби си признаваше, че този начин на живот ѝ харесва. След като години наред бе работила като статистка във вариететата, като келнерка и веднъж, между два ангажимента във Вегас, дори като продавачка на бензин, сега се чувстваше едва ли не истинска безделничеща аристократка. Тя също бе добра към Чарли или поне се опитваше да бъде, но бракът все още ѝ се виждаше като нещо много нереално. Струваше ѝ се странно, че трябва да дава отчет на някого къде е ходила и какво е правила, да бъде вързана за един мъж, да си стои непрекъснато вкъщи, вместо да скита по партита. Понякога предишният живот все още ѝ липсваше, особено когато излизаше с Джуди и момичетата и ги слушаше какво се готвят да правят. Но после се връщаше вкъщи при Чарли и той се държеше така мило и почтено с нея, че беше невъзможно да не го обича. Искаше ѝ се само да бе малко по-вълнуващ, но Чарли си беше Чарли. Затова пък беше стабилен и на него можеше да се разчита. Барби знаеше, че независимо от всичко той винаги ще държи на нея. Понякога това дори я плашеше, опасяваше се,

че никога няма да успее да избяга от него. А после се питаше защо ще ѝ трябва да бяга.

Към седем вечерята беше готова, масата — сервирана и Чарли отиде да вземе душ и да се приготви за Барби. Облече си синия костюм и извади подаръка от чекмеджето, където го беше скрил. Шампанското беше в хладилника, добре изстудено. Към седем и половина нямаше вече какво да прави и включи телевизора. Към осем печеното му започна да прегаря по краищата. В девет Чарли беше вече извън себе си. Явно нещо ѝ се беше случило. Някоя злополука. Чарли знаеше колко лошо шофира Джуди, тя непрекъснато катастрофираше. Потърси я по телефона, но никой не отговори. В девет и трийсет се обади повторно. Телефонният секретар все още беше включен, така че единственото, което можеше да направи, бе да остави още едно съобщение. Но когато се обади в десет, Джуди вдигна слушалката и сякаш малко се стресна, като разбра, че е той.

— Къде е Барб? — попита той още в мига, в който чу гласа ѝ. — Тя добре ли е?

— Нищо ѝ няма, Чарли, тръгна си преди малко. Би трябвало всеки момент да се прибере. Защо е това вълнение? — Джуди говореше ядосано, а Чарли беше луд от тревога.

— Как ще се прибере?

Защо Джуди не бе я докарала?

— Взех такси. Може и да се позабави, но след известно време ще си дойде, Чарли. Можеш да разчиташ на това. Напоследък я държиш доста изкъсо, не е ли така?

— Днес е годишнината от сватбата ни — тъжно рече той.

— О! — В другия край на линията настъпи продължителна тишина. — Съжалявам. — Бяха излезли и обърнали по няколко чашки точно както бе предположил и той, Барби се бе сетила да погледне часовника едва доста след девет.

— Благодаря. — Той остави слушалката и отиде да изключи фурната. Защо беше излязла пак с Джуди и момичетата? Защо точно тази вечер, на тяхната годишнина? И защо не ѝ беше казал? Бе искал само да я изненада с малко шампанско и домашна вечеря. Щеше да си спести това, ако бе споделил с нея плановете си. Знаеше я колко е разсеяна, колко обича да се шляе безцелно и да ходи на гости у приятелки. Идеята да я изненада беше наистина глупава.

В единайсет без петнайсет чу ключът да се превърта в бравата, тъкмо гледаше новините. Скочи, когато тя влезе. Беше в плътно прилягаща черна рокля и обувки на висок ток и изглеждаше невероятно секси.

— Къде беше? — разтревожено попита той.

— Нали ти казах, ходих да пазарувам с Джуди.

— Това беше преди единайсет часа. Защо не ми се обади по телефона? Щях да дойда да те взема.

— Не исках да те безпокоя, скъпи. — Целуна го леко по бузата и тогава забеляза масата. Стъписа се, а после изведнъж я завладя дълбоко чувство на вина. — Какво е това? Какво си направил?

— Днес е годишнината от сватбата ни — тихо каза той. — Бях приготвил вечеря. Беше тъпо от моя страна, че се опитах да те изненадам.

— О, Чарли... — Когато го погледна, очите ѝ плуваха в сълзи. Почувства се истинска гадина особено когато той наля шампанското и донесе онова, което бе останало от печеното и йоркширския пудинг.

— Малко е попрепечено — ухили се смутено, а тя се разсмя и го целуна.

— Ти си най-добрият — рече Барби и наистина мислеше така. — Извинявай, бебчо. Просто бях забравила. Наистина глупаво от моя страна.

— Няма нищо. Ще знам за догодина. Ще ти определя среща и ще идем на ресторант. В някое наистина шик заведение като „Шазан’с“.

— И това тук ми се вижда доста шик. — По-голямата част от вечерята им беше изгоряла, но шампанското ѝ се стори великолепно. Тя вече бе изпила няколко питиета, но никога не отказваше да пийне още. Малко по-късно вече се любеха на дивана, нейната черна рокля и неговият син костюм лежаха в безпорядък на пода и Чарли бе напълно забравил за овъгленото печено.

— Олеле! — възкликна щастливо той, когато накрая успяха да си поемат дъх. Олеле... олеле! Олеле! — Тя прихна и двамата отново се вкопчиха в любовна прегръдка. Когато най-сетне тръгнаха към спалнята, беше вече три сутринта. На следващия ден не се събудиха чак до пладне, а когато се надигнаха, Барби имаше ужасно главоболие. Едва виждаше, макар Чарли да бе вдигнал щорите. Тогава той си спомни за подаръка, който възнамеряваше да ѝ направи предишната

вечер, малката кутийка от „Зейлс“. Отиде да го вземе и ѝ го даде, докато тя още се излежаваше и се оплакваше от главоболието.

— Не зная защо толкова обичам шампанското, на следващата сутрин от него в главата ми сякаш блъска пневматичен чук.

— Това е от мехурчетата. Така поне са ми казвали. — Той никога не пиеше толкова, че да има някакви неприятни усещания, но тя от време на време го правеше. Изобщо не можеше да устои, когато ѝ попаднеше някоя бутилка пенливо.

— Какво е това? — Барби бавно разкъсваше опаковката на малката кутийка и му хвърляше коси погледи, както се бе излегнала в цялото си голо великолепие. Тя беше момиче със завидна външност и Чарли нямаше сили да откъсне очи и ръце от тялото ѝ.

— Подарък за годишнината, но ако се бавиш още с отварянето, може да ми се наложи да те прекъсна. — Беше му едва ли не мъчително да я гледа, само като я видеше такава, и я пожелаваше. През изтеклата година се бе пристрастил към нея като към наркотик. Тя най-после отвори кутийката и откри пръстена вътре, изпищя от радост и каза, че много го харесва. Той правеше толкова много, за да се чувства добре! През целия ѝ живот никой не бе треперил така над нея, но при все това имаше моменти, когато заради своето минало се чувстваше неспособна да разтвори душата си и да му се довери. И винаги, когато Чарли бе мил като сега, изпитваше угризения.

— Съжалявам за снощи — рече с дрезгав глас тя, а после бавно се претърколи към него и той забрави за всичко на света, освен за бедрата, за извивката на ханша и за невероятните ѝ гърди, които неизменно го хвърляха във възторг.

Останаха в леглото чак до два часа, а след това отидоха заедно да вземат душ и пак се любиха. Чарли беше в страхотна форма и в много по-добро настроение.

— Всъщност въпреки забавянето в началото бих казал, че годишнината ни мина великолепно — ухили се той, когато най-после започнаха да се обличат за вечерята. Имаха среща с приятели, а след това може би щяха да отидат на кино.

— И аз мисля така — рече тя, усмихна се на пръстена си и го целуна. Но като го погледна, забеляза, че той се колебае за нещо. По вида му се досети, че изгаря от желание да ѝ зададе някакъв въпрос,

ала се бои да не я разстрои. — Какво има?... Не ми обръщай внимание... Зная... не го казах както трябва.

Той се разсмя, беше изненадан колко добре го познава тя.

— Какво те тревожи? Виждам, че искаш да ме попиташ нещо. — Тя се напъха в тясна и къса пола от черна кожа, обу обувки с висок ток и бръкна за пуловер в гардероба. Беше вдигнала косата си и изглеждаше като Оливия Нютън-Джон, само че по-закръглена и по-чувствена. Чарли седеше и с възхищение я наблюдаваше как се облича. Той беше миловиден младеж, но когато беше с Барби, изглеждаше далеч под нейната класа.

— Какво те кара да мислиш, че искам да те питам нещо? — колебливо рече той. Понякога му беше много неловко да изразява чувствата си към нея.

— Е, кажи. — У нея нямаше и следа от притеснение, както бе застанала пред него в опънатия от бюста черен пуловер. Според плана му трябваше да я попита предишната вечер, след шампанското и пръстена и преди да се любят, или дори след това. Но нещата малко се бяха пообъркали. Бяха се любили през цялата нощ и дори не си бяха направили труда да вечерят.

— Хайде, казвай, за какво става дума? — нетърпеливо попита тя и той започна да нервничи. Не искаше да подхваща разговора в неподходящ момент, защото не беше изключено да я разсърди. Барби не обичаше тази тема, но за него тя имаше огромно значение. Знаеше, че трябва да се реши.

— Не съм сигурен, че моментът е подходящ — нерешително рече той, опасявайки се да не провали всичко.

— Майка ми винаги повтаряше: Не казвай „а“, ако не искаш да кажеш „б“, така че изплюй камъчето, Чарли.

Той седна на леглото, търсейки нужните думи. Това бе изключително важно за него и не искаше да я ядоса. Ясно му беше, че тя си има определено мнение по въпроса, но искаше поне да се опита да поговори с нея.

— Не зная как да ти го кажа... и как да ти обясня колко важно е това за мен, Барб... но... аз наистина искам да си имаме бебе.

— Какво? — Тя се обърна и го погледна. В черния си ангорски пуловер приличаше на разярена котка. Гледаше го с явно недоволство. — Знаеш, че не искам деца, Чарли. Не и сега. Господи, тази седмица

без малко щях да получа една реклама! Ако забременея, цялата ми кариера ще се провали и няма да ми остане нищо друго, освен да продавам червила в „Нийлман-Маркъс“ като Джуди.

Той не ѝ припомни, че „цялата ѝ кариера“ се свеждаше до няколкото участия като статистка, многобройните прослушвания за реклами, за които не я вземаха, изложбата на коли и последния ред на балета в „Оклахома“, без да се споменава твърде неприятната година във Вегас. Единственият ѝ истински успех беше ангажиментът в модното ревю, където демонстрираше бикини.

— Зная — рече с разбиране той, — но кариерата ти може малко да почака. Освен това не казвам, че трябва да го направим веднага. Но искам да знаеш колко важно е това за мен. Искам семейство, Барб. Искам деца. Искам да дам на някого това, което никога не съм имал — майка, баща, дом, добър живот. Ние бихме могли да създадем за децата си едно съвсем различно съществуване. Аз наистина искам да го направя. Женени сме вече от една година и си помислих, че е време да ти го кажа.

— Ами запиши се в Корпуса на мира, щом толкова искаш да си играеш с деца. Аз не съм подготвена за такова нещо. Вече съм почти на трийсет и две години и ако сега не се устрема към моето Елдорадо, когато стигна там, от златото няма да е останало нищо.

— А аз съм на трийсет, Барби. На трийсет. И искам семейство. — Очите му я гледаха умолително и тя изведнъж сякаш се изплаши.

— Семейство ли? — повдигна тя едната си вежда и се облегна на стената, безкрайно сексапилна в тясната си кожена пола. — Колко деца означава това? Десет? Вече съм била в едно такова семейство. Повярвай, много добре зная какво е. — По този въпрос наистина знаеше повече от него, много повече, отколкото той някога щеше да научи, много повече от това, което би му казала.

— Това не е задължително. Възможно е твоето семейство да е било такова. Но нашето няма да бъде, бебчо. — Докато ѝ говореше, в очите му се появиха сълзи. — Аз имам нужда от деца... животът ми няма да е такъв, какъвто искам да бъде, докато те ми липсват. Не можем ли поне да опитаме? — Бяха говорили за това и друг път, но преди да се оженият никога не се бяха спреквали на тази тема. Чарли винаги заявяваше открито, че иска деца, а Барби ту честно му признаваше, че изобщо не иска, ту, за да не разваля настроението му,

казваше „по-късно, може би“. Но това „по-късно“, изглежда, се приближаваше към тях по-бързо, отколкото тя желаше.

Барби се загледа през прозореца с нещастен вид, а после отново се обърна към Чарли. Имаше спомени, които никога не би споделила с него. Не искаше повече да бъде член на голямо семейство и животът ѝ да бъде изпълнен с деца. Беше убедена, че никога няма да поиска. Бе се опитала да му го каже още когато се запознаха, но Чарли просто не желаше да я слуша и тя знаеше, че продължава да не ѝ вярва, когато му го повтаря.

— Какво те смущава? Минала е само една година. Така сме си много добре, защо да разваляме всичко?

— Нищо няма да се развали, само ще стане още по-хубаво. Моля те, Барб... просто си помисли.

Тя долови молбата в гласа му, но единственият ефект беше, че я изпълни с омраза към него. Той я притискаше до стената, а това не беше честно по отношение на нея. Особено пък по този въпрос.

— И без друго може изобщо да не се получи — опита се да го обезкуражи тя. — Понякога се питам дали на нас двамата ни няма нещо. Половината време не използваме противозачатъчни средства. Никога през живота си не съм била толкова небрежна, колкото с тебе, Чарли, и въпреки това досега нищо не се е случило — погледна го многозначително и се усмихна. — Може би не ни е писано да имаме деца. — Целуна го и се опита да го възбуди, което никога не бе представлявало някаква трудност. — Аз ще бъда твоето бебе, Чарли — рече тя с глас, от който главата му се замая.

— Не е същото — усмихна се той, успешно отклонен от намеренията си. — И все пак е приятно... много приятно... междуременно...

Колкото до Барби, и дума не можеше да става за „междуременно“. А докато я целуваше, Чарли се чудеше как да я надхитри, та тя да стане още по-непредпазлива. Може би трябваше да избере най-подходящия период. Като че ли беше по-разумно да постъпи така, отколкото да се опитва да я убеждава. Беше сигурен, че дойде ли бебето, тя ще го обикне. Реши да обърне по-сериозно внимание на месечния ѝ цикъл. Щом разбере кога е най-подходящият момент, ще се прибере с бутилка шампанско и готово... тя щеше да забременее. Тази мисъл безкрайно го развесели.

Свършиха с обличането и излязоха. Барби не подозираше за неговото твърдо намерение да осъществи плана си и беше в отлично настроение. Смяташе, че се е вразумил и е решил за известно време да забрави идеята си за голямо семейство. В действителност тя никога не бе му казвала, че няма да има деца, но не беше обещавала и обратното. Със сигурност знаеше само едно: колкото и много да искаше Чарли, тя нямаше да го зарадва с бебе.

ГЛАВА 6

На Четвърти юли^[1] Нанси и Томи дойдоха на гости при Пилар и Брад с детето. Беше нещо изключително да се види колко много ги бе променило то. Нанси и Томи изведнъж бяха станали ужасно зрели хора с чувство за отговорност, а Брад непрекъснато гукаше на внука си и всяка минута го вземаше на ръце. Изобщо не можеше да си представи как са живели без него. На Пилар също се нравеше да държи бебето и я очароваше мисълта, че някой ден и тя може да си има едно такова. Чувството беше невероятно.

Пълничък и кръгличък, Адам много обичаше да спи все едно в чии ръце. Когато беше буден, очите му бяха огромни, сини и беше цяло удоволствие да го държиш.

— Много ти отива — нежно рече Брад, когато късно следобед се приближи до прегърналата бебето Пилар. — То скоро може да си има някоя нова стринка или чичо — пошегува се той и тя се усмихна. През седмицата след годишнината бяха работили по въпроса и тази събота очакваше да разбере какъв е резултатът.

Но още същата вечер, след като младото семейство си тръгна, тя бе неприятно изненадана. Не беше бременна.

Излезе от банята сепната и съкрушена. Бе свикнала да постига всичко, което иска, още от първия път.

— Скъпа, какво ти е? — Брад я видя и си помисли, че ѝ е прилошало. Беше пребледняла като призрак. Пилар седна на леглото до него и той видя, че е плакала.

— Не съм бременна.

— О, за бога! — нежно ѝ се усмихна той. — Помислих си, че се е случило нещо ужасно.

— Това малко ли ти се вижда? — Тя изглеждаше потресена. Рядко се случваше успехът да ѝ се изплъзне. Но Брад беше по-мъдър.

— След цели четиринайсет години? Като си решила веднъж да опиташ, това не значи, че още от първия път ще получиш, каквото си си наумила. Ще трябва да вложиш малко повече старание. — Той я

целуна и тя се усмихна, но още имаше отчаян вид. — Само си представи колко приятни ще са усилията!

— Ами ако не стане? — изплашено попита Пилар. Оказваше се, че не е толкова лесно, колкото ѝ се бе струвало. Брад я погледна изучаващо: питаше се как ли ще го приеме, ако изобщо не се получи.

— Ако не се получи, Пилар, ще трябва да се примирим с това. Но ще се стараем с всички сили. Не можем да направим нищо повече — тихо рече той.

— На моята възраст сигурно би трябвало да отида при специалист още в самото начало — загрижено рече тя.

— На твоята възраст жените раждат без специалисти и без никакви героични усилия. Просто се успокой. Не можеш да контролираш целия свят. Не е речено, че веднага ще стане само защото преди три седмици си решила, че искаш бебе. Не бързай толкова. Отпусни се... — Той я притегли до себе си на леглото и я прегърна. След известно време тя се успокои и те дълго разговаряха за своите планове и бебето, което се надяваха да имат. Ако изобщо успеят.

Брад смяташе, че е още рано да се мисли за специалист и ѝ го каза, ала когато тя настоя, се съгласи да я придружи, ако е необходимо.

— Но няма да избързваме — напомни той и изгаси лампата. — Убеден съм, че това, което ни трябва, е повечко практика — добави той нежно и се промъкна до нея под завивката.

Пикникът на госпожа Гуд по случай Четвърти юли се превърна за Даяна в същински кошмар. Преди два дни бе разбрала, че отново не е бременна, а сестрите ѝ безмилостно я разпитваха защо не става и дали не смята, че с Анди нещо не е наред.

— Разбира се, че е наред — защити го тя, чувствайки се като премазана от ваяк, докато те я притискаха от двете страни и от тях не можеше дори да си поеме въздух. — Просто е необходимо време.

— На нас не ни отне много време, а ти си ни сестра! — заяви Гейл. — Може той да няма достатъчно количество сперматозоиди — подозрително рече тя, стоварвайки с облекчение вината върху Анди. Вече го бе казала и на съпруга си.

— Защо не го попиташ? — сопна ѝ се Даяна и Гейл явно се обиди от реакцията ѝ.

— Просто се опитвах да помогна. Може би трябва да му кажеш да отиде на лекар.

Даяна не сподели с по-голямата си сестра, че на следващия ден тя самата има час при специалист. Както казваше Анди, това не беше тяхна работа.

Но тази, която наистина ѝ смачка фасона и я срази окончателно с неочакваното си съобщение, бе сестра ѝ Сам. Изтърси го пред всички по време на обяда и като го чу, Даяна имаше чувството, че ще повърне.

— И тъй, мили хора... — поде Сам и погледна смутено съпруга си, който се ухили до уши. — Да им кажа ли?

— Не — разсмя се той. — Почакай да минат шест месеца, нека дотогава само да се чудят.

Всички обожаваха акцента му и непринудения му стил. Цялото семейство го харесваше още откакто се бе оженил за Саманта.

— Хайде — нетърпеливо я подкани Гейл, — казвай!

— Добре — щастливо се усмихна Сам. — Бременна съм. Бебето трябва да се роди на Свети Валентин.

— Колко хубаво! — възкликна майка им. Баща им също изглеждаше зарадван. Той бърбеше с Анди, но вдигна поглед и поздрави дъщеря си и зет си. Внуците му щяха да станат шест, по три на най-голямата и на най-малката дъщеря и нито един на Даяна.

— Страхотна новина! — рече вдървено Даяна и целуна Сам, която без всякакви усилия ѝ нанесе последния удар:

— Мислех, че ще ме изпревариш, но май няма да стане! — За пръв път в живота си Даяна изпита желание да я зашлеви. Мразеше я, като гледаше как се смее и се надува, как всички я поздравяват, шегуват се и се суетят около нея. Ала най-лошото беше, че този неприятен момент щеше да мине и да замине, но в края на краищата Сам щеше да има бебе, а не тя.

По пътя за вкъщи Даяна не каза нито дума на Анди и когато се прибраха, той най-после избухна.

— Виж какво, по дяволите, вината не е моя, не си го изкарвай на мен! — Ясно му беше какво я тревожи, бе го разбрал още в момента, когато Сам съобщи своята новина. В очите ѝ се четеше безмълвен упрек.

— Защо си толкова сигурен? Може и да е твоя! — Започна да съжالياва още в момента, когато думите се изплъзнаха от устата ѝ.

Седна на дивана с отчаян вид, а той изглеждаше потресен. — Виж, съжалявам... не зная какво говоря. Просто те ужасно ме разстроиха. Не го правят нарочно, но винаги се бъркат, където не трябва, а Сам направо ме довърши, като каза, че е бременна.

— Зная, бибчо. — Той седна до нея. — Зная. Ние правим всичко, което можем. — Известно му беше, че на другия ден тя ще ходи на преглед. — Вероятно ще ни кажат, че всичко ни е наред. Само се успокой.

Бе намразила тази молба повече от всяка друга.

— Да... разбира се... — отвърна тя и отиде да вземе душ. Но не можеше да мисли за нищо друго, освен за сестрите си. „Бременна съм... Може той да няма достатъчно количество сперматозоиди... Мислех, че ти ще забременееш преди мен, но аз те изпреварих... Бременна съм... Бременна съм... недостатъчно количество сперматозоиди...“ Половин час стоя под душа и плака, а после си легна, без да каже нито дума на Анди.

Утрото изгря сияйно и слънчево. За нея бе едва ли не оскърбление, че времето е толкова хубаво, когато тя се почувства така отвратително. Беше си взела свободен ден от службата. Напоследък работата започваше да ѝ действа на нервите — напрежението, гоненето на срокове, интригите, хората. Преди всичко това ѝ доставяше удоволствие, но сега ѝ се виждаше ужасно.

Дори единствената ѝ близка приятелка в редакцията бе забелязала, че Даяна е загубила част от блясъка си. Елоиз Стайн завеждаше кулинарната рубрика в списанието и преди една седмица, докато обядваха набързо край нейното бюро — опитваха какво се е получило от една необичайна френска рецепта, която беше изровила в Париж — най-сетне се реши да заговори за това.

— Тревожи ли те нещо напоследък? — попита я направо Елоиз. Тя беше интелигентна, красива и възприемчива. Завършила бе Йейлския университет, след което изкарала специализация в Харвард. Беше от Лос Анджелис и по някое време, както се бе изразила, се прибрала вкъщи. Беше на двацет и осем години и живееше в малък апартамент в съседство с къщата на родителите си в Бел Еър. Наред с всичките си качества Елоиз бе и учудващо неразглезено, хубаво момиче, добра приятелка на Даяна още от своето идване в списанието преди няколко месеца и много приятна събеседничка. Даяна и Анди

веднъж се бяха опитали да я съберат с Бил Бенингтън, но тя му взе страха — стори му се твърде способна и твърде зряла, макар че според думите му била прекалено слаба и прекалено висока. Тя имаше външност на манекен.

— Не, всичко е наред. — Даяна не каза нищо повече по въпроса и започна да сипе възторзи за приготвените от Елоиз вкуснотици, между които имаше деликатес от осолено свинско и една рецепта за приготвяне на шкембе, която ѝ напомни за прекараните в Париж дни. — Да не повярва човек, че ти изобщо се храниш — рече Даяна, гледайки я с възхищение. Елоиз беше тънка, с големи сини очи и дълга руса коса.

— В колежа страдах от липса на апетит — заобяснява Елоиз. — Или поне правех такива опити. Мисля, че, общо взето, твърде много обичам вкусните неща, за да се оставя прекалено дълго на безапетитието, а баба ми от Флорида непрекъснато ми изпращаше курабийки. — После отново погледна Даяна, не беше човек, от когото е лесно да се отървеш, и това бе една от причините така успешно да се справя с работата в списанието. — Ти всъщност не отговори на въпроса ми.

— Кой въпрос? — Даяна се правеше, че не разбира, но много добре знаеше какво я питат. Харесваше това момиче, ала не беше много сигурна, че има желание да сподели с някого проблемите си. Единствено Анди знаеше колко е отчаяна.

— Нещо те безпокои. Нямам намерение да си пъхам носа в твоите работи, но ти започваш да ми приличаш на онези хора, които, както те уверяват, че са добре, блъскат глава в стената.

— Дотам ли съм стигнала? — ужаси се Даяна, а после се разсмя на това сравнение.

— Още не, но се забелязва. Ще ми кажеш ли да си гледам работата, или имаш нужда от приятелче?

— Всъщност... не... аз... — Понечи да каже, че всичко ѝ е наред, но изведнъж се разплака. Гласът ѝ се задави в неконтролирани ридания, сълзите се застичаха по бузите ѝ и успя само да поклати глава. Високото русо момиче нежно я прегърна през раменете и започна да ѝ подава хартиени салфетки, за да си избърше носа. Мина доста време, преди Даяна да престане да плаче. — Толкова съжалявам... нямах намерение да... — Зачервените ѝ очи

продължаваха да се пълнят със сълзи, носът ѝ също беше червен, но вече се чувстваше по-добре. За нея бе облекчение да се отпусне така. — Не зная какво ми стана.

— Много добре знаеш, имаше отчаяна нужда от това. — Елоиз я прегърна топло и ѝ наля чаша силно кафе.

— Май си права. — Даяна си пое дълбоко дъх и я погледна в очите. — Имам проблеми... вкъщи — предполагам, че може да се каже така. Нищо фатално, само някои неща, с които трябва да свикна.

— Със съпруга ти ли? — попита Елоиз, като я гледаше съчувствено. Тя много харесваше Даяна, харесваше и Анди.

Новината, че имат неприятности, я натъжи. Последния път, когато излизаха да вечерят заедно, ѝ се бяха сторили много щастливи.

— Не, фактически не мога да го обвинявам за това. Мисля, че по-скоро грешката е моя. Непрекъснато го притеснявам... Повече от година се опитваме да забременея, а просто не се получава. Зная, че сигурно ще ти прозвучи много глупаво, но всеки месец, все едно че умира някой в семейството ми, сякаш непрекъснато ме спохожда огромна беда и вече изпитвам ужас от това. Всеки месец се надявам този път да съм забременяла и когато разбере, че чудото отново не е станало, направо се чувствам покрусена. Не е ли глупаво? — Тя пак се разплака и издуха носа си в и поредната книжна салфетка.

— Не е глупаво — успокои я Елоиз. — Никога не съм искала да имам дете, но мисля, че това желание е съвсем нормално. Освен това за хората като нас, които са свикнали да организират и контролират, вероятно е страшничко, когато нещата не вървят така, както те искат. Разбираш ли, изглежда, онази дяволска думичка „контрол“ присъства дори в скръбта: чувството за пълно безсилие, задето не можеш да повлияеш върху това, дали ще имаш, или няма да имаш дете.

— Може би. Но не е само това... Трудно е да се обясни... тази невероятна празнота... този ужасен копнеж. Понякога направо ми се иска да умра. Не мога да говоря за това с никого, дори и с Анди. Просто загивам вътрешно, всичко останало застива и аз се затварям в черупката си. Не познавам по-голяма самота. Дори не зная как да я опиша.

— Звучи ужасно — съчувствено рече Елоиз. Това напълно обясняваше забелязаното от нея в редакцията. Даяна бе започнала да не допуска никого до себе си, да се самоизолира и с нея вече почти не

можеше да се разговаря. Елоиз нямаше да се изненада, ако това повлияе и на брака ѝ. — Обърна ли се към специалист? — Искаше ѝ се да я попита и дали е ходила при психотерапевт, но не посмя. Беше трогната, че Даяна ѝ се довери до такава степен. Чувстваше се поласкана.

— Ще отида следващата седмица. Казва се Александър Джонстън. — Не знаеше защо си бе направила труда да каже дори и името му, но тъй като бе споделила всичко с Елоиз, ѝ се струваше редно да ѝ каже и за него. Изненада се, когато видя, че докато ѝ наливаше още кафе, тя се усмихна. — Чувала ли си това име?

— Един-два пъти. Той е колега на баща ми. Баща ми е специалист по репродуктивна ендокринология. Ако положението се окаже наистина лошо или е необходимо оплождане ин витро, може да те прехвърлят на него. Той вече не приема много нови пациенти, освен ако не са му препоръчани от Алекс или от другите му партньори. При Алекс Джонстън си в добри ръце. — На Даяна ѝ олекна. Погледна я учудено. Светът беше по-малък, отколкото си го бе представяла, дори в тази сфера. — Искаш ли да му кажа, че се познаваме? — попита Елоиз предпазливо, защото не знаеше дали това ще е приятно на Даяна.

— Предпочитам да не му казваш. Предпочитам да се справя сама, но се радвам, че съм се насочила към добра клиника.

— Най-добрата. Те ще се справят с проблема ти. Напоследък статистиката им е внушителна. Израсла съм с тези неща. Сякаш никога не съм мислила, че хората просто „го правят“ и жената забременява. Винаги ми се е струвало, че и баща ми трябва да присъства, за да им помогне. — Идеята беше любопитна и Даяна прихна, като си представи картината.

Докато похапваха от невероятно вкусния ябълков пай с каймак, Елоиз я попита защо не си вземе малко отпуск, за да се посвети на тези неща. Така щеше да бъде по-леко за нея, а дори и за Анди. Даяна отвърна, че едва ли ще може, но накрая си призна, че не иска.

— Не мога просто така да изоставя работата си. Пък и как ще запълвам всичкото това свободно време? Двете ми сестри постъпиха така и си останаха вкъщи да гледат децата. Но знаеш ли, не съм сигурна, че аз мога да си стоя само у дома, във всеки случай не и сега. Ако родя — да, но точно в този момент, когато броя дните и всяка

сутрин бързам да си премеря температурата, е добре да имам и нещо друго, за което да мисля.

— Не зная дали бих го понесла. Ти как издържаш?

— Много искам да забременея. Подозирам, че човек е способен да изтърпи какво ли не, когато му се налага. — Елоиз знаеше това по-добре и от Даяна, защото баща ѝ често бе разказвал за процедурите, които извършва.

Докато караше към „Уилшър Картай Билдинг“, Даяна си мислеше за Елоиз и се питаше дали няма да види баща ѝ. Още ѝ се струваше странно, че по чиста случайност си е определила час при неговия партньор. Всички, с които бе разговаряла, твърдяха, че Алекс Джонстън е много добър специалист, но докато се качваше с асансьора, тя изведнъж се почувства ужасно неспокойна и изплашена.

Чакалнята беше тиха и елегантна, цялата обзаведена в кремаво и пастелножълто, със скъпи модернистични картини по стените и огромна палма в ъгъла. Поканиха я да седне и след няколко минути я въведоха в светая светих. Тръгнаха по дълъг коридор с още картини и високи прозорци. В самия му край влязоха в стая, облицована с избелено дърво, с хубав килим на пода и красива скулптура на жена с дете в ъгъла. Колкото и да бе странно, сега изпитваше болка дори при вида на това произведение на изкуството, изобразяващо майчинството.

Благодари на сестрата и седна, опитвайки се да остане спокойна и да си мисли за Анди. Ужасяваше се от онова, което щяха да ѝ правят и евентуално да открият, но минута по-късно се появи лекарят и тя бе приятно изненадана. Доктор Джонстън се оказа висок мъж с пясъчноруса коса, с фини ръце и умни сини очи, който по нещо напомняше баща ѝ.

— Здравейте — сърдечно се усмихна той и стисна ръката ѝ. — Казвам се Алекс Джонстън. Радвам се да се запозная с вас. — Прозвуча така, сякаш наистина се радваше. Побъбри с нея няколко минути, разпита я какво работи, откъде е, откога е омъжена, а после сложи пред себе си на бюрото един празен картон, извади писалката си и погледна с топлота Даяна. — Нека отбележим тук някои неща, че да се захващаме за работа. Какво ви води при нас, госпожо Дъглас?

— Аз... ние... правим опити да забременея малко повече от година, по-точно от тринайсет месеца, и досега нищо не се получава. — Призна му, че и преди сватбата не са били много стриктни с противозачатъчните средства и че тогава също не е забременявала.

— Била ли сте някога бременна? Живородени или мъртвородени деца? Аборти?

— Нито първото, нито второто, нито третото — сериозно отвърна тя. Без дори да го познава, вече изпитваше изключително уважение към този човек и беше напълно уверена, че той ще успее да реши техния проблем.

— А преди това случвало ли ви се е да сте „нехайна“ с противозачатъчните средства? — попита той, наблюдавайки я внимателно.

— Не. Винаги съм била много стриктна.

— Какви методи сте прилагали? — продължи той с въпросите за противозачатъчни средства. Особено се интересуваше дали е използвала спирала, каквато тя бе употребявала в колежа, дали е била на хапчета и колко време. Разпита я за венерически заболявания (от каквито никога не бе боледувала), за кисти, тумори, болки, кръвоизливи, наранявания, сериозни инфекции от всякакъв вид, хирургически намеси, заболявания от рак в семейството или други наследствени болести, като например диабет. Искаше да знае всичко за нея. И след като тя свърши с дългия поменик на нещата, които при нея не са налице, той я увери, че една година не е ненормално дълъг срок за забременяване, макар по понятни причини на тях с Анди да се е сторил дълъг. Но нямало основание за паника. Ако желанието ѝ било такова, на нейната възраст с чиста съвест можел да препоръча да продължат без лекарска намеса още шест месеца, дори година, и чак тогава да пристъпят към сериозни изследвания. Въпреки че той лично предпочитал да направи някои тестове още след първата година, през която не се е стигнало до зачеване.

— Защо да не проверим няколко неща, да направим две-три прости изследвания и да ви прегледам профилактично, за да бъдем сигурни, че нямате някоя лека инфекция, която да обърква сметките? — усмихна ѝ се той и тя се съгласи. Предпочиташе да започнат веднага, вместо да чака още.

Знаеше, че не може да издържи нови шест месеца на надежди и разочарования. Искаше да разбере защо не се получава. Просто не вярваше да няма някакво просто обяснение и желаше да го научи още сега, а не след една година, да се излекува и с Анди да осъществят плановете си. Обясни всичко това на доктор Джонстън.

— Съществува голяма вероятност — усмихна ѝ се той — да няма нищо за лекуване, да сте напълно здрава и да ви е необходимо само малко търпение. А ако открием основание за безпокойство, можем да изследваме и съпруга ви. — Даяна и Анди се бяха разбрали тя да започне първа, а после, ако лекарят намери за нужно, да се яви на преглед и той.

— Надявам се да не откриете нищо — тихо рече тя. Доктор Джонстън отвърна, че и той се надява на същото. Бегло спомена, че засега го тревожи само спиралата, която е използвала навремето. После стана и ѝ посочи една стая отгатък коридора, където да се съблече, за да я прегледа. Днес щял да се ограничи само с органите в долната част на коремната кухина. Току-що ѝ бе обяснил, че повечето изследвания ще бъдат направени след около две седмици, точно по време на овулацията. Тогава щели да вземат проба от цервикалната слуз (секрециите от шийката на матката), за да видят дали тя е достатъчно „гостоприемна“ за спермата, или е неблагоприятна за нея. При положение, че се окаже неблагоприятна, се налагали допълнителни тестове, като например за съвместимост. Щели да я гледат на ехограф, за да видят как съзрява фоликулата преди овулацията, и да изследват взети след съвкупление проби, за да установят броя и подвижността на сперматозоидите в цервикалната ѝ слуз.

Но сега щял да ѝ направи само гинекологичен преглед, за да провери за образувания, кисти, инфекции и деформации, след това щели да ѝ направят изследвания на кръвта за ХИВ, за скрити инфекции и имунитет против рубеола. Необходима му била и пълна кръвна картина, а щял да вземе и намазка за изследване на микрофлората във влагалището. В отделни случаи ключът към целия проблем се криел в някоя банална инфекция.

Сякаш бяха запланували доста неща и макар изследванията, които ѝ направиха този ден, да бяха прости, поне имаше чувството, че най-после предприема нещо, за да разбере какво става вътре в тялото

й. Усмихна се на себе си, като си спомни какво й бе разказал Анди предишната вечер. Като малък имал неприятности с носа си, който ужасно се запушил — до такава степен, че почти не можел да диша — и майка му го завела на лекар, да провери дали няма трета сливица.

— И знаеш ли какво излезе? — със сериозен вид бе попитал той, легнал до нея с ръка около раменете й.

— Не зная... синусит?

— Нещо много по-просто. Стафиди. Преди няколко дни си бях напъхал в носа цяла шепа от тях и те просто си бяха заседнали там на топличко и се бяха надули, а мене ме беше страх да кажа на майка ми. Така че, скъпа, като отидеш утре при лекаря... непременно му кажи да погледне за стафиди.

Докато лекарят я преглеждаше, Даяна си мислеше за тази история и се усмихваше. Тя отново й напомни колко много обича Анди.

Доктор Джонстън не откри никакви стафиди. Нито деформации, тумори, кисти или някаква следа от инфекция. Всичко се оказа в пълен ред и на нея й олекна. После влезе лаборантката, за да й вземе кръв.

Когато Даяна се облече, лекарят й обясни, че след десет дни я иска отново, за да направят изследванията, за които вече бе говорил. От тях щели да разберат с голяма точност кое е най-подходящото време за зачеване през месеца. Даде й домашен тест, който да използва през следващата седмица, за да проверява урината си за приток на стимулиращия изграждането на жълтото тяло хормон, който щял да се появи точно преди овулацията. Звучеше доста заплетено, но всъщност не беше сложно — просто новост в медицината. Каза й да продължава да мери температурата си, което тя и без това правеше вече от шест месеца. Анди се вбесяваше, оплакваше се, че живеел сякаш с хипохондричка — всяка сутрин, щом отворел очи, я сварвал с термометър в устата. Но както винаги, проявяваше разбиране, щом Даяна смяташе, че това ще й помогне да забременее.

Накрая лекарят препоръча, ако с Анди имат такава възможност, да намалят малко темпото, да си вземат отпуск и да прекарват времето си в приятни за тях занимания дори ако това означава да се лишат за известно време компанията на своите приятели и да пожертват някои, свързани с работата им, планове.

— Стресът също допринася за безплодието. Опитайте се двамата да се освободите от колкото можете повече задължения. Прекарвайте много време на чист въздух, хранете се добре, спете. — Всичко това в съвременния свят бе по-лесно да се каже, отколкото да се направи, той го знаеше, но смяташе, че е важно да им бъде напомнено. Отново повтори, че най-вероятно и на двамата им няма нищо, че трябва само още малко време и всичко ще си дойде на мястото по естествен път. Увери я, че ако има някакъв проблем, ще го открият. Но когато си тръгна от кабинета му — обнадеедена, развълнувана и изнервена, Даяна си спомни и нещо друго, което бе споменал: че на около петдесет процента от двойките, лекувани от безплодие, се раждат здрави деца, но че има и други, абсолютно здрави хора, без никакви аномалии, на които не успяват да помогнат. Това беше нещо, с което щеше да ѝ се наложи да се примири, ако се окажеше, че и техният случай е такъв, но не можеше да си представи как би го преживяла. Самото ѝ посещение при лекаря, разговорите с него за различните възможности, за изследванията, на които евентуално щеше да бъде подложена, за пръв път я накараха да си даде сметка колко много бе готова да изтърпи, само и само да има дете. Беше съгласна на всичко, освен да си го открадне.

Докато караше към къщи, се чувстваше съвсем изтощена. Подвоуми се дали да не отиде до редакцията, но, така или иначе, бе освободена от работа за целия ден, а и вече минаваше един. Спомни си, че лекарят ѝ препоръча да не се претоварва. Отиде да пазарува и започна да се шляе из „Сакс“ с приятно чувство на вина. Обади се от магазина на Анди, но той беше излязъл да обядва. След известно време се прибра и реши да му приготви една наистина фантастична вечеря.

Той ѝ позвъни вкъщи в три часа и още щом я чу, долови, че звучи по-ведро. Явно не бяха ѝ открили нищо обезпокоително, поне засега. Може пък причината да беше в него. През последните един-два месеца бе започнал вече да мисли така.

— Е? — рече той и по телефона гласът му прозвуча топло и секси. — Намериха ли ги?

— Какво да са намерили? — озадачено попита тя.

— Стафидите. Ти не му ли каза?

— Глупчо такъв...

Информира го за всичко, което я бяха питали, за прегледа, които й бяха направили, и за тестовете, които предстояха, никой от които не изглеждаше особено неприятен.

Тя много се бе страхувала, че изследванията ще са отвратителни, но засега никое от тях не обещавахе да е такова.

— Значи след две седмици ще отидеш пак?

— След десет дни, а междувременно ще продължавам всяка сутрин да си меря температурата и следващата седмица започвам да проверявам урината си с домашния тест.

— Звучи ми доста сложно — рече той, питайки се какво ли още им готви бъдещето, особено на него. Възможно беше, ако се стигнеше дотам, той да бъде подложен на по-неприятни изследвания. Анди продължаваше да мисли, че всичко това е ненужно и твърде страшно. Но заради нея беше готов да направи необходимото.

— Между другото — каза той, след като Даяна му обясни всичко това и му разказа с най-големи подробности за доктор Джонстън, та чак до обувките му и до галерията от дипломи, закачени на стената в кабинета му, — няма да повярваш какво имам да ти казвам.

— Получил си повишение — предположи обнадеждено тя. Анди се трудеше робски за компанията.

— Не съм, но според близки до ръководството източници и това ще стане. Другото също е доста хубаво. Опитай пак.

— Шефът на компанията е арестуван, защото си разкопчал шлифера в кафенето, а бил забравил да си сложи други дрешки — рече тя и затвори очи, за да не отклонява творческата си мисъл.

— Много хубаво... Питам се дали не намекваш за нещо?... Не, сам ще ти кажа, защото никога няма да се сетиш, а след две минути трябва да влизам на заседание. Бил Бенингтън ще се жени за своята малка адвокатка. На Празника на труда^[2] във вилата на нейните родители край езерото Тахо. Можеш ли да го повярваш? Без малко да се задавя, когато ми го каза. Бяхме слезли да изядем по един сандвич с пастърма и преди да видя лицето му, мислех, че се майтапи. Можеш ли да го повярваш?

— Всъщност знаеш ли, май мога. Струва ми се, че колкото и да е странно, той е готов за брак.

— Надявам се да е така. Иначе му е спукана работата. До сватбата остават само месец и три седмици. Ще прекарат сватбеното

си пътешествие на риболов в Аляска.

— Майчице! Най-добре да поговориш с него.

— Най-добре да си вдигам задника и да отивам на заседанието. До скоро, скъпа. Ще си бъда вкъщи към седем.

Той, както винаги, удържа на думата си, а приготвената от Даяна страхотна вечеря вече го чакаше. Бе използвала една от френските рецепти на Елоиз и доста си поигра с нея. Пригответи агнешко бутче с лек подлучен сос, зелен боб и диворасли гъби. А за десерт имаше суфле от кайсии, което беше самото съвършенство.

— Ох! Какво съм направил, та да заслужа всичко това! — щастливо попита той, когато свършиха с десерта и Даяна му наля чаша кафе. Тя се чувстваше по-добре от дълго време насам и на него не му бе трудно да го забележи.

— Просто си помислих, че ще е приятно да приготвя хубава вечеря, така и така днес съм дама без служебни ангажименти.

— Май трябва по-често да си оставаш вкъщи. — Да си стои вкъщи ѝ доставяше удоволствие, но също така обичаше и работата си. За разлика от своите сестри Даяна нямаше еднозначни предпочитания и знаеше, че това едва ли ще се промени дори ако им се роди дете. Но все още не бе изправена пред тази дилема. Единственото, което се очакваше от нея, бе да си почива и да намали темпото, както беше препоръчал лекарят. Каза това на Анди и на него идеята му хареса, веднага предложи през почивните дни да отидат в Санта Барбара.

— С удоволствие.

Анди също така бе уговорил среща през седмицата с Бил Бенингтън и бъдещата му булка. Изведнъж животът бе станал по-приятен и Даяна не знаеше каква точно е причината, освен дето сега беше сигурна, че лекарят ще намери начин да им помогне и те ще си имат дете. Това повдигаше духа ѝ.

Прекараха много весело седмицата и се влюбиха в годеницата на Бил, Дениз Смит. Тя беше точно такава, каквато той им я бе описал. Покани ги на вечеря в апартамента си през следващата седмица и Анди се изненада, когато Даяна ѝ отказа с някакво неясно извинение. По-късно тя му напомни, че тогава ще е овулацията ѝ, ще ходи при доктор Джонстън за изследванията и ще трябва да се любят по разписание. Не искала да прибавя към всичко това и напрежението от едно гостуване.

— Може пък там да си отдъхнеш, а не да се напругаш — рече раздразнено Анди, но Даяна все пак не се съгласи да отидат. Вместо това започнаха да правят планове с Дениз и Бил за по-следващата седмица, макар Анди все още да бе ядосан. Но Даяна не беше склонна да се отклонява от преследваната цел — бебето.

Всяка сутрин преди ставане тя с религиозна отдаденост мереше температурата си и започна да използва теста за ЛХ както ѝ бе наредено. Индикаторът посиня точно в деня, в който лекарят бе предвидил. Същия следобед Даяна отиде в кабинета му, за да ѝ вземат проба от цервикалната слуз и да я изследват. Доктор Джонстън каза, че всичко му се струва наред, средата била „много мила и гостоприемна“ и Даяна се разсмя нервно на израза му. Препоръча им да се любят на следващата сутрин, а след това тя да дойде при него колкото може по-бързо, за да направят изследването за поведението на спермата.

Тя се върна на работа късно следобед и отиде да пие кафе с Елоиз. Вечерта осведоми Анди за последните събития и му каза, че на следващата сутрин трябва да се любят.

— Какво изтезание — пошегува се той, но се оказа, че е бил прав. През нощта го налегна стомашно разстройство и когато се събуди на сутринта, наистина не се чувстваше добре. Мислеше, че го е хванал грип, и се опасяваше, както се изрази, че „работата няма да стане“.

— Трябва да го направиш! — троснато каза Даяна, както лежаха в кревата и тя бе опитваше да му помогне. — Налага се изследването да се проведе тъкмо днес. Премерих температурата си, малко е спаднала, което означава, че овулацията е започнала... Анди... трябва! — Тя го гледаше с укор и на него му се искаше да ѝ каже да върви по дяволите, но се сдържа.

— Чудесно. Благодаря за важното съобщение.

Той се претърколи в леглото, мастурбира известно време и накрая донякъде посъживи нещата, след което се върна обратно и се зае да люби жена си, но в прегръдката им нямаше и следа от романтика. Не беше дори приятно. А след това, без да каже дума повече, стана и отиде да вземе душ. Не беше кой знае какво удоволствие да го правиш така, по задължение, в точно определен ден, в точно определен час и дори по точно определен начин. По време на закуската и двамата бяха напрегнати и не разговаряха помежду си.

— Извинявай — тихо рече Даяна.

— Няма нищо — обади се той иззад вестника. — Днес просто не съм във форма, това е. Не се притеснявай. — Много му беше неприятно, че се бе наложило да я люби по този начин, по команда, и се безпокоеше какво ще му правят лекарите и какво ще му открият.

Тестът обаче показва, че неговата сперма е нормална. Сперматозоидите весело плуваха насам-натам, бяха доста нагъсто и много подвижни. Според лекаря всичко беше прекрасно.

Доктор Джонстън искаше да види Даяна и на ехографа, за да си изясни някои неща, които имаха решаващо значение за преценката му. Искаше да разбере каква дебелина има стената на матката и колко големи са фоликулите, дали тялото ѝ реагира на собствените ѝ хормони. Увери я, че прегледът няма да е много неприятен и наистина не беше. Тя с облекчение научи, че засега всичко изглежда нормално.

Когато след два дни дойде за втори преглед на ехографа, от който трябваше да се разбере дали фоликулата се е пукнала и е освободила яйцеклетката, той ѝ каза, че и в това отношение всичко е наред. Бяха се придвижили с още една крачка напред.

Бил и Дениз ги поканиха на следващия ден отново да вечерят заедно навън, но Даяна бе така изтощена от напрежението и тревогите, свързани с всичко това, от трите си посещения при лекаря за изследвания и прегледи през тази седмица, че просто нямаше желание да излиза и в края на краищата накара Анди да отиде без нея. Искаше ѝ се само да си легне и да се отпусне. Молеше се този месец да е забременяла. Като че нищо друго нямаше значение. Дори работата не ѝ се виждаше вече толкова важна. Но сега поне можеше да разговаря с Елоиз. Откакто бе започнала да посещава лекаря, другите приятели и близките ѝ бяха отстъпили на заден план. Усещането, че целият живот има едно-единствено предназначение, бе станало още по-силно. Понякога имаше чувството, че престава да забелязва Анди.

В понеделник отново отиде при лекаря и ѝ взеха кръв, за да проверят нивото на прогестерона по време на лутеалната фаза, седем дни след овулацията. Температурата ѝ се бе повишила веднага след притока на ЛХ в урината, което беше нормално — показваше, че овулацията е завършила. Сега можеха само да чакат, за да видят дали е забременяла.

Десетте дни на очакване и се сториха безкрайни и тя едва успяваше да задържи вниманието си върху нещо друго. Съзнаваше, че е истинска лудост да очаква този месец нещата да бъдат по-различни. Не бяха ѝ предписали никакви лекарства, само събираха информация. Но при все това хранеше големи надежди. Два дни преди месечния цикъл започна да ѝ се повдига. На сутринта, когато трябваше мензисът ѝ да дойде, все още нямаше нищо и тя се въодушеви неимоверно.

Още същия ден се обади на доктор Джонстън от редакцията и той ѝ каза да изчака ден-два, защото тялото ѝ не било машина и понякога се получавали отклонения от нормата. А през нощта мензисът ѝ дойде и когато разбра това, тя дълго лежа будна и плака. Беше съсипана и вече започваше да се пита какви ли изследвания я чакат още. Цялата история я потискаше все повече.

Когато на следващия ден се обади на лекаря, той предложи да определи час за преглед на Анди. Нейните резултати засега били нормални.

— Чудесно. Какво означава това? — раздразнено попита Анди, когато вечерта тя му каза, че трябва да се обади на доктор Джонстън, за да се уговорят за прегледа. — Да не би според него вината да е у мен?

— Какво значение има чия е вината, докато не се уверим, че всичко е наред? Не ме интересува дали е в тебе, може да не е у никого от двамата ни, може всичко да ни е наред. Може пък хората да са били прави и да ни е необходимо само време. Не се впрягай толкова! — внимателно го зауспокоява тя.

Но той се ядоса още повече, когато се обади да му определят час и му казаха да донесе със себе си шишенце с прясна сперма. И три дни преди да вземе спермата да няма никакви сношения.

— Страхотно — оплака се той вечерта на Даяна. — Какво очакват тези хора от мен? Да си направя чекия в службата и да тичам при лекаря? Секретарките ми ще са във възторг.

— Да не мислиш, че на мен ми беше приятно три пъти да тичам на ултразвуков преглед? Престани да правиш от мухата слон. — Но всичко това беше много неприятно, и двамата го знаеха.

— Добре, добре. — Той не каза нищо повече по този въпрос, но и двамата бяха напрегнати. Сутринта, преди да отиде на изследвания при доктор Джонстън, Анди се държа отвратително с Даяна и когато влезе

в кабинета, не си направи труда да скрие своята враждебност. Не, никога не е страдал от гонорея, сифилис, трахома, херпес или някоя друга от всичките болести, които лекарят изброи. Никога през живота си не е имал инфекции, тумори, проблеми с ерекцията, импотентност или тежки заболявания.

Доктор Джонстън чувстваше враждебното му отношение, но бе свикнал вече с това. За никого не бе приятно да идва тук, защото той поставяше под въпрос мъжествеността на пациентите си.

Обясни на Анди, че днес ще му вземат кръв, за да проверят нивото на хормоните, а спермата, която бе донесъл, ще бъде използвана както за изследване, така и за посевни. Щели да проверят концентрацията на сперматозоидите, както и да му направят пълен хормонален профил, а можело да се наложи и отново да го извикат да му вземат кръв, защото нивото на мъжките хормони варирало силно, дори в зависимост от часа и моментното здравословно състояние на човека.

След като му взеха кръв, лекарят го прегледа за варикоцеле — разширени вени в тестисите, които понякога пречат на плодовитостта и създават сериозни проблеми.

И също като Даяна в края на посещението си при лекаря Анди се чувстваше напълно изтощен. Нищо от онова, което бяха правили с него, не беше особено страшно, но самото емоционално напрежение го бе разстроило дълбоко. Когато се получиха резултатите от изследванията, Анди с облекчение научи, че всичко е нормално. Концентрацията на сперматозоидите му беше сто и осемдесет милиона на милилитър, което според лекаря говорело за изключително здраве. Резултатите от изследванията на хормоните му също били нормални.

— Сега какво? — тихо, но с голямо облекчение попита Анди, когато три дни по-късно доктор Джонстън му се обади лично, за да му съобщи тези резултати. От една страна, бе безкрайно доволен да разбере, че на него му няма нищо, но изведнъж се разтревожи силно за Даяна. — Означава ли това, че и двамата сме наред и просто ще трябва да проявим повече търпение? — Ако случаят беше такъв, получаването на тази информация направо си заслужаваше нервното напрежение. Ала доктор Джонстън още не беше склонен да разхлаби примката, след като веднъж бяха влезли в нея.

— Има голяма вероятност да е точно така. Но бих искал да направя още няколко изследвания на Даяна. Все още ме тревожи спиралата, която е използвала преди години, и ми се ще преди овулацията да ѝ направя хистеросалпингография — рентгенов преглед на матката и маточните тръби с помощта на контрастно вещество. Така ще получим представа за състоянието на горния репродуктивен тракт. — От неговите уста това прозвуча като нещо обичайно, но Анди се усъмни.

— Болезнено ли е?

— Понякога — откровено призна лекарят, — невинаги. По-скоро е неприятно. — Анди никак не обичаше да чува тази дума от устата на медицинските лаборанти. „Неприятно“ обикновено означаваше, ако не чак да се гърчиш от болки, то нещо съвсем близко до това. — В болницата ще ѝ дадем болкоуспокояващо средство. В продължение на няколко дни преди това ще трябва да пие доксициклин просто за да сме сигурни, че няма да получи никаква инфекция, а и след това ще продължи да го взема. Не всички предписват антибиотици за тази процедура, но аз предпочитам да го правя, за да се избегне всякаква опасност. В много случаи самото контрастно вещество промива тръбите и жените забременяват в течение на шест месеца след прегледа.

— Като че си струва да се опита — предпазливо рече Анди.

— Така мисля и аз — тихо отвърна доктор Джонстън. — Ще ѝ се обадя.

Но когато ѝ се обади, Даяна не беше много ентузиазизирана. Бе чувала от жени в редакцията ужасни неща за тези прегледи. Те твърдяха, че било болезнено, а едната била алергична към контрастното вещество, което използвали, и реакцията на организма ѝ била кошмарна. Попита Елоиз какво знае по този въпрос, но то не беше много. Беше ѝ ясно, че колкото и гладко да протече всичко, едва ли ще е много приятно. Но от друга страна, щяха да получат важна информация, която им беше необходима. Щяха да ѝ вкарат контрастно вещество и специалистите щяха да наблюдават на телевизионен екран движението му по маточните тръби. То щеше да покаже всякакви деформации на матката, тумори, които може би не са били забелязали при досегашните прегледи, и запушвания на тръбите, за наличието на каквито лекарят имаше известни подозрения — каза на Даяна, че ако

направят това изследване и резултатите са нормални нямаше да е необходимо да предприемат нищо повече. От това, тя си направи извода, че вероятно ще зачене и с Анди най-после ще престанат да се тревожат за детеродните си органи. Обаче ако прегледът покажел някакво отклонение, по-късно през месеца трябвало да ѝ се направи лапароскопия — преглед чрез вкарване на оптично устройство в коремната кухина — и тогава вече щели да имат окончателния отговор. Доктор Джонстън не беше склонен с месеци да измъчва пациентите си с излишни изследвания и дълго да бави заключението си. След като овулацията ѝ се бе оказала нормална, нейните секреции и неговата сперма — също нормални и съвместими, оставаше да провери само дали маточните ѝ тръби са наистина проходими. След това щеше да сложи край на изследванията.

— Вие какво мислите? — попита той Даяна по телефона. — Искате ли да направим този преглед още този месец и да приключим или предпочитате да изчакате и отново да опитате. Бихме могли да го отложим, разбира се. — Но в действителност не би ѝ препоръчал да отлага. Не обичаше хората да се травмират от непрекъснатите неуспешни опити, при положение че няма надежда, или пък съществува някакъв неразрешен проблем.

— Имам нужда да помисля върху това тази нощ — изплашено отвърна тя. — Ще ви се обадя утре.

— Чудесно.

Даяна имаше чувството, че никога вече няма да се отърве от него. През последния месец почти не се бяха виждали с приятелите, тя не успяваше да се съсредоточи в работата си, не посещаваше родителите и сестрите си. Дори и Анди беше престанал да се обажда по телефона на братята си.

Вместо това само мереха температури, даваха данни за медицински картони, правеха си изследвания и тичаха по лекари. Доктор Джонстън ги бе предупредил, че ще е така и бе споменал, че ще е много полезно да се обърнат и към психотерапевт. Но те нямаха време. Бяха прекалено заети с работата и изследванията си, както и с опитите да се подкрепят взаимно, за да издържат онова, което бяха започнали да възприемат като една безкрайна криза.

— Какво мислиш, скъпа? — нежно я попита вечерта Анди. — Ще отидеш ли да ти направят онази бингограма, или както там се

казва?

Тя му се усмихна. Все още държеше да разбере защо не забременява. Но това изследване я плашеше не на шега.

— Ще дойдеш ли с мен? — загрижено попита тя и той кимна.

— Разбира се, стига да ми разрешат.

— Доктор Джонстън каза, че ще те пусне да присъстваш. Иска да го направи в петък.

— Тогава ми е много удобно — побърза да я увери Анди. — Нямам никакви важни срещи.

— Чудесно. В такъв случай защо не ти го направят на тебе? — рече му сприхаво тя и той се измъкна, отиде да приготви по чаша кафе. Когато се върна, тя го погледна с нещастни очи. Бе взела решението си. Струваше си, макар и само за да са наясно.

— Добре. Ще отида.

— Ти си смело момиче, Ди. — Не знаеше как би се чувствал на нейно място. Засега неговият дял от изследванията се бе оказал много лек.

В петък сутринта се срещнаха с лекаря в болницата и той им обясни процедурата в една малка амбулатория. Даде на Даяна две болкоуспокояващи таблетки. Една сестра намаза мястото с йодов разтвор, друга ѝ би атропин и глукагон за отпускане на мускулатурата и малко след това внимателно ѝ вкараха контрастното вещество. Даяна можеше сама да следи картината на монитора, макар това, което виждаше, да не ѝ говореше нищо. След петнайсет минути всичко приключи. Коленете ѝ трепереха и имаше гърчове, но изпитваше облекчение, че се е свършило. Както и Анди, който смяташе, че се е държала невероятно храбро. Искаше му се да има начин той да понася мъките вместо нея. И на няколко пъти се бе питал дали си заслужава. Започнал бе да се съмнява. Защо, за бога, им бе притрябвало това бебе?

— Добре ли си? — разтревожено попита той, когато Даяна се надигна със стенание. Но тя кимна. Беше го преживяла, а сега я интересуваше само какво е видял доктор Джонстън. Той разговаряше с двамата обслужващи лаборанти и заедно с радиолога съсредоточено разглеждаха една от снимките. Вниманието им като че ли беше привлечено от един участък, в който оцветителят не бе проникнал.

— Какво става? — тихо попита Анди.

— Ами, тук имаме нещо интересно — обърна се към двама им доктор Джонстън. — Ще видим. По-късно ще говорим за това. — Анди и една от сестрите помогнаха на Даяна да се почисти, докато доктор Джонстън и колегата му отново и отново разглеждаха изображенията на екрана. След малко Даяна, вече облечена, седна и зачака тихо. Лицето ѝ още беше сивкаво, но когато доктор Джонстън се обърна към тях, изглеждаше спокойна.

— Как се чувствате? — внимателно попита той и тя вдигна рамене.

— Като прегазена от булдозер — честно си призна Даяна и Анди я прегърна през раменете.

— Мисля, че напълно си заслужаваше да направим това изследване — тихо каза лекарят. — Може би сме открили виновника. Дясната ви тръба изглежда е запушена, Даяна. Лявата също се вижда малко мъгляво. Искате ли да ви запланувам за лапароскопия през следващата седмица, така че да видим за какво става дума. Може би вече сме намерили отговора.

— И ако са запушени? — Даяна изглеждаше много изплашена. — Ще можете ли да ги отпушете?

— Възможно е. Все още не зная. След лапароскопията ще съм много по-наясно.

— По дяволите! — рече тя и погледна втренчено лекаря, а после и Анди. Не беше подготвена за тази лоша вест. И не изпита очакваното облекчение, като научи, че действително съществува проблем.

Заедно с лекаря определиха час за лапароскопията през следващата седмица. Това беше хирургическа процедура, която включваше малък срез близо до пъпа, през който в коремната кухина се вкарва сонда с оптическо устройство и се създава възможност пряко да се наблюдават маточните тръби, матката и цялата тази зона, както и всички възможни запушвания. Той ѝ обеща този път да няма никакви болки. Прегледът щеше да бъде направен с пълна упойка.

— А сетне какво следва? — попита тя, желаейки да научи всичко още сега.

— Ще знаем какво е положението, Даяна. Но от контрастните снимки разбрах, че сме били прави да се заемем с това толкова настойчиво. — Тя не знаеше дали трябва да му бъде признателна, или да го мрази, но и двамата му благодариха и след половин час си

тръгнаха от болницата. Вместо да се отпусне, след като бе изтърпяла това тежко изследване, сега пък трябваше да очаква хирургическата намеса през следващата седмица. Мисълта за това бе почти непоносима. Чувстваше се като на десет хиляди години. Когато си влезе вкъщи, чу телефонът да звъни и автоматично го вдигна.

Беше сестра ѝ Сам, която искаше да знае как е. Тя бе последният човек на земята, с когото Даяна желаше да разговаря.

— Здравсти, Сам. Добре съм. Ти как си?

— Дебела — оплака се сестра ѝ. Когато беше бременна, тя винаги ставаше огромна, а сега беше вече в четвъртия месец. — Звучиш ужасно. Да не би да ти има нещо?

— Хванал ме е грипът. Най-добре да свършваме.

— Добре, мила, пази се. Ще ти се обадя пак след няколко дни. — „Недей — промърмори на себе си Даяна и сложи слушалката, — не ми се обаждай... никога вече... не ми разправяй колко си дебела... колко си бременна... не ми споменавай за твоите деца и за твоето бебе...“

— Кой беше? — Анди влезе почти веднага след нея.

— Сам — прошепна тя.

— О! — веднага разбра той. — Не трябваше да говориш с нея. Не вдигай повече телефона. Ще ѝ кажа, че си излязла.

Ала и разговорът с брат му Грег, който се обади вечерта и попита кога ще си имат бебе, не беше по-приятен.

— Когато пораснеш — пошегува се с него Анди, но дори и той се почувства наранен от въпроса, който направо би убил Даяна.

— Хич и не разчитай на това — рече брат му.

— Така си и мислех.

Грег искаше да им гостува за Деня на труда, ала Анди не беше сигурен, че ще могат да го приемат. Не знаеше как ще се чувства Даяна след лапароскопията през следващата седмица, а до Деня на труда не оставаше вече много време. Възможно беше дотогава тя да изпадне в дълбока депресия... или да я оперират... дори може би да забременее. Вече бе немислимо да правят планове и да водят що-годе нормален живот. Понякога Анди се питаше как издържат на това хората, пък и как си го позволяват. До този момент изследванията им бяха невероятно скъпи, а лапароскопията щеше да струва още повече.

Грег каза, че разбира и че ще дойде друг път. Анди му бе обяснил, че е прекалено претрупан с работа, за да приема гости в дома

си, което не беше прозвучало особено любезно. Но все пак така бе по-добре, отколкото да му признае какъв ужас е при тях в момента.

— Това прави живота ни на нищо, нали? — тъжно рече Даяна, докато вечеряха в кухнята. Сега къщата изглеждаше прекалено голяма за тях. Имаше твърде много неизползвани стаи, цял етаж със спални, за които може би никога нямаше да намерят приложение.

— Не бива да допускаме това, скъпа! — гневно реагира Анди. — Лекарят е прав, до края на август ще знаем вече. Тогава продължим нататък. Ако има някаква причина, вероятно ще могат да я отстранят за нула време.

— Ами ако не могат?

— Ще трябва да свикнем с тази мисъл, нали? Има и други възможности. — Напоследък бе чел много за бебетата от епруветка.

— Няма да допусна да „свикваш с тази мисъл“ — каза тя и очите ѝ плувнаха в сълзи. — По-скоро ще се разведа с тебе, за да се ожениш за някоя, която може да има деца.

— Не ставай глупава. — Като я чу да го казва, Анди си представи как се чувства тя и дълбоко се разстрои. — Ако не друго, поне можем да си осиновим.

— Защо да си осиновяваш? На теб не ти се налага да го правиш. Причината не е в тебе, а в мен.

— Може да не е в никого от двамата ни. Може той да греши. Може това запусване, което вижда, да е нещо, което си яла на обяд, за бога. Нали? Защо просто не почакаш първо да разберем? — Той повиши глас, а после поклати глава. Тя беше права. Това правеше живота им на нищо. Напрежението се отразяваше и на двамата им.

— Да — тъжно рече тя, — може да е от стафидите.

Но този път Анди не се усмихна, просто не беше в състояние.

[1] Ден на независимостта, национален празник на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Първата неделя през септември, официален празник в САЩ и Канада. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Денят преди лапароскопията се проточи безкрайно, а после изведнъж дойде петъкът. Даяна не бе яла и пила нищо от предишната вечер и рано сутринта Анди я закара в болницата.

Този път ѝ биха инжекция почти веднага след влизането и когато я откарваха с количката, тя сънено погледна Анди и му помахаше с ръка. Върнаха я при него към обяд, все още под въздействието на упойката. Но преди това Алекс Джонстън се бе отбил при него и Анди бе научил лошата новина преди нея. Когато тя дойде на себе си, не ѝ каза нищо, а следобед доктор Джонстън дойде при тях и им разкри печалната истина.

— Какво видяхте? — тревожно попита Даяна и седна в леглото още с появата му. Той забави отговора си с частица от секундата. Хвърли бърз поглед на Анди, а после седна и се обърна към нея. Това, което се готвеше да ѝ каже, нямаше да я зарадва и тя разбра само като го погледна. — Положението не е добро, нали?

— Не, не е — тихо отвърна той. — И двете тръби са силно деформирани, едната изглежда напълно запушена, а и другата е доста увредена. И на двата яйчника има сериозни сраствания. Опасявам се, че е невъзможно някоя яйцеклетка да премине през тръбите. Днес новините не са добри, Даяна.

Тя го гледаше недоверчиво, неспособна да повярва онова, което ѝ бе казал. Не беше възможно положението да е толкова лошо.

— Можете ли да ги оправите? — дрезгаво попита тя.

Той поклати глава.

— Не можем да направим абсолютно нищо. Едната тръба сякаш има известна проходимост, обаче имате сериозни сраствания на двата яйчника и червата. Деформациите са толкова големи, че просто не виждам никакви възможности. Не е напълно изключено някоя яйцеклетка да премине, но е крайно невероятно. Случвали са се и по-странни неща, но бих казал, че вероятността някога да забременеете е едно на десет хиляди. И срастванията на яйчниците са толкова големи,

че един опит да се извади яйцеклетка би увредил червата. Това прави оплождането ин витро почти напълно изключено. Струва ми се, че ако изобщо е възможно да се направи нещо, ще трябва да се тръгне от трансплантация в матката на яйцеклетка, взета от друга жена и оплодена със спермата на Анди, но няма никаква гаранция, че и това ще стане. Цялата ви репродукционна система изглежда увредена от някаква тежка инфекция, може би вследствие на спиралата. „Тиха“ инфекция, както ги наричаме ние, без симптоми, без нещо да предупреждава за нея. Мисля, че ако забременеете, това ще бъде изключително щастлива случайност, а в този занаят не се сблъскваме често с такива. Наистина не можем да направим кой знае какво, единственият ви избор са присаждането на яйцеклетка или осиновяването.

По лицето на Даяна се стичаха сълзи, Анди също плачеше. Той се пресегна и стисна ръката ѝ с всички сили. Но не беше възможно да премахне болката, която изпитваше тя, нито горчивата истина за установеното от лекарите. Оставаше му само да съжалява, че нещата не стоят по-различно.

— Как можа да ми се случи това? Защо не знаех? Защо не го почувствах?

Цяла част от нея бе загинала, а тя го научаваше едва сега. Струваше ѝ се невъзможно тъкмо с нея да е станало нещо толкова жестоко.

— Такова е естеството на тихите инфекции — обясни доктор Джонстън. — И най-често се причиняват от спиралите. За нещастие те не са рядко явление. Никакви болки, никакво течение, никаква температура, но инфекцията е толкова остра, че унищожава маточните тръби, а във вашия случай дори и яйчниците са със сраствания. Не мога да ви кажа колко много млади жени идват при нас в същото положение. Страшно съжалявам, че се е случило и на вас. Не е справедливо, но имате и други възможности. — Искаше да ѝ вдъхне надежда, ала само задълбочаваше отчаянието ѝ. Мечтата за собствено дете беше погребана.

— Не искам яйцеклетка от друга жена. Предпочитам изобщо да нямам деца.

— Сега казвате така, но по-нататък може да размислите.

— Не, няма, не искам и осиновено дете — проплака тя. — Искам свое собствено бебе! — Защо сестра ѝ бе успяла да забременее толкова лесно? Защо всеки друг можеше, но не и тя? И защо беше използвала проклетата спирала? Искаше ѝ се да се нахвърли върху някого, ала нямаше кого да обвини, върху кого да излее гнева си, нямаше как да спре тази болка или да я облекчи. Анди я прегърна, а тя не спираше да плаче и след малко лекарят ги остави сами. Не можеше да направи нищо повече.

— Съжалявам, скъпа. Съжалявам — повтаряше и повтаряше Анди, продължавайки да я държи в обятията си. Не след дълго си отидоха у дома, тя — с раната до пъпа и с не само празна, а и безплодна утроба.

— Не мога да повярвам — изстена Даяна, когато влязоха къщи. А после с ужас се огледа наоколо. Сега мразеше дори тази къща. — Искам да продадем къщата — рече тя и влезе в спалнята. — Тези стаи горе са като някакво обвинение, сякаш ми крещат: „Ти си стерилна! Ти никога няма да имаш дете!“. — При мисълта за заключението на лекаря ѝ се искаше да умре.

— Защо да не размислим върху онова, което каза той, за другите възможности — кротко се обади Анди. Опитваше се да не я разстройва повече, но и той самият беше много разстроен. За тях това бе зловещ ден, сега трябваше да погледнат напред и да решат какво ще правят с целия си останал живот. Нищо не се бе получило така, както го бяха замислили, и перспективата да променят плановете си не бе нито лека, нито приятна. — Онази работа с присаждането на яйцеклетка може да излезе чудесна.

— Не е чудесна! — изкрещя му тя. Държеше се като напълно непознат човек. — Няма нищо чудесно в тази отвратителна процедура. Чудесно е да си имаш собствено дете, а аз не мога. Не го ли чу? — Тя хълцаше истерично и Анди не знаеше какво да направи, за да я успокои. Той също беше потиснат, но за нея беше още по-лошо, защото именно в нейното тяло бяха открили фаталния недостатък.

— Защо не поговорим за това друг път — предложи той и внимателно отметна завивката на леглото, за да може тя да си легне. Знаеше, че раната сигурно я боли.

— Не желая никога повече да говоря за това. А ако искаш да се разведеш с мен, аз нямам нищо против — все още хълцайки, рече

Даяна и се пхна в кревата напълно съсипана.

Анди ѝ се усмихна тъжно. Тя изглеждаше ужасно, но не можеше да я упрекне за това. Обичаше я повече от всякога.

— Не искам да се развеждам с теб, Ди. Обичам те. Защо не поспиш малко? Утре и двамата ще разсъждаваме по-трезво за всичко това.

— И каква ще е разликата? — отчаяно промълви тя и си легна. — Вече няма никакво утре. Няма следваща седмица, няма сини тестове и термометри. Нищо няма.

Бяха ѝ отнели надеждата, но едновременно с това бяха сложили край и на непрекъснатите разочарования. Той си помисли, че в последна сметка това не е чак толкова лошо. Спусна щорите и излезе от стаята, та тя най-сетне да може да заспи.

През двата почивни дни Даяна плака непрекъснато и в понеделник отиде на работа с погребален вид. Единственото умно нещо, което направи, бе отказът ѝ да разговаря по телефона със сестрите си.

Цялата следваща седмица приличаше на зомби и въпреки всичките свои усилия Анди не успя да стори нищо, за да я утеши. В службата Елоиз се опита да я заведе на обяд, но Даяна не пожела. Не искаше да се вижда и да говори с никого, дори с Анди.

Преди Деня на труда той се помъчи да я уговори да заминат на езерото Тахо за сватбата на Бил и Дениз, но тя категорично отказа и след като цяла седмица се препира с нея по този въпрос, не му остана друго, освен да отиде сам. Тя като че нямаше нищо против, а той не прекара особено хубаво, но му дойде добре да се махне за малко от нейния гняв и от непрестанната тъпа болка, останала след печалното разкритие. Това бе една несекваща мъка и той не знаеше как да убеди Даяна, че животът им не е свършил.

— Не сме умрели нито ти, нито аз — каза ѝ той накрая, — нито пък страдаме от някаква смъртоносна болест. Сега знаем, че няма да имаме дете, и това е единственото, което се е променило. За мен то не е достатъчно основание, за да се откажа от брака си. Да, разбира се, искам деца. И някой ден може да си осиновим. Но в този момент съществуваме ние двамата. И ще се унищожим взаимно, ако не се стегнем малко. — Той твърдо бе решил да върне живота им в

границите на нормалното, ала Даяна вече не си и спомняше кое е нормално.

Тя постоянно се караше с него, беснееше за всичко, а в някои дни изобщо не му говореше. Изглеждаше с всичкия си само когато отиваше на работа, но щом се върнеше вкъщи, непрекъснато беше на ръба на лудостта и понякога Анди се питаше дали не се опитва да съсипе брака им. А тя не беше сигурна вече в нищо: в него, в себе си, в приятелите им, в работата си, а най-малко от всичко — в бъдещето.

В Деня на труда Марк, старият приятел на Чарли, го заведе на вечеря. Сегашната му приятелка бе заминала за няколко дни на Изток, на гости у родителите си, а предишния ден в службата беше разбрал, че Чарли също ще е сам през почивните дни.

Следобеда отидоха на боулинг, а после излязоха, пийнаха по няколко бири и гледаха бейзболен мач по телевизията в любимия бар на Марк. И двамата обичаха да прекарват по този начин следобедите си, но рядко имаха време за това. Работеха много, а през почивните дни Чарли обикновено правеше онова, което предпочиташе Барби, тоест двамата обикаляха магазините и посещаваха приятели. Тя мразеше най-много от всичко да ходи с него на боулинг.

— Е, какво ново, малкия? — свойски попита Марк, когато „Метеорите“ отбиха и спечелиха пълна обиколка. Той обичаше да прекарва времето си с Чарли, но беше сериозно загрижен за неговото благополучие. Нямаше си момче, само две момичета и понякога мислеше, че чувствата му към Чарли са същите, каквито би изпитвал към собствен син. — Къде отиде Барби? В Солт Лейк Сити да види родителите си? — Знаеше, че тя е оттам, но не му беше известно, че Барби по-скоро би умряла, отколкото да посети близките си. Чарли никога не издаваше нейните тайни.

— Замина с една приятелка за Вегас — внесе яснота по въпроса Чарли и се усмихна на своя приятел. Той също обичаше Марк, който бе невероятно добър към него в службата. Вече от три години двамата бяха близки приятели и се разбираха отлично.

— Да не се шегуваш? — Марк изглеждаше шокиран. — Каква приятелка?

— Бившата ѝ съквартирантка Джуди. Отидоха да се видят с някакви стари познати. По-рано са живели там.

— И ти я пусна да отиде сама?

— Нали ти казах... отиде с Джуди. — Загрижеността на Марк се виждаше забавна на Чарли.

— Ти си луд! Джуди след пет секунди ще запраши нанякъде с някой тип и какво мислиш ще стане тогава с Барби?

— Тя е голямо момиче. Може да се оправя и сама. Пък ако има някакви проблеми, ще ми се обади.

Той беше напълно уверен, че нищо няма да ѝ се случи, а и тя толкова се бе радвала на това пътуване. Почти от две години не беше ходила там и лошите страни на този град се бяха изличили от съзнанието ѝ. Спомняше си само бляскавите реклами и вълнуващите преживявания.

— Защо не отиде и ти? — попита Марк, когато си поръчаха пица с люти чушлета.

— Ооо... там не е място за мен — вдигна рамене Чарли. — Мразя тези неща, целия този шум и тази лудост. Не обичам хазарта, а мога да си се напия и тук, у дома, ако чак толкова ми се иска. — Всъщност рядко му се искаше. — Защо ми е притрябвало да ходя във Вегас? Така тя и приятелките ѝ ще се забавляват по-добре, отколкото ако се влача с тях, докато се кикотят, пицят и си говорят за гаджета и за гримове.

— Тя още не е престанала да мисли за тези неща, нали? — Марк изглеждаше сериозно разтревожен и Чарли се усмихна, трогнат от загрижеността на приятеля си.

— Какви неща? Гаджета и гримове ли? — пошегува се Чарли. Той имаше пълно доверие в Барби. — Тя е наред. Само обича от време на време да се потапя в атмосфера на блясък и великолепиe, това я кара да се чувства все още актриса. Тази година нямаше много работа, а животът ни е доста спокоен. — На него това му харесваше, но знаеше, че на нея понякога ѝ липсва предишното трескаво съществуване, макар винаги да твърдеше, че е щастлива, заедно Чарли я е спасил от него.

— Какво му е лошото на спокойствието? — промърмори Марк и младият му приятел прихна.

— Говориш, сякаш си ми баща... поне така си го представям. — На Чарли много му харесваше, че Марк го обича толкова. Никой не го бе обичал така, с изключение на Барби, разбира се.

— Не трябваше да й позволяваш да отива във Вегас. Омъжените жени не вършат такива глупости. От тях се очаква да си стоят вкъщи при мъжете. Но какво знаеш ти? Като малък не си имал майка. Ако моята жена го бе направила, щях да се разведа с нея на минутата.

— Вече си свършил тази работа — пошегува се Чарли и Марк се ухили смутено.

— То беше друго. Разведох се с нея, защото въртеше любов с друг. — С най-добрия му приятел по онова време.

Чарли знаеше. Тя обаче бе взела двете му дъщери и се бе преместила от Ню Джърси в Лос Анджелис, което бе причината и той да се озове в Калифорния. Беше дошъл тук, за да бъде близо до момичетата си.

— Не се безпокой толкова, при нас всичко е наред. Тя имаше нужда от малко развлечения, това е. Аз я разбирам.

— Ти си прекалено добродушен. От мен да го знаеш! — Той му се закани с пръст и в този момент донесоха пицата. — И аз бях такъв, но си взех поука... сега вече съм твърд! — погледна го престорено свирепо той, ала и двамата знаеха, че с жените е мек като памук. Те можеха да измъкнат от него каквото си поискат, стига да не флиртуват с други мъже. Това беше единственото нещо, с което Марк не се примиряваше. Но говореше с Чарли напълно сериозно. Никога не би разрешил на някоя от приятелките си да го зарече през почивните дни и да отиде в Лас Вегас.

— Та какво ново към тебе? — попита го Чарли, докато похапваха от огромните пици. — Как са Марджъри и Хечън?

Това бяха дъщерите на Марк. Едната беше омъжена, а другата — още в колежа. Те бяха гордостта на живота му. Лудо обичаше и двете и всеки, който не ги намираще изключителни, за нула време изчезваше от живота му, особено пък ако беше жена.

— Добре са. Казах ли ти, че Марджъри през март ще си има бебе? Не мога да го повярвам... първото ми внуче! Вече са им казали, че ще е момче. Нещата доста са се променили от моето време насам. — А после се навъси, питайки се кога най-сетне и Чарли ще предприеме нещо в това отношение. Може би Барби имаше нужда

тъкмо от това. Да я държи вкъщи, а не да скитосва през почивните дни във Вегас. — Ами ти? Няма ли бебета на път? Вече ти е време, не мислиш ли? Женен си от... колко стана? Година и два-три месеца? Това на бърза ръка ще усмири малката дама.

— И тя от това се бои — тъжно рече Чарли, но го тревожеше не толкова какво иска или не иска тя, а фактът, че все още нямаше резултат. Според книгите на тази тема, които бе прочел, а напоследък четеше доста, се любеха точно по най-подходящото за правене на бебета време. Но въпреки че вече четири месеца неотклонно следваше плана си, не се получаваше абсолютно нищо. И вече започваше да се безпокои.

— Не иска деца, така ли?

— Така твърди сега — отвърна Чарли, който не беше обезкуражен от думите ѝ и се опитваше да покаже това на Марк. — Но рано или късно ще промени мнението си. Никой не може да остане безразличен към децата. Тя просто се страхува, че ако забременее, ще съсипе кариерата си, че ако големият ѝ шанс изведнъж се появи, няма да е в състояние да се възползва от него.

— Може и никога да не се появи. Човек не се лишава от деца заради такива неща — твърдо рече Марк. Той не проявяваше никакво разбиране към капризите на Барби. Смяташе я за безнадеждно разглезена и не му харесваше, че Чарли ѝ съчувства. — Трябва да ѝ направиш бебе независимо какво иска тя. — Марк се облегна с доволен вид назад в сепарето, а Чарли въздъхна.

— Нещата невинаги са толкова прости.

— Хапчета ли взема?

— Не. Или поне така ми се струва.

Дори не се бе сетил за това, но не смяташе, че е неискрена. Просто в този момент не искаше дете и използваше диафрагма, стига да не я мързеше да стане от леглото, а това, за негово щастие, не се случваше особено често. Бяха много небрежни с противозачатъчните средства, толкова небрежни, че Чарли все повече се тревожеше от липсата на резултат. И тя самата го бе казала — преди месеци, когато бе признала изненадата си, че при това безгрижно отношение още не е забременяла.

— Не зная смутено — погледна приятеля си той, — засега все не се получава.

В гласа му прозвуча отчаяние, та Марк го погледна съчувствено и загрижено. Той знаеше колко много иска деца приятелят му и бе убеден, че те са най-хубавото нещо, което може да му се пожелае. Да не говорим, че попълнението на семейството би вързало Барби вкъщи, тъкмо каквото ѝ трябваше на нея.

— Може да не го правиш в най-подходящия момент. Не бива да действаш напосоки. По тези въпроси има цяла наука. Добре е да се посъветваш с лекаря си. — Марк не беше много сведущ, първата му дъщеря беше зачената на задната седалка в колата, когато той беше на деветнайсет години и още не бе женен за майка ѝ. А втората се роди десет месеца след първата. Сетне жена му отиде да ѝ вържат маточните тръби, а сегашната му приятелка вземаше хапчета. Но много добре знаеше, че има подходящи и неподходящи за забременяване периоди и не беше сигурен дали Чарли е наясно с това.

— Правим го точно по разписанието, посочено в книгите, които прочетох.

— Тогава трябва просто да се поуспокоиш — заговорнически рече Марк. — Ти си здрав и млад, рано или късно и това ще стане.

— Възможно е. — Но вече се чувстваше потиснат, че до този момент нищо не се бе случило, и започваше да се тревожи.

— Мислиш, че нещо не е наред ли?

— Не зная. — Загрижеността в очите на Чарли трогна Марк, той го потупа по рамото и поръча още по една бира. Атмосферата беше приятна и сърдечна.

— Боледувал ли си като малък от заушки? Да не си пипвал нещо венерическо, докато сваляше безразборно мадамите?

— Не — усмихна се на сериозния въпрос Чарли. — Не съм боледувал от нищо такова.

Марк се намръщи и погледна загрижено младия си приятел.

— Знаеш ли, сестра ми и нейният съпруг си имаха доста неприятности, докато им се родиха децата. Бяха женени седем години и нищо не се получаваше. Живееха в Сан Диего. Обърнаха се към някакъв известен лекар тук. Сестра ми трябваше да взема хормони — хапчета ли, инжекции ли, нещо такова. Не знам какво точно правиха на мъжа ѝ, знам само, че известно време го караха да носи подплатени долни гащи с кубчета лед в тях. Страхотно, нали? Обаче — так, так, так — за нула време им се родиха три деца. Две момчета и момиченце.

Следващия път, когато говорим по телефона, ще взема името му от нея. Беше някой от скъпите лекари в Бевърли Хилс, струваше им цяло състояние, но си заслужаваше. Децата са чудесни.

Когато бирите пристигнаха, Чарли все още се усмихваше при мисълта за пълните с лед гащи на зетя на Марк. Двамата прихнаха. В живота понякога имаше приятни мигове, чудесно беше просто да поседиш така с близък човек и да прекараш една вечер в непринудена обстановка. Чарли обичаше да бъде с жена си, но с нея не можеше да разговаря за онова, което беше важно за него. Всичко, от което се интересуваше тя, беше безкрайно различно. Двамата с Марк си приличаха по доста неща и Чарли много ценеше неговото приятелство.

— Не бих казал, че умирам от желание да си напъхам лед в гащите.

— Слушай, ако ще помогне, ще го преживееш, нали?

— Колко жалко, че не съм женен за тебе — пошегува се Чарли.
— Харесва ми твоето отношение по въпроса за децата.

— Те са най-великото нещо. Ще взема името на лекаря — настойчиво рече Марк, както винаги готов да помогне.

— Дори не съм сигурен, че нещо не е наред, може пък времето да не е било достатъчно. Едва от юни съм се заел сериозно с това. Казват, че дори при нормална двойка може да мине цяла година, докато жената забременее.

— Защо поне веднъж не ме споходи този късмет? — Марк завъртя очи и двамата се разсмяха. — Във всеки случай, нищо няма да ти стане, ако провериш. Човекът ще ти каже, че си в страхотна форма, ще се почувстваш като жребец, ще се прибереш, ще я метнеш на пода, ще я обладаеш и хоп, тя ще забременее. Единствената заслуга на лекаря е... малката морална подкрепа, която дава на воините за схватките им вкъщи, нали така?

— Луд човек... — Чарли беше толкова трогнат от неговата загриженост, че не знаеше как да му го каже.

— Аз ли съм луд? Да не би аз да съм пуснал жена си да отиде в Лас Вегас? Струва ми се, че лудият тук си ти.

— Да. Може и да си прав — усмихна се Чарли, но се чувстваше по-добре от дълго време насам. Допиха бирите и мачът завърши с победа за „Метеорите“. Когато Марк го откара вкъщи, беше вече десет часът. Чарли слезе от колата и бавно се заизкачва към техния

апартамент, питайки се дали наистина да не отиде при този лекар. Струваше му се малко прекалено веднага да се обръща към специалист. Най-вероятно му нямаше нищо. Но от друга страна, той може би щеше да му вдъхне увереност. И все пак идеята му се виждаше доста странна, още повече, че Барби не подозираше за упоритите му усилия да ѝ направи бебе.

Тя нямаше и най-малка представа за това. Впрочем, когато същата вечер тя се раздели със старите си приятели във Вегас и случайно се натъкна на едни типове, които не бе виждала от години, Чарли съвсем бе излетял от ума ѝ.

В Деня на труда Пилар за пореден път през последните три месеца откри, че не е бременна. Беше разочарована, но го прие философски. С Брад вече се бяха разбрали, че ако и този път не стане, тя ще отиде на лекар. По някое време бе поразпитала дискретно и Марина ѝ каза за една специалистка в Бевърли Хилс. Ако тя действително беше толкова добра, както я бе описала приятелката на Марина, напълно си заслужаваше Пилар да седне в колата и да я посети. Лос Анджелис беше само на два часа път и лекарите, на които се бе обадила, за да се осведоми за нея, в един глас твърдяха, че била фантастична и славата ѝ била съвсем заслужена.

В понеделника след Деня на труда Пилар си запази час за следващата седмица. При нормални обстоятелства щеше да ѝ се наложи да чака с месеци, но приятелката на Марина се бе застъпила за нея, бе помолила лекарката да я приеме по-скоро и тя бе намерила пролука в ангажиментите си. И Брад се бе съгласил да я придружи.

Той не беше особено въодушевен, че специалистът, когото им бе намерила Марина, е жена, но Пилар беше много чувствителна на тази тема и той реши, че за нея е важно да не се смущава от лекаря, при когото ще отидат.

— Какво ли ще ми правят? — неспокойно попита той по пътя. Бе се наложило да премести на друга дата делото, предвидено за този следобед, нещо, което правеше изключително рядко.

— Ами сигурно ще ти го отрежат, ще го изследват и после пак ще ти го зашият. Дребна работа. Няма да се захванат сериозно с теб още от първия път.

— Много ми помагаш, няма що... — измърмори той и тя се разсмя, благодарна, че е с него. Тя също се страхуваше от предстоящото посещение и не знаеше какво да очаква.

Но още щом се запознаха с доктор Хелън Уорд, дребна спретната жена с яркосини очи и прошарена коса, разбраха, че са попаднали точно където трябва. Тя беше умна и спокойна, изцяло съсредоточена върху това, заради което бяха дошли при нея, и ясна в информацията, която им даваше. В началото Брад си помисли, че е прекалено хладна и безстрастна, но след като поговориха известно време, тя сякаш започна да се отнася с по-голяма симпатия към тях и се оказа, че притежава приятно чувство за хумор. Практикуваше медицината по същия начин, по който Пилар практикуваше правото — със съчувствие и интелигентност, но също така с голямо умение и професионална прецизност. И двамата се почувстваха по-уверени, когато разбраха, че е завършила в Харвард, и бяха доволни, че е някъде на около петдесет и пет години. Пилар категорично бе заявила, че не иска млад, ентузиазирани и експериментаторски настроен лекар. Предпочиташе някой сериозен и спокоен специалист, който да се придържа към по-консервативните методи, но при все това да направи всичко, което е по силите му, за да им помогне.

След общия разговор в началото доктор Уорд започна да попълва картоните им. Разпита най-подробно и двамата за здравословното им състояние, за минали и настоящи заболявания. Брад се зарадва, когато видя колко непринудено се чувства с нея Пилар, особено когато ѝ разказа за аборта, който бе правила на деветнайсет години. Тя не обичаше да говори за това, но късно една нощ, след като бяха изпили доста вино, го бе споделила с Брад. Тогава му довери, че все още се чувства виновна. Имала всички основания да не роди бебето, била първа година в колежа и нямала никаква възможност да издържа дете, а бащата, първата ѝ любов, категорично отказал да ѝ помага. Нейните родители щели да се откажат от нея или да измислят нещо още по-лошо, поне тя си мислела така. Била направо ужасена и достатъчно отчаяна, за да направи нелегален аборт в Спаниш Харлем. А сега често се питаше дали този аборт не е една от причините, задето не може да забременее. Но доктор Уорд я успокои, че вероятността е малка.

— Много жени, правили дори по няколко аборта, после раждат здрави деца. Няма никакви доказателства, че абортиралите жени

забременяват по-трудно. Ако впоследствие се е получила сериозна инфекция, това вече е друго, но както го описвате, ми се струва, че всичко е минало съвсем нормално. — Пилар почувства неимоверно облекчение от думите на лекарката.

Говориха за децата на Брад, за противозачатъчните средства, които са използвали през изминалите четиринайсет години. След като сне анамнезата им, доктор Уорд прегледа Пилар и не откри никакви забележими дефекти. Както винаги, когато се отнасяше за безплодие, подозренията ѝ бяха насочени главно към инфекциите.

— Има ли някаква определена причина, поради която сте решили да дойдете тук? В анамнезата на никого от двамата ви няма нищо, което да говори за каквито и да било усложнения, а три месеца са твърде кратък срок, за да се безпокоите — окуражаващо и топло им се усмихна тя и Пилар още по-твърдо реши, че я харесва.

— Ако бях на шестнайсет, този отговор щеше напълно да ме задоволи, доктор Уорд. Но аз съм на четирийсет и три. Струва ми се, че нямам кой знае колко време да си играя с това.

— Права сте. Бихме могли да проверим някои неща, нивата на ФСХ — фоликулостимулиращия хормон — и на прогестерона, както и на пролактина, които имат пряко отношение към способността за забременяване. За да сме сигурни, че ще забременеете, е желателно прогестеронът да не пада под определено ниво. Вие ще мерите температурата си всяка сутрин и ще записвате данните на специална таблица. И можем леко да активираме организма ви с малко кломифен просто за да видим дали това няма да помогне. Кломифенът невинаги действа на жени над четирийсетте, но ако искате, нищо не пречи да опитаме. Това е хормон, който ще провокира органите ви да произвеждат необичайно голямо количество прогестерон, което евентуално ще ви помогне да забременеете.

— Ще ми пораснат ли косми по брадата от него? — без заобикалки попита тя и лекарката се засмя.

— Досега не съм наблюдавала такива случаи. Но през петте дни, през които ще го вземате, а дори и малко след това, е възможно да се чувствате по-неспокойна и доста напрегната. Някои жени получават известни смущения в зрението. Понякога медикаментът причинява леко главоболие, повдигане, резки промени в настроението, дори кисти в яйчниците, но обикновено няма съществени странични ефекти.

— Готова съм да опитам — отсече Пилар. — А какво ще кажете за нещо по-силно? Инжекции с хормони?

— Засега не виждам причини да го правим. Не бива да прекаляваме с намесата в работите на природата.

Доктор Уорд нямаше намерение да стига до крайности с една жена без видими проблеми. Подозираше, че ако ѝ се предостави възможност, Пилар ще поиска по-драстични мерки. Като например оплождане ин витро, при което яйчниците биват провокирани с помощта на хормони да произведат няколко яйцеклетки, после тези яйцеклетки се изваждат по оперативен път и се оплождат със спермата на съпруга в изкуствена среда, а след това се присаждат в матката на жената с надеждата, че тя ще износи бременността. Когато яйцеклетките и спермата се оказваха здрави, оплождането често минаваше успешно, но това не даваше гаранция, че пациентката няма да пометне. Само че на възрастта на Пилар не можеше да става и дума за оплождане ин витро. Повечето центрове отказваха да го правят с жени над четирийсетте. Процедурата не беше лека. Тя изискваше вкарването на ударни дози хормони, внимателно изваждане на яйцеклетките от изкусни ръце, а само десет до двайсет процента от опитите излизаха успешни. Но за малкото щастливки, които успяваха да родят по този начин, този метод беше като някаква Божия милост.

Доктор Уорд ѝ направи няколко прости изследвания на кръвта, написа рецепта за кломифен, нареди ѝ всяка сутрин преди ставане да мери температурата си, показа ѝ как да записва данните в температурната таблица, а после ѝ даде домашен тест, с помощта на който да констатира притока на ЛХ в урината преди овулацията.

— Чувствам се тъй, като че току-що съм постъпила на служба във флота — каза Пилар на тръгване, стиснала в ръце теста и инструкциите на доктор Уорд кога и колко често да се любят.

— Не преувеличавай. Тя ми хареса. Ти какво ще кажеш? — Нейните умни и консервативни становища бяха направили силно впечатление на Брад. Тя бе отказала да се поддаде на натиска и да прекали с медикаментите само защото Пилар бе прочела това-онова и бе добила известна представа за някои от по-сложните методи.

— И на мен ми хареса. — Беше обаче разочарована, че доктор Уорд не извади от ръкава си вълшебна пръчица. Тя, изглежда, отдаваше предпочитание на консервативния подход, но нали бяха

търсили тъкмо такъв лекар. Така или иначе, възможностите им бяха ограничени. Заради възрастта на Пилар. Тя бе твърде стара за оплождане ин витро, дори ако то се окажеше единствената им надежда, а може би дори и за кломифена, при все че беше решила да го взема.

Доктор Уорд им бе предложила вътрематочно оплождане. Смяташе, че то ще даде на Пилар по-добра възможност да забременее, ако не успее да постигне това само с помощта на кломифена.

— Всичко изглежда твърде объркано за нещо, което би трябвало да е просто като две и две — рече Брад, все още изненадан от многобройните сложни изследвания, лекарства и методи, предназначени за безплодните.

— На моята възраст нищо не е просто — оплака се Пилар, — дори гримирането ми коства много повече усилия, отколкото преди — подсмихна се тя, а Брад се наклони към нея и я целуна.

— Сигурна ли си, че искаш да правиш всичките тези неща? Това лекарство не обещава да е много приятно. Работата ти е достатъчно напрегната и без да вземаш хапчета, които допълнително да ти опъват нервите.

— Да, и аз си помислих същото. Но съм готова да дам на двама ни най-добрата достъпна за нас възможност. Бих искала да опитам с това лекарство. — След като веднъж се бе решила, тя щеше да направи всичко, което зависеше от нея, за да забременее.

— Добре. Ти си шефът — топло рече Брад.

— Не, не съм. Но те обичам.

Те се целунаха и след като вечеряха в „Бистро“, потеглиха обратно за Санта Барбара. Прекараха една приятна вечер, възползвайки се от възможността да се измъкнат от всекидневието. А когато се прибраха, Пилар подреди в банята новите си съкровища — теста за ЛХ, термометъра, таблицата. По пътя към къщи се бяха отбили да изпълнят рецептата. Щеше да взема лекарството едва след три седмици, и то само в случай, че дотогава не зачене. Междувременно трябваше да мери температурата си и да използва теста, а през следващата седмица щеше да се опита да забременее.

— Изглежда като цял арсенал надежда, нали? — усмихна се тя на Брад, докато си миеха зъбите, и махна към джунджуриите на тоалетната масичка.

— Ще го правим, след като се налага. Никой не е казал, че ще е лесно или просто. Важен е само крайният резултат. — Наведе се към нея и я целуна, възвърнал трезвата си преценка. — Пък ако в последна сметка се получи така, че ти и аз останем сами, ако от всичките тези неща не излезе нищо, аз ще го приема, искам да го знаеш. Ще ми се да не забравяш, че съществува и такава възможност, Пилар, и да се опиташ да я посрещнеш спокойно. Ако стане, ще е прекрасно, но ако не стане, все пак аз имам теб, а ти — мен и около нас е пълно с хора, които обичаме и които ни обичат. Това бебе за нас не е въпрос на живот и смърт.

— Не е, но аз го искам — тъжно отвърна тя, без да сваля очи от него, и той я прегърна през рамото.

— Аз също. Но не бих рискувал заради него съвместния ни живот. Не искам и ти да го правиш. — Беше чувал, че желанието за деца може да стане толкова натрапчиво, та да разруши един брак — последното нещо, което би допуснал, след като бе чакал толкова дълго, за да се ожени за Пилар. Това, което имаха те двамата, беше просто безценно.

На следващата сутрин, седнала зад бюрото си и загледана в празното пространство, тя все още мислеше за казаното от него. Със събуждането, още преди да стане и да влезе в банята, дисциплинирано си бе измерила температурата и чистичко бе нанесла данните в таблицата, дадена ѝ заедно с термометъра. Преди да тръгне за работа, си бе направила и теста за ЛХ. Отне ѝ малко повече време, докато се справи в банята с чашата урина и няколкото шишенца с химикали. Но резултатите показваха, че притокът на ЛХ още не е започнал, което означаваше, че до овулацията ѝ има още време. Брад беше прав. Всичко това изглеждаше твърде сложно за един толкова прост процес.

— Защо имаш такъв нещастен вид? — попита я Алис Джаксън, когато се отби в офиса ѝ.

— О... няма нищо... просто се бях замислила... — Тя изправи гръб и се опита да забрави тревогите си, но не ѝ беше лесно. Напоследък като че не бе в състояние да задържи вниманието си върху нищо друго.

— Май мислите ти не са много радостни — поспря се за малко Алис с цял куп папки в ръцете. Правеше проучване по един заплетен случай, с който се бе захванал съпругът ѝ.

— Радостни са, но не са леки — тихо отвърна Пилар. — Как върви твоето дело?

— Почти сме готови вече за съда, слава богу. Не съм сигурна, че бих издържала това още шест месеца. — Но и двете знаеха, че ако се наложи, ще издържи. Тя обичаше да работи с Брус и да прави за него различни проучвания. Понякога това караше Пилар да се пита какво ли щеше да е, ако с Брад работеха заедно. Не можеше да си го представи, колкото и да ценеше съветите му. И тя, и той държаха на своя стил и не бяха склонни да отстъпват от позициите си. Като съпруг и съпруга бяха страхотни, но Пилар подозираше, че като партньори едва ли ще са много добра комбинация. Тя бе по-състрадателна от Брад и обичаше да поема трудни, почти безперспективни дела, а после да ги печели, особено когато се касаеше за хора от онеправданите слоеве на обществото. Все още до голяма степен се чувстваше като служебен защитник. Брад пък си бе останал по душа областен прокурор, или поне тя твърдеше така, когато се впускаха в юридически спорове. Но препирните им най-често бяха съвсем дружелюбни.

Телефонът извънтя, преди Пилар да продължи разговора си с Алис Джаксън, а после се чу сигналът на интеркома и секретарката съобщи, че се обажда майка ѝ.

— О, боже! — простена тя, колебаейки се дали изобщо да разговаря с нея. Алис я целуна по бузата и си тръгна, награбила в ръце куп досиета за Брус. — Добре, свържи ме — каза в интеркома Пилар, а после натисна светналия бутон. В Ню Йорк беше обяд и тя знаеше, че майка ѝ до този момент е работила вече пет часа в болницата и вероятно се готви да хапне нещо набързо, за да се посвети след това на своите пациенти в продължение на още пет-шест часа. Тя беше неуморима и налагаше бясно темпо дори на своята възраст. Брад често повтаряше, че това е окуражаващо предзнаменование за Пилар, а тя винаги му отговаряше, далеч не така добродушно, че майка ѝ просто е прекалено подплашена, за да намали темпото, и твърде гузна, за да спре, и че това няма нищо общо с предзнаменованията.

— Здравсти, мамо — поздрави безучастно тя, питайки се защо ли я търси. Тя обикновено чакаше Пилар да ѝ позвъни, дори да бе минал цял месец, та и повече. Дали пък нямаше да идва отново на някоя конференция... — Как си?

— Добре. Днес в Ню Йорк има топла вълна. Невъобразимо горещо е. Слава богу, климатичната инсталация в болницата още не е спряла. Как сте двамата с Брад?

— Потънали сме в работа, както обикновено. — „И се опитваме да си направим бебе.“ Представи си как би изглеждало лицето на майка ѝ, ако знаеше, и се усмихна, продължавайки да говори: — И двамата бяхме много заети. Брад ръководеше един много продължителен процес, а през моя офис този месец като че мина половин Калифорния.

— На твоята възраст трябва вече да се насочиш към съдийството, както баща ти и Брад. Няма нужда да поемаш делата на цялата либерална измет в Калифорния.

„Благодаря, мамо.“ Разговорът беше съвсем типичен за тях. Въпроси, упреци, меки обвинения, осезаемо неодобрение.

— Знаеш ли, баща ти стана съдия, когато беше доста по-млад от теб. А на твоята възраст го назначиха в Апелационния съд — това беше голяма чест.

— Да, зная, мамо. Но аз си харесвам работата и ми се струва, че двама съдии ще са много за едно семейство. Освен това повечето ми клиенти не са „либерална измет“. — Но се ядоса на себе си, задето бе опитала да се оправдае, майка ѝ винаги я провокираше да го прави.

— Доколкото разбирам, продължаваш да защитаваши същите хора, каквито бяха клиентите ти и като служебен защитник.

— Не, за щастие сегашните имат повече пари. Е, а ти как си? Много ли си натоварена в болницата?

— Много. В последно време аз самата на два пъти се явявам в съда като свидетел по процеси, включващи и наранявания с последствия за нервната система. Беше много интересно. И, разбира се, спечелихме и двете дела. — Скромността не беше между най-изявените качества на Елизабет Грем, по-точно винаги ѝ бе липсвала, но тя поне беше предсказуема, което доста облекчаваше общуването с нея.

— Разбира се — неопределено рече Пилар. — Извинявай... наистина трябва да се върна към работата си. Ще ти се обадя скоро... Пази се.

И побърза да затвори телефона със същото чувство за поражение, каквото изпитваше винаги след разговорите с майка си.

Никога не печелеше, никога не получаваше нейното одобрение и онова, което ѝ бе нужно. Нещата нямаше да се променят. Най-глупавото от всичко беше, че го знаеше вече от години. Нейният психоаналитик много отдавна я бе накарал да го проумее. Майка ѝ си беше такава и нямаше да стане друга. Пилар бе тази, която трябваше да свикне с мисълта, че е безсмислено да очаква нещо повече от нея. И тя се бе примирила, но все още имаше моменти, например, когато „докторката“ се обаждаше по телефона, в които надеждата отново трепваше. Тя никога нямаше да бъде топлосърдечната, изпълнена с любов и съчувствие майка, каквато Пилар винаги бе искала да има. И баща ѝ беше същият. Но затова пък сега имаше Брад, който ѝ даваше цялата любов, подкрепа и доброта, за които толкова дълго бе копняла и не бе получила от родителите си, а ако ѝ беше необходима илюзията, че някъде наблизо има и майка, разполагаше за тази цел с Марина. Досега никой от двамата не бе я разочаровал.

Същия следобед, по време на едно прекъсване в съда, се обади на Марина, за да ѝ благодари, че я бе изпратила при Хелън Уорд, и тя се зарадва, че е харесала лекарката.

— Какво каза? Окуражи ли ви?

— Доста. Поне не ми каза като майка ми, че съм твърде стара и че децата ми ще бъдат уроди. Предупреди ни, че ще са необходими време и малко усилия.

— Не се съмнявам, че Брад с удоволствие ще ги положи — пошегува се по-възрастната жена. Как ли щеше да я скастри майка ѝ, ако беше на мястото на Марина?

— Той веднага си предложи услугите — разсмя се Пилар. — Лекарката ми даде и едни хапчета, но не е сигурно дали ще ми подействат. В последна сметка има някаква надежда, но вече не съм първа младост.

— Ами. Не забравяй майка ми... последното раждане на петдесет и две години...

— Я престани! Всеки път, когато ми го напомняш, ме хваща страх. Обещай ми да не бъда на повече от петдесет.

— Няма да ти давам никакви подобни обещания — добродушно се разсмя Марина. — Ако добрият Господ е решил да забременееш на деветдесет, значи ще забременееш. Не четеш ли „Инкуайърър“^[1], за бога?

— Много ме успокояваш, няма що. Това не ви е теле с две глави, съдия Голети, това е моят живот... или само ми се струва така? Днес се обади майка ми, това винаги е голямо удоволствие за мен.

— И какви малки шегички сподели с теб този път?

— Нищо особено. Гореща вълна в Ню Йорк и подсещане, че баща ми бил на моята възраст, когато го назначили в Апелационния съд.

— Ау, каква некадърница си само! А пък аз нищо да не подозирам... Колко мило от нейна страна да ти го напомни с клюки.

— И аз така си помислих. Впрочем, тя е на мнение, че трябва да се опитам да дойда на работа при вас.

— Аз също. Но това е друг разговор, а в момента трябва отново да влизам в залата и да бъда съдия. Този следобед имам дело за шофиране в нетрезво състояние с тежки последствия, без което спокойно бих могла да мина. Обвиняемият се измъкнал от напълно разбитата си кола без нито една драскотина, след като блъснал и убил трийсетгодишна бременна жена и трите ѝ деца. За щастие има съдебни заседатели, които ще вземат решението.

— Звучи ми като труден процес — съчувствено рече Пилар. Тя обожаваше споровете, разговорите и приятелството си с нея. Марина никога не я бе разочаровала.

— Труден ще бъде. Пази се. Скоро пак ще поговорим. Може да обядваме заедно, ако не си прекалено заета.

— Ще ти се обадя.

— Благодаря. Довиждане. — Двете затвориха телефона и се върнаха към работа си.

Тази седмица не намериха време да обядват заедно, през следващата — също. Бяха твърде заети. Пилар продължи в същия дух, докато Брад не предложи да заминат за няколко дни в един много романтичен малък хотел в Кармел Вали. Заговори за него през „синята седмица“. Нивото на ЛХ, лутеинизиращите ѝ хормони, показваше тенденции към покачване, след ден-два щеше да настъпи овулацията и Брад си бе помислил, че може би ще е по-приятно да посрещнат това събитие във от града, вместо да си стоят вкъщи и да се борят със стреса в съда и в кантората.

След няколко изключително натоварени дни, и двамата грохнали, най-сетне пристигнаха в хотела. Беше голямо облекчение да са сами в

тази луксозна обстановка, просто да бъдат заедно, да разговарят и да размишляват, без да бъдат прекъсвани от телефони, от лавината дела и преписки.

Напук на трескавите дни, предшестващи заминаването им, намираха удоволствие в безцелното шляене из антикварните магазини в Кармел. Брад дори купи на Пилар малка, много красива картина, на която в леко импресионистичен стил бяха нарисувани майка и дете, застанали по залез на морския бряг. Тя се влюби в платното. Беше сигурна, че ако забременее сега, то винаги ще има особено значение за нея.

Върнаха се в Санта Барбара след два дни, щастливи и отпочинали, убедени, че този път са постигнали целта си. Пилар каза на Брад, че е почти сигурна в това. Докато през следващия месец мензисът ѝ не дойде отново и не ѝ се наложи да започне да взема кломифена. Въздействието му беше точно каквото го бе описала лекарката. Накара я да се чувства стегната като пружина на часовник, готова да отскочи при всяка дума на Брад. И най-малко по шест пъти на ден ѝ се искаше да удуши секретарката си. С големи усилия се въздържахше да не излива своя гняв върху клиентите, за малко не изтърва нервите си при един спор със съдията в залата на съда. Сдържането на яростните изблици изведнъж се превърна в нейно целодневно занимание. От лекарството се чувстваше и непрекъснато уморена.

— Голямо удоволствие, нали? — рече тя на Брад. — Сигурно ти е страшно приятно. — От две седмици се държеше отвратително с него, чудеше се как я понася, при положение че тя самата едва се понасяше. Беше много по-лошо, отколкото бе очаквала, но си струваше, ако в резултат на лечението успееше да забременее.

— Ще го понеса, стига да помогне — успокои я той. Но неприятното беше, че отново не се получи нищо. Вече бяха минали пет месеца, откакто правеха опити, а през следващия месец, точно през седмицата преди Деня на благодарността^[2], доктор Уорд им бе определила час за изкуствено осеменяване.

Преди да се решат, го бяха обсъдили с нея на дълго и на широко и тя ги бе уверила, че очаква това да даде резултат. Намеренията ѝ бяха този месец да увеличи двойно дозата кломифен (на което Пилар не се зарадва особено), точно преди овулацията да я прегледа на ехограф, за

да види как съзряват фоликулите, да ѝ инжектира един друг хормон, човешки плацентарен гонадотропин, а след това да извърши оплождането, като вкара спермата направо в матката и по този начин направи контакта ѝ с яйцеклетката много по-безпроблемен и вероятно много по-ефективен.

Пилар не беше във възторг, че трябва да взема това лекарство. И от дозата, която пиеше досега, се чувстваше непоносимо напрегната. Но Хелън Уорд я увери, че си заслужава да опитат.

Резервираха за два дни стая в „Бел Еър“ точно по времето, което лекарката сметна за най-подходящо предвид действието на медикамента и данните от температурната таблица. Предупреди ги три дни преди това да не се любят, за да не спадне концентрацията на сперматозоидите.

— Чувствам се като расов жребец преди старта — пошегува се Брад, докато пътуваха към Лос Анджелис. По това време Пилар бе заприличала отново на човек. Преди пет дни бе взела последната доза кломифен и започваше да идва на себе си — един малък подарък, за който беше изключително благодарна. За нея беше цяло събитие да прекара цял ден, без да има чувството, че главата ѝ всеки момент ще се пръсне, и без нито веднъж да се скара с Брад.

Когато пристигнаха в Лос Анджелис, отидоха направо в кабинета на лекарката. Тя направи на Пилар трансвагинален ултразвуков преглед на яйчниците и остана доволна от видяното. Веднага след това ѝ инжектира гонадотропина и им заръча да дойдат на следващия ден към обед, което означаваше, че през целия следобед и през нощта бяха свободни да правят каквото си поискат, освен да се любят. И двамата с изненада установиха, че са много развълнувани и изгарят от нетърпение.

— Може би утре вече ще съм бременна — прошепна Пилар. Брад ѝ купи от „Дейвид Оргел“ на Родео Драйв красива старинна карфица във формата на малко сърчице с диамант, а после продължиха нататък по същата улица и влязоха да пазаруват във „Фред Хейман“. Беше един разточителен следобед, двамата бяха във възторжено настроение, но тръпнеха от страх то да не премине в покруса още преди да са се усетили.

Изпиха по едно питие в „Бевърли Хилс хотел“ и вечеряха в „Спаго“, а после се върнаха в „Бел Еър“. Преди да си легнат, се

разходиха смълчани из парка и погледаха лебедите. Дълго лежах будни и мислиха за утрешния ден.

Когато на следващата сутрин излязоха от хотела, и двамата бяха неспокойни, а като се качиха в асансьора на клиниката, Пилар се разтрепери.

— Не е ли глупаво? — прошепна тя. — Чувствам се като момиченце, на което предстои да загуби девствеността си. — Брад се усмихна. Той също беше напрегнат. Не му харесваше, че трябва да даде спермата в кабинета на лекарката. Тя го бе уверила, че ще има на разположение толкова време, колкото му е необходимо, и че няма нищо против Пилар да му помогне. Но всичко това изглеждаше безкрайно смущаващо и те с ужас си мислеха как ще го направят. Бяха изненадани, когато всичко мина съвсем гладко.

Въведоха ги през врата откъм коридора в отделно помещение, което приличаше повече на добре обзаведена хотелска стая. Вътре имаше легло, телевизор с еротични видеофилми, цял куп списания за възбуждане на гостите и най-различни принадлежности и вибратори, предназначени да облекчат изпълнението на задачата. На масата бе поставен малък стъклен съд за спермата.

Не им бе казано кога да излязат или с колко време разполагат. Преди да ги остави сами, сестрата попита само дали искат кафе, чай или някаква безалкохолна напитка. Пилар погледна Брад и внезапно избухна в смях. Той изглеждаше толкова сериозен и добре облечен, че не можа да се въздържи. Изведнъж цялата работа ѝ се стори безкрайно смешна.

— Все едно сме си взели стая в мотел за прелюбодейци, нали? — изкикоти се тя и той също прихна.

— Откъде знаеш?

— Чела съм за тях в списанията. — Тя пак се разсмя и с унила усмивка Брад я дръпна до себе си на леглото.

— Как изобщо допуснах да ме въвлечеш във всичко това? — рече той, без да откъсва очи от нея.

— И аз не зная. По пътя насам си задавах същия въпрос. И знаеш ли какво? — сериозно го погледна тя. — Ако не искаш да го правиш, аз няма да възразявам. Твоето отношение беше прекрасно и може би аз прекалявам... Нямах намерение да... — Чувстваше се виновна, задето го бе накарала да мине през всичко това. Не беше негова вината, че тя е

толкова стара. Спермата му беше наред, изневерило бе собственото ѝ тяло. И ако му бе позволила по-рано да помисли за деца, сега нямаше да им се налага да изпаднат в това положение.

— Все още ли искаш да забременееш, Пилар? — попита я нежно той, докато лежах и бърбеха. Тя кимна тъжно. — Добре. Тогава престани да се притесняваш и дай да си гледаме удоволствието. — Той стана и пусна по видеото един възмутителен филм, който я накара да се почувства неловко, но ѝ се стори и смешен. После му помогна да свали дрехите си. Тя също се съблече и започна да го възбужда, докато той гледаше екрана. Брад много бързо получи ерекция, тя също се настрои за любов и почти изпита съжаление, че няма да може да се възползва. Той цял запулсира от желание да проникне в нея и тя приближи съда възможно най-близо до тялото си, без да престава да милва, да дразни, да възбужда и да целува, докато не постигнаха желаната ефект и той не се отпусна изтощено в прегръдките ѝ. И за двамата не беше същото, но не бе и съвсем неприятно.

Набързо взеха душ и се облякоха, а после позвъниха на сестрата и когато тя се появи, ѝ подадоха съда. Тя помоли Пилар да я последва.

— Може ли да дойда и аз? — неуверено попита Брад. До този момент двамата бяха участвали наравно в цялата тази история. Той искаше да бъде до нея и когато се стигне до евентуално неприятната част на процедурата.

Сестрата каза, че може да присъства. Пилар отново свали дрехите си, облече един халат и легна изплашена на масата за осеменяване. След малко влезе доктор Уорд и премести току-що отделената сперма в една спринцовка. После вкараха в матката на Пилар тясна тръбичка и спермата внимателно бе инжектирана в нея. Всичко свърши за броени минути, тръбичката беше махната и доктор Уорд ѝ нареди да лежи там още половин час, преди да си тръгне. После ги остави сами и те започнаха тихо да си бърбят.

Брад се пошегува, че очаквал да използват някоя от онези помпички, с които пръскат пуйката, докато се пече.

— Аз пък, както съм легнала тук, се чувствам като самата пуйка — рече Пилар. Цялата процедура се бе оказала изненадващо лека, но ѝ се бе сторила изтощителна. Беше емоционално изчерпващо да опитваш отново и отново, упорито да преследваш желаната цел.

— Хващам се на бас, че това ще помогне — обнадеждено каза той, а после си спомни филма, който бяха гледали в другата стая и прихна. — Трябва да си набавим няколко касети — пошегува се той и тя се разсмя. Бе приела всичко това с чувство за хумор, но и той също. За никого от двамата не беше леко. Понякога хубавите неща се постигат трудно.

— Значи, разбрахме се. — Лекарката се бе отбила да ги види отново, преди да си тръгнат. Напомни на Пилар, че резултатите от всички хормонни тестове са нормални, а след като е започнала да взема кломифена, нивото на прогестерона се е задържало много високо. Но също така ги предупреди, че докато „хване“, може да се наложи да повторят шест до десет пъти тази процедура. — Ще ме виждате много често, по-често от приятелите и роднините си — предупреди ги тя, а семейство Коулман в един глас отвърна, че нямат нищо против това.

На тръгване им пожела весело прекарване на Деня на благодарността и заръча на Пилар да я държи в течение.

Искаше след две седмици тя да ѝ се обади, за да ѝ каже дали мензисът ѝ е дошъл, или не.

— Не се безпокойте — усмихна се Пилар. — Ще ви се обадя и в двата случая. — Особено ако беше забременяла. А ако не беше, щеше да им се наложи да дойдат за ново изкуствено осеменяване... и пак... и пак... докато „хване“ или се откажат. Не можеше да се предвиди кое от двете ще се случи по-напред. Но тя се надяваше да е първото.

Беше се опитала да обсъди с лекарката и един друг метод, за който беше чела. При него оплодената яйцеклетка се вкарва в маточната тръба. Той беше твърде подобен на метода ин витро, но даваше много по-добри резултати при жени над четирийсетте. Ала доктор Уорд не пожела да говори за него.

— Нека най-напред дадем шанс на изкуственото осеменяване, нали? — твърдо рече тя. Било малко прибързано дори да се споменават такива крайни мерки. Тя била оптимистично настроена относно възможностите на изкуственото осеменяване. Под въздействието на кломифена нивото на прогестерона на Пилар било много високо и това с положителност щяло да ѝ помогне да забременее.

Пътуването им към дома беше дълго и спокойно. След последните няколко дни се чувстваха още по-близки. Седмицата до Деня на благодарността също премина тихо. Пилар се опитваше да не прекалява с работата в кантората.

Нанси, Томи и Адам тази година прекараха празника заедно с тях, а Тод беше отишъл с приятелката си на ски в Денвър. Но бе обещал да си дойде за Коледа, така че не се оплакваша, задето на този ден го няма вкъщи.

Малкият Адам бе станал на пет месеца и вече гукаше, имаше две зъбчета точно по средата на долния венец и не беше трудно да се забележи, че Брад е луд по него. Пилар също го вземаше често на ръце и Нанси, както обикновено, констатира, че тя се справя с него отлично, нещо изненадващо, като се има предвид, че никога не бе имала деца.

— Майчин инстинкт, предполагам — шегуваше се Пилар, но нито тя, нито Брад говореха за своите планове и за усилията си да се сдобият с рожба. За тях това беше нещо твърде важно, твърде съкровено, за да го споделят с когото и да било. Пилар се чувстваше като на тръни в очакване да разбере дали е забременяла. Едва успяваше да задържи вниманието си върху празника.

Когато вечерта младото семейство си отиде, Пилар почувства облекчение, че отново са сами, и веднага заговори колко много се надява изкуственото осеменяване да е довело до очаквания резултат.

— Ще видим — рече Брад, но забеляза в очите ѝ странно изражение, което събуди в него далечен спомен. Сънен поглед. Но нямаше никакви симптоми, никакви признаци нещо да се е променило и той реши, че просто и на него, както на Пилар, много му се иска да е забременяла.

[1] „Нашънъл инкуайърър“ — булевардно издание, пълно с клюки. — Б.пр. ↑

[2] Четвъртият четвъртък на ноември, официален празник на САЩ в памет на първите колонизатори. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

За Даяна и Анди Денят на благодарността тази година беше кошмарен. От три месеца животът им се бе превърнал в ад и Анди понякога имаше чувството, че няма да издържи. Вече не можеше да разговаря с нея, не понасяше горчивината, самосъжалението, омразата ѝ. Тя ненавиждаше всичко и всички и беше непрекъснато сърдита. Бе сърдита на живота, на орисниците, отредили ѝ такава жестока съдба. Анди не можеше да промени нищо. Същата орис щеше да преследва и него, щом като бе решил да остане с нея. Но имаше дни, в които се питаше още колко дълго ще имат сили да продължават така.

Нещата се бяха влошили още повече, когато през октомври Бил и Дениз обявиха, че ще си имат бебе. Тя бе забременяла буквално в брачната им нощ. Даяна възприе това като ужасна подигравка и категорично отказа да се вижда повече с тях, от което животът на Анди стана още по-самотен.

Тя обикновено избягваше да разговаря и с Елоиз за каквото и да било друго, освен за работата. Изобщо бе престанала да споменава пред нея името на доктор Джонстън. Елоиз също не ѝ говореше за него или за баща си, отдавана беше разбрала, че сигурно ѝ се е случило нещо катастрофално.

Даяна не желаше да се среща с никого от приятелите им. И постепенно повечето от тях престанаха да се обаждат. До Деня на благодарността успя напълно да ги изолира от света и Анди си мислеше, че животът му никога не е бил по-мрачен, отколкото в момента.

Като капак на всичко Даяна се съгласи да прекарат Деня на благодарността със семейство Гуд в Пасадена. Анди се опита да я разубеди, но за негово най-голямо огорчение тя не пожела да откаже поканата. Близките ѝ бяха единствените хора, с които се виждаха през последните месеци, а те не бяха най-подходящата компания за нея.

— За бога — възропта Анди, — защо го правиш?

— Те са моето семейство! Какво очакваш от мен, като съм стерилна, да им кажа, че не искам повече да ги виждам ли?

— Няма никаква връзка с това. Просто там е прекалено мъчително за тебе. Сестрите ти непрекъснато те разпитват кога ще забременееш, а Сам е бременна в шестия месец, за бога. Непременно ли държиш да си причиниш това? — По-точно и на двама им, но той не го каза.

— Въпреки всичко тя ми е сестра.

Вече не я разбираше и не беше сигурен, че някога отново ще започне да я разбира. Тя сякаш изпитваше необходимост непрестанно да се самоизтезва заради случилото се с нея. И най-ужасното беше, че нямаше никаква вина. Преди години бе избрала неподходящо противозачатъчно средство и сега плащаше адска цена за това. Никой не можеше с нищо да ѝ помогне. Бе имала отвратителен късмет. Но това не означаваше, че непременно трябва да се превърне в отвратителен човек.

— Мисля, че не бива да ходим.

Той спори с нея до самото им тръгване, опитваше се да я накара да се откаже, но Даяна упорито държеше на своето. И разбра грешката си още в минутата, когато пристигнаха. Гейл беше в ужасно настроение, имаше тежка простуда, а децата през целия ден бяха играли по нервите ѝ. Беше се скарала с майка си, която ѝ бе подхвърлила, че трябва малко да ги постегне. По всичко личеше, че е ядосана и на Джак, задето не я бе защитил. Така че още с пристигането им си го изкара на Даяна и Анди започна още повече да съжалява, че са дошли. Вечерта щеше да е отвратителна.

— Много ти благодаря, че дойде по-рано да ни помогнеш — изсъска Гейл срещу Даяна още докато тя събличаше палтото си. — Маникюра ли си прави следобед или само подремна?

— О, за бога, от какво толкова си се преуморила? — върна ѝ го веднага Даяна, а когато в стаята влезе и Сам, Анди направо изстена. Не беше я виждал от Четвърти юли, сега тя беше направо като шарж на бременна жена. От замръзналото изражение на Даяна разбра, че е истински потресена от вида на Сам.

— Гейл просто се е вкиснала, защото мама ѝ каза, че децата са много немирни. Права е. И моите са такива. А ти как си? — попита тя, положила ръце на огромния си корем.

— Добре съм — с леден тон отвърна Даяна. — И сама виждам как си ти.

— Да. Дебела. Шеймъс казва, че приличам на Буда.

Даяна опита да се усмихне, а после тръгна към кухнята да види майка си.

Госпожа Гуд изглеждаше по-добре отвсякога и много се зарадва на дъщеря си. Тя организираше всичко и всички и това ѝ доставяше голямо удоволствие. През последните месеци бе имала толкова ангажменти, че не беше забелязала как Даяна се отдалечава от нея. Предполагала бе, че просто е много заета в списанието, но сега виждаше в очите ѝ нещо, което никак не ѝ харесваше, а освен това изведнъж ѝ се стори много отслабнала.

— Радвам се, че успяхте да дойдете — рече тя, доволна, че всичките ѝ деца и внуци са около нея. Винаги беше щастлива, когато те ѝ гостуваха, макар да бе казала на Гейл да поукротят челядта си. — Ти добре ли си? — попита тя Даяна.

— Всичко е наред — набързо отмина въпроса тя. Обичаше майка си, но нямаше смелост да ѝ каже за лапароскопията и за кошмара, който бе изживяла. Питаше се дали някой ден ще го сподели с нея. Още не бе готова да го направи. Не беше в състояние да признае пред когото и да било, че е стерилна. Чувстваше се пълна неудачница.

— Прекалено много работиш — сгълча я майка ѝ с надеждата, че това, което вижда на лицето ѝ, е само стрес от работата. Отвори фурната да погледне пуйката. Тя беше огромна, бе станала златистокафява и миришеше вкусно.

— За разлика от сестрите ѝ — допълни баща ѝ, който току-що бе влязъл в кухнята.

— Те си имат предостатъчно работа с децата — защити ги госпожа Гуд. Обичаше и трите си момичета и знаеше, че баща им също ги обича. Забележките от този род просто бяха задължителна част от репертоара му, пък и открай време бе особено привързан към Даяна. Той също забеляза колко уморена и нещастна изглежда тя и се разтревожи.

— Как върви твоето списание? — попита той, сякаш то бе нейна собственост, и тя се усмихна на въпроса му.

— Отлично. Тиражът ни непрекъснато се увеличава.

— Хубаво издание е. Миналия месец разгледах един брой. — Той винаги бе вярвал в нейните способности, което я караше да се пита защо въпреки това понякога се чувства толкова зле. Но сега имаше сериозно основание. Бе се провалила в онова, което имаше най-голямо значение за всички тях. В раждането на деца.

— Благодаря, татко.

В този момент влязоха зетъвете и попитаха кога ще е готова вечерята.

— Търпение, момчета — усмихна се госпожа Гуд и избута в съседната стая всички, с изключение на Даяна. — Наистина ли си добре, скъпа? — сериозно я погледна тя. Виждаше ѝ се толкова уморена и бледа, а в очите ѝ се четеше такава мъка, едва ли не отчаяние, че майка ѝ започваше да се пита дали пък няма някакви неприятности с Анди.

Бавно се приближи към средната си дъщеря, спомняйки си какво жизнерадостно и съвестно дете беше.

— Да нямаш някакви проблеми?

— Не, мамо — излъга тя и се обърна, за да скрие напиралите сълзи. — Всичко е наред. — В този момент като по поръчка децата нахълтаха в кухнята и тя ги изведе навън при майките им. Анди я наблюдаваше. Не му харесваше този поглед, който бе забелязал в очите ѝ към края на следобед. Тя умираше вътрешно и си търсеше някого, върху когото да стовари вината за това. Имаше вид, сякаш всеки момент щеше да се пръсне от мъка, но той вече знаеше прекалено добре, че няма начин да ѝ се помогне.

Седнаха на масата и баща ѝ прочете молитвата. Даяна беше настанена между Джак и Шеймъс, а Анди седеше срещу нея, между двете ѝ сестри. Гейл, както винаги, поддържаше с него нескончаем разговор, без да се спира по-специално на нищо: разказваше му за родителско-учителското дружество, оплакваше се колко малко печелели напоследък лекарите и със завоалирани въпроси се опитваше да разбере защо нямат деца. Анди се съгласяваше учтиво с нея и от време на време полагаше усилия да разговаря със Сам, за която не съществуваха други теми, освен децата и бебето, което беше на път. Последва пълен отчет за съседите — кой щял да се жени, кой умрял и кой забременял. Към средата на вечерята Даяна ги погледна, изнервена до крайност.

— Никога ли не говорите за нещо друго, освен за бременни и за бебета? Повдига ми се да слушам само за ражданията и кръвоизливите на хората, колко продължили контракциите им, колко деца имали вече и колко тежало новороденото. Господи, цяло чудо е, че още не сте ни накарали да слушаме с какво си мажат зърната на гърдите.

Баща ѝ я погледна през масата, а после обърна очи към жена си със свъсено от тревога чело. С Даяна ставаше нещо много нередно.

— Какво те прихваща? — попита Сам и се облегна назад, хванала с една ръка гърба, а с другата корема си. — Олеле... ако това бебе не престане да ме ритва...

— За бога! — кресна ѝ Даяна и бутна стола си назад. — Пет пари не давам, дори скапаното ти бебе да избие с ритници зъбите ти. Не можеш ли поне десет минути да не говориш за него?

Сам я зяпна слисано, после се разплака и стана от масата, но в това време Даяна вече си бе облякла палтото и през рамо се извиняваше на родителите си:

— Съжалявам, мамо... татко... просто не мога да понасям това. Май не трябваше да идвам.

Ала по-голямата ѝ сестра вече крачеше през трапезарията и застана пред нея в антрето. Имаше такова яростно изражение, каквото Даяна не бе виждала, откакто бе подпалила електрическите ѝ ролки за коса, когато двете бяха ученички в гимназията.

— Как си позволяваш да се държиш така в дома на родителите си и да говориш по този начин с когото и да било от нас? За кого, по дяволите, се мислиш?

— Гейл, моля те... недей. Извинявай. Даяна е разстроена. Не трябваше да идваме.

Анди се опитваше да успокои двете жени, но беше безполезно. Шеймъс бе отишъл да се погрижи за наранените чувства на Сам, която плачеше в банята. Родителите им се стъписаха, като видяха децата си да се карат (като гамени, както се изразяваше госпожа Гуд), а малките пощуряха и едно след друго скачаха от масата.

Гейл нямаше намерение да се остави толкова лесно да бъде отпратена. Вече бе съвсем побесняла, трупаната с години ревност най-сетне се отприщи.

— Какво ли ще е пък това, за което се е разстроила чак толкова, по дяволите? Нейната работа? Нейната кариера? Мис „Височайша и

недостижима“, която е твърде умна и твърде важна, за да си роди деца и да живее като нас, простосмъртните. Не, тя е момичето с голямата кариера, възпитаничката на Станфорд. И знаете ли какво? През онази работа ми е. Е, какво ще кажеш, мис „Делова жена“?

— Довиждане, тръгвам си — извика към родителите си Даяна, върза колана на палтото си и трескаво погледна Анди. Бе чула всичко, което каза сестра ѝ, и нямаше достатъчно доверие в себе си, че ще успее да ѝ отговори както трябва. Знаеше, че ако се опита, ще претърпи пълно поражение, и не искаше да го прави. — Мамо, извинявай — извика тя и видя, че баща ѝ не откъсва очи от нея. Сърцето я заболя от израза на лицето му, но не можеше нищо да промени. Той я гледаше така, сякаш го бе предала.

— Има за какво да се извиняваш — каза Гейл, когато Сам най-после излезе от банята и застана в коридора. — Погледни как съсипа празника на всички ни — добави Гейл с обвинителен тон и беше права, но без да съзнават, те самите бяха предизвикали всичко това.

— Не трябваше да идвам — тихо рече Даяна с ръка на дръжката. Анди стоеше непосредствено зад нея.

— Защо да не идваш, по дяволите? Просто трябваше да си затваряш устата — продължи в същия дух Гейл и в този момент Даяна изведнъж превъртя, с един скок прелетя през коридора, хвана сестра си за гушата и я стисна.

— Ако не млъкнеш веднага, ще те убия, чуваш ли? Ти не знаеш нищо за мен, за моя живот, за това дали искам, или не искам и дали изобщо някога ще имам деца. Разбираш ли това, невероятно глупава, безчувствена кучко... Не раждам деца, защото съм стерилна, идиотко... Достатъчно ясно ли ти го казах? Загриваш ли? Не мога да имам деца. Вътрешностите ми са се скапали от една спирала още преди години, а аз изобщо не съм разбрала. Сега ясно ли ти е, Гейл? Искаш ли да си поговорим за моята работа, за която вече изобщо не ми пука? Или за къщата ми, така гадно голяма за двама души, които никога няма да имат деца, или може би предпочиташ да поприказваме още малко за бебето на семейство Мърфи и за близнаците на семейство Макуилямс, или пък просто да си поседим и да погледаме как Сам търка корема си? Лека ноц на всички. — Тя хвърли поглед към потресените лица около себе си, защото междуременно всички ги бяха наобиколили. С ъгълчето на окото си видя, че по-малката ѝ сестра

и майка ѝ плачат. А Гейл стоеше като вцепенена и гледаше със зяпнала уста как Даяна отваря външната врата и хуква към колата, Анди се извини с поглед и забърза след нея. Сцената, която оставиха след себе си, беше страхотна, но Даяна заяви, че вече нищо не я интересува. А Анди тайно си мислеше, че това избухване може да ѝ подейства добре. Тя имаше нужда да се отрици, да крещи, да плаче, да се нахвърли върху някого, а ако не върху най-близките си, върху кого тогава? Макар, честно казано, това да бе превърнало Деня на благодарността в същински ад.

По пътя за вкъщи я погледна с усмивка. Тя дори не плачеше.

— Искаш ли да идем някъде и да изядем по един сандвич с пуйка? — каза го полу на шега и тя се разсмя. Напук на всичко все още не бе загубила напълно чувството си за хумор.

— Смяташ ли, че започвам да полудявам? — Беше преживяла кошмарно време и може би то най-сетне свършваше.

— Не, но смятам, че трябва да се отърсиш от тези мисли. Какво ще кажеш, ако и двамата потърсим някой психотерапевт? Може пък да ни помогне. — Напоследък му бе минавало през ума да отиде сам, ако не за друго, то поне за да поговори с някого. Вече не можеше да разговаря с нея, а му беше противно да разказва на приятелите си какво става с тях. Опита да се довери на Бил, но сега, когато Дениз бе бременна, усещаше известно неудобство да обсъжда с него стерилността на Даяна. А братята му бяха твърде млади, за да са му от помощ. И той се чувстваше изолиран, потиснат и победен, също като Даяна. — Иска ми се и да си вземем малко ваканция.

— Не ми трябва ваканция — веднага реагира тя и той се разсмя.

— Да. Добре. А какво ще кажеш още сега да те закарам обратно в Пасадена и да обсъдим всичко? Или предпочиташ да почакаш до Коледа и да си опиташ силите в един втори рунд? Сигурен съм, че сестрите ти ще са щастливи да ти доставят това удоволствие. Не зная за тебе, но тази година аз няма да прекарам Коледата в Пасадена. — Даяна също си призна, че няма никакво желание да отиде там.

— Не съм много сигурна, че от службата ще ми дадат някакъв отпуск, за да заминавам където и да било. — Толкова дълго не бе успявала да се съсредоточи върху задълженията си, че наистина чувстваше неудобство пред своите работодатели.

— Попитай поне. Дори една седмица ще ни дойде добре. Мислех си, че можем да отскочим до Мауна Кеа на Хаваите. Половината служба ще е там, но повечето ще отидат в Мауна Лани. Сериозно говоря, Ди. — Погледна я и тя разбра, че и той се чувства не по-малко зле от нея. — Мисля, че няма да стигнем далеч, ако не предприемем някоя решителна крачка да презаредим акумулаторите си, моторите си или каквото е там. Не зная вече как да се справям с това положение, с тебе и с онова, което изпитваш. Зная само, че сме в беда.

Тя също го знаеше, но беше толкова разстроена, че дори не се бе опитала да стигне до него. Беше погълната от собствената си трагедия и не бе в състояние да направи нищо, за да му помогне. Не бе сигурна дори, че ѝ се иска да замине на почивка с него, но смяташе, че предложението му двамата да отидат при психотерапевт, е разумно.

— Добре, ще опитам да си взема малко отпуск — склони тя без ентузиазъм. Все пак Анди беше прав, съзнаваше го. Когато спряха пред къщи, на лицето ѝ се четеше тъга. Тя се обърна към него и каза: — Анди, ако поискаш да ме напуснеш... ще те разбере. Ти имаш право на много повече от онова, което мога някога да ти дам.

— Не — отвърна той и очите му се изпълниха със сълзи. — Имам право на онова, в което ми се закле... в добри и лоши времена, в болест и здраве... докато смъртта ни раздели. Там не е казано, че ако не можеш да имаш деца, споразумението отпада. Съгласен съм, ужасно е. Признавам, че и мен много ме боли. Но аз се ожених за теб... и обичам теб. И щом като не можем да имаме деца, значи така ни е било писано. Може един ден да си осиновим, може да измислим нещо друго, може да открият някой фантастичен нов лазер, който да промени нещата за теб, а може и нищо да не открият, но не ме е грижа за всичко това, Ди... — По бузите му се търкаляха сълзи и той хвана ръцете ѝ. — Искам само жена ми да се върне при мен.

— Обичам те — нежно промълви тя. И двамата бяха преживели ужасно време, най-лошото в живота им, и Даяна не се заблуждаваше, че то е свършило. Още дълго щеше да скърби и може би никога повече нямаше да бъде същата. Сега не беше сигурна в нищо. — Вече не зная коя съм... какво означава това за мен... в какво ме превръща... — Чувството за провал не беше я напуснало.

— Превръща те в жена, която не може да има деца, жена със съпруг, който много я обича, жена, на която, без дори да подозира, се е

случило нещо ужасно... Ето, това си ти сега. Същата личност, която си била винаги. Нищо друго не се е променило, с изключение на една малка частица от нашето бъдеще.

— Как можеш да го наричаш „малка частица“? — сърдито го погледна тя, но той стисна по-силно ръцете ѝ, за да я върне към реалността.

— Престани, Ди. Малка е. Ами ако бяхме имали дете и то бе умряло? Щеше да е ужасно, но животът ни нямаше да свърши с това. Щяхме да продължим нататък, щяхме да сме принудени.

— А ако не можем? — тъжно попита тя.

— Какъв избор имаме? Да съсипем два живота, да разрушим един хубав брак? Какъв е смисълът? Ди, аз не искам да те изгубя. И без това вече изгубихме много... Моля те... моля те... помогни ми да спасим нашия брак...

— Добре... Ще се опитам... — тъжно рече тя, но вече не знаеше дори откъде да започне, как да стане отново такава, каквато беше преди, и Анди добре разбираше това. Сега тя не вършеше добре дори работата си в списанието, и го съзнаваше.

— Трябва само да се опитваш, Ди. Ден след ден, стъпка по стъпка, сантиметър по сантиметър... и може би не след дълго ще стигнем там, закъдето сме тръгнали. — Наклони се към нея и я целуна нежно по устните, без дори да се надява на нещо повече. Не бяха се любили още от преди Празника на труда, той не смееше вече да се доближи до нея. Тя му бе казала, че сега в това нямало никакъв смисъл. Нищо вече нямало значение. Животът ѝ бил свършен. Но тази вечер той забеляза искрица надежда, бледа сянка на онова, което бе представлявала, преди доктор Джонстън да ѝ каже, че не може да има деца.

Целуна я отново, а после ѝ помогна да слезе от колата и си влязоха вкъщи, хванати подръка. Това бе най-голямата им близост от месеци и той почувства такова облекчение, че му се доплака. Може би за тях все пак имаше някаква надежда... може би щяха да успеят. Той почти бе престанал да се надява, а ето че Денят на благодарността в края на краищата не бе минал чак толкова зле. Докато Даяна събличаше палтото си, той се усмихваше, а тя се разсмя, като си спомни физиономията на Гейл, и си призна пред Анди, че се е държала отвратително, но това ѝ доставило известно удоволствие.

— Сигурно е било полезно за нея — ухили се той и я заведе в кухнята. — Хайде, защо сега не се обадиш на майка си да ѝ кажеш, че си добре, а аз ще ти направя сандвич с пушена наденица. Нещо истински празнично.

— Обичам те — тихо рече тя и Анди отново я целуна. После бавно започна да набира номера на родителите си. На телефона беше баща ѝ, чуваше се и страхотната врява, която вдигаха децата.

— Татко, аз съм... Съжалявам...

— Много съм разтревожен за тебе — откровено поде той. — Чувствам се ужасно, задето не съм подозирал каква мъка изживяваш. — Познаваше я достатъчно добре, за да е наясно, че нейното избухване е предизвикано от страдание, стигнало връхната си точка. Когато видя състоянието ѝ, сърцето го заболя за нея и почувства, че не е бил на мястото си като баща.

— Струва ми се, че вече съм добре. Тази сцена като че ми подейства благотворно. Но много съжалявам, ако наистина съм ви провалила празника.

— Няма такова нещо. — Той се усмихна на жена си, която прекосяваше хола, за да разбере кой се обажда. Показа ѝ с устни, че е Даяна. — Това ни даде нова тема за разговори. Всъщност ни подейства много освежително — пошегува се той, а майка ѝ го гледеше тъжно. Добре поне, че дъщеря им беше позвънила. Госпожа Гуд бе разбрала, че нещо не е наред, но нямаше представа какво. Даяна не бе споделила проблемите си с тях. — Искам отсега нататък да се обаждаш винаги, когато имаш нужда от мен... или от майка си. Обещавах ли?

— Обещавам — отвърна Даяна, почувствала се отново като дете, и погледна към съпруга си в кухнята. Той беше свалил сакото, запретнал ръкави и се бе задълбочил в работата си. За пръв път от дълго време насам изглеждаше щастлив.

— Ние сме на твое разположение, Даяна, когато и да ти потърбваме. — Даяна се просълзи, както и майка ѝ, която слушаше разговора.

— Зная това, татко. Благодаря ти. И кажи на мама, а също и на момичетата, че много съжалявам, ще бъдеш ли така добър?

— Разбира се, че ще им кажа. А ти се пази. — Очите му се навлажниха. Толкова много я обичаше и мисълта, че тя страда, му беше непоносима.

— Да, татко. Ти също... Обичам те...

Когато остави слушалката, изведнъж си спомни за деня на сватбата си. С баща ѝ винаги се бяха чувствали много близки и това не бе се променило, макар да не му беше казала за сполетелия я удар. Но стига да бе поискала, можеше да му го каже. Нямаше никакво основание да се съмнява в думите му. Винаги можеше да разчита на тях, знаеше това.

— Готова ли си за салам, пастърма и пушена наденица с ръжен хляб? — попита церемониално Анди, като ѝ подаде огромна чиния със сандвичи, праметнал през ръка кухненския пешкир. Изведнъж възникна странно впечатление, че имат някакъв повод за празнуване. Но в известен смисъл наистина беше така. Отново бяха открили пътя един към друг, а това не беше малко. Едва не бе станало прекалено късно, бяха успели да се задържат на ръба на пропастта в последния момент. — Честит Ден на благодарността!

Чарли приготви за Барби чудесна пуйка. Този път тя си беше вкъщи с него. Не бе отишла никъде, не се бе прибрала късно. Все още се чувстваше виновна за деня на годишнината им. Но когато седнаха да вечерят заедно, Чарли имаше чувството, че нещо липсва помежду им. Това чувство го измъчваше вече от доста време, може би откакто тя бе прекарала почивните дни по Празника на труда в Лас Вегас, дори и отпреди това. Тя се бе върнала оттам трептяща от възбуда, беше му разказвала за представленията, които са гледали, за приятелите, с които са се видели, и бе поискала Чарли да я води на танци. Но той обикновено бе твърде уморен, за да го прави. Пък и не беше особено добър танцьор. Направи му впечатление, че тя започна безспир да се оплаква от колко неща я лишавал, колко бил старомоден, колко зле се обличал, което не беше никак справедливо, като се има предвид, че Чарли не си купуваше никакви дрехи, само и само да издокарва нея. „Марк май излезе прав, не биваше да я пускам в Лас Вегас“ — мислеше си понякога Чарли.

Откакто се върна, тя постоянно излизаше с приятелките си, ходеше с тях на кино и на ресторант, от време на време дори му се обаждаше и казваше, че била твърде уморена, за да се прибира вкъщи, и щяла да ноцува у Джуди. Той никога не се оплакваше, но това не му

харесваше. Беше го споменал пред Марк, който отново му напомни, че ще е добре да я държи по-изкъсо, ако не иска после горчиво да съжалява.

А Чарли все си повтаряше, че ако им се роди дете, всичко ще се промени. Тя ще стане друга, ще се укроти. Шумът и блясъкът няма повече да я блазнят, може дори да се откаже от намерението си да стане актриса. От юни не бе повдигал повече въпроса за семейството, но беше продължил тайно да следи цикъла ѝ, а нищо не се бе получило. Все така се прибираше с бутилка шампанско по няколко пъти в месеца и не пропускаше да я люби в един от тези дни, точно по най-подходящото време. Когато беше достатъчно пияна, тя никога не му напомняше да внимава. Ала въпреки всичките му усилия, понякога за по-сигурно и по два пъти в една нощ, тя все не забременяваше. Веднъж дори я попита дали взема хапчета, тъй като Марк го бе накарал да се усъмни в това. Тя се изненада и се поинтересува дали държи да го прави, но той ѝ обясни, че прочел в някаква статия колко вредни били хапчетата за жени, които пушат, и се разтревожил за нея. Тя го увери, че не използва. При все това не забременяваше.

Марк му даде името на специалиста, при когото бе ходил зет му, и Чарли си запази час за понеделника след Деня на благодарността. Беше сериозно загрижен. Нейната забележка, че въпреки цялата си небрежност не забременява от него, много му тежеше и бе решил вече да се прегледа.

— Пуйката е страхотна — оцени усилията му Барби и той се зарадва. Бе напълнил птицата, бе приготвил и сос с червени боровинки, грах със ситни лукчета и сладки картофи с подправки, а за десерт беше купил ябълков пай, както и пирожки със стафиди и портокалови кори. Сервира ги затоплени, с ванилов сладолед.

— Трябва да си откриеш ресторант — похвали го тя и Чарли цял засия. Наля кафето и Барби запали цигара, но докато я пушеше, умът ѝ като че беше на хиляди километри от него.

— За какво се беше замислила? — тъжно попита той. На моменти тя беше много красива, но напоследък изглеждаше безкрайно далечна и разсеяна. Сякаш се пренасяше в някакъв друг свят. Той го чувстваше, но не знаеше как да я спре.

— За нищо особено... за хубавата вечеря... — усмихна му се през тютюневия дим тя. — Винаги си толкова добър с мен, Чарли.

Но това май не ѝ бе достатъчно, той го усещаше.

— Опитвам се. Ти си всичко за мен, Барб.

Не ѝ беше приятно, когато ѝ говореше по този начин. Чувстваше се обременена. Не желаше да е всичко за него или за когото и да било. Това беше прекалено голям товар и тя не беше готова да го поеме, сега го знаеше по-добре от всякога.

— Искам само да бъдеш щастлива.

А Барби се питаше дали изобщо ще оправдае очакванията му.

— Щастлива съм — тихо рече тя.

— Така ли? Има моменти, когато не съм много сигурен. Аз съм доста скучен човек.

— Не, не си. — Лицето ѝ пламна. — Понякога искам прекалено много — добави с тъжна усмивка тя, — влудявам дори самата себе си. Не ми обръщай внимание.

— Какво искаш, Барби? — Знаеше, че тя много иска да постигне успех като актриса и не желае деца. Но нищо повече от това — никога не му бе говорила за мечтите или очакванията си по отношение на тях двамата. Изглежда, ѝ бе достатъчно да живее ден за ден и да задоволява своите непосредствени нужди. Като че никога не мислеше за бъдещето.

— Понякога не зная какво искам. Може би в това е бедата ми — призна си тя. — Искам да направя кариера като актриса... Искам да имам приятели... Искам да съм свободна... Искам да живея вълнуващо...

— А мен? — тъжно попита той. Тя не го бе споменала и се изчерви, когато той ѝ напомни това.

— Разбира се, че те искам. Ние сме семейство, нали?

— Семейство ли? — натъртено попита той и тя кимна.

— Разбира се, че сме семейство. Не ставай глупав.

— Какво означава бракът за тебе, Барб? Не е ли всъщност несъвместим с всяко едно от нещата, които току-що изброи?

— Защо да е несъвместим? — Ала и тя съзнаваше това. Само че още не беше готова да се изправи очи в очи с този факт и ѝ се струваше, че Чарли също не е готов.

— Не зная. Просто не мисля за свободата и вълнуващия живот като за синоними на брака, макар да допускам, че биха могли и да

станат, ако човек положи достатъчно усилия. Струва ми се, че можеш да правиш всичко, което желаяш, стига да държиш на семейството си.

Той не сваляше очи от нея, докато тя изгаси цигарата си и запали друга. Искаше му се да я попита дали е щастлива с него, но не се осмели. Боеше се от нейния отговор. Докато я гледаше, непрекъснато си мислеше, че ако имаха дете, всичко щеше да бъде по-различно. Детето щеше да е тъкмо онази спойка, която им беше нужна, за да останат завинаги заедно.

ГЛАВА 9

Марк освободи Чарли от работа и той замина за Лос Анджелис в понеделника след Деня на благодарността. Не каза нищо на Барб. Същия ден тя имаше прослушване за една реклама на бански костюми и когато той излезе, дори не го забеляза, нито пък обърна внимание, че е облякъл най-хубавия си костюм и изглежда крайно неспокоен. Занимаваше се с прическата и маникюра си и бе пуснала радиото в банята с всичка сила. На тръгване той ѝ подвижна, но тя не му отговори.

Докато караше към Лос Анджелис, мислите му непрекъснато се въртяха около тревожното предчувствие, че я губи. Тя не му бе казала нищо, но умът ѝ сякаш вече беше някъде другаде. Бе заета със себе си дори повече от обикновено. Не го правеше с лоши намерения, Чарли знаеше това, но и не беше леко да се живее с нея. Тя забравяше за срещите им, сееше гримове си из цялата къща, а спалнята им бе заприличала на бойно поле, навсякъде имаше разхвърляни сутиени и бикини. Имаше навика да свива дрехите си на топка и да ги пуска на пода, където и когато ѝ падне.

Беше страхотно момиче и той бе луд по нея, но както бе отбелязал Марк, а и Чарли си го знаеше, много я бе разглезил. Не очакваше от нея да прави каквото и да било за него, никога не ѝ искаше парите, които печелеше като модел — тя обикновено ги харчеше за дрехи, когато излизаше с Джуди. Беше му ясно, че Барби няма никакво желание да му даде единственото нещо, което искаше от нея. До този момент планът му да я надхитри не бе успял. Сега трябваше да разбере защо и ако има нещо повредено, да го оправи. „А след това — усмихна се на себе си той, докато паркираше на булевард «Уилшър» — внимавай в картинката, Барби!“

Изненада се, че клиниката на доктор Патънгил е толкова весела. Тя беше пълна с пъстроцветни репродукции, цъфтящи растения и ярки мебели. Беше място, на което човек се чувства добре, а не някакъв строг офис, където, без да щеш, говориш шепнешком. На Чарли му

поолекна и той даде името си на сестрата. Преди да дойде тук, не му бяха казали нищо и той нямаше никаква представа какво ще правят с него, дали няма да му предпишат прословутите гащи с лед. Усмихна се, като си помисли за това, и се престори, че прелиства някакво списание, но не можеше да съсредоточи вниманието си върху нищо. Най-после извикаха името му и той бе въведен в кабинета на доктор Патънгил.

Лекарят седеше зад бюрото, но когато Чарли влезе, стана и се усмихна широко. Беше доста висок, с широки рамене, с тъмна коса и тъмнокафяви очи, които гледаха доброжелателно и твърде мъдро за човек на неговата възраст. На вид беше на четирийсет и една-две години. Носеше широка вратовръзка и сако от туид. Чарли го хареса още преди той да е казал и дума.

— Името ми е Питър Патънгил, господин Уинуд.

Чарли също се представи, предложи му да се обръща към него на ти. Лекарят го покани да седне и го попита дали не иска чаша кафе. Но той бе твърде неспокоен, за да пие каквото и да било, и отказа. Изглеждаше много изплашен и млад, твърде млад за пациент на доктор Патънгил, уролог, специализирал се по нарушенията във функциите на половата система.

— С какво мога да ти бъда полезен?

— Не зная — колебливо се усмихна Чарли и лекарят го погледна сърдечно. — Не зная с какво точно се занимавате... Чувал съм само за гащите с лед... — Питър Патънгил се засмя и той се изчерви.

— Те вършат полезна работа. Но трябва да призная, че в началото се струват на пациентите ни малко смешни. Понижават температурата на тестикулите, от което плодовитостта се увеличава. — При тези думи той сложи пред себе си един медицински картон, взе писалката и погледна Чарли. — Защо да не започнем с анамнезата ти... Чарли.

Заразпитва го за прекарани остри и хронически заболявания, венерически болести, заушки в детска възраст, а Чарли отговаряше на всичките му въпроси с отрицателно поклащане на главата.

— С жена ти правите ли опити тя да забременее? — попита той, за да си изясни защо е дошъл при него. Младежът беше толкова срамежлив, че не бе му казал дори и това.

— Да... е, аз поне се опитвам.

Лекарят се усмихна широко, облегна се назад и погледна Чарли.

— Май ще трябва сериозно да си поговорим — рече той с леко шеговит тон. — Това е такава дейност, в която задължително са ангажирани двама души. Тук не говорим за солови изпълнения.

Чарли се разсмя и заобяснява положението:

— Тя всъщност не иска да забременее. Аз искам.

— Разбирам. А тя използва ли противозачатъчни средства? — Питър Патънгил бе престанал да си води бележки.

— Когато я напия достатъчно, не използва. — Чарли разбираше, че признанието му е ужасно. Но тук можеше да говори откровенно. Знаеше, че трябва да е честен с лекаря.

— Страхотен номер.

— Така е. Зная, че звучи ужасно, но... Сигурен съм, че тя много ще се радва на бебето, само да ни се роди.

— Може би трябва да поговориш с нея. Ако и тя помага, съществува вероятност нещата да протекат много по-гладко.

— Ами те и така протичат гладко... само че до този момент нищо не се получава.

— И ти ли се напиваш? — подозрително го погледна лекарят. Не беше изключено момчето да е малко откачено. Но Чарли поклати глава със сериозен вид. Приличаше на избягал от час ученик.

— Не, не се напивам. Зная, че е отвратително, дето постъпвам така с нея. Но наистина мисля, че когато един ден забременее, тя ще се зарадва. Обаче засега нищо не се получава и аз исках просто да съм сигурен, че при мен всичко е наред... нали разбирате... например да проверите достатъчно ли са сперматозоидите ми. — Чарли дори не знаеше как се прави това.

Лекарят се усмихна на неговата наивност. Имаше още доста неща, които трябваше да се проверят, но той вече бе започнал да добива представа за положението.

— От колко време сте женени?

— От година и пет месеца. Допреди пет месеца не обръщах достатъчно внимание на някои неща, имам предвид мензиса й... Ала дори и сега няма промяна.

— Разбирам. — Лекарят отбеляза нещо в картоната, а после отново вдигна очи към Чарли, за да го поуспокои. — Не е чак толкова дълго. Често минава цяла година, дори две, докато жената забременее.

Възможно е да се тревожиш излишно. А освен това жена, която не иска, трудно забременява. В действителност за мен е малко странно да ме посещава само единият от двамата. Така ще получа само част от информацията, която ми е необходима. Причината спокойно може да е в жена ти, ако изобщо има такава.

— Ами, рекох си, че ако ме изследвате и всичко излезе наред, може би след някой и друг месец ще успея да я уговоря и тя да дойде да се прегледа. — Нямахме никаква представа как ще стане това, но сега правеше първата крачка и се надяваше по този начин да разсее малко тревогите си. — Тя смята, че е малко необичайно, дето не забременява дори когато пренебрегваме противозачатъчните средства. Един ден ми го каза и оттогава това малко ме безпокои.

— Преди това жена ти забременявала ли е?

— Не, не мисля — твърдо каза той.

— Е, да видим как стоят нещата. — Лекарят стана и Чарли го последва, без да знае какво да очаква. Появи се една сестра, която го отведе в стая за прегледи с репродукции на ярки абстрактни картини по стените и прозорци на тавана. Подаде му малко шишенце и му посочи купчина списания, между които имаше „Хъслър“, „Плейбой“ и разни други, за които Чарли никога не бе чувал.

— Ще ни е необходима малко сперма, господин Уинуд — внимателно каза тя. — Не е необходимо да бързате, когато сте готов, натиснете звънеца, за да я вземем.

Чарли я зяпна слисано, после вратата се затвори и той не знаеше откъде да започне. Бе разбрал какво се иска от него, но не можеше да повярва. Те подхождаха толкова делово към всичко това: „Ето ти шишето, а сега се хващай за работа“. Но нали бе дошъл тук да получи отговор на своите въпроси.

Седна с въздишка, разкопча панталона си и посегна към едно от списанията, чувствайки се твърде глупаво. Мина доста време, преди да позвъни за сестрата. Изчака много повече, отколкото бе необходимо, трябваше му време да се поохлади. Опита се да си придаде безгрижен вид, когато тя се върна и прибра дискретно шишенцето, без да каже нещо.

Малко след това влезе доктор Патънгил, за да го прегледа за варикоцеле — разширени вени в тестикулите, които често причиняват стерилитет. А сетне дойде лаборантка и му взе кръв. Щяха да проверят

нивото на хормоните в кръвта му, да анализират спермата и да направят посявка от нея и след няколко дни щяха да му съобщят резултатите. Но междувременно лекарят много го успокои. Увери го, че не е открил нищо тревожно и предполага, че притесненията му са неоснователни. Подозираше, че той просто е прекалено нетърпелив.

Здравословното състояние на Чарли се бе сторило на доктор Патънгил доста добро, надяваше се пациентът му да няма никакви проблеми. Поръча на Чарли да си запази час и за следващата седмица и да донесе със себе си шишенце с прясна сперма, с което прегледът приключи.

Когато излезе на въздух, Чарли почувства огромно облекчение, че се е измъкнал от клиниката. Доктор Патънгил му бе харесал, но самите разговори с него, притеснението от всичко това бяха опънали силно нервите му. Неприятно му беше да дава проба от спермата си и беше благодарен, че следващия път ще може да се погрижи за това вкъщи. За тази цел му бяха дали стерилно стъкълце. Но се безпокоеше от самия факт, че трябва да идва отново тук, от неизвестността пред онова, което предстоеше да му правят.

Когато се прибра вкъщи, звънна на Марк и още веднъж му благодари за помощта.

— И как беше? Наред ли си?

— Дотук съм наред и той наистина е приятен човек.

— Каза ли ти, че си напълно здрав? — загрижено попита Марк.

Чарли му се струваше добре, но за тези неща човек никога не може да бъде сигурен. И зет му бе изглеждал добре.

— Още не. Трябва да изчакам резултатите от изследванията идната седмица.

— Още ли не ти е напъхал лед в гащите? — подкачи го Марк и Чарли се засмя добродушно, легна на дивана и изрита обувките си. Беше напълно изтощен.

— Може да го е приготвил за следващата седмица.

— Надявам се да ти се размине. Всичко ще бъде наред, момче. Мен слушай. Аз знам. До утре! — весело се сбогува той, надявайки се да излезе прав.

— Благодаря, Марк... за всичко.

— Няма проблеми.

Марк се върна към работата си. Много му се искаше всичко да мине добре за Чарли. Той беше прекрасно момче и Марк смяташе, че заслужава да получи всичко, което желае.

— Е, какво показва? — нетърпеливо попита Брад, когато Пилар направи теста. Той беше също като онзи, с който всеки месец бе проверявала притока на хормони в урината си по време на овулация.

— Още не зная. Не е минало достатъчно време. — Тя гледаше часовника си, а Брад стоеше на вратата на банята. — Махни се. Действаш ми на нервите.

— Нямам такива намерения — усмихна ѝ се той. — Искам да зная дали помпичката за пръскане на пуйки е подействала.

— Ти си отвратителен. — Но и тя умираше от нетърпение да разбере. Едва издържаше напрежението. Още шейсет секунди... петдесет и пет, четирийсет... времето вече изтичаше, а нищо не се бе променило. И тогава го видя... яркосиньото, което означаваше, че надеждите ѝ са се сбъднали... че чудото е станало с нея... Вдигна замъглените си от сълзи очи към него. Брад също бе видял. Тя беше бременна! — О, боже мой! — тихо рече Пилар, без да откъсва поглед от мъжа си, и изведнъж се разтревожи: — Ами ако показанията са погрешни? Струва ми се, че има такива случаи.

— Не са погрешни. — Усмивката не слизаше от устата му. Той пристъпи към нея и я взе в прегръдките си. Никога не бе допускал, че животът им ще се промени до такава степен, както не бе допускал, че някога ще обича толкова силно една жена... и едно дете. — Обичам те, Пилар... безкрайно много. — Той затвори очи, без да я изпуска от обятията си, а когато тя вдигна глава към него, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Просто не мога да го повярвам. Изобщо не очаквах, че ще стане. Всичките тези хапчета, ултразвуковите прегледи... и онази смешна стая с видеофилмите и мръсните списания... Пфу!

— Не мисля, че трябва да разказваш за това на детето, когато порасне. Май ще е по-добре да прескочим този епизод и да му кажем, че е станало в лунна нощ, когато сме били много влюбени. Според мен спокойно можеш да пропуснеш помпичката за пуйки.

— Да, може да си прав — ухили се тя и двамата тръгнаха обратно към спалнята.

Той изведнъж почувства, че го залива вълна от непреодолимо желание, сякаш за да направи това бебе в още по-голяма степен свое. Внимателно я дръпна до себе си на леглото и я целуна дълго и страстно, усещайки гърдите ѝ, които бяха понаедрели. Забелязал го бе преди няколко дни и си бе помислил, че може да е бременна.

Дълго останаха в леглото. Пилар също изгаряше от желание. А след това я налегнаха угризения.

— Сигурен ли си, че това не е вредно за бебето? — попита тя, чувствайки се виновна, но напълно задоволена.

— Да, сигурен съм. — Гласът му беше дълбок и чувствен, тя прокара ръка по гърдите му, а след това надолу, към онази част от неговото тяло, която ѝ доставяше такова безкрайно удоволствие. — Бременността е напълно нормално състояние.

— Ха! — засмя се тя. — Като е толкова нормално, защо тогава се постига така трудно?

— Понякога хубавите неща стават трудно. Не беше лесно и да те хване човек.

Отново я целуна, двамата станаха и отидоха да приготвят закуската. После се разположиха на терасата по шорти и фланелки. Беше хубав декемврийски ден, а бебето трябваше да се роди през август.

— Почакай само Нанси да разбере — ухили се Пилар и сложи в чинията си още бъркани яйца. Изведнъж ѝ се бе отворил страхотен апетит. — Смяташ ли, че ще бъде шокирана? — При мисълта за това Пилар се разсмя радостно, а съпругът ѝ се усмихна. Никога през живота си не се бяха чувствали толкова щастливи.

— Никак не бих се учудил. Нали лично ти години наред разправяше на хората, че е изключено някога да пожелаеш да имаш деца. Ще ти се наложи да даваш доста обяснения, скъпа моя.

Да не говорим пък какво щеше да каже майка ѝ. Но Пилар вече бе свикнала с това. Тази, на която наистина искаше да го съобщи, беше Марина. Знаеше колко ще се зарадва и как ще я подкрепя.

— Хайде да кажем на децата на Коледа — с лъчезарна усмивка предложи Пилар.

Той също ѝ се усмихна, питаше се дали не е по-добре да почакаат, за да са сигурни, че всичко е наред, но не искаше да я плаши. Когато на следващия ден Пилар отиде при лекарката, тя я увери, че бременността е естествено състояние на организма. Обясни ѝ, че може да работи, да играе тенис, да се люби, но да не прекалява с нищо, много да почива и да се храни здравословно. Ала тя и без това живееше здравословно. Заяви, че иска да работи до последния момент. После щяла да си вземе няколко месеца отпуск, а след това отново да се върне в кантората. Не можеше да си представи, че ще се откаже от работата си или че ще си стои вкъщи по-дълго от необходимото време в началото.

Беше си намислила всичко: преди да се върне на работа, ще се грижи сама за бебето, а после ще намери някое добро момиче, което да го обича. Към края на март или началото на април щеше да отиде да ѝ изследват околоплодната течност, за да се види дали плодът е генетично здрав. С помощта на това изследване се откриваха някои наследствени заболявания, като спина бифида (пукнатина в гръбначния стълб с херниални издатини на ципата на гръбначния мозък) и болестта на Даун (вродена олигофрения). От него можеше да се разбере и какъв ще е полът на детето, в случай че държи предварително да научи това, а тя държеше. И докато ходеше по магазините да избира подаръци за Коледа, все купуваше и различни мънички нещица за бебето. Дори поръча една английска количка, която си бе харесала в „Сакс“ — с морскосин сенник и бяло лакирано кошче.

— Ти, струва ми се, вече си се заела най-сериозно с подготовката, а? — шегуваше се Брад.

Тя беше така въодушевена, че не можеше да си представи как ще чака чак до август. Съобщи новината на секретарката и партньорите си по време на предколедния обед. Те едва не паднаха от столовете си, а тя се превиваше от радостен смях, като гледаше физиономиите им.

— Изненадах ви, нали?

— Шегуваш се с нас, признай си. — Партньорите ѝ не можеха да повярват. Тя винаги се бе показвала твърда подборничка за каузата на феминизма, една от първите поддръжнички на легализирането на абортите в Калифорния. Какво ѝ бе станало? Дали не беше от възрастта? Кризата в средата на живота?

— Не, мисля, че е следствие от женитбата ми — призна тя. — Не зная... изведнъж започнах да си мисля колко тъжно ще е, ако не си

родим дете.

— Имаш късмет, че не си се сетила прекалено късно — тихо рече секретарката ѝ. Нейният съпруг бе починал, когато тя бе на четирийсет и една. След две години бе сключила брак с „мъжа на живота си“. „Младата“ двойка отчаяно искаше наследник — никой от двамата не бе имал деца преди това. Бяха опитали всичко възможно, за да забременее, но нищо не им бе помогнало. А мъжът ѝ беше твърдо против осиновяването.

Алис и Брус се радваха извънредно много за нея, а когато чу новината, Марина направо изпадна във възторг.

— Чувствам се така ощастлива от съдбата — тихо рече Пилар. — Наистина не очаквах, че ще стане, дори когато вече се бяхме решили. Такава магия е! Докато човек е млад, му се струва, че не е кой знае каква философия: чукаш се и готово. И ако си на петнайсет години и се сваляш в каросерията на някой пикап, с положителност ще ти се случи. А после нищо не е вече толкова сигурно. Подлагаш се на всевъзможни изследвания, правиш го по най-подходящото време, но в най-добрия случай имаш осем до десет процента шанс да забременееш. Цяло чудо е, че някои хора изобщо успяват. — Пилар се ухили. Те с Брад бяха успели! Беше очарована. Разказваше наляво и надясно за плановете си да работи до последния момент и всички се радваха, когато научаваха новината. Пилар Коулман имаше всичко, което ѝ трябваше.

За разлика от Чарли Уинуд, който седеше в кабинета на доктор Патънгил и го бе зяпнал недоверчиво. Лекарят току-що му бе съобщил, че броят на сперматозоидите му е малко под четири милиона. За около пет секунди това се стори на Чарли прекрасна новина, но после научи горчивата истина.

— Четирийсет милиона е минимумът, под който количеството не се смята вече за нормално, Чарли. — Доктор Патънгил го гледаше сериозно, изпълнен от желание да му помогне. — Четири милиона е доста под нормата. А концентрацията на сперматозоидите ти е по-малко от един милион на милилитър, пет процента от необходимото. Подвижните са по-малко от два процента, отново тревожно нисък показател, при положение че нормата е петдесет процента.

— Може ли да се направи нещо, за да се повиши, така да се каже? — усмихна се той и лекарят също се усмихна.

— Евентуално с хормони. Но е възможно да се окаже, че стойностите ти са прекалено далеч от нормалните граници. Не съм сигурен, че ще успеем да вдигнем достатъчно нивото на спермата ти, но бих искал отново да те проверим, преди да предприемем нещо. — Чарли бе донесъл шишенцето. — Сега ще направим второ изследване и през следващата седмица още едно. А докато чакаме тези резултати, искам да минеш през още няколко теста. Един от тях е захарният тест, с който ще проверим за фруктоза. При малко количество сперма като твоето е възможно да се отнася за запушен канал, а фруктозата е важен показател за това.

— И ако е запушен? — попита Чарли с пребледняло под луничките лице. Не бе очаквал това... но Барб се бе оказала права. Имаше си причина тя да не забременява. Броят на сперматозоидите му беше малък.

— В случай че има запушване, съществуват няколко възможности: можем да предприемем тестикларна биопсия или вазография. Но дотогава има още много време и се съмнявам, че това ще бъде необходимо. Искам да направя снимка с оцветител на органите ти, за да видя защо спермата не преминава свободно. И хамстеровия тест. — Той се усмихна. — Сигурно си чувал за него. Имам впечатление, че го знаят всички, които имат страдали от безплодие приятели.

— Не, опасявам се, че не съм. — Какво ли щяха да правят с него сега?

— Използваме яйцеклетка от хамстер, която оплождаме с твоята сперма. Това фактически е проба за дълбочината на проникване на сперматозоидите. Ако яйцеклетката от хамстер се оплоди, дееспособността на сперматозоидите ти може да се смята за добра, противното говори за сериозно заболяване.

— Не съм страдал от нищо такова и като дете — разтревожено каза Чарли и лекарят му се усмихна любезно.

— Следващата седмица ще знаем много повече.

Но седмицата преди Коледа беше най-лошата в живота на Чарли. Той отново отиде при доктор Патънгил и научи онова, което според него бе смъртна присъда за брака му. Второто преброяване бе по-лошо

от първото, а третото — дори още по-отчайващо. При него броят на сперматозоидите бе едва ли не равен на нула, подвижността им беше много слаба и нямаше никакво запушване, с което да се обясни малкото количество сперма. Дори хамстеровият тест бе катастрофален. Яйцеклетката на хамстера не се бе оплодила и доктор Патънгил не намираще резултата за изненадващ при неговите данни. Не можеше да се направи абсолютно нищо. Ако нивото на хормоните му бе по-високо, може би щеше да си струва да се опита с кломифен, но той бе прекалено далеч под нормалните граници, за да има някаква полза от това. А след като липсваше запушване, което да причинява всичко това, нямаше да помогне и хирургическата намеса.

— Ще трябва да помислиш за някоя друга алтернатива — меко каза лекарят. — С това количество сперматозоиди е почти невъзможно жена ти да забременее от теб. Наистина съжалявам.

— Абсолютно никакъв шанс ли няма? — Гласът на Чарли прозвуча като писукане, стори му се, че въздухът в стаята изведнъж се е свършил и за пръв път от години усети отново астмата си.

— На практика никакъв.

За него това беше като смъртна присъда и той съжали, че изобщо е дошъл. Но може би бе по-добре да го знае, отколкото да се надява напразно.

— Нищо ли не мога да направя, докторе? Никакво лекарство, никакво лечение?

— Бих искал да имаше такива, Чарли. Ти си съвсем близо до това, което ние наричаме нулев брой на сперматозоидите. Просто не можеш да направиш бебе. Но можеш да си осиновиш. Ако жена ти е съгласна, помисли и за сперма от донор, с която тя да бъде изкуствено осеменена. После можете да минете заедно през процеса на раждането. При някои двойки това дава много добри резултати. Струва си да обмислиш дори алтернативата брак без деца, някои семейства живеят много щастливо „свободни от деца“, както го наричат. Това ще ви позволи да разполагате с повече време, да станете още по-близки, в известен смисъл ще сте по-малко изложени на стрес от останалите. Дори децата, с които си свързан биологично, могат да се превърнат в огромен товар за един брак. Двамата със съпругата ти трябва да поговорите за всичките тези възможности. Ние сме готови да ви

помогнем със съвети, за да намерите най-доброто и за двама ви решение — внимателно завърши той.

Страхотно. Чарли седеше и гледаше тъпо през прозореца. „Здрасти, Барб, днес открих, че съм стерилен, вече няма защо да се тревожиш, че ще забременееш... Какво има за вечеря?“ Знаеше, че тя никога няма да се съгласи да си осиновят дете, да не говорим пък за изкуственото осеменяване. Само при мисълта как ще ѝ го предложи, без малко щеше да се изсмее... ако не му се плачеше толкова.

— Не зная какво да кажа — промълви той и погледна лекаря.

— Не е необходимо да казваш нищо. Прекалено много е, за да го възприемеш изведнъж. Зная колко е мъчително за теб. Ужасно е да го научиш. Звучи като смъртна присъда, но не е.

— Откъде знаете? — сопнато рече Чарли с плувнали в сълзи очи. — От тази страна на бюрото нещата изглеждат доста по-различно.

— Така е и обикновено не го казвам на пациентите си, Чарли. Но аз имам същото нещо като тебе. Всъщност моето е много по-сериозно, не че това променя нещо. Класическа азоспермия, в моя случай. Нулев брой сперматозоиди. Жена ми и аз имаме четири деца, всичките осиновени. Зная какво чувстваш. Но има и други решения. Нито този, нито някой от следващите месеци съпругата ти ще забременее от теб, но това не означава, че не можеш да имаш голямо семейство, ако наистина държиш на това. Впрочем, както вече казах, може пък за теб да е най-подходящо да нямаш деца. Потърси правилното решение. Сам трябва да си отговориш на тези въпроси.

Чарли кимна, после стана, ръкува се с лекаря и си тръгна. Питър Патънгил не се бе оказал чак такъв чудотворец, какъвто го бе описал зетят на Марк. За Чарли нямаше чудеса. Нямаше нищо. Никога не бе имало. Нито родители, нито семейство като малък, нито собствени деца сега, понякога дори се питаше дали има и Барби. Тя бе толкова отделена от него, толкова далечна и независима. Напоследък почти не я виждаше, вечно беше на прослушвания или някъде навън с приятели, а той все работеше. И какво щеше да ѝ каже сега? Че е стерилен? Страхотно... „Какво ще кажеш за едно изкуствено осеменяване със сперма от донор, скъпа?“ Щеше да е очарована. Просто не беше за вярване.

Седя в колата половин час, преди да потегли. Възприемаше празничната украса, която виждаше по пътя си, като лична обида. Тя

му напомняше за времето като момче, когато беше в сиропиталището и надничаше през прозореца към чуждите домове отсреща с коледни дървета и осветени северни елени на моравите пред тях, с майки, бащи, деца.

Винаги му се бе искало да е като тях, а сега не можеше да има дори и това. Беше като някаква жестока шега. Целият му живот, единственото нещо, което някога бе искал.

Когато си стигна вкъщи, Барб беше излязла, но този път му бе оставила бележка, че отива на курс по актьорско майсторство и че няма да се прибере преди полунощ. Така беше дори по-добре, и без друго не можеше да я погледне в очите, без да ѝ го каже. Наля си чаша чисто уиски и си легна, а когато тя се прибра, бе мъртво пиян.

ГЛАВА 10

На Коледа Пилар се обади на майка си. Изкушението да ѝ каже за бебето беше голямо, но някак си успя да му устои. Даваше си сметка, че то всъщност наполовина е продиктувано от нетърпението да ѝ натрие носа, да ѝ докаже, че не е толкова стара, та да не може да има деца. Но разумът надделя, пожела ѝ весела Коледа и не спомена нищо за това.

Позвъни и на Марина, която беше в Торонто, на гости за празниците у една от многобройните си сестри.

По-късно през деня Пилар и Брад отвориха подаръците си заедно с Тод, Нанси, Томи и малкия Адам. Пилар бе проявила голяма щедрост към всички, особено към бебето. Беше му купила огромно плюшено мече, малка люлка, няколко много сладки дрешки, които бе открила в един бутик в Лос Анджелис, и красиво немско люлеещо се конче, поръчано в Ню Йорк. Подаръците ѝ за всички останали също бяха прекрасни... Беше очарована да види Тод в такава добра форма и толкова хубав. Той не спираше да приказва за своята работа и за приятелката си в Чикаго. А с Нанси се чувстваше по-близка отвсякога. Сега помежду им имаше много общи неща, макар заварената ѝ дъщеря още да не знаеше това.

Вечерята беше вкусна и обилна, а после, докато пиеха шампанско и похапваха от коледния кейк, Брад ѝ се усмихна и тя кимна.

— Имам да съобщя нещо на всички ви. Зная, че то малко ще ви изненада, но животът е пълен с чудесни изненади. — Пилар се усмихна на Адам, който изгука от високото си столче, когато тя заговори. Беше облечен в червеното кадифено костюмче, което му бе купила и дала на Нанси още преди Коледа.

— И ти ще ставаш съдия! — опита се да познае Тод, зарадван и за двама им. — Какво внушително семейство само! — рече той и отдаде чест.

— Ще си купувате нова къща! — не остана назад и Нанси, която се надяваше, че ако решат да не продават тази, баща ѝ ще им позволи да живеят в нея.

— Още по-хубаво е — ухили се Пилар. — И много по-важно. Не, няма да ставам съдия. И един е достатъчен в това семейство, ще оставя тази отговорна работа на баща ви. — Преди да продължи, се усмихна нежно на Брад, а после накара всички да онемееят, като им съобщи с тих, но горд глас: — Ще си имаме бебе.

В стаята настъпи пълна тишина, после Нанси се засмя нервно. Отказваше да го повярва.

— Не може да бъде!

— И още как!

— Но вие сте толкова стари — грубо каза тя.

Баща ѝ я наблюдаваше. Тя изведнъж му напомни за разглезеното малко момиче, дето така егоистично се противеше, когато той излизаше с Пилар в началото на тяхната връзка.

— Нали ти ми разправяше, че имаш приятелки, по-възрастни от мен, които раждат за първи път — тихо рече Пилар. — Нали ти беше тази, която ме предупреждаваше добре да си помисля, преди да е станало прекалено късно — припомняше ѝ нейните собствени думи и това не се хареса на Нанси.

— Но никога не съм допускала... аз просто... Вие с татко не мислите ли, че сте вече твърде стари за дете — изтърси без заобикалки тя, а съпругът и брат ѝ я гледаха, без да кажат дума.

— Не, не мислим — спокойно отвърна баща ѝ. — А явно и майката природа не мисли така. — Той беше щастлив, че ще си имат бебе, радваше се и за Пилар и нямаше да позволи Нанси да помрачи тази радост. Тя си имаше свой живот, мъж, дете. Нямаше право да хвърля сянка върху техния и с ревността си да разваля удоволствието на Пилар. Не се съмнявам, че това е изненада за всички вас, но ние сме много щастливи и се надяваме вие също да се радвате. Намирам за прекрасно, че принц Адам ще си има още един вуйчо. — Той се разсмя и Тод вдигна чаша към тях.

— Е, татко, от вас двамата могат да се очакват какви ли не изненади. Но аз се радвам за вас, след като желанието ви е такова — искрено каза той. — Мисля, че и двамата сте добри хора. Аз не мога дори да си представя да имам деца, особено пък ако излязат като нас

— Тод многозначително погледна сестра си, — но... бъдете щастливи!
— Вдигна наздравица и пресуши чашата си. Томи също изказа своите благопожелания. Само Нанси изглеждаше раздразнена и настроението ѝ не се оправи до края на вечерта. Когато си тръгнаха, тя се сопна на Томи, че е взел детето, със сълзи в очите целуна баща си за довиждане и дори не благодари на Пилар за подаръците.

— Като че не е станала толкова зряла, колкото си мислех — тихо рече Пилар, след като те си отидоха. — Страшно ми е ядосана.

— Тя е едно разглезено хлапе. Нашият живот и онова, което правим с него, не ѝ влиза в работата.

Брад не беше съгласен децата да се месят в живота му, и той не се месеше в техния. Те бяха големи хора, той и Пилар — също. Нямаше никакво намерение да се съобразява с мнението им. Искаше Пилар да роди това дете. Знаеше колко много означава то за нея, никой не можеше да я лиши от правото да стане майка и ако събитието идваше късно в живота ѝ, това си беше нейна работа и не засягаше никого.

— Може би си мисли, че го правя, за да не остана по-назад от нея — разсъждаваше на глас Пилар, докато раздираха масата и трупаха чиниите в умивалника, за да ги измие чистачката на следващата сутрин.

— Може и така да е. Но е време да разбере, че светът не се върти около нея. Томи ще я сложи на място, брат ѝ също. — Тод щеше да гостува на Нанси и Том няколко дни по празниците.

— Според мен Тод беше чудесен, а за него трябва да е било не по-малко шокиращо.

— Сигурно, ала той поне е достатъчно зрял, за да разбира, че това няма да промени нищо в неговия живот. И Нанси все някога ще стигне до този извод — че от това моята обич към тях няма да намалее. Но междувременно ще ти вгорчи живота, ако ти го допуснеш. — Той погледна строго Пилар. — Не желая да се оставяш да те разстройва точно сега. Ясно ли е? — каза го много строго и тя му се усмихна. Тъкмо тръгнаха към спалнята.

— Да, Ваше благородие.

— Добре. И не искам да чувам за това зверче, докато не си припомни как трябва да се държи.

— Тя няма да ни създава неприятности, Брад. Беше голяма изненада за нея.

— Ами да влиза в пътя, че баща ѝ ще ѝ даде да се разбере. Преди петнайсет години ти причини толкова ядове, че стигат за няколко живота. За този са ѝ надупчени вече всичките талони и ако се наложи, ще ѝ го припомня. Но се надявам да не се стига дотам.

— Следващата седмица ще я поканя на обяд и ще се опитам да ѝ позагладя перушината.

— Би трябвало тя да те потърси — измърмори той.

Но Нанси изненада и двамата, като се обади да се извини още същата вечер. Тод и Томи я бяха заставили да признае, че не е имала никакво право да критикува намеренията им и че се е държала много лошо. Тя се разплака на телефона, каза, че съжалява, задето се е държала толкова зле с нея, и Пилар също заподсмърча.

— Трябва да знаеш, че ти си виновна за всичко — разчувствано поде тя. — Ако Адам не беше толкова сладък може би никога нямаше да се реша.

Но нещата съвсем не бяха толкова прости и те с Брад добре знаеха това.

— Толкова съжалявам... а ти беше така мила с мен, когато ти казах за Адам.

— Не се притеснявай — усмихна се през сълзи Пилар. — Ще се реваншираш с един сладкиш с извара. — В момента това бе единствената ѝ мечта.

Когато станаха на следващата сутрин, пред входната врата беше оставен сладкиш с извара в розова кутия с роза. Като я показа на Брад, Пилар отново ревна. Но той се радваше, че Нанси се е вразумила толкова бързо.

— Сега не ти остава нищо друго, освен да си гледаш спокойствието и да родиш бебето.

Осемте месеца до август се струваха на Пилар безкрайни.

Даяна и Анди прекараха една спокойна Коледа на Хаваите. Точно от това имаха нужда. Ден след ден лежаха и се пържеха на слънцето в подножието на Мауна Кеа. За пръв път след преживяната криза отиваха някъде сами ако не се брои злощастният им уикенд в Ла

Джола в началото на септември. И двамата се стреснаха, когато разбраха колко тънка е чертата, отделяща ги от краха на техния брак. Сякаш вече нямаха нищо общо — нямаха какво да си кажат, какво да споделят, какво да очакват. В продължение на четири месеца навлизаха все по-дълбоко в тресавището, всъщност водата вече ги бе заляла, но в Деня на благодарността бе проблеснала искрица надежда.

Преди да заговорят за нещо друго, освен за храната и времето, прекараха на плажа цели два дни. Мястото беше идеално за тях. В стаите нямаше телевизори, нямаше къде да се отиде и какво да се види, те само се излежаваха на пясъка и постепенно започваха да се възстановяват.

На Коледа вечеряха тихо в голямата трапезария, а после дълго се разхождаха по брега, хванати за ръка, и гледаха залеза.

— Имам чувството, че тази година сме летели до Луната и обратно — тихо каза Даяна. След година и половина брак тя вече не знаеше какво иска и накъде отиват.

— И аз се чувствах по същия начин — призна ѝ той, когато седнаха на белия пясък, завладени от вечния ритъм на прииждащите вълни. Малко по-късно, след мръкване, на брега щяха да изпълзят гигантските скатове, за да търсят храна, и гостите на хотела щяха да наизлязат да ги наблюдават. — Важното, Ди, е, че издържахме... не потънахме... все още ни има, разговаряме, държим ръцете си... Това означава много... Оцеляхме след всичко това.

— Но на каква цена — тъжно рече тя. Бе погребала всичките си мечти. И какво можеше да очаква сега от бъдещето? Искаше едно-единствено нещо — деца... И Анди. Той все още беше до нея. Лишила се бе само от своите неродени бебета. Трудно беше да се живее така, но той имаше право, загубата на мечтите им не ги бе убила.

— Може би в последна сметка това ще ни направи по-силни — замислено рече Анди.

Все още я обичаше. Само че не знаеше вече коя е тя и как да стигне до нея. Месеци наред се бе крила емоционално от него, както и от себе си. Затваряше се в своята черупка, тръгваше за работа все по-рано и по-рано, прибираше се все по-късно и по-късно и щом влезеше вкъщи, веднага заспиваше. Не желаше да разговаря с него и с когото и да било, много рядко се обаждаше на родителите си и никога на сестрите и приятелките си. Всички те изведнъж бяха станали чужди. И

поемаше всяка командировка, която успееше да докопа в службата. Неведнъж Анди ѝ бе предлагал да я придружи с намерението да прекарат няколко приятни дни в края на пътуването ѝ, но тя не желаше да живее приятно и не желаше да бъдат заедно. Винаги му отвърщаше, че е много претрупана с работа.

— Големият въпрос е — колебливо додаде той, питайки се дали не е прекалено рано да подхваща тази тема — какво ще правим отсега нататък? Ти продължаваш ли да държиш на нашия брак? Преживяната мъка ще ни попречи ли да си върнем хубавото помежду ни? Аз просто не зная вече какво искаш.

Анди си мислеше колко е трагично, че при този разкошен хавайски залез я пита дали не иска развод. Тя беше в бяла памучна рокля, след двата прекарани тук дни бе доста помургавяла и тъмната ѝ коса се развяваше съблазнително на вятъра. Но колкото и красива да я намираще, Анди знаеше, че тя не го желае.

— А ти какво искаш? — отвърна тя на въпроса му с въпрос. — Не мога да се отърва от мисълта, че нямам право да тежа като камък на шията ти. Ти заслужаваш много повече, отколкото аз мога да ти дам. — Даяна бе готова да се лиши от него заради самия него. Ще живее сама и ще следва своята кариера. Бе убедена, поне за момента, че ако той я напусне, тя никога повече няма да се омъжи. Беше на двайсет и осем години и бе готова, ако Анди поиска, да се откаже от всичко. Но той не го искаше.

— Това са глупости и ти го знаеш.

— Вече нищо не зная. Зная само от какво съм лишена. Не зная какво е положението, кое е правилното и какво би трябвало да направя, не зная дори какво искам. — Бе ѝ минавало през ума да напусне работа и да замине за Европа.

— Обичаш ли ме? — тихо попита той и седна по-близо до нея, надзърна в очите ѝ, в които сега се четяха само тъга, пустота и безнадеждност. Всичко в нея бе попарено, изгорено, изтръгнато от душата ѝ. На Анди понякога му се струваше, че там не е останало нищо друго, освен пепел.

— Да, обичам те — прошепна тя. — Много те обичам... и винаги ще те обичам... но това не означава, че имам правото да те задържам... Аз не мога да ти дам нищо, Анди... освен себе си, а от мен не е останало много.

— Не е вярно. Ти просто си се погребала в работата, в болката и скръбта... Аз мога да ти помогна да се измъкнеш, стига да ми позволиш. — Преди една-две седмици той бе започнал да посещава психотерапевт и вече се чувстваше по-силен.

— И после какво? — попита тя. Всичко ѝ се струваше толкова безсмислено.

— После аз ще имам теб, а ти — мен, което е много повече от онова, с което могат да се похвалят доста хора. И двамата сме свестни, обичаме се и можем да си дадем много един на друг, както и на обществото, на приятелите. Светът не се върти единствено около децата, Даяна. Дори и да ги имахме, те рано или късно щяха да пораснат и да си отидат, може би щяха да ни мразят или пък да загинат в някоя автомобилна катастрофа, в пожар. В живота няма гаранции. Дори децата невинаги са докрай твои.

Лошото беше, че те бяха навсякъде: по улиците, в супермаркетите, понякога дори в редакционния асансьор. Прелестни човечета с големи очи и открити сърца. Майките ги държаха за ръка, прегръщаха ги и ги утешаваха, когато плачат, а тя никога нямаше да има подобно щастие. Накъдето и да се обърнеш, виждаше огромни кореми — бременни жени, изпълнени с надежда и очакване, каквито тя никога нямаше да познае, да сподели, да изпита със сърцето и тялото си. Не беше леко човек да се откаже от всичко това и на Даяна се струваше несправедливо Анди също да се лишава от него.

— Мисля, че не е честно и ти цял живот да нямаш деца само защото аз не мога да имам. Защо ще приемаш такава съдба?

— Защото те обичам. И освен това не е задължително да оставаме без деца. Можем, разбира се, ако го искаме. Но ако не искаме, има и други възможности.

— Не зная дали съм готова за тях.

— Нито пък аз. Не е задължително сега да вземаме някакво решение по този въпрос. Трябва само да помислим за себе си и да направим нещо, преди всичко да е отишло по дяволите. Мила... не искам да те изгубя...

— И аз не искам да те губя — промълви Даяна, от очите и рукнаха сълзи и тя му обърна гръб. Над рамото му, далеч надолу по плажа, бе видяла играещи деца и не бе понесла тази гледка.

— Искам да се върнеш... в мечтите ми... в живота ми... дните ми... в сърцето ми... в прегръдките ми... в леглото ми... в бъдещето ми. Господи, колко ми липсваше! — прошепна той и я притегли към себе си, усети топлината на нейното тяло до своето и я пожела до болка. — Мила... имам нужда от теб...

— И аз от теб — отвърна тя и се разплака. Толкова много се нуждаеше от него. Без Анди не би се справила, не би преживяла краха на своите мечти, и все пак в целия този ужас някак си го бе изгубила.

— Нека опитаме... Моля те, нека опитаме... — Той не откъсваше очи от нея, а тя му се усмихна и кимна. — Понякога няма да ни е лесно, понякога аз може би няма да те разбирам и невинаги ще ти бъда достатъчна опора... но ще се старая. Когато не съм на мястото си — кажи ми го! — Единственото, което искаше сега, беше да я върне при себе си.

Бавно, ръка за ръка, те се върнаха в своята стая. За пръв път от месеци се любиха и беше много, много по-хубаво, отколкото някой от двамата можеше да си спомни.

Коледата на Чарли и Барбара беше странна. След посещението при лекаря това бе единствената дума, която му се струваше подходяща за създалата се ситуация. Особена. Чудата. Дори може би поразителна.

Той, както обикновено, се зае с приготвянето на празничната вечеря, а тя още сутринта отиде у Джуди, уж да ѝ занесе коледния подарък. За първи път Чарли беше доволен, че е сам. Отново го мъчеше ужасен махмурлук, напоследък прекаляваше с пиенето и го съзнаваше. Опитваше се да асимилира онова, което му бе казал доктор Патънгил, но не можеше. Жена му никога нямаше да забременее от него. Никога! Близък до нулата брой на сперматозоидите. Спомняше си какво му бе доверил лекарят за себе си, но това бе слаба утеха. Не го интересуваше колко деца са си осиновили Патънгил и жена му. Той искаше бебе, негово собствено и на Барб. Веднага. А знаеше, че не може. Или поне го знаеше с ума си, но сърцето му отказваше да повярва.

Тя се върна към четири часа, пълна с енергия и вълнение. Явно бе пийнала няколко чашки и започна да го предизвиква, докато той

поливаше пуйката, но на него не му беше до това. Чарли ѝ бе купил късо палто от лисица, което тя много хареса. Отиде в спалнята, съблече всичките си дрехи, с изключение на черните дантелени гащички и после се появи по кожено палто, гащички и обувки на високи токчета. Без да ще, той се разсмя. Барби изглеждаше толкова смешна и сладка, а всичко беше така безсмислено.

— Ти си една глупава уличница, знаеш ли? — усмихна се Чарли, дръпна я до себе си на дивана и я целуна. — И те обичам.

— Аз също те обичам — отвърна тя със загадъчен и малко пиян вид.

Той наля от любимото ѝ шампанско. Пуйката беше чудесна и към края на вечерята Чарли се почувства по-добре. Знаеше, че ще трябва някак да се примири. После тя дойде и седна в скута му. Беше облечена в розовия копринен халат, който той ѝ бе купил за рождения ден, и гледката беше доста апетитна.

— Честита Коледа, Барб. — Целуна я по врата и усети как гърбът ѝ се извива под дланите му. Тя малко се поотдръпна и го погледна нежно. Чарли забеляза в погледа ѝ нещо, не беше сигурен точно какво, но в този момент тя го целуна.

— Имам да ти казвам една новина — прошепна тя.

— Аз също... — изхриптя той. — Хайде да отидем в спалнята и ще ти я кажа...

— Първо аз — рече тя и отново се отдръпна от него. — Струва ми се, че това ще ти хареса. — Изражението ѝ беше пакостно, това го развесели, той се облегна назад и зачака.

— Гледай да е нещо хубаво. Защото, ако не е, ще смъкна халата ти направо тук и по дяволите спалнята. — Настроението му се повдигаше дори само от това, че беше с нея.

Последва безкрайна пауза, през която тя се усмихваше нерешително, а после му го каза:

— Бременна съм.

Той я зяпна стъписан, в началото неспособен да каже нещо, а после цветът бавно се оттегли от лицето му.

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се, че сериозно. Бих ли се шегувала с тебе за такова нещо? — Не беше изключено, като се има предвид какво му бе казал доктор Патънгил.

— Сигурна ли си? — Възможно ли беше да е сбъркал? Възможно ли бе да са изследвали спермата на някого другото с прекалено малко и слабо подвижни сперматозоиди? — Какво те кара да мислиш така?

— За бога! — ядосано рече тя, слезе от скута му и запали цигара от свещника на масата. — Ей, очаквах много да се зарадваш. Какво е това? Испанска инквизиция ли? Да, сигурна съм. Преди два дни ходих на лекар.

— О, бебчо! — Когато я прегърна, той затвори очи, за да не види тя сълзите в тях. — Извинявай... аз само... Не мога да ти обясня... — Държеше я в обятията си и плачеше, а тя нямаше представа защо. Чарли не знаеше дали да коленичи и да благодари на бога, или да я прокълне. Нима тя се бе сваляла, с когото ѝ падне? От някой друг ли беше това дете? Не можеше да я попита, без да ѝ каже онова, което бе научил за себе си.

До края на вечерта беше необичайно тих и докато миеше чиниите, тя проведе няколко разговора по телефона. Ала беше очевидно, че бе очаквала от него по-друга реакция и не го разбираше. Най-сетне си легнаха и той я взе в прегръдките си, молейки се Патънгил да е сгрешил. Но знаеше, че трябва да го попита, преди да разтвори сърцето си за Барби и за детето, за което тя твърдеше, че е негово.

Изминаха три безкрайни дни, преди да се вреди при лекаря. Рядко виждаше Барби. Тя все излизаше с приятели, ходеше по магазините, дори каза, че имала прослушване още на първия ден след Коледа. Този път той не започна да я разпитва. Нищо не ѝ каза. Най-напред трябваше да говори с Патънгил. Това беше единственото, което искаше. Но щом отново седна пред бюрото му, лекарят твърдо поклати глава.

— Не мисля, че това е възможно, Чарли. Иска ми се да ти кажа, че чудото е станало, виждал съм и по-смахнати неща. Но е във висша степен невероятно ти да си бащата на бебето. Случвало се е безплодни пациенти да ме изненадват, но повярвай ми, Чарли... не смятам, че в твоя случай е така. Съжалявам, не мога да те зарадвам с по-различен отговор.

Чарли го бе разбрал по някакъв начин. Беше го подозирал през цялото време. Всичките тези нощи, когато тя не се прибираще вкъщи, преди да е заспал, всичките тези „приятелки“, вечерни излизания с

„момичета“, посещенията „у Джуди“, мистериозните „прослушвания“ и „курсове“, които не водеха доникъде. Тя от месеци не бе получавала роля. Чарли просто си знаеше, че колкото и да му се иска, бебето, което носи Барби, не е от него.

Излезе от клиниката на доктор Патънгил и бавно подкара към дома. Почти съжали, когато я завари вкъщи. Тя говореше с някого по телефона и щом го видя, веднага затвори.

— Кой беше? — безстрастно попита той, сякаш тя наистина щеше да му каже.

— Джуди. Съобщих ѝ за бебето.

— О! — Застана с гръб към нея, за да не види тя изражението му. Не му се искаше да ѝ казва, но знаеше, че трябва да го направи. После се заобръща бавно-бавно, та дано преди това светът се провали, и застана лице срещу лице с нея. — Трябва да поговорим — тихо рече той и седна на един стол възможно най-далеч от мястото, където седеше тя, невероятно секси на вид.

— Случило ли се е нещо? — погледна го неспокойно и свали праметнатия си крак, после запали поредната цигара и зачака.

— Да.

— Да не са те уволнили?

Искрено се изплаши и когато той поклати глава, на лицето ѝ се изписа облекчение. Какво друго можеше да е станало? Той не ходеше по жени, Барби бе сигурна в това. Беше прекалено порядъчен, за да го прави.

— Не, не е нищо от този род — продължи той. — Преди известно време отидох на лекар. Веднага след Деня на благодарността.

— Какъв лекар? — тревожно попита тя.

— Ендокринолог по възпроизводствените процеси, или както сам се величае, „специалист по плодовитостта“. Веднъж много отдавна ти ми каза, че си изненадана, задето не забременяваш, когато лудуваме, без да ни е грижа за предпазните мерки. Мисля, че тъкмо това ме накара да се обезпокоя. Затова реших да проверя как стоят нещата, и го направих...

— И? — Тя се опитваше да си придаде спокоен вид, но вече усещаше какъв ще бъде отговорът и сърцето ѝ биеше лудо.

— Аз съм стерилен.

— Той не знае какво говори — рече тя и закри из стаята. — Няма ли да прегледа и мен, та да се увери, че съм бременна?

— Бременна ли си? — остро попита той. Не бе изключено да го лъже и сега той отчаяно се надяваше да е така.

— Разбира се, че съм. Мога да ти направя и теста, ако са ти необходими доказателства. Вече съм в третия месец. — И той започна да се пита какво бе правила тя към края на октомври. — Този тип е луд.

— Не е — сръза я Чарли. — Но аз май съм. Какво става, Барб? Чие е това бебе?

— Твое — отвърна тя и се обърна настрани с наведена глава. Разплака се, а после го погледна в очите. — Добре, няма значение чие е... Отвратително е, че ти причинявам това, Чарли. Съжалявам. — Но ако той не знаеше, ако не бе казал нищо, щеше да продължава да го лъже, Чарли не си правеше илюзии по този въпрос.

— Аз пък мислех, че не искаш деца. Защо е това сега?

— Защото... Не зная... — И тогава Барби реши, че е прекалено късно да го лъже. Той и без това знаеше вече истината. Нищо не пречеше да научи и останалата част от нейната история... — Може би защото съм правила прекалено много аборти, може би защото знаех колко много искаш дете... може би остарявам... или се разкисвам... или оглупявам... Просто си помислих, че...

— Кой е бащата? — Сърцето му се късаше, докато ѝ задаваше тези въпроси, абсолютно безполезни впрочем, освен като средство за самоизтезание.

— Ами един тип, когото срещнах във Вегас. Познаваме се много отдавна, а през октомври той се премести тук. Каза, че можел да ми намери работа. Че имал много връзки във Вегас. Бяхме заедно няколко пъти. Просто си мислех... — Но не беше в състояние да продължи. Плачеше.

— Обичаш ли го или го направи заради работата? Или пък просто за удоволствие? Какво означава за теб този човек?

— Нищо — рече тя, но не можеше да погледне Чарли в очите. А той подозираше, че другият мъж притежава целия блясък, който липсваше на него. Като си помисли това, започна да се пита дали изобщо го е обичала някога. Може би от самото начало е било само една лоша шега. А той искаше единствено да има жена и деца,

семейство, най-ценното нещо в живота. Но вероятно нямаше право на това. Как би могъл да даде добър дом на едно дете, след като самият той никога не бе имал такъв? Какво знаеше той?

— Защо го направи? — отчаяно я попита той, разплакан като момченце.

Тогава тя го погледна открито.

— Защото ти ме плашиш. Ти искаш всичко... всичко онова, от което избягах. Всеки път, когато съм близо до теб, ме хваща страх. Ти искаш деца, семейство и цялата тази гадост, за която аз не давам и пет пари. Не желая да съм вързана за никого. Просто не мога да го понеса.

Той я слушаше и по бузите му се търкаляха сълзи. Тя разбиваше всичките му мечти с пълното съзнание какво върши.

— Искаш ли да научиш защо отношението ми е такова, Чарли? Може би ще е по-добре да го знаеш. Аз имах семейство, братя и сестри, майка и баща... И какво? Брат ми ме чукаше в продължение на седем години. Започна се, когато бях на седем. И знаеш ли? Майка ми му позволяваше да го прави. Той беше „трудно“ момче и тя се боеше, че ще си навлече неприятности с полицията, ако не изпусне малко от „парата“ си. Така че аз станах неговият предпазен клапан. Благодарение на него направих първия си аборт, когато бях на тринайсет. И още два през следващата година. А после ѝ баща ми реши да не се минава... Мило семейство, а, Чарли? Чак да ти се доще веднага да хукнеш да раждаш деца. И на мен така. Затова избягах. Отидох във Вегас и цяла година се чуках за пари. А после си намерих работа като танцьорка във вариете. Там имах още няколко аборта. А после и тук един от агентите ми направи бебе. Не, не искам това дете, Чарли, но мислех, че ти го искаш.

Искаше. Ала не детето на някой друг. Седеше, вторачен в нея, и сърцето му се късаше от това, което му говореше.

— Не зная какво да кажа, Барб. Съжалявам за всичко, за миналото, за нас. Сигурно и двамата сме се родили под лоша звезда.

— Да. — Тя издуха носа си и запали още една цигара. — Изобщо не трябваше да се женя за теб. Ти настояваше да се забъркаме в цялата тази каша. Трябваше да ти кажа, че това е скапана работа, но ми се искаше да вярвам, че ще мога да живея така. И знаеш ли какво? Не мога. Просто не мога да бъда такава, каквато ме искаш ти, сладката малка женичка, която си представяш. Просто не съм такава. Мислех, че

ще откача да седя тук, в този апартамент, да разговарям с теб как ще си имаме деца и да те гледам как чистиш с прахосмукачката и готвиш вечерята. Майната ѝ на вечерята, Чарли, аз искам веселба!

Слушаше я със затворени очи. Не можеше да повярва онова, което му говореше. Но всичко беше вярно и той го знаеше.

Отвори очи и я погледна. Чудеше се дали изобщо някога я е познавал.

— И какво смяташ да правиш сега?

— Не зная. Май ще се преместя при Джуди.

— А бебето?

— Лесна работа. Не ми е за пръв път. — Тя вдигна рамене, сякаш това беше нещо съвсем маловажно, и Чарли с усилие прогони спомена колко беше сладка, когато му каза, че е бременна.

— А онзи човек? Той не иска ли детето си?

— Изобщо не съм му казвала. Така или иначе, има жена и три деца във Вегас, сигурно ще умре от радост, ако научи.

— Не зная какво да кажа. — Чарли се чувстваше сякаш целият му живот бе обърнат наопаки и действително беше така. Почти не можеше да мисли, да не говорим пък да взема важни решения. — Защо не ми дадеш няколко дни?

— За какво? — озадачено го погледна тя.

— За да улегне всичко това в главата ми. Вече не зная какво мисля, какво чувствам или искам. Не зная какво да ти кажа.

— Не си длъжен да ми казваш нищо — меко промълви тя, за пръв път в живота си изпитала разкаяние. — Аз ще те разбера.

Тогава той се разплака, чувстваше се като пълен глупак. Тя беше толкова обиграна, толкова закоравяла, толкова изхабена, а той хлипаше безутешно, както някога, когато хората, при които бе живял цяла година, казаха, че не можели да вземат дете с астма.

— Извинявай... — Не успяваше да се овладее, а тя го прегърна, отиде в спалнята и си взе някои неща. Малко след това се обади за такси и замина при Джуди.

Чарли през целия ден седя на един стол и плака. Не можеше да повярва, че му се е случило. Не събра достатъчно смелост дори да се обади на Марк, защото знаеше какво ще каже той — че от нея могат да се очакват само неприятности и че сам ще му е по-добре. Но ако беше

така, защo не му бе олекнало? През целия си живот не се бе чувствал по-нещастен. Беше стерилен и жената, която обичаше, го бе напуснала.

ГЛАВА 11

Вечерта срещу Нова година Брад и Пилар се бяха събрали с приятели и всички останаха като гръмнати, когато им казаха за бебето. През изтеклата година тя определено се бе извъртяла на сто и осемдесет градуса. Заклетата противничка на брака се бе превърнала първо в съпруга, а сега и в майка. От нейното отношение към живота преди две десетилетия не бе останало и следа, но тази еволюция ѝ се струваше вече най-естественото нещо на света.

След вечерята цялата компания танцува под звуците на мелодии от стари мюзикли, а в полунощ всички се разцелуваха и се чукнаха с шампанско.

Брад и Пилар си тръгнаха към един и трийсет. Тя беше поуморена от обикновено. Обичаше да се заседява до късно, но бе доста изтощително да обяснява на всекиго поотделно новината в семейството. Пък и откакто забременя, забеляза, че е станала много сънлива.

— Хората са толкова смешни, нали? — усмихна се Пилар. — Обичам да наблюдавам физиономиите им, когато им кажа, че съм бременна. Най-напред мислят, че се майтапя, и не знаят какво да кажат, а после не си затварят устата. Истинско удоволствие е.

— Ти си смешна, моето момиче — усмихна се Брад. Но докато ѝ помагаше да слезе от колата, чу, че тя изстена. Не знаеше каква е причината. — Добре ли си?

— Да... само някакъв странен спазъм, нищо повече.

— Къде?

— Не зная. Някъде в корема — неопределено отвърна тя. Бе имала спазми и преди няколко дни, но се обади на доктор Уорд и тя я успокои, че това било нормално, вероятно се отнасяло за болки при разтягането на матката. Усети втора конвулсия точно когато слагаше дрехите си на закачалка, но реши, че пак е същото. Само че този път беше по-силно. А после последва още една... и още една... Почувства нещо топло да се стича по краката ѝ и като се погледна, видя, че кърви.

„О, господи!“ — прошепна Пилар, а после със задавен глас извика Брад и остана неподвижна. Кръвта продължаваше да капе на килима, тя беше твърде изплашена, за да помръдне или да направи нещо. Нямаше представа какво означава това, но знаеше, че не е на хубаво. Още щом я видя, Брад я напъха в банята. Постла пешкири върху рогозката, сложи я да легне и се опита да спре кръвенето, като повдигна таза ѝ, но кръвта вече шуртеше и тя го гледаше ужасено.

— Губя ли бебето?

— Не зная. Не мърдай, скъпа. Ще ида да извикам лекар. — Той хукна към телефона в спалнята и след няколко минути се върна при нея. Лос Анджелис беше прекалено далече и не можеха да отидат при доктор Уорд. Бе се обадил на стария гинеколог на Пилар и той бе казал колкото е възможно по-бързо да я закара в болницата. Беше обещал да ги чака там след десет минути. И бе имал добрината да увери Брад, че е виждал жени с много тежки кръвоизливи, които въпреки това не са помятали. Доктор Паркър беше старомоден човек на седемдесет и една-две години и Брад винаги го бе харесвал.

Каза ѝ всичко това, докато я опаковаше в пешкири и намяташе на раменете ѝ жакет. Когато излязоха от къщи, след тях се проточи следа и той я сложи да легне на задната седалка, завита в одеяло и няколко пешкира. После подкара надолу към болницата с най-голямата скорост, която смееше да си позволи. Когато стигнаха там, тя беше пребледняла и плачеше от болка и страх, че ще загуби детето. Каза, че това е най-жестокото страдание, което е изпитвала някога, и изпищя, когато лекарят се опита да я прегледа. А той се обърна към Брад и поклати глава. Даде му да разбере, че не е само кръвоизлив, изпадала и тъкан.

Доктор Паркър се опита да обясни внимателно на Пилар какво става с нея, тя ужасено местеше поглед от него към Брад и обратно.

— А бебето? То умира ли?

— Вероятно вече не е жизнеспособно — отвърна доктор Паркър, хванал едната ѝ ръка, докато Брад нежно държеше другата. — Понякога тези неща просто не могат да бъдат предотвратени. — Хелън Уорд я бе предупредила още преди седмици, че по-възрастните жени са предразположени в по-голяма степен към спонтанни аборти.

Но тя лежеше, кървяща, раздирана от болка, и ридаше безутешно, неспособна да повярва, че детето, което толкова бяха

искали, вече не съществува. Не беше справедливо. Защо трябваше да се случи това?

— След малко ще те качим горе и ще ти направим кюртаж, всичко ще се изчисти и кървенето ще престане. Все пак искам малко да поизчакаме, защото Брад каза, че сте яли доста тази вечер. Мисля, че след един-два часа всичко вече ще е наред, а междувременно ще ти дадем нещо за болките.

Но „нещото“, което ѝ донесе сестрата, никак не ѝ повлия. През следващите два часа тя само стискаше зъби и се опитваше да не пици по време на контракциите. Не беше допускала, че може да съществува такава болка. Когато я взеха, бе вече пред нервен срив, едва ли не в истерия. Непрекъснато говореше на Брад, че бебето може още да не е умряло, че може би ще се закрепя, а ако ѝ направят кюртаж, ще излезе, че доброволно е абортирала. Той се опитваше да я успокои, като повтаряше думите на лекаря, че бебето вече го няма и трябва да изчистят матката ѝ от мъртвите тъкани.

— Това не са мъртви тъкани — неконтролирано изкрещя тя, — това е нашето бебе!

— Зная, скъпа, зная.

Изпрати я до самата врата на операционната, докдето я закараха на носилка с колела, и лекарят го остави да чака в реанимационната. Веднага след като се свести от упойката, тя започна да плаче. Не каза нито дума. Лежа и плака през цялата нощ, а Брад само стоеше и я гледаше безпомощно.

— Ще бъде много тежко за нея — каза му лекарят, преди да си тръгне. — Спонтанният аборт е една от подценяваните трагедии на нашето време. Той си е смърт, необратим процес. Преди си мислехме, че е нещо маловажно, и очаквахме жените да издуют отново коремите още след няколко дни. Но не става така. Минават месеци... понякога години... а понякога те не забременяват никога повече... На възрастта на Пилар не може да се разчита, че ще ѝ се случи втори път.

— Ние няма да се откажем — рече Брад, повече на себе си, отколкото на лекаря. — Пак ще опитаме. Нали този път успяхме!

— Кажи ѝ го. Известно време тя ще се чувства ужасно. Донякъде скръбта ѝ ще е истинска, но до голяма степен ще се дължи и на хормоните.

Ала Брад знаеше, че това, което чувства самият той, е от истинско по-истинско и когато се върна в стаята, заплака за нея и за детето, което бяха загубили, съкрушен от общата им мъка.

Следобеда я закара вкъщи и я сложи в леглото. Искаше тя да остане там няколко дни. А вечерта се обади Нанси и каза на Пилар, че видяла фантастично креватче за тяхното бебе.

— Аз... не мога да говоря с тебе в момента... — Пилар бе потънала в сълзи и подаде телефона на Брад, който не бе в много по-добро състояние. Той отиде в другата стая и обясни на Нанси. Тя бе потресена и изпълнена със съчувствие към тях. Мислеше си, че може би Пилар е твърде стара, дори и да опитва.

Новогодишният ден протече бавно и самотно, в мисли за бебето, за което толкова бяха мечтали, а бяха загубили. Двамата седяха безмълвно един до друг, потънали в тиха скръб.

Сутринта на Нова година Чарли се събуди в шест и петнайсет. Бе заспал чак някъде към четири, напоследък сънят бягаше от него. Но най-сетне бе решил какво да предприеме във връзка с Барби. Нейната постъпка не му харесваше и тя трябваше да му обещае, че това няма повече да се повтори, но той не можеше да живее без нея. Барби имаше нужда от него и той я обичаше. Как да я изостави в този момент? А може пък бебето да беше тъкмо онова, което щеше да ги спаси?

Беше прекалено рано да се обажда по телефона, затова стана, взе душ и се избърсна, прочете вестника, крачи известно време из стаята и в девет часа най-после седна в колата и потегли към Джуди. Не беше разговарял с Барб от три дни, а когато тя си тръгна, не знаеше какво да й каже. Тогава бе твърде шокиран от факта, че е бременна. Колкото и да е странно, донякъде съжаляваше, че изобщо е ходил при доктор Патънгил. Ако не беше отишъл, нямаше да знае, че е стерилен, и щеше да й повярва, че бебето е негово. Но нещата вече не бяха толкова прости. Или се лъжеше?

Позвъни и след минута бутонът на автоматичното устройство бе натиснат, то избръмча и входната врата се отвори. В апартамента го посрещна Джуди и се изненада, като го видя. Понечи да заговори, но се отказа. Там бяха мъжът, с когото от време на време се виждаше, и новата ѝ съквартирантка, която бе заела мястото на Барби, след като тя

и Чарли се ожениха. Джуди изведнъж се смути, Чарли също. И двамата знаеха как стоят нещата. Освен това Чарли разбираше, че тя вероятно е прикривала жена му, когато се е срещала с онзи тип от Лас Вегас. Бе го лъгала и всъщност се беше държала лоялно само по отношение на Барби.

А сега съжаляваше, че нещата са се обърнали така. Барби ѝ каза, че е бременна още щом го разбра, а тя я посъветва просто да се отърве от бебето и да не казва нищо. И без това бащата бе женен за друга. В началото Барби се съгласи с нея, но после се разколеба. Знаеше колко много иска дете Чарли и се хвана за налудничавата мисъл да го заблуди, че е забременяла от него, та да си спести поредния аборт.

— Здравсти, Чарли — тихо рече Джуди. — Ще ида да повикам Барби.

Но в това време тя се появи в коридора. Изглеждаше уморена, бледа и нещастна.

— Здравей — поздрави той, чувствайки се като хлапак на първата си среща. Джуди и останалите изчезнаха в посока към кухнята. — Извинявай, че не ти се обадох. Необходимо ми беше време да помисля.

— На мен също. — В очите ѝ имаше сълзи и тя се давеше в ридания. Като го видя, нещата започнаха да ѝ изглеждат още по-ужасни. Сега осъзнаваше какво му бе причинила и колко подло е било да го лъже за бебето. — Може ли да седнем някъде? — Чарли изведнъж бе придобил по-възрастен, по-зрял вид. През последните дни бе преживял много. Бе се почувствал състарен още когато научи, че е стерилен.

Барби се бе настанила във всекидневната. Не искаше да ги чуват другите в кухнята, затова влязоха в стаята на Джуди. Тя седна на неоправеното легло, а Чарли притеснено се настани на ръба на единствения стол и се загледа в момичето, за което се бе оженил. През изтеклите близо две години бяха изминали заедно дълъг път и по-голямата част от него не беше неприятна. Само дето тяхното не приличаше много на семейство. Но Чарли беше сигурен, че сега това ще се промени. С детето връзката помежду им щеше да е много по-здрава.

— Искам бебето, Барб. Мислих много за това и ми се струва, че може да се получи. По дяволите, ако ме бяха осиновили, нямаше да

имам кръвна връзка с никого от тях. А не е необходимо детето да научава, че аз не съм негов баща. В акта му за раждане ще пише, че съм аз, това ми стига. — Той ѝ се усмихна нежно. Беше готов да ѝ прости за всичко и Барби заплака горчиво, когато го чу. Не бе в състояние да говори, само поклащаше глава. И двамата бяха преживели трудни дни. Чарли се пресегна и хвана ръката ѝ, но тя му я остави само за миг. Той се опитваше да ѝ каже, че всичко ще бъде наред, ала тя не искаше да го слуша.

— Вчера направих аборт. — Най-сетне успя да се справи с думите тя и той се почувства така, сякаш го бяха зашлевили. Не бе му минавало и през ум, че толкова бързо ще предприеме подобно нещо.

— Шегуваш ли се? — Но кой би се шегувал с това? Просто не знаеше какво друго да каже, докато седяха и се гледаха в оглушителната тишина. — Защо? — Всичко, което говореше тя, му звучеше смахнато и глупаво, но съзнаваше, че самият той е напълно заслепен от емоции.

— Чарли, не можех да родя това дете. Нямах да бъде честно по отношение на теб, на мен и на него самото. То цял живот щеше да ти напомня, че съм те измамила — всеки ден, всеки път, когато го погледнеш. А аз... — Тя вдигна изпълнените си с болка очи към него. — Истината е, че колкото и виновна да се чувствам за стореното, колкото и да се разкайвам, колкото и да ми бе неприятно да правя още един аборт... аз не искам дете. Нито от теб, нито от другиго.

— Защо? Едно бебе щеше да е най-хубавото, което можеше да ни се случи. А сега ще трябва да си осиновяваме — измъчено рече той. Това дете може би щеше да е идеалното решение за тях, а бяха изпуснали дори и тази възможност. Чарли бе съкрушен, макар в него да се прокрадваше и известно облекчение.

— Чарли — нежно промълви тя и гласът ѝ едва се чуваше в малката стая, — аз няма да се върна при теб. — Каза го и наведе глава, неспособна да го погледне.

— Какво? — Лицето му побеля под луничките. — Какво искаш да кажеш?

Тя се насили отново да вдигне очи към него.

— Чарли, аз те обичам... ти си съпруг, за какъвто всяка жена може само да мечтае. Но аз... аз просто не желая да бъда омъжена. Преди изобщо не подозирах, че съм такава. Седях всяка вечер с теб

вкъщи и се чувствах като умряла. Мислех си, че ще се справя, но просто не успях. Предполагам, че точно затова се случи така. В началото, след като се оженихме, изпитвах огромно облекчение, че един порядъчен човек ще се грижи за мен... — Докато говореше, сълзите неспирно се търкаляха по бузите ѝ. — Всичко ми се струваше като някакъв сън. Но накрая този сън се превърна в кошмар за мен. Не желая да давам отчет на никого. Не желая непрекъснато да бъда вързана вкъщи. Не желая да живея с един мъж и ако има нещо, което да зная с положителност, то е, че не искам деца — нито от тебе, нито от друг, и че за нищо на света не бих си осиновила. Вчера говорих с лекаря, след няколко седмици ще отида да ми вържат тръбите. Просто не искам повече аборти.

— Защо го направи, без поне да поговориш с мен? — попита той, връщайки се отново на темата за бебето. Сякаш като говореше за него, щеше да изличи всичко останало, което му бе казала. Барби бе заявила, че няма да се върне при него, но положително не го мислеше сериозно. Беше разстроена, не знаеше какво говори.

— Чарли, това бебе не беше твое. И аз не го исках.

— Не беше честно — рече той и също се разплака.

Нищо, нищичко от случилото се в живота му не беше честно още от самото начало, когато собствените му родители го бяха изоставили. А сега го изоставяше и тя. Не беше по-различна от всичките онези хора, които го държаха в домовете си известно време, а после решаваха, че той е много миличък, но просто не го обичат достатъчно. Какво му имаше — питаше се Чарли, а сълзите се стичаха по лицето му, плачеше като дете, — защо никой никога не го бе обичал?

— Съжалявам... — опита се да се извини за сълзите и за всичко, което чувстваше, но Барби само поклати глава.

Той я караше да се чувства още по-зле, ала тя бе абсолютно сигурна в това, което вършеше. Даваше си сметка, че е трябвало да го направи още преди месеци, преди да тръгне с онзи мъж във Вегас.

— Защо не си дойдеш вкъщи и да опитаме още веднъж? Свободен брак, или както там се казва, ти ще си идваш и ще излизаш, когато пожелаеш. Без въпроси, без обяснения. — Но още като се чу, се смая как е могъл да го каже. Знаеше, че би полудял от това.

Тя също го знаеше, по-добре и от него. Беше взела своето решение и нямаше да го промени, каквото и да ѝ говореше той.

— Не мога да постъпя така, Чарли. Не би било честно към никого от двамата ни.

— Какво ще правиш? — тревожеше се и за Барби. Тя имаше нужда от човек, който да се грижи за нея, не беше толкова закоравяла, на каквато се правеше.

— Джуди ще напусне работа и ще се върнем във Вегас.

— Защо? За да прекараш още пет години в задната редица на балета ли? А после какво? Какво ще правиш, когато станеш твърде стара, за да рекламираш бански костюми и да си показваш циците?

— Вероятно ще ида да ми ги напомним и ще продължа да ги показвам. Не зная, Чарли. Зная само, че не мога да бъда такава, каквато искаш и каквато заслужаваш. Предпочитам да пукна като танцьорка във Вегас.

— Не мога да повярвам! — Стана и прекоси стаята, за да погледне през единствения прозорец. Улицата долу изглеждаше мрачна, както всичко останало в живота му сега. — Наистина ли няма да си дойдеш къщи с мен? — Обърна се да я погледне и тя твърдо поклати глава. И двамата бяха престанали да плачат, но той се чувстваше така, сякаш някакъв исполин бе стоварил юмрука си в диафрагмата му.

— Ти заслужаваш нещо по-добро от онова, което мога да ти дам аз — тъжно рече тя. — Някое добро момиче, което ще оцени твоята всеотдайност, което има желание да си седи къщи и да ти готви. Ще си осиновите едно-две деца и ще бъдете много щастливи.

— Благодаря ти, че си обмислила всичко вместо мен — каза измъчено той. Сега, застанал в тази стая, той беше абсолютно убеден, че няма да прави друг опит. Не можеше насила да я накара да се върне при него, но знаеше, че никога повече няма да се жени.

— Съжалявам, Чарли... — повтори тя, когато излязоха от стаята. Той си тръгна от апартамента на Джуди и Барби го проследи с поглед, докато слизаше по стълбите.

Не се обърна да я погледне. Не можеше. Споменът за това, колко често бе слизал по нечий стълби, когато поредните кандидат-осиновители го връщаха в сиропиталището, бе мъчително жив.

ГЛАВА 12

До края на януари Чарли имаше чувството, че се движи под вода. Ходеше на работа, опакова нещата на Барби, закара ѝ ги, премести се в един тавански апартамент в Палмс, будуваше и мислеше по цели нощи. Искаше да разбере защо всичко се бе развалило, но така и не си го изясни. Прекалено много ли беше искал? Или заради желанието му да има деца? Това ли я накара да направи решителната крачка? Невъзможно му беше да приеме, че просто не е харесвала живота на омъжена жена. Към края на месеца тя вече бе подала молба за развод и след няколко дни се обади да му съобщи, че заминава за Вегас. Каза, че ще му даде новия си адрес, за да уредят всички формалности по делото. Вече говореше делово и спокойно, за разлика от Чарли. След като затвори телефона, той плака цял час и дори най-близкият му приятел не беше в състояние да го утеши. Марк непрекъснато му повтаряше, че на този свят има и други жени, че тя не е единствената и че ще се чувства по-добре с момиче, което малко повече прилича на него. Не искаше да му напомня, че от самото начало не бе имал особено доверие в Барби. Какъв смисъл имаше да му го казва сега?

Говореше му, че и той е преживял същото, когато жена му го напуснала заради друг мъж и се преселила в Калифорния.

— При това аз имах деца! — рече той, за да подчертае, че неговото положение е било по-тежко, но това само подсети Чарли колко безперспективен е животът и колко празно бъдещето му. Отказваше да излиза с когото и да било и всичките усилия на Марк да го измъкне от къщи и да го среща с приятели оставаха безплодни. Чарли не искаше да ходи дори на боулинг. Всичко беше прекалено отчетливо в съзнанието му и искаше още веднъж да премисли живота си.

Вече започваше дори да вярва, че ще е по-добре без деца, че има голям късмет, задето е стерилен. Та какво знаеше той за децата? Не бе имал нормално детство, как тогава да се очаква, че ще бъде добър баща? Каза това на Марк, който му отвърна, че не е с всички си.

Сърцето на приятеля му се късаше, като го гледаше така съсипан, дори го посъветва да отиде при един психиатър, когото познавал, но Чарли не желаше да направи и това.

— Виж, момче — опита се да му обясни Марк една вечер, когато си тръгнаха от работа, — нещо в логиката ти куца. Ти вероятно би станал най-добрият баща на света, ти знаеш от какво се нуждае едно дете, защото никога не си го имал. Избрал си си неподходяща жена, това е всичко, от просто по-просто. Тя е мило момиче, но се стреми към блясъка и веселбите. Ти искаш да си седиш вкъщи, да готвиш и да се грижиш за семейство. Значи... в края на краищата ще намериш някоя, която ти подхожда, ще се ожениш и ще живеете щастливо чак до края на дните си. Престани да мислиш, че вече всичко е свършено за теб, Чарли, защото това не е вярно. Просто имай малко търпение. Раните ти още са пресни, още кървят.

Да, кървяха и Марк беше прав, но Чарли не искаше и да чуе за това.

— Нямам никакво желание да си намирам друга, нито пък да се женя. Та аз още не съм разведен, по дяволите!

— О... значи затова вече не идваш на боулинга... затова не можем да отидем да изпием по една бира и да изядем по една пица. Ти какво си мислиш, че те каня на среща ли? Слушай, много си сладък, но просто не си моя тип, пък и малката Джина може страшно да се ядоса, знаеш... — Чарли прихна и Марк приятелски го потупа по рамото. — Само не бъди прекалено суров към себе си, нали?

— Да, да, ще се опитам... — отвърна той и за пръв път от цяла вечност се усмихна.

Няколко дни след това Чарли излезе да вечеря с Марк, а следващата събота дори отиде на боулинг. Беше дълъг и бавен процес, но раните му най-после започваха да заздравяват. Все още ужасно го болеше, когато си спомняше за нея, все още не му се вярваше, че тя бе разбила брака им по този начин, но вече малко по малко излизаше от черупката си. И през почивните дни започна да играе бейзбол с група дванайсетгодишни сираци.

Пилар прекара месеца след спонтанния аборт в смазваща депресия. Взе си отпуска, отказваше да разговаря с когото и да било и

си стоеше вкъщи по нощница, потънала в тежки мисли. Брад се стараяше да я накара да се среща с приятели, но дори Марина трябваше да направи няколко опита, преди да успее да я види.

Тя пристигна с куп книги за скръбта, за нежеланото прекъсване на бременността, за тежкото бреме на загубата. Винаги бе смятала, че информацията е най-доброто средство, но Пилар не искаше и да чуе.

— Не ме интересува колко съм нещастна или колко нещастна трябва да се чувствам — рече тя и отправи на приятелката си унищожителен поглед, пращайки по дяволите и нея, и книгите, които бе донесла.

— Но може би ще искаш да научиш как да облекчиш малко мъката си и кога животът ти ще стане отново нормален — внимателно каза Марина.

— Ще бъде ли изобщо някога нормален? Аз съм една жена на средна възраст, вземала цял куп погрешни решения, която в резултат на това никога няма да има деца.

— Ау, ау, колко се самосъжаляваме! — сгълча я с усмивка Марина.

— Имам право на самосъжаление.

— Да, имаш, но не и да го превръщаш в начин на живот. Помисли за Брад, помисли колко е тежко всичко това и за него. — Брад беше този, който бе помолил Марина да дойде и да се види с нея. Пилар дори не вдигаше слушалката, а когато се обаждаше Брад, отказваше да разговаря с нея.

— Той си има деца. Той не знае какво ми е.

— Да, но има хора, които знаят. Има групи за такива неща. И други са сполетявани от същото нещастие. Ти не си единствената, Пилар, макар да си мислиш, че си. Сега може да ти се струва така, но това не е вярно. И други жени са помятали, раждали са мъртви бебета, губили са деца, за които са се грижили и са обичали в продължение на няколко години. Това сигурно е най-тежкият възможен удар — тъжно рече тя, изпълнена от състрадание към своята приятелка, и Пилар отново заплака.

— Права си — призна тя със стичащи се по лицето сълзи. — И се чувствам такава глупачка. Зная, че това ще прозвучи смешно на всекиго, но ми се струва, че съм загубила дете, което съм познавала...

една мъничка личност, която вече бях започнала да обичам... А сега то е мъртво и никога няма да го видя.

— Да, но може би ще си родиш друго. То няма да промени случилото се, ала вероятно ще ти помогне.

— Струва ми се, че това е единственото, което би ми помогнало — откровено си призна Пилар. — Искам само отново да бъда бременна. — Тя издуха носа си в топка хартиени кърпички и Марина ѝ се усмихна съчувствено.

— Много е възможно да стане. — Тя никак не обичаше да дава празни надежди, а нямаше как да знае дали Пилар ще забременее отново.

— Да, но е възможно и да не стане. И тогава какво?

— Тогава ще продължиш, както досега. Длъжна си. Преди си живеехте добре и пак ще бъде така. Бебетата не са всичко на този свят, мила. — Като изрече тези думи, си спомни за едно произшествие преди години и разказа за него на Пилар: — Знаеш ли, почти бях забравила за това. Майка ми загуби деветото си бебе, когато беше, струва ми се, в началото на третия месец. Може да е било и малко повече. Човек ще си рече, че при осем деца не е голяма работа, но тя, все едно че бе загубила най-голямото. Напълно рухна и потъна в дълбока скръб. Баща ми не знаеше какво да прави с нея. Тя не ставаше от леглото и все плачеше, а останалите седем съвсем се разбеснях, само аз ги строявах, когато си бях вкъщи. Бедната ми майка беше заприличала на нищо. Месеци наред беше в депресия, а после забременя, разбира се. Роди още две деца след онова, което пометна, но знаеш ли, говореше за нещастieto до самата си смърт — колко било ужасно, колко било тъжно, колко много ѝ липсвало това бебе. Тя имаше приятели, на които наистина бе умряло дете, но ми се струва, че го преживя не по-малко тежко от тях, и винаги говореше за него, сякаш го бе държала в ръцете си.

— И аз се чувствам така — рече Пилар, най-после имаше усещането, че някой я разбира. Изведнъж се почувства свързана с майката на Марина, с преживяното от нея при неочаквано прекъснатата бременност.

— Помятането сигурно е една от онези житейски драми, които никой не проумява докрай, ако не го е преживял.

— Може би — промълви Пилар и отново доби мрачен вид. — Никога не ми се е случвало по-лошо нещо. — И бе убедена, че не се лъже. Всеки път, когато мислеше за това, ѝ се струваше, че сърцето ѝ ще се пръсне. А нямаше миг, в който да не мисли.

— Е, не забравяй за майка ми. Както ти казах, след това тя роди още две. Когато ѝ се случи, беше някъде на около четирийсет и седем години.

— Ти ми вдъхваш надежда. — Марина бе първият човек, който успя да постигне това, изпратена от бога, както винаги. За разлика от майката на Пилар, на която тя изобщо не се обаждаше. Дори не ѝ бе казала, че е бременна. Тя положително би ѝ напомнила как я е предупреждавала, че е прекалено стара. Сега наистина се чувстваше така.

За най-голямо отчаяние на Брад Пилар остана в дълбок траур още няколко седмици. Алис и Брус бяха поели нейните случаи, налагаше се да се променят дати на насрочени дела, а на клиентите ѝ казваха, че е болна. Всички бяха сериозно загрижени.

Нанси дойде и се опита да я развесели, но доведе и бебето, а това само влоши нещата още повече. Когато Брад се прибра, тя почти бе изпаднала в истерия и му каза, че през живота си не иска да види бебе и не желае Адам да идва в къщата ѝ, докато не порасне.

— Пилар, трябва да престанеш — каза той, чувствайки се измъчен и безпомощен. — Не бива да постъпваш така със себе си.

— И защо? — Тя не се хранеше, не спеше. Беше отслабнала пет килограма и изглеждаше с пет години по-стара.

— Вредно е за здравето. А следващия месец ще опитаме пак. Хайде, скъпа, положи усилие да се вземеш в ръце!

Но тя просто не можеше. От събуждането си сутрин, та чак докато си легнеше вечер, имаше чувството, че носи в сърцето си смазващ товар. На моменти дори не ѝ се искаше да живее.

— Моля те, скъпа... моля те!

Накрая я заведе за една събота и неделя до Сан Франциско с надеждата да я поразсее, но по волята на съдбата тъкмо тази седмица бе дошъл мензисът ѝ. Единственото, което Брад можеше да направи, за да повдигне малко духа ѝ, бе да заговори как след две седмици ще отидат отново при доктор Уорд, при помпичката за пуйки и мръсните филми.

— О, боже! — направи гримаса тя и се разсмя против волята си.
— Не ми напомняй!

— Тогава по-добре да започваме още отсега. — До края на пътуването той продължи да се шегува, че щял да я заведе на Бродуей, да купят „помощни средства за съпрузи“, които да добавят към колекцията на доктор Уорд.

— Ти си перверзен тип, Бранфорд Коулман. Добре че хората не подозират какви мръсотии се въртят в ума ти, докато седиш в съда, защото веднага щяха да те лишат от права — усмихна се тя и за пръв път от седмици отново заприлича на себе си.

— Чудесно. Тъкмо ще си стоя вкъщи и ще се любим по цял ден.

Но в последно време дори и това не ѝ бе особено приятно. Тя се бе опитала да го обясни на психотерапевта си и на Бранд. Имала чувството, че спонтанният аборт е най-големият ѝ неуспех като жена.

— Аз загубих бебето си... все едно съм го зарязала в някой автобус или съм го забравила в парка... или съм го изяла... Загубих бебето си! — бе казала тя със стичащи се по лицето сълзи, една безвъзвратно провалила се майка.

Беше трудно да се спори с нея. Онова, което изпитваше, не идваше от ума. Идваше от сърцето. С ума си съзнаваше, че може би ще има и друг шанс, Бранд все ѝ повтаряше, че ще продължат да се опитват. Но сърцето ѝ знаеше само какво е загубило. Бебето, което толкова много бе желала. И всеки път, когато си позволеше да мисли за него, усещаше мъката като болка в гърдите.

След завръщането си от ваканцията с Анди Даяна стана много предпазлива. Не искаше да злоупотребява с благосклонността на съдбата. На Хаваите нещата се бяха развили прекрасно за тях и те се бяха прибрали вкъщи обновени — не такива, каквито бяха преди, но в известен смисъл може би дори по-добри. Ала като знаеше през какви изпитания бяха минали, тя внимаваше да не насилва събитията. Реши известно време да не се среща с близките си и да не отговаря на техните въпроси. Бяха изтекли почти два месеца, откакто не бе виждала Сам, нито бе разговаряла с нея — просто не можеше да понесе застрашителната реалност на нейната бременност.

В последно време номерът им беше да избягват болката. Даяна бе готова на всичко, само и само да успее в това. В службата два пъти я каниха на почерпки за новородено, но тя отказа. А с Анди се бяха споразумели, че поне за известно време няма да обсъждат алтернативни решения на проблема си. И двамата посещаваха поотделно психотерапевт и това като че им помагаше.

Работата ѝ вървеше добре и отново ѝ доставяше удоволствие. Обичаше от време на време да побъбри с Елоиз, но приятелството им сякаш се бе поохладило. Елоиз мислеше да се мести, а цялото внимание на Даяна бе ангажирано в оцеляването — нейното и на брака ѝ. През първата седмица след пътуването най-приятно от всичко ѝ бе да се прибира вечер вкъщи. Нямаше търпение да се види с Анди и да бъде с него. А той започна да ѝ се обажда по три-четири пъти на ден от офиса си, просто колкото да каже едно здрасти и да провери как е. Тя се чувстваше по-близка с него, отколкото с когото и да било, продължаваха да живеят все така тихо. Даяна още не беше готова да се среща с приятели и Анди не настояваше. Нито пък приятелите им. Бил и Дениз не се бяха обаждали от месеци. Анди се бе видял принуден да обясни на Бил, че на Даяна ѝ е много тежко да се вижда с тях, защото Дениз е бременна. Бил като че прояви разбиране и двамата мъже продължаваха да играят заедно тенис, ако намереха време, което не се случваше често.

Когато се прибираше вкъщи, Даяна рядко си правеше труда да прослушва телефонния секретар. Вече никой не им се обаждаше с изключение от време на време на майка ѝ или братята на Анди.

Но една вечер към средата на януари тя си дойде рано от работа, натисна бутона и докато приготвяше вечерята, се заслуша в записа. Както можеше да се очаква, бе звъняла майка ѝ, което я накара да се усмихне. После някаква жена, която продаваше списания. Имаше и три обаждания за Анди: едно от Бил за турнира по тенис в клуба, едно от брат му Ник, а третото беше от някаква жена. Тембърът бе чувствен и единствените ѝ думи бяха, че търси Анди и той щял да разбере защо. А накрая добавяше с дълбок, дрезгав глас: нека просто ми се обади. Бе оставила телефонния номер и името си, Уонда Уилямс. Даяна вдигна едната си вежда и се разсмя. Дори през най-тежките им моменти миналата година не бе го подозирала в изневяра. Знаеше, че при наличието на подобни обтегнати отношения някои мъже го правят, но

не мислеше, че той е способен на подобно нещо. Освен това не го смяташе за толкова тъп, че да позволява на приятелките си да му се обаждат вкъщи. Не се разтревожи, по-скоро беше развеселена и започна да го подкача на тази тема по време на вечерята. Предполагаше, че е актриса участваща в някоя от телевизионните програми, с които се занимаваше той.

— Та коя е жената със сексапилния глас, която те е търсила днес?

— Какво? — намръщи се той и с разсеян вид посегна да си вземе още една филийка.

— Добре ме чу. Коя е тя? — Даяна се усмихваше. Обичаше да се шегува с него и той обикновено не се сърдеше, но този път явно му бе неприятно.

— Какво искаш да кажеш? Тя е една от приятелките на брат ми, струва ми се, че ще остане тук известно време и иска да ѝ помогна да си купи кола или нещо такова.

— Кола ли? — Даяна открито му се изсмя. — Това е най-жалката лъжа, която някога съм чувала. Хайде, Андрю, коя е тя. Коя е Уонда Уилямс? — Тя изимитира гласа ѝ, но на Анди това не се стори забавно.

— Е добре, не зная коя е. Просто едно име. Никога не съм я виждал.

— Прозвуча ми като проститутка, от онези, с които мъжете се свързват по телефона — рече Даяна и отново изимитира дрезгавия и глас. — Обади ми се...

— Добре, добре, разбирам.

През това време той вече бе изял три филии хляб и наистина изглеждаше нервен, което стресна Даяна.

— Е, ще ѝ се обадиш ли?... По въпроса за колата, имам предвид — дразнеше го тя и той, изглежда, наистина се ядоса.

— Може би. Ще си помисля.

— Никакви такива! — Даяна се разстрои, в тази история имаше нещо мътно и това не ѝ харесваше. — Анди, за какво става дума?

— Виж, с тази работа ще се оправя сам, нали? Нямам ли право да запазя нещо за себе си?

— Да — колебливо го погледна Даяна, — сигурно. Но не и когато става дума за жени.

— Не свалям никого. Кълна се.

— Какво правиш тогава? — меко попита тя. Не можеше да разбере защо е така потаен по отношение на това момиче. Какво криеше той, за бога?

— Тя е приятелка на мой приятел. Позната е на един от адвокатите, с които работя, и той държи да поговоря с нея във връзка с един проект. — Не искаше да ѝ казва, че тя е една от бившите приятелки на Бил Бенингтън и че Бил го е посъветвал да се свърже с нея.

— Защо тогава ме излъга, че е приятелка на брат ти?

— Виж, Даяна, остави това. Не ме разпитвай.

— Защо, за бога? — Тя скочи от мястото си до масата, изпълнена с подозрения към него. Дали пък не беше тръгнал по жени, без тя да подозира нещо? — С какво си се захванал?

— Чуй ме, по дяволите... — Беше направил всичко, което можеше, за да не ѝ казва, но сега разбираше, че ще му се наложи. — Не исках да обсъждаме това сега. Исках първо да поговоря с нея, да се срещнем и да видя какво впечатление ще ми направи...

— Страхотно... И как да го разбирам? По срещи ли си тръгнал?

— Миналата година е родила дете на някакво семейство. Тя е „майка под наем“. Готова е да го направи и за други хора. Смятах да видя как стоят нещата, да говоря с нея, а след това щях да те попитам какво мислиш за това — каза го много тихо, събирайки сили да посрещне избухването на жена си.

— Какво? Отиваш при госпожица „Тумбак под наем“ да я огледаш, без дори да ми кажеш за това? И какво ще правиш, ще преспиш с нея, за да видиш дали ще хване? За бога, Анди, как можа!

— Щях само да поговоря с нея. Ако се спрем на този вариант всичко ще стане чрез изкуствено осеменяване ти много добре го знаеш.

— Защо? Защо правиш това? Ако не се лъжа бяхме решили изобщо да не говорим на тази тема през следващите няколко месеца.

— Зная. Но чух за това миналата седмица, а жени като нея не се намират лесно. Когато ти бъдеш готова да обсъждаме този въпрос, тя може вече да носи бебето на някое друго семейство.

— Коя е тя?

— Някаква актриса. Противничка е на абортите, а казва, че много лесно забременявала, и е убедена, че прави нещо добро за

хората като им предлага този вид услуга.

— Много мило от нейна страна. И колко взема?

— Двайсет и пет хиляди.

— Ами ако реши да си задържи бебето?

— Не може. Договорът ще бъде железен. Освен това миналата година не е създавала никакви неприятности на онези хора. Аз говорих лично със съпруга. Те са на седмото небе. Имат момиченце и са луди по него. Мила, моля те... позволи ми поне да говоря с нея.

— Не. Ами ако е наркоманка, ако е болна от нещо? Ако не ни даде детето? Ако... Господи... не искай това от мен... — Тя захлупи лице на масата и се разплака. Имаше желание да му се развика. — Защо я караше да преживява всичко отново. Току-що с големи усилия бяха направили първата крачка към възстановяването на брака си и тя не бе подготвена за такова нещо.

— Скъпа, нали ти казваше, че искаш „мое“ бебе, че не е справедливо и аз да нямам „свое“ дете? Помислих си, че това ще е похубаво от осиновяването, детето ще е поне наполовина наше. Ти не искаше и да чуеш за присаждане на яйцеклетка от донор, когато лекарят ти го предложи, а това ми се стори като едно осъществимо алтернативно решение.

— За какво говориш? За някакъв научен експеримент ли? — враждебно го погледна тя. — Мразя те, Андрю Дъглас! Как се осмеляваш да постъпваш така с мен?

— Аз също имам право на дете. И двамата имаме. И зная колко много го искаш ти.

— Не и по този начин. Имаш ли представа в какъв стрес бихме живели, докато всичко приключи? И не желая спермата ти да се вкарва в никаква друга жена. Ами ако тя се влюби в теб и в бебето?

— Ди, тя е омъжена.

— О, небеса, всички сте ненормални, и ти, и тя, и съпругът ѝ.

— А ти си единствената трезвомислеща между нас, нали? — ядосано рече той.

— Възможно е.

— Е, малката, определено не създаваш такова впечатление. — Тя изглеждаше разстроена и измъчена, на границата на нервен срыв. — Слушай сега, по някое време тази седмица ще говоря с нея. Това е всичко. Искам просто да разбере какви са условията, каква е тя, какво

би могло да се очаква. Нека съм наясно с възможностите ни, ако решим да го направим — сега или когато и да било. И те моля да дойдеш с мен, Даяна.

— Не желая да имам нищо общо с това. Не мога. То направо ще ме довърши. — Тя едва бе успяла да се изправи отново на краката си. Не искаше да рискува.

— Струва ми се, че си по-силна, отколкото твърдиш — тихо промълви той. Изгаряше от желание да го направи. През последните месеци бе мислил много за това. Искаше дете. Държеше на Даяна, но също така държеше да има истинско семейство и ако съществуваше възможност детето да е негово, толкова по-добре.

— Ти си един негодник — изсъска тя, а после се заключи в банята. Когато излезе оттам, той вече се бе обадил на Уонда и двамата се бяха уговорили да се срещнат в „Айви“. Изборът на заведението изглеждаше малко странен, но Уонда бе поискала така.

— Идваш ли с мен? — попита я Анди на сутринта и тя поклати глава. Преди да тръгне за работа, той още веднъж я покани, но тя замълча. В службата Бил го попита как е минало и Анди отговори сърдито, че Даяна е побесняла. Няма представа дали тя ще дойде на срещата. Бил му пожела успех и забързано тръгна за някакво заседание.

На обяд същия ден Даяна седеше в редакцията и мислеше за тях, питаше се как ли изглежда момичето. Накрая не издържа. Обади се за такси и слезе долу. Пристигна в ресторанта с половин час закъснение, но ги завари удобно разположени на една маса в дъното. Там беше и съпругът на жената. Анди се стресна, когато я видя да влиза. Представи я на семейство Уилямс — Джон и Уонда. Те изглеждаха прилични и разумни хора, добре облечени, нито дрогирани, нито глупави. Уонда беше хубаво момиче, което приказваше непрекъснато колко важно било за нея да направи през живота си за някого нещо „смислено“, а на Джон, изглежда, му бе абсолютно все едно. „Парите са си пари“ — това беше неговото отношение по въпроса. От Анди и Даяна се очакваше да поемат разноските за медицинското обслужване и за малко дрехи и да компенсират заплатата ѝ за два месеца, тъй като тогава наистина нямаше да е състояние да работи. А „хонорарът“ ѝ, както го нарече Джон, бил двайсет и пет хиляди долара. Тя щяла да подпише договор, съгласно който да не употребява алкохол и

наркотици и да не поема излишни рискове. Щяла да им прехвърли бебето още в болницата, след като то се роди, без да създава никакви проблеми.

— Ами ако решите да си го задържите? — без заобикалки попита Даяна. Беше си поръчала само чаша кафе.

— Няма да реша — категорично отвърна тя и започна да бърбори нещо за кармата, която не бивало да се пренебрегва.

Джон им обясни, че Уонда била много увлечена по източните религии.

— Тя не си пада много по децата — добави той. — Не прояви никакво желание да задържи последното.

— А вие — попита го Даяна. — Как се отнасяте към това жена ви да бъде оплодена със спермата на съпруга ми?

— Ами, струва ми се, че той нямаше да прибегва до Уонда, ако не беше принуден. — Джон ѝ хвърли двусмислен поглед и стрелата моментално се заби в сърцето на Даяна, но тя дори не трепна. — Не зная, според мен това си е нейна работа. Щом иска, да го прави.

Даяна имаше някакво вътрешно чувство, че и двамата са побъркани, но липсваха каквито и да било видими признаци. Само че цялото това начинание ѝ се струваше направо ужасно.

Свършиха с обяда, без да стигнат до определено решение, и Анди обеща да им се обади през следващите няколко дни, след като с Даяна обсъдят всичко още веднъж.

— Имам да оглеждам още един кандидат — рече Уонда. — Утре ще се срещна и с него.

— Тя го прави само за хора, които наистина ѝ харесват — подхвърли съпругът ѝ, гледайки с укор Даяна. Ами да, тя не се бе държала достатъчно „мило“, нищо чудно да стане причина сделката да се развали. Даяна бе извън себе си при мисълта, че тези тиквеници са я „оглеждали“.

Те си тръгнаха преди двойката Дъглас. Даяна седеше и гледаше вбесено съпруга си.

— Как можа да ни причиниш това?

— Защо се държа така грубо с него, от къде на къде ще го питаш как се отнасял към моята сперма? За бога, Даяна, те може да ни откажат!

— О! — Тя се облегна назад и завъртя ядосано очи. — Не мога да повярвам на всичко това. Седи си тук госпожата и ти разправя за своята карма, а ти искаш тя да роди твоето бебе. Има нещо мръсно в цялата тази работа. — Същото мислеше и за съпруга си.

— Ще се обадя на доктор Джонстън и ще попитам как ще стане.

— Не желая да участвам по никакъв начин в това, с което си се захванал. Държа да го знаеш — отчетливо изрече тя.

— Твоя работа. Не съм те молил да даваш и стотинка.

На Даяна ѝ беше ясно, че ще му се наложи да заеме парите от родителите си, и се питаше как ще им го обясни.

— Ти май не си добре. Струва ми се покъртително, че хора като нас са готови да стигнат до такива крайности, за да се сдобият с дете.

Но имаше едно много по-просто решение и както седеше в ресторанта, Даяна разбра, че е трябвало да го направи много по-рано. Тя се изправи, погледна го, поклати глава и си тръгна. Отпред чакаше такси, тя се качи и даде на шофьора домашния си адрес. Анди плати сметката и когато излезе на улицата, тя беше изчезнала. Изчезнали бяха и всичките ѝ неща, когато вечерта се върна от работа. Тя си бе отишла. Завинаги. Беше му оставила бележка на кухненската маса:

„Скъпи Анди, трябваше да го направя още преди месеци. Съжалявам. Сега всичко е толкова глупаво. На теб не ти трябва «майка под наем». Трябва ти съпруга... истинска съпруга... която може да ражда. Желая ти щастие. Обичам те. Ще поръчам на адвоката ми да ти се обади.“

С най-добри чувства: Даяна

Той стоеше вторачен в късчето синя хартия в ръката си, ужасен и парализиран. Не можеше да повярва, че го е направила.

Още същата вечер се обади на родителите ѝ, уж без някакъв особен повод, за да провери дали не си е отишла вкъщи. Поразпита ги за това-онова и разбра, че не е там. Майка и веднага заподозря, че нещо не е наред, но не искаше да задава въпроси. Те не бяха виждали Даяна от нейното избухване в Деня на благодарността, макар и да поддържаха редовна връзка по телефона. В неделя баща ѝ бе провел дълъг разговор с нея.

В последна сметка се оказа, че Даяна е отишла на хотел. Още в края на същата седмица тя си нае жилище. Нямахме никакъв смисъл повече да се заблуждава. Това беше лудост. Обядът в „Айви“ ѝ бе показал всичко, което трябваше да знае: колко отчаяни, колко неразумни и глупави са били. Абсурдно беше, че Анди е готов да предостави на това момиче да износи детето му. С какво, по дяволите, се бе захванал той?

Анди всеки ден търсеше по телефона Даяна в редакцията, но тя отказваше да говори с него. И когато той дойде лично, не пожела да го види. Сънят бе свършил, а заедно с него и кошмарът. За Даяна и Анди всичко беше приключило.

ГЛАВА 13

— Хайде — с колеблива усмивка рече Пилар, — отново на старт! — Включи видеото, две жени започнаха да си ближат гениталиите и Брад я погледна смутено ухилен, чувствайки се невероятно глупаво.

— Изборът ти нещо ме смущава.

— О, я млъквай — изкикоти се тя. Полагаше големи усилия и този път да не разваля играта, но доктор Уорд ги бе предупредила, че за да забременее отново може да се наложи да направят десетдванайсет опита, и че дори това да стане, има вероятност отново да загуби бебето. Този път, в случай че забременее, щяха да опитат с прогестеронови свещички в продължение на три месеца. Но лекарката им бе казала, че няма гаранции. А времето на Пилар изтичаше с всяка минута.

Докато Брад гледаше филма, тя бавно свали дрехите му, смъкна и своите и нежно се зае да го възбужда. За съвсем кратко време вече разполагаха с желаната сперма. Сестрата я взе и Пилар не можа да се сдържи да не се пошегува с него:

— Ще трябва да си купим този филм, да си го гледаме вкъщи. Струва ми се, че ти хареса.

Пътят, който бяха избрали, не беше лек. Изкуственото осеменяване и този път мина гладко, но доктор Уорд повторно ги предупреди, че е почти невероятно да хване още от първия път.

Пилар отново се бе върнала към кломифена, който я правеше крайно нервна и като че още повече задълбочаваше депресията ѝ. Беше трудно време за нея и тя се питаше дали изобщо някога ще се възстанови от помятането. Мислеше за него непрекъснато и дори когато ѝ се струваше, че болката е поутихнала, нещо непредвидено отново я отприщваше — някоя жена с дете в ръцете, някоя бременна, детски дрешки на витрината. Или пък се обаждаха да ѝ честитят приятели, които не бяха чули, че е пометнала. Вече ѝ ставаше безпощадно ясно колко глупаво бе постъпила, като разгласи така прибързано, че е бременна. Сега щяха да минат месеци, преди да успее

да каже на всички, че вече не е. И всеки път, когато ѝ се налагаше да обяснява, хората изказваха съчувствието си или пък задаваха невероятно нетактични въпроси, като например видяла ли е дали е момче или момиче и колко е било голямо, когато го е загубила.

Следобед Брад я поведе из магазините, за да се поразведри. Бяха отседнали в „Бевърли Уилшър хотел“. Приятно беше да се пътува с него. Той се опитваше да превърне идването им в Лос Анджелис в едно празнично събитие. Следващия ден беше Свети Валентин и когато пристигнаха в хотела, тя завари в стаята изпратените от него две дюзини червени рози.

„На моята любима, завинаги, Брад“ — пишеше на картичката и като я прочете, Пилар се просълзи.

Напоследък бе започнала да се пита дали не е глупаво, че не се задоволява с онова, което има, може би греша и се опитва да получи повече, отколкото ѝ се полага. Дали пък преди не е била права? Толкова важно ли беше да имаш дете? Вече ѝ бе трудно да се откаже от тази мечта, но наистина започваше да мисли, че се е подвела, като се е хвърлила да преследва тази цел. Може би просто не ѝ беше писано и бе по-добре да се откаже. През нощта каза на Брад, че се опитва да прецени собственото си отношение по този въпрос.

— Защо не почакаме известно време да видим какво ще стане? Ако се чувстваш прекалено нещастна, ще спрем. Ти ще решиш.

— Брад, толкова си добър с мен! — рече тя и се притисна към него, все още с болка на сърцето, но благодарна, че го има до себе си.

Взеха под наем един еротичен филм и го пуснаха по видеото, смяха се и изядоха шоколадовите бонбони, осигурени от хотела.

— Знаеш ли, това може да ни стане навик — ухилено подхвърли Брад.

— Бонбоните ли? — с невинно изражение попита тя и той прихна.

— Не, видеото!

След края на филма се любиха, а после се унесоха в сън, все още прегърнати, без да са намерили верния отговор.

В Деня на свети Валентин Чарли отиде да купи цветя за служителката, която му помагаше да пише отчетите си. Тя беше

огромна жена с голямо сърце. Купи ѝ розови и червени карамфили и когато ѝ ги поднесе, тя, трогната, се хвърли на врата му и се разплака. Той беше такова добро момче, но се развеждаше, бедничкият, и понякога изглеждаше много самотен.

На обяд Чарли излезе, купи си сандвич и отиде в Палмс парк, близо до Уестуд Вилидж, да поседи между разхождащите се възрастни хора, целуващите се влюбени и играещите деца. Обичаше понякога да ходи там просто за да погледа децата.

Забеляза едно момиченце с дълги руси плитки, големи сини очи и сладка усмивка и като го гледаше как лудува с майка си, не можеше да не се смее. Играеха на гоненица, на дама, на камъчета и скачаха на въже. Майката беше почти толкова хубава, колкото и малката. Беше дребничка блондинка с дълга права коса, с големи сини очи и тяло на девойче.

По някое време взеха топка и никоя от двете не можеше нито да я хвърли, нито да я хване както трябва. Чарли продължаваше да седи и да ги наблюдава усмихнато, дълго след като бе изял сандвича си. Сепна се, когато хвърлената напосоки топка внезапно го удари. Занесе им я и те му благодариха. Малкото момиченце вдигна очи към него и се засмя. Всичките му предни зъби бяха паднали.

— Господи, кой ти е избил зъбките? — попита я Чарли.

— Фейта. А после ми даде за всяко зъбче по един долар. Имам си осем долара — все още ухилена отвърна тя.

— Ама това са много пари — направи се на смаян Чарли и майката на момиченцето му се усмихна. Тя беше досущ като дъщеря си, само дето зъбите ѝ си бяха на мястото. Чарли ѝ го каза и младата жена се разсмя.

— Да, имам късмет, че фейта не е избила и моите. Сигурно щяха да излязат малко по-скъпи. — По-точно беше благодарна, че съпругът ѝ не ги бе избил, преди да я напусне. Но не спомена за това пред Чарли.

— Аз ще купя с парите подарък на мама — обяви момиченцето, а после го попита дали не иска да играе с тях. Той се поколеба, но само за миг — не искаше да досажда на майката.

— Дадено. Обаче не хвърлям много добре. Впрочем името ми е Чарли.

— Аз съм Анабел — представи се момиченцето, — но всички ми викат Ани.

— Аз съм Бет — тихо каза майка ѝ и внимателно заразглежда Чарли. Изглеждаше предпазлива, но любезна. Поиграха си добре на топка, а после и на дама, но след това, макар и с нежелание Чарли трябваше да се връща на работа, да продава платове.

— Пак ще се видим някой път — каза той, когато се разделяше с тях, но знаеше, че най-вероятно няма повече да ги срещне. Не ги попита за телефона и фамилията им. И двете му харесваха, но нямаше никакъв смисъл да преследва една непозната и детето ѝ. Не беше се срещал с жена, откакто Барби го бе напуснала, а и не искаше. Освен това предполагаше, че тя без друго е омъжена. Обаче определено беше сладка.

— Чао, Чарли! — помахаше му Ани, когато той си тръгна от парка. — Приятно прекарване на Свети Валентин!

— Благодаря — викна ѝ в отговор той и ги остави, преливащ от добро настроение. В тях имаше нещо, от което целият му ден започна да изглежда ведър, дори дълго след като се бе разделил с тях.

На Анди му отне почти цял месец, докато открие къде живее тя. В началото, когато най-после намери адреса ѝ, не знаеше какво точно да прави с тази информация. Нейният адвокат му бе казал ясно и категорично, че госпожа Дъглас смята брака им за приключен. Той бе продължил година и половина, през което време тя бе проляла реки от сълзи и не искаше дори да види повече Анди. Желаше му само доброто, но бе дала ясно да се разбере, че всичко е свършено.

Анди я бе търсил по телефона в службата още няколко пъти, но тя все така не бе пожелала да разговаря с него. Не можеше да мисли за нищо друго — освен за онзи злощастен обед с „майка под наем“ и мъжа ѝ, който бе сложил край на всичко. Какъв трогателен начин да завършиш брака си. Онези двамата бяха смешни... „търсачи на сперма“... само се оглеждаха откъде ще им дойдат следващите двайсет и пет хилядарки. На него вече му бе все едно, дори никога да няма деца. Единственото нещо, което искаше в този живот, беше Даяна.

А един ден срещна случайно Шеймъс и Сам и те му казаха къде живее тя. Наела стара вила в Малибу, до самия плаж. Това бе едно от

първите места, където бяха търсили жилище, след като се ожениха. Той знаеше колко много обича тя океана.

Получи адреса ѝ от тях, като им каза, че трябва да ѝ закара някои нейни неща. А те го увериха, че ужасно съжаляват за случилото се.

— Натрупаха се много глупости и лош късмет — тъжно им обясни Анди. — Лошият късмет се падна на нея, а аз се държах като малоумен.

— Може би тя ще се съвземе — тихо каза Сам.

Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да роди. С Шеймъс всъщност бяха тръгнали на преглед при лекаря. За малко Анди изпита ревност към тях, а после си напомни, че това няма да му помогне.

Два дни мъдрува какво да прави сега, когато знае адреса. Ако отидеше просто така, тя нямаше да го пусне да влезе. Можеше и да се мотае по плажа, докато тя излезе малко на въздух, но ако не излезе? И на Свети Валентин реши да си сложи главата в торбата, купи голям букет рози и потегли за Малибу, молейки се тя да си е вкъщи. Ала я нямаше и той внимателно сложи розите на стълбите пред входната врата заедно с една бележка. Не бе написал много, само: „Обичам те, Анди“. После отново седна зад волана и тъкмо щеше да потегли, когато тя пристигна. Но като го видя, остана в колата.

Той слезе от своята, приближи се да поговори с нея и тя неохотно свали страничното стъкло.

— Не биваше да идваш тук — твърдо каза Даяна, опитвайки се да не го гледа. Беше по-слаба и по-хубава, отколкото си я спомняше. Черната рокля я правеше елегантна и секси. Слезе от колата и застана до бронята ѝ, сякаш търсеше в нея защита.

— Защо дойде?

Забеляза цветята на стълбите, но не знаеше дали ги е донесъл той. Ако бяха от него, не ги искаше. Беше престанала да се самоизтезава и искаше той да направи същото. Вече беше време да се освободят един от друг.

— Искях да те видя — тъжно рече Анди и ѝ напомни момчето, за което се беше омъжила, само че бе станал още по-хубав. Красив, рус, млад — трийсет и четири годишен, и все още луд по нея.

— Адвокатът ми не ти ли предаде какво съм казала?

— Да, но аз никога не слушам какво говорят адвокатите — ухили се той и без да ще, тя му се усмихна. — Всъщност не слушам никого.

Може би си го забелязала.

— А би трябвало. Много би ти помогнало. Щеше да си спестил сума главоболия.

— Така ли? И по кой начин? — невинно попита той, безкрайно щастлив, че я вижда. Искаше колкото може по-дълго да я задържи с приказки, за да бъде близо до нея. Усещаше парфюма ѝ въпреки океанския бриз. Тя си слагаше „Калеш“ от „Хермес“ и той винаги го бе харесвал.

— Най-малкото, щеше да престанеш да удряш глава в стената — тихо рече тя, като си повтаряше, че той няма никакво въздействие върху нея. Това беше изпитанието — да стои до него и да не се поддаде.

— Обичам да блъскам главата си в стени — меко отвърна той.

— Недей. Вече няма никакъв смисъл, Анди.

— Донесох ти малко цветя — поде той, като не знаеше какво друго да каже. Не искаше да се разделя с нея.

— Не биваше да правиш и това — тъжно отвърна тя. — Вече наистина трябва да престанеш. След пет месеца ще бъдеш свободен и можеш да започнеш съвсем нов живот без мен.

— Не ми е притрябвал.

— Нужен е и на двама ни — отсече тя.

— Недей да ми казваш какво ми трябва — сопна ѝ се той. — Ти ми трябваш, по дяволите. Това ми трябва. Не ми трябва никаква тъпа „майка под наем“, не мога да повярвам, че съм бил такъв идиот... Не ми трябва дори дете. Никога повече не желая да чувам тази дума. Единственото, което ми трябва, си ти... Ди... Моля те, нека опитаме отново... Моля те... Толкова те обичам... — Искаше да ѝ каже, че не може да живее без нея, но му попречиха стегналите гърлото му сълзи.

— Аз също не искам дете.

Това беше лъжа, и двамата го знаеха. Ако точно в този момент някой бе размахал над нея магическа пръчица и тя бе забременяла, на секундата би се вкопчила в тази възможност. Но повече не биваше да си позволява да мисли за това. — Не желая да съм омъжена. Нямам право да бъда — продължи тя, опитвайки се да бъде убедителна. Вече почти го беше повярвала.

— Защо? Защото не можеш да забременееш ли? И какво от това? Не ставай глупава. Да не мислиш, че вече дават разрешително за брак

само на плодовитите? Това е най-тъпото нещо, което съм чувал.

— Те трябва да се женят за хора като тях, така че никой да не страда.

— Каква прекрасна идея! Как не съм се сетил по-рано? О, за бога, Ди, време ти е да пораснеш. Изтеглихме отвратителна карта, но това не е краят на света. Въпреки всичко можем да успеем.

— Не ние изтеглихме отвратителната карта — поправи го тя, — аз я изтеглих.

— Да, а аз като смахнат тръгнах да разговарям с някаква побъркана по будизма артистка. Добре, и двамата бяхме малко не на себе си. И какво от това? Трудно беше. Жестоко беше. Най-лошото, което някога ще ми се случи, надявам се. Но това вече е минало. Сега ни предстои да изживеем остатъка от живота си. Не можеш да се откажеш от брака ни само защото в един момент сме се държали като луди.

— Не искам повече никаква лудост — каза тя и наистина го мислеше. — Има много неща, които никога повече няма да си причиня, неща, които смятах за „задължителни“. Няма да ходя на тържества за бебета, на кръщенета и в болници, когато някой ражда. Сам вчера е родила и аз се обадох да кажа, че няма да отида. И знаеш ли? Правилно постъпих. Дължна съм да го правя, ако искам да оцелея, а някой ден може би отново ще съм в състояние да го понеса. Пък ако не мога, колкото и да е неприятно, ще трябва да приема нещата такива, каквито са. Повече никога няма да се поставям в неловко положение и да си причинявам болка, нито пък ще се съглася да съм омъжена за човек, който може да има деца, но няма, защото аз, стерилната, съм негова съпруга. И няма да се поддавам на мании от рода на „майки под наем“ или присаждане на яйцеклетки. По дяволите всички тези глупости, Анди. Никога повече няма да си причиня подобно нещо. Просто ще си живея живота и ще гледам напред. Имам си моята работа. На този свят съществуват и други неща, освен деца и бракове.

Той я гледаше и мислеше за казаното от нея. Част от него звучеше разумно, но далеч не всичко. Работата не можеше изцяло да замести децата и съпруга.

— Несправедливо е да бъдеш сама до края на живота си. Няма защо да се наказваш, Ди. Ти с нищо не си сгрешила. С теб просто се случи така. Това е достатъчно неприятно, не го прави още по-

трагично, като се самоизолираш. — При тези думи очите му се напълниха със сълзи.

— Какво те кара да мислиш, че се самоизолирам? — възрази тя, ядосана от неговите изводи.

— Това, че си гризеш ноктите. Никога не го правиш, когато се чувстваш добре.

— О, я върви на майната си! — Без да ще, тя се усмихна. — Имах много неприятности в службата. — После го погледна, говореха вече цял час и още стояха на алеята до колата. Нямаше нищо лошо, ако го пуснеше за малко вътре. Бяха женени година и половина и бяха живели заедно дълго преди това, нямаше причина да не го приеме за няколко минути в своята всекидневна.

Покани го да влезе и той изглеждаше изненадан. Благодарил му за цветята, и ги натопа в една ваза.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря. Знаеш ли какво ми се иска?

Почти не смееше да го попита.

— Какво?

— Да се поразходя с теб по плажа. Става ли?

Тя кимна, смени обувките си и облече по-топъл жакет. Зае му един от неговите стари пуловери, който бе взела със себе си.

— Чудех се къде се е дянало това нещо — усмихна се той и го навлече.

Приятно му беше, че му се предлага нещо добре познато.

— Ти ми го подари още когато ходехме.

— Тогавата съм бил много по-умен, отколкото сега.

— Може и двамата да сме били — съгласи се тя.

По стъпалата от балкона пред нейната всекидневна слязоха на плажа, който и двамата обичаха. Той се чудеше защо не проявиха повече упоритост, когато търсеха къща тук. Брегът беше много красив и двамата с Даяна обожаваха това място. Сега то им действаше някак успокояващо, тук се чувстваха съвсем непринудено и близко до природата.

Дълго вървяха мълчаливо, загледани към океана, и вятърът брулеше лицата им. После, без да каже нещо, той хвана ръката ѝ и продължиха така. След известно време тя го погледна, сякаш се опитваше да си спомни кой е. Сега, когато крачеше до него, това никак

не бе трудно. Той беше мъжът, когото толкова много бе обичала... който я бе направил така щастлива... преди всичко да загорчи.

— Ужасно беше, нали? — рече той, когато седнаха до една дюна, далеч надолу от къщата, която тя бе наела.

— Да, беше. И ти си прав... чувствам се самотна... но научавам разни неща за себе си, неща, които преди не съм знаела. Винаги съм била така обсебена от мисълта да имам деца, че не ми оставаше време да помисля коя съм и какво всъщност искам.

— И какво искаш, Ди?

— Искам цялостен живот, истински брак с цялостна личност, който да не се крепи единствено на децата. Все още искам да ги имам, но вече не съм толкова сигурна, че няма да мога да живея, ако ги нямам. Може би тъкмо това е поуката, която е трябвало да извлека. Не зная. Още не съм обмислила добре всичко. — Но откакто го бе напуснала, бе претърпяла сериозна еволюция. — Никога не съм успявала да се разгранича достатъчно ясно от сестрите и майка си. Не знаех дали се различавам от тях, или съм същата. Те все повтарят, че съм различна, но аз не съм убедена, че е така. Винаги ме е привличало същото, което привлича и тях — семейство, деца. Но ме интересуват и други неща и по това се различавам от тях. Открай време съм работила по-упорито от която и да било от тях, имала съм потребност да постигна нещо, да бъда „най-добрата“. Може би донякъде и това е допринесло да ме заболи толкова много. Този път се провалих. Не победих. Не постигнах онова, което исках. — Това беше една честна самооценка и Анди се възхити от нейната прямота.

— Ти си изключителна личност, Ди — нежно каза той, без да откъсва очи от нея. — И не си се провалила. Направи всичко, което зависеше от теб, това е важното.

Тя кимна, опитвайки се да повярва, че е прав. А Анди с големи усилия успяваше да държи ръцете си настрана от нея. Но напук на решението си да пази поведение, когато я види, се наведе към нея и я целуна. Тя не се отдръпна, а когато целувката свърши, очите ѝ бяха влажни.

— Знаеш ли, още те обичам — прошепна тя и вятърът отнесе думите ѝ. — Това никога няма да се промени. Просто мислех, че за нас няма да е добре, ако останем заедно. — После си спомни за Уонда и се разсмя. — Уонда беше върхът, нали? Но по това време от чувството ми

за хумор не бе останало вече нищо. Едва от няколко дни започнах да си мисля, че беше смешно и ужасно. Дори ми се прииска да ти се обадя.

— Жалко, че не си го направила. — Той страдаше за нея още откакто го беше напуснала и щеше да е очарован, ако му бе позвънила. — Ти, разбира се, ми развали работата. Уонда предпочете другия тип. Съпругът ѝ каза, че я притеснявала твоята карма.

— Страхотно. Надявам се да роди четворка близнаци. Защо хората постъпват така със себе си? — попита тя, загледана в океана. На хоризонта се стелеше сива мъгла и слънцето бавно залязваше.

— Имаш предвид, че търсят „майки под наем“ ли? Защото са отчаяни, точно каквито бяхме и ние. А колкото до Уонда, струва ми се, че тя се мисли за майка Тереза.

— На мен пък ми се струва, че парите играят голяма роля. В това има нещо много порочно, защото купувачите са отчаяни, а продавачите го знаят.

— Такъв е животът. Радвам се, че по време на онзи обяд кармата ти беше така скапана. Щеше да бъде голяма катастрофа.

— Бях полуобезумяла, дори може би повече от това.

Но сега изглеждаше напълно трезва и много спокойна, а Анди я обичаше повече отвсякога.

Бавно тръгнаха обратно към къщата, говориха с часове, накрая и за други неща, освен за безплодие и бебета. Трябваше да открият нещо по-различно в живота си и сега вече може би щяха да успеят. Но преживяната криза беше изпепеляваща. Бе продължила през цялото времетраене на брака им.

Дори не си направиха труда да вечерят. Когато Анди се надигна да си върви, и двамата се изненадаха, че е станало полунощ.

— Искаш ли утре вечер да излезем някъде? — попита той, като трепереше от страх Даяна да не се ядоса и да му откаже, но тя бавно кимна.

— Ще ми е приятно.

— Какво ще кажеш за „Кианти“? — Това беше обикновено италианско ресторантче в Мелроуз с великолепна кухня и двамата го харесваха. — Може да идем и на кино.

— Звучи ми добре.

Той я целуна отново и когато си тръгна, се почувстваха като хлапаци. Тя го изпрати с поглед и му помахаша. После излезе на терасата

и дълго стоя, загледана в океана.

ГЛАВА 14

Чарли ходи още няколко пъти в Палмс парк с надеждата да срещне Анабел и Бет и накрая ги откри. Побъбри и поигра с тях на топка, но не посмя да попита за телефонния им номер. Не успя да разбере дали Бет е омъжена, тя не носеше халка, но и не бе споменала да е разведена. На Чарли му доставяше голямо удоволствие да ги гледа, Ани беше възхитителна с опадалите си зъбки и с веселия си нрав. А майка ѝ беше много приятна събеседничка. Мило му беше да гледа колко са привързани една към друга и колко обичат да са заедно. Когато в началото на март ги видя за трети път, вече ги чувстваше като стари приятелки и именно тогава Бет започна да се държи по-непринудено с него. Разказа му, че Анабел ходела на забавачка, а тя работела наблизо, в Университетския медицински център на Лос Анджелис като санитарка. Искала да стане сестра, ала не успяла да довърши обучението си. Познаваха се само от няколко седмици, но докато седяха на пейката и гледаха как Анабел играе на дама, той се чувстваше изненадващо свободно с нея. Бе купил на малката захарно петле — така, за всеки случай, ако случайно ги открие. Почти всеки ден ядеше обяда си в парка, само и само да ги види.

— Аз имам простуда — съобщи му Ани веднага щом дойде при тях, но изглеждаше в добро настроение. Миг след това се върна на люлките, което му даде възможност да разговаря с майка ѝ.

— Тя е чудесна — топло каза Чарли.

— Зная. Страхотно хлапе е. — После се обърна към него с плаха усмивка: — Благодаря ви, че сте толкова мил с нея... бонбоните, дъвката, захарното петле. Сигурно обичате децата.

— Обичам ги — кимна той.

— Имате ли собствени?

— Аз... не... още не... — Даде си сметка какво е казал и си наложи да внесе уточнение. — Не, нямам. И вероятно никога няма да имам. Но това е дълга история — рече загадъчно той. Тя се зачуди дали жена му не може да има деца, семеен ли е изобщо, но беше

твърде стеснителна, за да го попита, а той не ѝ обясни. — Иска ми се някой ден да си осиновя деца. Бил съм сирак и знаейки какво е да се нуждаеш от семейство, а да го нямаш.

Не ѝ каза в колко чужди домове е живял, нито колко много хора са го отпратили заради алергията и астмата му. Най-милите от тях имаха котка и той не можеше да живее там. А те заявиха, че щели да умрат от мъка, ако се откажат от котката. Така че се отказаха от Чарли.

— Много е тежко за едно дете... Искам да променя съдбата на някое от тях, преди да е станало късно. — Той се усмихна. Напоследък мислеше много за това. Смяташе дори да осинови дете като самотен родител. Знаеше, че някои хора го правят, и когато спестеше повечко пари, щеше да провери как стоят нещата. А междуременно имаше своите момчета от детския отбор, с които играеше бейзбол през всички почивни дни.

— Това ще е много благородна постъпка — усмихна се Бет. — Аз също бях сираче. Родителите ми починаха, когато бях на дванайсет години. Израснах при леля си и когато станах на шестнайсет, избягах и се омъжих. Беше голяма глупост от моя страна, но си получих заслуженото. Бях се обвързала с мъж, който пиеше, лъжеше и ме биеше при всяка възможност. Не знаейки защо останах при него, а когато исках да го напусна, бях вече бременна. Родих Ани на осемнайсет години. — От което следваше, че сега е на двайсет и четири и това му се стори поразително, тя изглеждаше много по-зряла от повечето момичета на нейната възраст и си личеше, че е добра майка.

— И какво стана? Как се отървахте от него? — Чарли бе ужасен при мисълта, че някой може да бие жена, особено пък мило момиче като нея.

— Той ме напусна и повече нито го чух, нито го видях. Предполагам, че си е имал някоя друга. След шест месеца загинал при сбиване в някаква кръчма. Ани беше на една годинка, аз се върнах тук и оттогава си живеем все така. В болницата работя нощна смяна, за да бъда по цял ден с нея, а през нощта я наглежда съседката, така че не ми се налага да плащам за детегледачка.

— Това разпределение на времето ми се струва много разумно.

— За нас е добро. Иска ми се след време да си довърша училището, да взема диплома за сестра. Някой ден може и това да стане.

Като я слушаше, Чарли бе готов да направи всичко, за да ѝ помогне.

— Къде живеете? — Изведнъж го изпълни любопитство за повече подробности от живота ѝ.

— Само на няколко пресечки оттук, в Монтана — каза му адреса и той кимна. Беше един от по-бедните, но прилични квартали в Санта Моника и там вероятно бяха в безопасност.

— Искате ли да вечеряме заедно някой път? — предложи той, след като погледаха още няколко минути как Ани се забавлява на люлката. — Можете да доведете и Анабел. Тя обича ли пица?

— Обожава я.

— Какво ще кажете за утре вечер?

— Звучи чудесно. В болницата ме искат чак в единайсет. Тръгвам от къщи около десет и се връщам в седем и половина сутринта, тъкмо имам време да я приготвя за забавачката и да направя закуската. Сетне спя няколко часа и след това я вземам. Всичко се съчетава много добре. — Бяха си изработили собствена система, която им помагаше. Но той изпита съжаление към Бет, задето носи на раменете си толкова много отговорности и си няма никого, който да ѝ помага.

— Доколкото разбирам, не спите достатъчно — тихо каза той.

— Нямам нужда от много сън, свикнала съм. Три часа сутрин, докато Ани е на училище, а и вечерта, като я сложа в леглото, също подремвам, преди да тръгна за работа.

— Не ви остава много време за развлечения — заключи той и в този момент Ани връхлетя върху него. Тя, изглежда, вече се чувстваше по-добре и Бет ѝ каза, че са поканени на пица.

— От Чарли ли? — изглеждаше радостно изненадана и майка ѝ кимна, също доволна на вид. Тя беше хубава и млада, а в живота ѝ дълго време не бе имало място за мъж. Но когато се запозна с Чарли, изведнъж започна да мисли по-различно.

— Охо! А може ли да отидем и на сладолед? — попита го Ани и той се разсмя.

— Разбира се.

Чувстваше се добре дори само от присъствието им. Проследи с поглед момиченцето, когато то се върна на люлките, и отново му се прииска да си има собствено дете, но от друга страна, си даде сметка, че това не е непременно необходимо. На този свят беше пълно с малки

същества, които щяха да пресекат пътя му и да сгреят сърцето му, също като Ани. Пък и напоследък бе започнал да се уверява, че е доста приятно да си свободен. Марк се бе опитал да му обясни това, но той вече го откриваше от собствен опит. Дълго гледа Анабел, а после, тръпнещи пред неизвестното бъдеще, той и Бет си размениха топли усмивки.

Този път Пилар не намери смелост да направи теста за бременност веднага след като мензисът ѝ закъсна. Страхуваше се, че без друго ще е отрицателен, функциите на организма ѝ сигурно бяха твърде разстроени след помятането. Още първия път, когато отново ѝ направиха изкуствено осеменяване, лекарката предупреди, че шансовете им за успех са слаби. Така че Пилар реши да не бърза и зачака. Докато след една седмица Брад не я заплаши, че ако продължава да се бави, сам ще направи теста.

— Не искам да зная — измъчено рече тя.

— Е, аз пък искам.

— Сигурна съм, че не съм бременна.

Но той не беше толкова сигурен. Пилар непрекъснато беше уморена и гърдите ѝ бяха станали по-едри, кожата ѝ — по-нежна. И имаше някакво излъчване, което го караше да подозира, че е бременна.

— Направи теста! — скара ѝ се той.

Тя обаче отвърна, че не би понесла още веднъж всичко това. Не искаше да взема повече и кломифена. Така или иначе, не го бе вземала след последния си мензис и нямаше намерение да го пие отново, в случай че забременее. Вече си мислеше, че стресът, който лекарството ѝ причинява, е прекалено разрушителен.

Накрая Брад се обади на местния гинеколог доктор Паркър. И той като него бе на мнение, че е изплашена, и заръча да я заведе в кабинета му. Прегледа я и веднага предположи, че е бременна. Направиха ѝ тест на урината и той излезе положителен. Нямаше никакво съмнение, че Пилар е заченала.

Тя имаше вид, сякаш ще припадне от радост, Брад също беше във възторг. След всичко, което бе преживял до този момент, той от все сърце искаше Пилар да роди това дете. Изписаха ѝ прогестерон на свещички, за да поддържат високото ниво на този хормон, необходимо

за безпроблемното протичане на бременността, а останалото беше в ръцете на майката природа. Лекарят я предупреди, че отново може да направи спонтанен аборт, възможно беше да не износи докрай никоя бременност. Никой не можеше да ѝ каже какво ще стане.

— През следващите три месеца ще остана на легло — заяви тя с израз на паника в очите, но лекарят подчерта, че това не е необходимо. После се обади на доктор Уорд, за да ѝ кажат, че оплождането е било успешно. По пътя за къщи Брад все повтаряше, че всичко се дължало само на онзи филм.

— Ти си безнадежден случай — ухили се тя, изплашена, развълнувана и щастлива.

Толкова много се боеше да не загуби отново бебето, че двамата решиха този път да не казват на никого, докато не влезе в четвъртия месец и опасността от спонтанен аборт не премине. Но все пак имаше милион други неща, които можеха да объркат плановете им. Вечерта тя напомни това на Брад: можело да получи късен аборт и дори да роди мъртво дете. Бебето можело да умре в корема ѝ, задушено от пъпната връв или по много други ужасни причини. Като се има предвид напредналата ѝ възраст, било възможно то да страда от болестта на Даун, съществувал голям риск и от някое друго генетично заболяване. Главата ѝ се замая, докато изброяваше грозещите я беди, а Брад само я слушаше и клатеше глава.

— Я по-добре млъкни и се успокой. Ами ако детето е с плоско стъпало, с нисък коефициент на интелигентност или се разболее от болестта на Алцхаймер, когато стане достатъчно голямо, за да я пипне? Защо просто не престанеш да се тревожиш, скъпа, както е тръгнало, докато стане време да родиш, ще се превърнеш в пълна истеричка.

Но когато след месец и половина ѝ направиха сонограма, всички изпаднаха в истерия, включително и доктор Паркър. Щеше да роди близнаци, нямаше никакво съмнение в това, и то двуййчни — имаше два околоплодни мехура. Пилар изкрещя от радост, докато гледаха как туптят мъничките им сърчица.

— О, господи, ами сега! — слисано възкликна тя и се завайка, все още замаяна от новината, че носи две бебета. — Трябва да купуваме по две от всичко!

— Това, което трябва да направим сега — твърдо рече лекарят, — е да накараме една майка да живее много спокойно през следващите осем месеца и да не се тревожи за нищо. Надявам се, че и двамата сте съгласни с мен, защото иначе ще си имаме неприятности. Нали не искаме да изгубим тези младежи?

— Господи, не! — каза Пилар и затвори очи, съзнавайки пределно ясно, че не би го понесла.

ГЛАВА 15

През март Анди започна да прекарва все повече и повече време на крайбрежието с жена си. Една нощ Даяна най-сетне му разреши да остане с нея, месец след като я бе открил.

— Не искам да се връщам повече в къщата — тихо каза тя.

Той я разбираше. Беше много рано. Бе ѝ необходимо още време, а в малката ѝ вила в Малибу им беше добре.

Всеки ден след работа той отиваше право там, носеше ѝ подаръчета и цветя. Понякога тя приготвяше вечеря, често ходеха на любимите си места. За тях това бе едно прекрасно време на възстановяване и преоткриване на собствената самоличност и на взаимната им привързаност.

Даяна се върна в техния дом едва в началото на април и бе изненадана да разбере колко много ѝ бе липсвал.

— Приятна стара къща, нали? — рече, оглеждайки се наоколо досущ като гостенка. Бяха минали три месеца, откакто не бе прекривала прага ѝ.

— Струва ми се, че точно затова я купихме — предпазливо отвърна той.

Прекараха там почивните дни. Но в края на следващата седмица и двамата усетиха, че Малибу им липсва, и отидоха във вилата, която тя бе наела. Забавляваха се чудесно, чувстваха се млади и свободни. Животът им беше прекрасен и една вечер към средата на април Даяна го смая, като заяви, че всъщност много ѝ харесвало без деца.

— Сериозно ли говориш? — попита той.

През последния месец бяха прекарвали заедно всичките нощи и той беше по-щастлив отвсякога. Тя също изглеждаше спокойна и доволна, като съвсем нов човек.

— Да... струва ми се, че говоря сериозно — бавно промълви Даяна. — Толкова сме свободни. Можем да правим каквото си поискаме, да ходим навсякъде, когато пожелаем. Не сме длъжни да мислим за никого, освен за себе си и един за друг. Аз мога да си

направя косата, без да се притеснявам, че трябва да тичам вкъщи, за да освободя детегледачката, можем да си вечеряме в десет часа, можем да заминем през свободните дни още преди да сме си го помислили. Не зная, за цял живот сигурно ще е твърде егоистично, но точно сега май доста ми харесва.

— Алелуя! — рече той и в този момент телефонът иззвъня. А когато остави слушалката, той погледна Даяна някак странно.

— Кой беше?

— Един стар приятел. — Но беше пребледнял и тя се разтревожи.

— Случило ли се е нещо?

— Не зная — каза ѝ самата истина той и тя се озадачи от изражението му.

— За момент си помислих, че е хубавицата Уонда — усмихна се Даяна и Анди я погледна смутено.

— Не си далеч от истината — отвърна той, сновейки из стаята със странен вид, а тя го наблюдаваше, обзета от внезапен страх.

— Какво трябва да означава това? — Вече започваше да се плаши. — Друга „майка под наем“ ли? О, Анди, не... Не можем да преживеем всичко това още веднъж! Струва ми се, постигнахме съгласие, че този етап от живота ни е приключен, поне засега. А може би и завинаги. — Още не бяха взели никакви окончателни решения, но на моменти тя наистина имаше чувството, че ще ѝ е по-добре, ако никога нямат деца.

— Мисля, че това е по-различно. — Той седна на един стол и я погледна. — Миналия септември, когато разбрахме... Когато доктор Джонстън...

— Каза, че съм стерилна — безстрастно го прекъсна тя.

— Говорих с един мой стар приятел от юридическия факултет. Той се занимава с тайни осиновявания в Сан Франциско. Предупредих го, че не искаме деца на нощни пеперуди, но да ни има предвид, ако някога му попадне някое подходящо, от порядъчна и здрава майка. Той беше. Изобщо бях забравил за него. — Анди я гледаше настойчиво. Не искаше да ѝ налага каквото и да било, но трябваше да решават бързо. Още няколко души чакали за дете, а приятелят му го предлагаше най-напред на тях, стига до сутринта да потвърдят, че това ги интересува.

Беше петък вечер и бебето се очаквало всеки момент. Момичето току-що решило да го даде за осиновяване.

— Какво каза той? — Даяна бе замръзнала на мястото си, седеше с изпънат гръб и слушаше.

Майката била двайсет и две годишно момиче, това била първата ѝ бременност и закъсняла твърде много, за да направи аборт. Била в горния курс на Станфорд и родителите ѝ не знаели за детето. Бащата бил студент по медицина в Сан Франциско и никой от двамата нямал възможност да издържа бебе. Били готови да го дадат за осиновяване, но само на подходящи хора. А Ерик Джоунс, приятелят на Анди от университета, знаел, че те с Даяна са безупречни. Младите родители дълго се колебаели дали да го дадат за осиновяване и едва тази сутрин взели окончателно решение.

— Ами ако го променят? — попита ужасена Даяна.

— Имат това право само докато не са подписали документите — честно отговори Анди, а тя изглеждаше загрижена.

— И колко време ще е необходимо?

— Обикновено около шест месеца, но ако искат, могат да ги подпишат и по-бързо.

Като чу това, Даяна кимна.

— Не бих издържала. Представяш ли си какво ще ни бъде, ако те си го вземат... Анди, аз не мога... — Очите ѝ се напълниха със сълзи и той кимна. Напълно я разбираше и не искаше да я насилва.

— Всичко е наред, мила, но трябваше да ти го кажа. Нямах да е честно, ако си бях премълчал...

— Зная. Няма ли въпреки това да ме намразиш, ако не го вземем? Аз наистина мисля, че няма да издържа. Рисковете са просто огромни.

— Никога не бих могъл да те мразя. Според мен, ако искахме да си осиновим дете, това щеше да е идеалната възможност, но не е казано, че сме длъжни да го правим. Сега или по-нататък. Всичко зависи само от теб.

— Имам чувството, че едва-едва съм се изправила на крака... и едва сме скърпили отново брака си. Не искам да подлагам постигнатото на изпитания, нито да поемам риска да преживея ужасно разочарование.

— Разбирам те — отвърна той.

Прекараха една спокойна вечер в прегръдките си, а когато на сутринта Анди се събуди, Даяна я нямаше. Той стана и отиде да я потърси. Намери я да седи в кухнята. Изглеждаше ужасно.

— Добре ли си?

Беше бледа като платно и той се зачуди откога ли е будна и дали изобщо е заспивала.

— Не, не съм.

— Болна ли си? — разтревожено попита той.

Тя му се усмихна мрачно, поклати глава и на него му поолекна.

— Още не съм сигурна. Струва ми се, че просто съм изплашена до смърт. — Тогава той разбра и ѝ се усмихна. — Анди, искам да го направим.

— Бебето ли? — Зачака отговора ѝ със затаен дъх. Той също го искаше, но се стараше да не ѝ влияе. Знаеше, че сега, когато тя се бе посъзвела и отново бе намерила житейските си ориентири, бебето ще бъде едно прекрасно допълнение към техния брак.

— Да. Обади им се. — Думите едва излизаха от устата ѝ и когато Анди започна да набира номера на Ерик Джоунс в Сан Франциско, вече едва сдържаше нервното си напрежение. Ерик отговори на втория сигнал с омаломощен от умора глас. Беше осем сутринта.

— Искаме бебето — кратко и ясно каза Анди, надявайки се, че постъпват правилно и че детето е здраво. Молеше се сърцата на родителите да не се размекнат през следващите шест месеца или още преди това. Знаеше, че това би съсипало Даяна, вероятно и брака им.

— Добре ще е да дойдете бързо — зарадвано рече Ерик. — Преди около час тя получи контракции. Можете ли веднага да вземете самолет?

— Разбира се — отвърна Анди, опитвайки се да говори спокойно, но когато остави слушалката, беше луд от радост и зацелува Даяна. — Тя вече ражда, трябва да отлетим за Сан Франциско.

— Сега ли? — Гледаше го стъписано, а той, без да се бави, се обади в авиокомпанията.

— Веднага! — Махна ѝ с ръка да излиза от кухнята и ѝ каза да пригответи багажа на двамата, но след пет минути вече беше горе и с една ръка изхвърляше от гардероба си разни дрехи, докато се бръснеше с другата.

— Какво правим ние? — разсмя се тя, като го погледна. — Снощи ти разправях колко ми е добре, че нямаме деца, а сега се въртим като ненормални и се готвим да се втурнем към Сан Франциско, за да докопаме едно бебе.

А после изведнъж доби изплашен вид.

— Ами ако не ги харесаме?... Ами ако те не ни харесат? Тогава какво?

— Тогава ще си се върнем вкъщи и аз ще ти напомня какво ми каза снощи по въпроса колко е хубаво да нямаш деца.

— Господи, защо се подлагаме на това изпитание? — простена тя, докато слагаше сив панталон и обуваше черни мокасина. Животът ѝ отново се бе превърнал в шеметно препускане с увеселително влакче и тя никак не беше сигурна, че това ѝ допада. И все пак знаеше, че го иска. Усещаше как сърцето ѝ бавно се разтваря, а това бе и страшно, и мъчително. Нямахше начин да се застраховаш от жестоки удари. След като щеше да обича това дете, трябваше да се реши и да открие душата си докрай.

— Погледни на нещата и от друг ъгъл — рече той, като хвърли самобръсначката в куфара си и я целуна, — това ще е един вид реабилитация за онзи глупав обяд с Уонда.

— Обичам те, знаеш ли? — усмихваше му се тя, докато той заключваше куфарите.

— Добре, тогава вдигай ципа на панталоните и обличай блузата.

— Я не ме притеснявай, всеки момент чакам бебе. — Тя си сложи копринена блуза и грабна един стар тъмносин пуловер.

Това бе съкровен момент от живота им и всеки от двамата искаше да го запомни. Изминаха пътя до летището за рекордно време, хванаха самолета в последната минута и в единайсет и трийсет сутринта бяха в Сан Франциско.

Ерик им беше обяснил как да стигнат до здравното заведение. Момичето беше в детската болница на Калифорния Стрийт и той ги чакаше във фойето, както бе обещал.

— Всичко върви много добре — увери ги той, съпроводи ги нагоре по стълбите до чакалнята на родилното отделение и там ги остави. Анди закрачи из помещението, а Даяна седеше, приковала очи във вратата, без да е съвсем наясно какво очаква. След няколко минути Ерик се върна с един млад мъж и го представи просто като Едуард,

бащата на бебето. Той беше симпатичен младеж и странно, много приличаше на Анди.

Едуард беше рус, с атлетическо телосложение и добродушно лице, а когато заговори, се оказа приятен и интелигентен събеседник. Обясни им, че Ерик му е разказал всичко за тях и че той и Джейн са във възторг от това, че тъкмо ще вземат детето.

— Сигурни ли сте, че не искате да си го задържите? — направо го попита Даяна. — Не желая да се впусна в това, а после сърцето ми да се пръсне от мъка — промълви тя и всички разбраха колко се страхува.

— Няма да постъпим така, госпожо Дъглас... Даяна... Кълна ви се. Джейн знае, че не може да си остави детето. Много искаше, но това просто не е възможно. Тя трябва да се дипломира, а пък аз уча медицина. Издържат ни нашите семейства и те не биха подкрепили едно такова решение. Пък и аз не бих й позволил да ги моли. Истината е, че не ни е до дете. В настоящия момент не бихме могли да му дадем нищо, нито емоционално, нито в друго отношение. За нас времето сега не е подходящо, а по-късно ще имаме куп други деца.

На Даяна думите му прозвучаха много високомерно. Винаги й беше правило силно впечатление колко уверени в бъдещето са някои хора. Откъде знаеше този младеж, че по-нататък всичко ще бъде наред? Как можеха да се откажат от бебето си само на базата на едно предположение, че винаги могат да си направят друго? Като си помислеше какво се бе случило с нея!

— Решението ни е окончателно — увери я отново младежът и на двамата Дъглас се стори, че говори напълно искрено.

— Надявам се да е така — трезво рече Анди.

След това му зададоха няколко въпроса за здравословното им състояние, употребата на наркотици, семействата им. А Едуард ги поразпита за техния начин на живот, идеите, бита, отношението им към децата. Доколкото можеха да преценят, Ерик имаше право, родителската двойка беше безупречна. А после Едуард ги изненада:

— Струва ми се, че на Джейн ще й е приятно да се запознае с вас.

— Много бихме искали — отвърна Анди.

Той очакваше това да стане след раждането, но с жеста на ръката си Едуард явно ги канеше оттатък вратата, на която бе написано:

„Предродилно и родилно отделение. Вход забранен“.

— Сега ли? — ужасено попита Даяна. Все едно на някой от нейните прегледи да бе присъствал външен човек, макар че, трябваше да се признае, в случая ставаше дума за по-радостно събитие. Въпреки това се отнасяше за нещо интимно, а те бяха напълно непознати хора.

— Не мисля, че тя ще има нещо против.

Раждането продължаваше вече шести час, но Едуард каза, че в момента имало известен застой и лекарите смятали да ѝ сложат питоцин, за да засилят родилната дейност.

Поведе ги по коридора със самоувереността на студент медик и после ги взе със себе си в родилната зала при Джейн, като остави отвън само Ерик.

Джейн, хубаво момиче с тъмна коса, разпиляна върху възглавницата на болничното легло, пъшкеше шумно под ръководството на една акушерка, а после, когато контракцията отмина, спря и се вторачи в тях. Знаеше кои са. Едуард ѝ бе казал, че са дошли, и тя бе пожелала да ги види.

— Здравейте — срамежливо поздрави тя, но като че нямаше нищо против присъствието им тук. Едуард и ги представи, държеше се с нея много покровителствено. Тя изглеждаше по-млада, отколкото беше в действителност, в нея имаше нещо дружелюбно, детинско. Цветът на кожата и косата ѝ бяха също като на Даяна, а в очите двете имаха такава прилика, че Анди чак се стресна.

Както си говореха, контракциите започнаха отново и Даяна помисли, че трябва да излязат, ала Джейн им направи знак да останат. Анди изглеждаше леко смутен, но младата двойка се държеше така непринудено в тяхно присъствие, та скоро и той, и Даяна престанаха да се чувстват неловко.

— Този път беше много болезнено — рече Джейн, обръщайки се към Едуард.

Той погледна как напредва бебето и кимна одобрително.

— Ще могат да го извадят, сигурно няма да се наложи да ти слагат питоцин.

— Надявам се — отвърна тя и се усмихна на Даяна. Когато започна следващата контракция, хвана ръката ѝ, сякаш помежду им вече съществуваше някаква връзка. Така продължи до четири часа. Даяна и Анди не бяха излизали от стаята, а Джейн вече изглеждаше

уморена. Болките изчерпваха силите ѝ, но засега това не водеше доникъде.

— Сякаш няма край — оплака се тя, а Даяна се чувстваше като нейна майка, нежно гладеше челото ѝ, подаваше ѝ парченца лед и нямаше време да си помисли колко е необичайно, че до предишната вечер дори не бе подозирала за съществуването на това момиче, което сега раждаше тяхното дете. Едуард бе говорил на четири очи с Джейн и след това бе казал на Ерик, че те двамата определено желаят семейство Дъглас да осиновят детето. След като дадоха окончателното си съгласие, Ерик попита Анди и Даяна, които също потвърдиха, че всичко е наред. Сега оставаше само бебето да се роди.

В пет часа лекарят отново дойде да провери как вървят нещата и Анди излезе в коридора да побъбри с Едуард. Джейн бе помолила Даяна да остане с нея и тя изведнъж почувства момичето като своя дъщеря, която трябва да покровителства.

— Дръж се, Джейн — меко каза Даяна, — само се дръж още малко... скоро всичко ще свърши. — Питаше се защо не ѝ дават нищо против болките, но акушерката обясни, че засега контракциите не били достатъчно резултатни, след десетчасова родилна дейност разкритието било само пет сантиметра.

— Нали ще се грижиш добре за моето дете? — тревожно попита Джейн, когато лекарят излезе и я връхлетя нова контракция. Той бе казал, че има още много време.

— Обещавам. Ще го обичам като свое. — Искаше ѝ се да каже на нещастната майка, че може да идва да го види винаги когато пожелае, струваше ѝ се много жестоко да ѝ отнеме бебето след всичко това, но знаеше, че те с Анди няма да позволят тя да ги посещава. — Обичам те, Джейн — прошепна Даяна, когато болката отново се засили, и беше напълно искрена, — обичам и твоето бебе.

Като чу това, Джейн кимна, а после се разплака. Мъките бяха жестоки.

В шест часа срязаха околоплодния мехур и водата изтече. След това болките станаха наистина непоносими. По това време Джейн вече почти бе загубила контрол над себе си, Даяна дори не беше сигурна дали съзнава кой стои до нея. Следобедът се бе оказал много изтощителен. Но когато се опита да излезе за малко, Джейн трескаво се вкопчи в нея, сякаш чувстваше нужда от нейното присъствие.

— Не си отивай... не си отивай... — бе всичко, което успя да изпъшка между болките тя. Едуард стоеше от едната ѝ страна, а Даяна — от другата. След това акушерката най-сетне ѝ каза да започне да се напъва, появи се лекарят и на Едуард, Анди и Даяна неочаквано хвърлиха зелени пижами.

— За какво е това? — шепнешком попита акушерката Анди.

— Джейн иска и двамата да присъствате на раждането — обясни им Едуард.

Един по един всички се преоблякоха в малката баня, а после, когато подкараха Джейн с количката към родилната зала, мълчаливо я последваха по коридора. Тя бързо бе преместена на масата, покриха я, вдигнаха краката ѝ на халките и ги увиха в синя хартия. Изведнъж цялата зала се изпълни с трескаво напрежение. Джейн пищеше, влизаха лекари и акушерки и Даяна изпадна в ужас, че нещо не е наред. Но всички бяха спокойни, просто имаха много работа. Тя също бе заета да говори на Джейн, докато Едуард я държеше за раменете и по знак на лекаря ѝ казваше кога да напъва. Джейн се напъваше с всичка сила. После Даяна видя, че вкарват в помещението бебешко кошче и разбра, че вече няма шега. Вдигна очи към часовника и се изненада, като видя, че наближава полунощ.

— Още малко и свършваме, Джейн — рече лекарят. — Хайде, давай, напъни силно само още няколко пъти... — Той направи знак на Даяна. Знаеше защо са тук и се радваше за нея. Махна ѝ да се приближи и да погледне между краката на Джейн, тя пристъпи до него и видя, че бебето вече се подава. Главичка с тъмна коса, която бавно си пробиваше път навън... напираше все по-напред с всеки напън на Джейн, а после внезапно се чу плач — малкото същество бе излязло от утробата на майка си вън на белия свят и учудено гледаше към Даяна. Тя извика тихо, а Анди стоеше до нея просълзен.

Лекарят внимателно зави бебето в една пелена и го подаде на Даяна, както бе още свързано с пъпната връв за Джейн. Тя почувства, че очите ѝ се замъгляват и по страните ѝ рукват потоци сълзи. Когато вдигна поглед, единственото, което успя да различи, бе лицето на Анди.

Те стояха един до друг и гледаха момиченцето, това малко чудо. Веднага след като бе прерязана пъпната връв, Даяна внимателно го подаде на Джейн. Тя бе положила толкова усилия, за да го роди, имаше

право да го вземе на ръце. Но Джейн го задържа само за миг. Нежно го притисна до гърдите си, целуна го и го подаде на Едуард. Тя също плачеше и изглеждаше напълно изтощена. Едуард гледа дъщеря си дълго, настойчиво и сякаш без емоции, а после я предостави на акушерката. Новороденото бе претеглено и прегледано. Всичките му данни бяха отлични. Тежеше три килограма и шестстотин грама и бе дълго петдесет и три сантиметра. След почти двегодишни мъки, Даяна най-сетне имаше своето бебе. Стоеше до кошчето и му се радваше. То имаше големи, широко отворени очи и сякаш гледаше с почуда новоизпечените си родители. А те се държаха за ръце и тръпнеха в благоговение пред чудото на живота, неизразимо благодарни на Джейн и Едуард.

ГЛАВА 16

На следващия ден Анди и Даяна тичаха като ненормални да купуват пелени, камизолки и нощнички, чорапки и терлички, топли шапчици и одеялца и всичко останало от безкрайния списък на нещата, за които им бяха казали, че ще им трябват, когато вземат бебето в понеделник сутринта. Следобеда отново се срещнаха с Джейн и Едуард и подписаха предварителния договор.

Джейн изглеждаше по-добре, отколкото предишната нощ, но преживените мъки като че бяха поразклатили нервите ѝ. Много се развълнува, като видя Даяна. Опита се да ѝ благодари за всичко, което бе сторила за нея, и затова, че обича нейното малко момиченце, но накрая само се заплака и Едуард я прегърна.

— Толкова съжалявам! — Като ги гледаше, Даяна също се просълзи, имаше чувството, че се кани да открадне детето им. За момент смелостта почти я напусна. — Обещавам, ще се грижим много добре за нея... и нищо няма да ѝ липсва.

Даяна още веднъж прегърна Джейн и когато накрая Анди я изведе от стаята, всички плачеха. Отбиха се при бебетата да видят малката си дъщеричка и усетиха със сърцата си, че са постъпили правилно. Тя спеше и бе така хубава, така мъничка. Преди да си тръгнат, поговориха с педиатъра и той им каза какво ще ѝ се дава, каква схема на хранене трябва да се спазва, как да се грижат за пъпчето и ги посъветва през следващата седмица да я занесат при домашния си детски лекар. Даяна погледна озадачено Анди, а после се сети за сестрите си.

— Ще се обадя на Сам — изведнъж се усмихна тя. От седмици не бе разменила и дума със сестра си. Те почти не си говореха. Най-вече защото Даяна не искаше и да чуе за нейното бебе. — Майчице, как ли ще се изненада! — разсмя се тя.

Слязоха с асансьора и тръгнаха по Сакраменто стрийт да хапнат някъде. Бяха изживели два изтощителни, но прекрасни дни, а на следващата сутрин щяха да вземат бебето. Джейн също щеше да бъде

изписана от болницата, но бе решила да не вижда повече детето, това само би направило нещата още по-трудни за нея.

— Нали не очакваш тя да промени решението си? — неспокойно попита Даяна същата вечер. Преди да отвърне, Анди помисли известно време.

— Не, не очаквам. Но смятам, че е една възможност, за която не бива да си затваряме очите през следващите месеци, чак докато не подпишат окончателните документи. Не е изключено в последния момент да се разубедят, но ми се струва, че са решили твърдо. Поне що се отнася до Едуард. Според мен и тя, само че моментът е много болезнен, за нея това сигурно е направо жестоко.

Даяна не можеше да си представи какво е да се откажеш от детето си. Благодарна бе, че никога не ѝ се е налагало да взема подобно решение, но усещаше инстинктивно, че не би могла да го направи. После двамата заговориха за други неща като например как да нарекат малката. Все още не се бяха спрели окончателно на никое име, въпреки че предпочитанията им клоняха главно към Хилъри.

На сутринта и двамата се обадиха в службите си и съобщиха, че ще отсъстват поради „болест“. Анди искаше да си остане вкъщи поне още един ден, а Даяна възнамеряваше да излезе в дълъг отпуск, дори може би щеше да напусне, но все още не бе обмислила добре всичко това.

Ерик Джоунс ги чакаше в болницата с още документи, подготвени за подписване. Вече се бе видял с Едуард и Джейн и каза, че те току-що са си тръгнали. Даяна и Анди посрещнаха тази вест с облекчение. Искаха да приключат с този етап от осиновяването и най-после да си вземат бебето.

Докато пътуваха нагоре с асансьора, мъкнейки плетено кошче, застлано с чаршафче с бяла бродерия, Даяна изглеждаше силно развълнувана. Бяха взели със себе си и специална седалка за лимузината, която бяха наели за пътуването до аерогарата. Това беше голямо събитие за тях. Най-сетне отвеждаха вкъщи своето бебе. То имаше вече дори име. Сутринта се бяха спрели на Хилъри Даяна Дъглас.

След като навлякоха върху дрехите си престилки, им бе разрешено да влязат при бебетата. Сестрата взе от креватчето потъналата в дълбок сън Хилъри. Показа на Даяна как да я облича и

как да сменя пелените, обясни ѝ кога да дава от предписаната бебешка храна и кога да я заменя с разтворена във вода глюкоза (болницата им бе осигурила по десетина шишета и от двете). Добави също, че дори да я бе родила тя, млякото ѝ още нямало да е дошло, та да я хранят по-умерено поне още един ден. Тя още нямаше и два дни, беше съвсем мъничка.

Докато се занимаваха с нея, Хилъри отвори уста и се прозя, а после погледна сънено Даяна и Анди и отново затвори очи. Даяна продължи да я облича и в този момент я прониза чувство, каквото никога не бе изпитвала към друго човешко същество, дори към Анди — прилив на любов и радост, които почти я задушиха. Обличаше малкото момиченце в розова рокличка, в топло розово палтенце и малки розови терлички, а по страните ѝ се търкаляха сълзи. Сложи ѝ и шапчица в същия цвят, с розички на нея, и когато я взе на ръце, дъщеричката им беше възхитителна. А Анди гледаше Даяна и си мислеше, че никога не е била толкова красива.

— Хайде, мамче — нежно ѝ рече той.

Даяна гушна бебето до рамото си и излязоха. То беше изписано от болницата. Вече беше тяхно.

В коридора ги чакаше Ерик. Двамата го прегърнаха, благодариха му и той слезе да ги изпрати до колата. Даяна нервно нагласи предпазния колан на допълнителната седалка. В багажника имаше три куфара с бебешки дрешки и едно огромно плюшено мече, купено от Анди.

— Благодарим ти за всичко — извика на Ерик той, когато потеглиха, и му помахна усмихнато. Тримата представляваха очарователна гледка.

После Даяна се отпусна на седалката до бебето и погледна към Анди. Трудно беше да се повярва колко много неща им се бяха случили за по-малко от четирийсет и осем часа.

— Вярваш ли, че всичко това е истина? — смутено усмихнатата попита тя, все още страхувайки се да повярва. Но стисналата пръста ѝ малка ръчичка показваше, че не сънува. Гледаше Хилъри и всичко на света ѝ се виждаше прекрасно.

— Все още не мога да повярвам — шепнешком си призна Анди. Страхуваше се да не събуди бебето. Когато пристигнаха на аерогарата, той погледна Даяна и се ухили. — Какво ще правиш с твоята работа?

Тя тъкмо бе започнала отново да взема кариерата си насериозно, а ето че сега всичко пак се обръщаше наопаки.

— Вероятно ще взема отпуск по майчинство. Още не съм решила.

— Много ще ги зарадваш — пошегува се Анди. Но той също имаше намерение да си вземе най-малко една седмица, за да помогне на Даяна и да опознае дъщеря си... тяхната дъщеря... тяхното бебе... Думите все още им звучаха толкова чуждо, когато ги произнасяха. И винаги когато Даяна си позволяваше да мисли за това, сърцето я заболяваше за загубата, понесена от Джейн, и за начина, по който ги бе споходило щастieto. Много жестоко беше да се сдобиеш с дете, причинявайки такава мъка на друга жена, от която го отнемаш. Но Джейн бе пожелала така, всички бяха дали съгласието си.

Хилъри се събуди точно преди да се качат в самолета. Даяна ѝ смени пелените и ѝ даде малко глюкоза. После я сложи в кошчето и тя веднага заспа отново. По време на полета я държа на ръце. Усещаше приятната топлина на спящото дете до гърдите си. Никога преди не бе изпитвала подобно нещо — покоряващото чувство на любов, спокойствие и топлина, което вдъхваше едно спящо бебе.

— Не зная коя от двете ви има по-доволен вид, ти или госпожица Хилъри — усмихна им се Анди и с наслада отпи от поднесеното в самолета питие. Имаше чувството, че наистина си го е заслужил.

Към осем си бяха вече вкъщи и Даяна се огледа, сякаш бе отсъствала цяла вечност. Толкова много им се бе случило, толкова много неща се бяха променили след съдбоносния телефонен разговор в петък вечер. Нима бяха минали само три дни? Никой от двамата не можеше да повярва.

— В коя стая да я сложа? — шепнешком попита Анди, когато внесе кошчето.

— В нашата, мисля. Не искам да е далеч от нас. Пък и нощем трябва да се будя заедно с нея, за да я храня.

— Да, да, зная — пошегува се той, — не искаш да се отделяш от нея и за минута.

Не можеше обаче да я вини. Той също предпочиташе бебето да е близо до тях. И докато го слагаше в кошчето до леглото им, вече се питаше дали ще е трудно да си осиновят още едно.

Същата вечер Даяна се обади на сестра си Сам и я помоли да ѝ даде името на своя педиатър „за една приятелка“. Сам не можеше да види доволно ухилената физиономия на по-голямата си сестра. Даде ѝ името, а после Даяна попита как е бебето и дали тя не иска да ѝ дойде на гости на следващия ден.

Сам най-сетне бе разбрала колко чувствителна на тази тема е Даяна и отговори много предпазливо:

— Няма на кого да оставя малкото, Ди. Шеймъс работи върху нова картина. Бих могла да дойда, когато другите две са на детска градина, но ще трябва да взема и него.

Знаеше, че Даяна няма да приеме това. Откак детето се бе родило, тя го бе виждала само веднъж, и то от значително разстояние.

— Чудесно. Нямам нищо против — отвърна непринудено Даяна и откъм своя край на линията Сам се намръщи подозрително.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. — Като че наистина говореше сериозно.

— По-леко ли възприемаш вече тези неща? — внимателно полюбопитства Сам.

Тя се бе възмутила от избухването на сестра си в Деня на благодарността, но през последвалите месеци бе започнала да разбира колко голяма е мъката ѝ. Почувства се като истинска глупачка, задето наред с всички останали се бе държала така нетактично с нея, без да си дава сметка за нейните проблеми.

— Много по-добре съм, Сам — отвърна Даяна. — Утре ще поговорим за това.

После се обади на майка си. Баща ѝ бе въвн от града, което много я разочарова. Но покани госпожа Гуд да намине на кафе по същото време, когато щеше да дойде Сам. Позвъни и на Гейл. Всички те обещаха да дойдат и Даяна не каза на никоя от трите защо ги вика. Когато остави слушалката след последния телефонен разговор, бе ухилена до ушите. Най-сетне беше една от тях. Най-сетне бе успяла. Бе проникнала в тяхното съзаклятие. Имаше си бебе.

— Радвам се, че си щастлива, скъпа — прошепна ѝ Анди.

Никога не бе я виждал такава и сега по-ясно от всякога разбираше колко много е жадувала за дете. С изненада си даде сметка, че самият той никак не е притеснен, задето бебето не е биологически свързано с него. Това беше последната му грижа. Намираще дъщеря си

възхитителна, и когато през нощта тя се събуди за пръв път, двамата с Даяна скочиха и грабнаха по едно шише. След това започнаха да се редуват. На сутринта Анди — уморен, но доволен — ѝ подхвърли:

— Снощи забрави да се обадиш на един човек — връщаше се в леглото, след като бе телефонира в службата, за да съобщи, че този ден, а вероятно и на следващия, няма да се яви на работа. Каза им, че още не бил оздравял. Останалото щеше да обясни по-късно.

— На кого съм забравила да се обадя? — Видът на Даяна бе объркан, опитваше се да си спомни. Беше повикала двете си сестри и майка си. Щеше да покани и баща си веднага след като се върне от пътуването. — Не се сецам за никой друг.

Може би той имаше предвид Елоиз, но двете вече не бяха чак толкова близки.

— Не, имам предвид Уонда... Нали си спомняш... Уонда Уилямс.

— О, нищожество такова! — Даяна се разсмя и бебето ревна.

Тя го изкъпа и нахрани, а преди да пристигнат гостите, го издокара с комплект от новите дрешки. И докато му се радваше в очакване на близките си, изведнъж осъзна, че важното е не как ще реагира нейното семейство, нито какво ще е отношението им към нея сега, когато вече има дете. Единствено важно беше бебето, малкото същество, което ще порасне и ще стане жена. Онова, което то ще означава, което вече означаваше за нея и за Анди. Бяха го чакали, както ѝ се струваше, цяла вечност. Бяха се молили, бяха се борили за него и когато бяха престанали да вярват, че ще го имат, едва не се бяха унищожили взаимно. То означаваше за тях повече, отколкото биха могли да предадат с думи, и мнението на другите хора беше без значение. Даяна се надяваше, че семейството ѝ ще обикне Хилъри, дори бе сигурна в това — та можеше ли някой да не я обича? Но ако не станеше така... какво от това? Сега тя знаеше, че нейните опити да има дете не са се провалили. Просто бе постигнала целта си по различен начин. Беше се сблъскала с непреодолимо препятствие, в душата ѝ се бе вселил самият дявол, но бе оцеляла. Препятствието беше заобиколено. Животът продължаваше. Това не бе нито победа, нито поражение. Беше просто животът с цялото му богатство, всичките му радости и скърби, с неговите безценни дарове. Хилъри беше един от тях, може би най-големият от отредените ѝ. Но сега

Даяна знаеше, че появата на момиченцето в живота ѝ не е победа, а благословия за нея.

Все още гледаше усмихната спящото дете, когато на вратата се позвъни. Беше майка ѝ.

— Как си, скъпа? — тревожно попита тя и Даяна разбра по очите ѝ, че е изплашена.

— Много съм добре.

— Защо не си на работа? — Тя седна на дивана със стиснати колене, облечена в морскосиния си костюм от „Адолфо“, с току-що направена прическа и вкопчени в чантата ръце.

— Няма причини за безпокойство, мамо. Всичко е наред. В отпуск съм.

— Така ли? Не си ми казвала, че ще излизаш в отпуск. Ще заминавате ли някъде с Анди?

Тя знаеше, че за известно време се бяха разделили, но когато се събраха отново, Даяна веднага ѝ съобщи. По правило проявяваше разбиране и никога не ги караше да се тревожат излишно за неща от този род. Беше запазила за себе си само мъчителната тайна за покрусата от своето безплодие. Майка ѝ никога не говореше с нея за това. Не желаше да проявява излишно любопитство и да задава неудобни въпроси. Сам обаче ѝ бе казала, че няма никаква надежда Даяна да забременее, зет ѝ Джак също го бе потвърдил.

Даяна тъкмо се канеше да отговори на майка си, че с Анди няма да заминават никъде, когато на вратата отново се позвъни. Беше Сам със своето бебе. То беше вече на два месеца и спеше дълбоко в специалното столче за автомобил — прекрасно момченце. Даяна го гледаше с ясното съзнание, че само допреди няколко дни сърцето би я заболяло при вида му. Сега го възприемаше просто като едно хубаво бебе, което ти се иска да гушнеш.

— Нещо неприятно ли се е случило? — попита още с влизането си Сам.

Даяна се разсмя и ѝ помогна да сложи долу детето, а сестра ѝ гледаше като втрещена. Нещо бе станало с нея, вече съвсем не приличаше на предишната изтъкана от нерви жена, държеше се много самоуверено и изобщо не се разстрои от бебето. Сам започваше да си мисли дали пък не е забременяла, но за нищо на света не би посмяла да я попита.

— Няма нищо такова. И мама ми зададе същия въпрос. Помислила, че са ме уволнили, след като съм си вкъщи. — Сам последва Даяна и се изненада още повече, когато видя майка си във всекидневната. — Тази седмица съм в отпуск и си помислих, че ще е забавно да се съберем. Приятно ми е да те видя, Сам. — Даяна ѝ се усмихна и двете сестри си размениха погледи, които стоплиха сърцето на майка им, зарадвана да ги види така.

Гейл пристигна десет минути след тях и се заоплакваше от претовареното движение по магистралата, от колата си и от това, че няма къде да се паркира.

— Та какъв е поводът? — Видя сестра си и майка си и се огледа подозрително из стаята. — Прилича ми на семеен съвет.

— Да, ама не е — непринудено се усмихна Даяна. — Искам да ви запозная с някого — спокойно добави тя. — Ей сега ще ви я представя. Сядай, Гейл. — Сам вече се бе настанила на дивана до майка си и кърмеше бебето.

Даяна излезе за няколко минути, внимателно вдигна Хилъри от кошчето и без да я буди, я сложи на рамото си. Тя се отпусна там, топла и пухкава, и докато вървеше обратно към хола, Даяна обсипваше главичката ѝ с леки целувки. После се изправи пред тях и те я зяпнаха. Сам седеше и се усмихваше, майка ѝ се разплака, а Гейл я гледаше смаяно.

— О, боже мой... вие сте си взели бебе!

— Точно така. Хилъри — представи я Даяна, седна до Сам и сложи бебето на скута си, така че да могат да го виждат. То бе хубаво малко момиченце с безупречна кожа, мили черти и миниатюрни ръчички с дълги изящни пръстчета.

— Колко е красива! — възкликна госпожа Гуд и целуна дъщеря си. — Скъпа, толкова се радвам за тебе!

— И аз се радвам, мамо — отвърна Даяна и също я целуна, а после Сам я прегърна сърдечно, двете се разсмяха през сълзи. Гейл се наведе, за да разгледа по-отблизо бебето.

— Чудесна е! — обяви тя. А после се обърна към Даяна: — Ти си цяла щастливка, намери му лесното — спести си родилните болки, излишните петнайсет килограма, които трябва да се смъкват, провисналите цици и сега имаш прекрасно дете и мършаво тяло. Ако не се радвах толкова много за тебе, щях да те намразя. Може би вече

ще можем отново да бъдем приятелки. И на нас не ни беше леко, ще знаеш.

Говореше от името на всички им, но както винаги, между нея и Даяна имаше най-голямо напрежение. Сам предпочиташе да се държи настрана от спречкванията им. Тя беше тяхната малка сестричка.

— Съжалявам — рече Даяна, загледана в дъщеря си. — Беше ужасно време, но сега всичко това е минало.

— Откъде я взехте? — полюбопитства Сам, очарована от изящните черти на детето.

— От Сан Франциско. Роди се в дванайсет и трийсет през нощта в събота срещу неделя.

— Страхотна е! — възхищаваше се новоизпечената баба.

Нямаше търпение да съобщи радостната вест на съпруга си, да излязат заедно и да закупят подаръци за бебето. Не можеше дори да си представи какво ще каже той, но с положителност щеше да е доволен, ще му олекне, че Даяна най-сетне е излязла от кризата.

Жените останаха почти цели два часа и накрая си тръгнаха с неохота, след като нацелуваха хубаво Даяна и бебето. Анди се върна тъкмо когато тя се сбогуваше със Сам. Беше ходил до службата да вземе някои документи и да обясни, че му е необходим отпуск до края на седмицата.

Добрата новина бе дошла изневиделица за всички, но хората бяха проявили разбиране по въпроса за отпуска, дори му бяха предложили да го освободят и за следващата седмица, ако сметне това за необходимо. Бе се отбил да се види и с Бил Бенингтън и да му каже за бебето.

— Това означава ли, че пак ще можем да играем тенис? — пошегува се Бил. — Той разбираше колко трудно е било на Даяна да понася присъствието на бременната Дениз. Съпругата му и без това в последно време бе на легло, нещата не протичаха гладко. Лекарите се опасяваха, че детето може да се роди преждевременно, дори, че може да го загубят. Но вече му се виждаше краят. Датата ѝ беше само след осем седмици, а след месец вече щяха да ѝ разрешат да става и нямаше да е страшно, ако роди. — Кога можем да я видим? — развълнувано попита Бил. Той знаеше, че и тяхното бебе ще е момиченце и му бе много приятно да си представя как с Анди ще излизат с дъщерите си.

— След някоя и друга година ще играем на двойки — подхвърли той.

Анди се разсмя и обеща, че ще се отбият да видят Дениз, стига тя да се чувства достатъчно добре, за да приема посетители.

— Ще ви се обадим — увери го Анди, а после отново се върна мислено при Даяна и бебето. Тя му бе връчила дълъг списък на нещата, които трябваше да се купят, пък и лично на него му бяха необходими някои работи. Когато се прибра, разбра по вида ѝ, че е прекарала чудесно със сестрите и майка си.

— Успешна ли беше мисията? — попита той и жена му се усмихна. — Как се държа принцесата? — В момента детето спеше дълбоко в кошчето си.

— Безупречно. Всички са във възторг от нея.

— Как би могъл някой да ѝ устои?

Той се загледа в дъщеря си, очарован от всяка нейна частица, от всяко нейно движение. Обожаваше я. После се сети за нещо друго:

— Обади ли се в редакцията?

— Опитах се, но не успях да открия никого от онези, които ми трябват. Помислих си, че ще е по-добре да ида лично и да им съобща новината. — Имаше да им казва много неща, дължеше им обяснение, задето не ги бе предупредила.

Когато късно същия следобед отиде в службата си, Даяна бе поразена от разбирането, което проявиха към нея. Предложиха ѝ пълния отпуск по майчинство, възлизащ на пет месеца, смятано от същия ден. Веднага след изтичането му щеше да получи същата длъжност. Сега тя беше убедена, че иска да се върне на работа, макар преди да се бе питала как ще постъпи, ако ѝ се роди дете. В началото смяташе, че ще се откаже, а по-късно бе решила, че ще продължи да работи, макар и на намален работен ден. На непълно работно време никога нямаше да запази мястото си на старши редактор, но би могла да върши много други интересни неща. А сега просто не знаеше какво решение ще вземе. Имаше на разположение цели пет месеца да бъде с Хилъри и да обмисля всичко. Дотогава щеше да си изясни какво предпочита.

Благодари на главния редактор за неговото великодушие и отиде да опразни стаята си, която щеше да им трябва за някой друг, докато я няма. Отне ѝ само един час да наслага всичко в кашони и да го изпрати

по портиера долу в колата си. На излизане се отби да види Елоиз. Тя тъкмо вадеше от фурната някакво суфле.

— Господи, колко хубаво изглежда!

Въздухът бе натежал от ароматите на приготвяната храна. Като я видя, Елоиз се усмихна.

— Ти също. Не съм те виждала цяла вечност. Имаш ли време за чашка кафе?

— Само че набързо.

— Готово.

Даяна седна край ъгъла на масата и след миг Елоиз ѝ подаде димящата чашка и чинийка със суфле.

— Не зная какво е излязло от тази рецепта, опитай го и кажи как го намираш.

Даяна лапна една хапка и примижа от блаженство.

— Сладко като грях.

— Радвам се. — Елоиз беше доволна. — Е, какво ново към тебе?

Знаеше през какъв тежък период бе минала Даяна предишната година, от време на време се бяха срещали и тя ѝ беше разказвала. Ала през цялото време бе изглеждала мрачна и се отдръпна от всичките си познати. Тогава и техните отношения се поохладиха. Но Даяна продължаваше да я харесва.

— Изглеждаш прекрасно — направи ѝ комплимент Елоиз.

Тя имаше хубав вид още откакто се събраха повторно с Анди. Тогава сякаш отново хвана здраво юздите на живота си и престана да мисли, че щастието ѝ зависи единствено от това, дали ще има, или няма да има дете. Но беше станала по-сериозна отпреди. Нямахте как преживяното да не е оставило следи.

— Благодаря. — Даяна отпи от кафето и на лицето ѝ се появи палаво изражение. — През почивните дни се сдобихме с бебе — ухилено обяви тя и Елоиз направо зяпна.

— Вие какво? Добре ли чух?

— Да. — Даяна цяла сияеше. — Момиченце на име Хилъри. Роди се в неделя и ние ще го осиновим.

— Ами радвам се за вас! — Елоиз изглеждаше възхитена.

За тях това бе най-големият подарък и тя можеше да си представи колко много ще обичат детето.

— Току-що ми дадоха пет месеца отпуск по майчинство. Но после ще се върна на работа. Ще ми идваш на гости, а към края на годината аз ще си дойда в редакцията. Само не се отказвай от готвенето.

— Няма — погледна я виновно Елоиз. — Но вече ще готвя на друго място. Приех да отида на работа в Ню Йорк. Тази сутрин си подадох оставката. Заминавам след две седмици. Ако те бях видяла, щях да ти кажа веднага.

— Ще ми липсваш — тихо промълви Даяна.

Тя много уважаваше Елоиз и съжаляваше, че не я бе опознала още по-добре. Но през последната година в собствения ѝ живот се бяха случили толкова неща, че не бе останало много място за приятелства. Елоиз разбираше това.

— И ти ще ми липсваш. Трябва да ми дойдеш на гости в Ню Йорк. Обаче, преди да тръгна, искам да видя бебето. Ще ти се обадя тези дни.

— Чудесно. — Даяна изпи кафето си, прегърна я и Елоиз обеща да наmine в края на седмицата.

По пътя за вкъщи Даяна мислеше за нея и за това колко много ще ѝ липсва списанието, докато е в отпуск. Но още преди да се прибере, съзнанието ѝ без остатък се изпълни от бебето, а списанието, което преди бе поглъщало всяка нейна минута, сякаш се намираще на някоя далечна планета.

През май станаха три месеца, откакто Чарли и Бет се бяха запознали, но той имаше чувството, че цял живот я е познавал. С нея можеше да разговаря за всичко. Часове наред ѝ разказваше за своето детство и как му се бе отразило то, как благодарение на него сега горещо желае да има семейство и дом. Не скри и за преживяното разочарование с Барбара, колко уязвен се бе почувствал, когато тя го напусна. Вече разбираше случилото се по-добре. Много бе мислил и бе започнал да си дава сметка, че никак не са си подходили.

Ала все още имаше нещо, което не бе ѝ доверил и не знаеше дали някога ще събере сили да ѝ го каже. Беше твърдо убеден само в едно: че няма право да се жени повторно. Но тъй като не се бе стигало

дотам, нямаше защо да го обяснява на Бет. Не беше нужно тя да знае, че е стерилен.

Твърде много я харесваше, за да ѝ го признае. Опасяваше се, че ще я загуби. Беше изгубил толкова много в този живот, толкова хора, които бе обичал, че не можеше да рискува същото да се повтори с Бет и Ани.

Деня на майката^[1] прекараха заедно, заведе ги на разкошен обяд в „Марина Дел Рей“. Преди това бе излязъл с Ани да купят цветя на Бет, а малката ѝ бе приготвила в забавачката една хубава картичка. Следобеда отидоха на плажа, смяха се, лудуваха, разговаряха. Той се държеше прекрасно с момиченцето и когато Ани се заигра с другите деца, Бет го погледна и неочаквано му зададе съдбоносния въпрос.

— Защо досега не си имал деца, Чарли? — небрежно попита тя, легнала на пясъка с глава на гърдите му и усети как той се вцепени, като я чу.

— Не зная. По липса на пари и време.

Не му бе присъщо да говори така, пък и вече бе споделил с нея, че едно от най-сериозните противоречия с бившата му съпругата е било нейното нежелание да имат деца. Беше ѝ обяснил също, че тя забременяла от друг и това довело до разпадането на брака им, без да навлиза в подробности като тази, че беше готов да приеме детето, но когато ѝ го каза, тя вече бе абортирала.

— Мисля, че никога повече няма да се женя — бавно изрече той. — Всъщност, сигурен съм в това.

Тя се обърна и го погледна със стеснителна усмивка. Не се опитваше да си изпроси предложение за женитба. Просто искаше да научи нещо повече за миналото му, интересувахе я всичко, свързано с него.

— Не те питах това. Няма защо да заемаш отбранителна позиция, не съм ти правила предложение. Попитах те само защо не си имал деца. — Бет беше напълно спокойна, но забеляза, че той се стегна, и започна да се чуди какво толкова е казала. Чарли бавно се надигна, тя също седна и го загледа настойчиво.

Нямаше смисъл да я лъже. Твърде много я харесваше, за да го прави. И щеше да е нечестно да я подвежда, а после един ден да изчезне, както си бе намислил да направи. Реши, че е по-добре да ѝ го каже сега. Тя имаше право да знае с кого си губи времето.

— Аз не мога да имам деца, Бет. Разбрах това преди шест месеца, точно преди Коледа. Правиха ми куп изследвания и, казано накратко, установиха, че съм стерилен. За мен това беше тежък удар — рече той, съкрушен от своето признание. И ужасно изплашен. Какво щеше да направи тя сега? Сигурно щеше да го изостави, както и всички останали. Но беше редно да го знае.

— О, Чарли... — съчувствено възкликна Бет, обзета от разкаяние, че е попитала. Протегна ръка към него, но този път той не я пое в своята. Изведнъж ѝ се стори странно далечен.

— Може би трябваше да ти го кажа по-рано, ала това не е от нещата, които изгаряш от желание да съобщиш на едно момиче още на първата среща. — Или когато и да е.

— Да. — Тя се усмихна нежно и подхвърли шеговито: — Все пак можеше да ми намекнеш нещо, щяхме да си спестим доста грижи с противозачатъчните средства.

Бяха използвали презервативи. И двамата знаеха, че в наши дни те са много подходящи за една нова връзка. Но после тя бе започнала да употребява диафрагма и той пак не ѝ бе казал да не си прави труда, което сега ѝ се виждаше смешно. Не обаче и на Чарли.

— Както и да е — примирено рече Бет, а сетне се намръщи. — Та какви бяха тези приказки, че никога повече нямамо да се жениш? Какво искаше да кажеш?

— Не мисля, че имам право да се женя, Бет. Виж какво хубаво момиченце имаш, трябва да си народиш още деца.

— Кой ти е казал, че ги искам? Или дори, че мога да ги родя? — погледна го с разбиране тя.

— Не искаш ли? Не можеш ли? — Беше изненадан, тя обичаше Ани толкова много, та човек трудно би могъл да си представи, че няма да иска повече деца.

— Да, мога да имам и други — честно му призна Бет. — Предполагам, че това ще зависи от човека, за когото евентуално ще се омъжа, ако изобщо се омъжа. Но да ти кажа право, не съм много сигурна, че искам, Ани ми е достатъчна. Никога не съм мислила да раждам повече. Напълно ще съм доволна, ако остана и само с нея. Аз бях единствено дете и това с нищо не ми е навредило. И е по-просто в много отношения. Така или иначе, точно сега не бих могла да си

позволя още едно. Понякога парите едва ми стигат да изхраня Ани и себе си.

Той знаеше това и правеше, каквото беше по силите му, носеше им малки подаръци, продукти, извеждаше ги да се хранят навън с повод и без повод.

— Но ако се беше омъжила, щеше да искаш още деца. Всеки би искал... аз също... — тъжно рече той. — Някой ден ще си осиновя. От тази година започнах да спестявам пари, за да мога да осиновя някое малко момченце. Вече се разрешава и на самотни родители. Искам да си намеря някое, също какъвто бях аз, зарязано в жалкото сиропиталище, без никой, който да го обича. Искам да променя неговия живот, а може би и на още няколко дечица, само да ми стигнат възможностите.

— Колко деца мислиш да осиновиш? — неспокойно попита тя.

— Две... три... Не зная. Това е моята мечта. Тя не ме напускате дори когато вярвах, че мога да имам собствени.

— Сигурен ли си, че не можеш? — сериозно попита тя.

— Абсолютно. Ходих при един голям специалист в Бевърли Хилс. Той каза, че няма начин. И сигурно е прав. През живота си много пъти съм проявявал непредпазливост, особено докато бях млад, и никога нищо не се е случвало.

— Не е чак толкова важно, знаеш ли — тихо промълви тя.

Съчувстваше му, но не смяташе, че това е краят на света. Надяваше се и той да не мисли така. Във всеки случай ни най-малко не бе променила мнението си за неговата мъжественост, която беше твърде впечатляваща.

— Известно време бях направо съсипан — заобяснява той. — Винаги съм искал да имам собствени деца и полагах толкова усилия Барб да забременее, за да спася брака ни. — Изведнъж прихна при мисълта за тази ирония на съдбата. — Накрая някой друг свърши работата вместо мен.

Но това вече не го вълнуваше толкова. Мъчно му беше, че бракът с Барб се провали, но през последните няколко месеца бе започнал да гледа по-философски на нещата, особено след като се запозна с Бет и Ани. Сега се безпокоеше единствено, че любовта му към Бет няма да доведе до нищо повече. Каквото и да говореше тя, все още бе убеден,

че няма право да се жени за нея и да я лишава от други деца. Сега беше много млада, напълно възможно беше по-късно да поиска още.

— Струва ми се, че не бива да допускаш това да те тревожи — рече напълно откровено тя. — Според мен всяка жена, която истински те обича, би проявила разбиране и изобщо не би се разколебала от това, дали можеш да имаш деца, или не.

— Така ли смяташ? — Той изглеждаше изненадан. Двамата отново легнаха на пясъка и тя сложи глава на рамото му. — Не съм убеден, че си права — промълви тихо, след като помисли малко над думите ѝ.

— И още как. Аз пет пари не давам за това.

— Грещиш — възрази той с бащински тон. — Не ограничавай бъдещето си, още си твърде млада, за да го правиш. — Тя отново седна и го погледна строго отгоре.

— Не ми нареждай какво да правя, Чарли Уинуд. Мога да върша всичко, което си поискам, и още на минутата ще ти кажа, че ни най-малко не ме интересува дали си стерилен. — Заяви го твърдо и на висок глас и той изстена. Огледа се, но, изглежда, никой не им обръщаше внимание, Ани не се виждаше наоколо.

— Дай да го напишем на дъската за обяви.

— Извинявай. — Тя, изглежда, се успокои и отново легна до него. — Но наистина мисля така.

Той се обърна по корем, подпря се на длани и обгърна с поглед опънатата ѝ на пясъка фигура.

— Сериозно ли говориш, Бет?

— Да.

За него това променяше много неща. Караше го сериозно да се замисли за тяхното бъдеще. Но му се струваше погрешно да се жени за младо момиче като нея, а да не може да я дари с деца. Знаеше, разбира се, че има донори на сперма, Патънгил му ги бе препоръчал, обаче никога не би се възползвал от услугите им. Ала ако тя наистина мислеше онова, което му бе казала, може би Ани щеше да им бъде достатъчна... или пък щяха да си осиновят още деца. Легнал на пясъка, той ѝ се усмихна, а после, без да каже дума повече, се претърколи до нея и я целуна.

[1] Втората неделя на май. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

На годишнината от сватбата, втората им годишнина, Анди и Даяна си останаха вкъщи, защото тя не смееше да повери бебето никому и предпочете да не излиза.

— Сигурна ли си? — Анди се чувстваше малко виновен, че няма да я изведе, но трябваше да си признае, че и той не беше против да прекара вечерта у дома със съпругата и дъщеричката си.

Даяна се наслаждаваше на своя отпуск, посвещаваше цялото си време на Хилъри и се опитваше да реши какво да прави след това. Обичаше да си седи у дома, но започваше да си мисли, че няма да е зле след време да се върне в списанието, може би на непълнен работен ден. Дори ѝ минаваше през ума да си потърси друга работа с не толкова стриктно работно време. Но имаше на разположение още три месеца, за да реши.

Анди сега бе зает в службата повече отвсякога — подготвяха се нови сериали, ангажираха се нови актьори, подписваха се нови договори.

А Бил Бенингтън взе дълъг отпуск. Бебето на Дениз се бе родило преждевременно, в края на май, и с усложнения, но вече си беше вкъщи и младите родители бяха на седмото небе.

Даяна посети Дениз и се опита да ѝ помогне. Сега, след два месеца, се чувстваше вече вряла и кипяла в тези неща. Тя самата получаваше много съвети от Гейл и Сам, а също и сериозна помощ от отличния си педиатър, а през останалото време следваше своята интуиция. Повечето грижи за детето като че се свеждаха до здравия разум. Нейният баща ѝ го бе казал, когато за пръв път дойде при бебето. Като го видя, той се разплака. За него беше изключително важно да знае, че дъщеря му най-сетне е спокойна. Дълго държа Даяна в прегръдките си и по бузите му се стичаха сълзи. После се усмихна на бебето.

— Добра работа си свършила — рече той и Даяна изведнъж се разтревожи. Питаше се дали пък не е забравил, че тя не го е родила.

Това щеше да е първият сигнал, че разумът му отслабва. Досега не бе забелязвала подобни признаци.

— Татко, не аз съм я родила — внимателно му напомни тя и той се разсмя.

— Зная, глупачето ми. Но си я намерила и си я довела вкъщи. Тя е като благословия за всички нас, не само за теб и Анди.

Той стоя и гледа дълго внучката си, после се наведе и я целуна. Малко след това си тръгна, като увери родителите ѝ, че тя е най-хубавото бебе, което е виждал. И думите му прозвучаха съвсем искрено.

Кръстиха детето в началото на юни и отпразнуваха събитието у родителите на Даяна в Пасадена. Напоследък като че всичко се въртеше около Хилъри. До такава степен, че на Анди Даяна започна да му се струва доста изтощена. Донякъде това се дължеше на недоспиването, тя ставаше всяка нощ по три-четири пъти. Освен това през първия месец Хилъри бе имала много колики. Но сега вече беше добре. Което не можеше да се твърди за Даяна.

Вечерта на годишнината им Анди забеляза, че когато решиха да си останат вкъщи, тя не си направи труда дори да се гримира. Като я гледаше толкова уморена, почти започна да съжاليا, че бяха освободили къщата на крайбрежието, която Даяна бе наела по време на раздялата им. Много я харесваха, ала сега, с Хилъри, не можеха да си я позволят.

— Добре ли се чувстваш? — Даяна му създаваше тревоги, но поне изглеждаше щастлива.

— Много добре, просто съм уморена. Миналата нощ малката се буди на всеки два часа.

— Май ще трябва да наемем жена да ти помага, някоя симпатична бавачка.

— И дума да не става! — отправи му престорено гневен поглед тя. Нямаше да позволи на никой друг да се грижи за тяхното бебе. Твърде дълго бе чакала този момент и го бе заплатила прескъпо, с душата си, за да допусне дори да го докосне друга жена. Единственият, на когото позволяваше да ѝ помогне, бе съпругът ѝ.

— Тази нощ аз ще дежуря с шишетата. Ти ще поспиш. Имаш нужда от това.

Докато тя приготвяше бебето за сън, той се зае с вечерята. После дълго разговаряха за това, как се е променил животът им и какъв дълъг път са изминали през тези две години. Трудно им бе дори да си спомнят времето, когато Хилъри не беше с тях.

Легнаха си рано и Анди искаше да се любят, но когато излезе от банята, Даяна вече спеше. Постоя малко до нея и я погледа усмихнат, а после внимателно премести кошчето откъм своята страна на леглото, та да чуе, когато бебето се събуди за поредното хранене.

Но на следващата сутрин, макар да се бе наспала хубаво, Даяна изглеждаше още по-зле. Докато ѝ сипваше кафе, тя му се видя направо зелена.

— Струва ми се, че ме е хванал грипът — оплака се тя, разтревожена да не зарази бебето. — Май ще трябва да си сложа маска.

Анди се разсмя.

— Слушай, тя не е чак толкова крехка. А ако си болна от грип, така или иначе, вече е била изложена на заразата.

Беше събота и той си предложи услугите да се грижи през деня за бебето. Даяна спа целия следобед и въпреки това, докато приготвяше вечерята, изглеждаше съвсем изтощена. Анди отбеляза, че не хапва нищо, а тя отвърна, че просто не била гладна.

И в понеделник нещата останаха непроменени. Даяна нямаше температура, но видът ѝ беше ужасен. Като тръгваше за работа, Анди ѝ заръча да повика лекар.

— Не разчитай на това — отвърна тя. Отново му се струваше уморена и през двата почивни дни не я бе виждал да се храни. — До края на живота си не искам да виждам повече никакви лекари.

— Не съм очаквал да викаш гинеколог, казах да повикаш лекар.

Но тя категорично отказа.

В някои дни видът ѝ беше добър, в други — не чак дотам. Случваше се състоянието ѝ да зависи от това, колко е спала, но често не можеше да се обясни само с липсата на достатъчно сън. Загрижеността на Анди неизменно удряше на камък, тя изобщо отказваше да го слуша.

— Виж, глупаче — поде най-сетне той в деня преди семейния пикник в Пасадена за Четвърти юли, — Хилъри и аз имаме нужда от теб. Вече цял месец не си добре, крайно време е да направиш нещо.

Възможно е от това будуване по цели нощи да си развила анемия, на всичкото отгоре не се и храниш.

— Как се справят нормалните майки? На тях явно им няма нищо. Сам не си влачи задника едва-едва като мен. — Неприятно ѝ бе, че е така отпаднала, но беше принудена да признае, че много често се чувства направо скапана.

По време на семейния пикник на следващия ден Анди поговори с шурей си Джак и го помоли да накара Даяна да се прегледа. След обяда, докато тя хранеше бебето, Джак успя да остане за няколко минути насаме с нея.

— Анди е разтревожен за теб — каза ѝ без заобикалки той.

— Няма за какво да се тревожи. Аз съм си наред. — Опита се да го отпрати, но той не бе от хората, от които е лесно да се отървеш, пък и Анди го бе предупредил, че трябва да бъде настоятелен.

— Не изглеждаш чак толкова добре, освен дето си млада, красива и имаш великолепно бебе — пошегува се той.

Радваше се за тях, изпита огромно облекчение, когато Гейл му каза, че са си осиновили дете. Беше станал свидетел на дълбоката ѝ скръб и бе съжалявал и двамата.

— Защо не отидеш да си направиш едно изследване на кръвта? — отново подхвана той, защото бе обещал на Анди. Но му беше ясно, че Даяна се е заинатила.

— И какво ще разбере от това, Джак? Че съм уморена? И така си го знам. Вече ми направиха толкова изследвания, че ще ми стигнат за цял живот.

— Не е същото, Даяна, знаеш много добре. Говоря ти за един преглед. Нищо и никаква работа.

— За теб може да е нищо и никаква, но за мен не е.

— Защо тогава не дойдеш аз да те прегледам? Мога да ти направя едно обикновено изследване на кръвта, за да се уверим, че нямаш някаква малка инфекция, която изцежда силите ти. Ще проверя дали нямаш анемия, ще ти предпиша витамини. Не е толкова страшно.

— Може и да дойда — колебливо отвърна тя, но следобеда, преди да си тръгнат, той отново я хвана натясно.

— Утре те искам в кабинета си.

Това ѝ се струваше голяма тъпотия. Ала на следващата сутрин, след като Анди тръгна за работа, толкова ѝ прилоша, че цял час повръща и лежа в полусъзнание на пода в банята, докато в спалнята бебето се дереше от плач.

— Добре — прошепна тя, както се бе проснала с чувството, че умира. — Ще ида... ще ида...

Час след това тя и Хилъри бяха в кабинета на Джак.

Даяна с неохота му разказа какво ѝ се бе случило сутринта и че не ѝ е за пръв път. Имала смътни подозрения, че след тежките преживявания миналата година може накрая да е хванала язва.

Докато му обясняваше всичко това, той я поглеждаше и накрая ѝ зададе няколко въпроса — какъв е бил цветът на повърнатото, дали е приличало на утайка от кафе и дали някога е повръщала кръв. Тя отговори отрицателно на всичко и той кимна.

— Защо те интересува това? — разтревожено попита тя. Хилъри спеше спокойно в кошчето си.

— Исках просто да проверя твоята теория за язвата и да се уверя, че не повръщаш нито застояла, нито свежа кръв. — Той беше гинеколог, но тези въпроси не му бяха съвсем непознати. — Ако предположим, че имаш язва, ще трябва да ти се направят снимки на стомаха и дванайсетопръстника. Но нека засега не се тревожим за това. — Взе ѝ кръв, отбеляза си нещо, преслуша гръдния ѝ кош, а след това палпира стомаха и корема ѝ. И я погледна над очилата. — Какво е това? — попита той. Бе напипал малка подутина в долната част на корема ѝ. — Имаше ли го преди?

— Не зная — изплашено отвърна тя и посегна да го докосне. Бе го забелязала преди известно време, но не можеше да си спомни точно кога — преди седмици, месеци, дни? Беше толкова уморена, че просто не бе в състояние да напрегне мозъка си и да каже кога за пръв път го е открила.

— Не много отдавна, май се появи, след като взехме детето. — Той отново се намръщи, още веднъж го опипа и седна на един стол срещу нея със странно изражение на лицето.

— Кога беше последният ти мензис? — попита той и тя се опита да мисли. Бе минало доста време оттогава, имаше ли някакво значение?

— Не зная. Преди да вземем Хилъри, може би има няколко месеца. Защо, наистина ли ми има нещо? — Дали пък сега в допълнение на всичките останали дефекти в половите й органи нямаше да се окаже, че има и тумор? — Мислиш ли, че е някакво образуване?

О, господи, само това й липсваше. Сигурно имаше рак. Какво щеше да каже на Анди? „Скъпи... много съжалявам... но аз ще умра и ще те оставя сам с това бебе.“ Като си го представи, очите й се напълниха със сълзи и зет й я потупа по ръката.

— Допускам и това, но мисля, че може да е и нещо друго. Смяташ ли, че има някаква възможност да си бременна?

— О, я стига! — изсмя се тя и седна. — Не започвай с мен тази игра, Джак. Глупости! Как го каза лекарят? Че възможността да забременея е едно към десет хиляди. Или беше едно към десет милиона? Не мога да си спомня.

— Мисля, че това е едно от възможните обяснения. И ако не ми беше балдъза, щях да те прегледам. Какво ще кажеш да извикам някой от партньорите си да те види, а после можем да направим набързо и тест на урината, така поне ще изключим тази вероятност. Нямам желание да те разстройвам, като изказвам подобно предположение, но това би обяснило всичките ти симптоми.

— Да — сопна му се тя, — както и ракът.

— Каква приятна мисъл — потупа я по крака той и излезе от кабинета, оставяйки я да фучи. Даяна бе разярена, че той си беше позволил дори да го спомене. Бе изживяла предостатъчно подобни изтезания и не желаше никога повече дори да си го помисли. Бременна... глупости! Беснееше вътрешно. После Джак се върна с една привлекателна млада жена. Представи я на Даяна, която едва успяваше да се държи учтиво.

— Просто искаме да изключим бременността — заобяснява на лекарката той. — Тя има сериозни увреждания, водещи до безплодие, които не са лекувани, и се предполага, че няма вероятност да е бременна, или ако има такава, тя е минимална. Но откривам някои симптоми, които ми се струват смущаващи.

— Правил ли си тест за бременност? — попита го тя, но той поклати глава и помоли Даяна отново да легне. Показа на лекарката

какво е палпирал и когато го стисна, Даяна почувства някакъв странен спазъм.

— Боли ли? — попита той.

— Да — отвърна тя с приковани в стената очи. Нямаха право да ѝ причиняват това. Все едно, че се опитваха да събудят мъртвец. Не беше честно. Не искаше и да чуе повече думата бременност.

— Ако обичаш, прегледай я, Луиз.

— Разбира се.

Той ѝ благодари и излезе от стаята, а Луиз помогна на Даяна да се качи на гинекологическия стол. Самият факт, че е там, я накара да се разтрепери. Луиз се престори, че не забелязва нищо, сложи си ръкавиците и започна прегледа.

— При кого сте ходил във връзка с безплодието? — попита, сякаш да се намира на приказки тя, докато опипваше вътрешностите на Даяна, както ѝ се стори, чак до сливиците.

— Александър Джонстън.

— Той е най-добрият. И какво ви каза?

— В общи линии, че съм стерилна.

— Каза ли защо?

— Заради спиралата, която си бях сложила, когато учех в колежа, поне предположенията му бяха такива. Никога не съм имала никакви оплаквания, обаче тръбите ми са запушени и двата ми яйчника имат сериозни сраствания.

Прегледът продължаваше и Даяна се питаше още колко ли ще трае.

— Предполагам, че поради това е било невъзможно да се направи оплождане ин витро — разговорчиво отбеляза Луиз и Даяна кимна. — Предложи ли ви яйцеклетка от донор? — попита тя, но Даяна простена и завъртя глава, както в отговор на въпроса, така и заради онова, което тя ѝ правеше. Нито едното, нито другото бе свързано с приятни спомени.

— Да, предложи ми. И аз не проявих интерес. През април си осиновихме момиченце. — При тези думи Луиз погледна към Хилъри и се усмихна.

— Да, виждам. Тя е истинска красавица.

С това прегледът приключи. Луиз се усмихна на Даяна и преди да успее да каже нещо, Джайк се върна в кабинета с въпросително

изражение на лицето.

— Е?

Луиз погледна съчувствено Даяна и после се обърна към партньора си.

— Не обичам да влизам в противоречие с колегите — предпазливо поде тя и Даяна се приготви да чуе най-лошото, — но бих казала, че доктор Джонстън е допуснал грешка. Това, което напипвам тук, ми прилича на матка в десетата седмица. Ако не ми беше казал, че жената има проблеми, не бих се усъмнила и за секунда. Може дори да е още по-напреднала. Кога е бил последният мензис? — Даяна знаеше вече цялата терминология и ѝ бе неприятно да я чува отново. Затвори очи, главата ѝ се въртеше.

— В края на март — началото на април. — Не можа да си спомни.

— Ще рече, че е бременна някъде в третия месец.

— Какво? — Даяна ги зяпна слисано. — Шегувате ли се? Джак, не постъпвай така с мен.

— Не се шегувам, Даяна, кълна ти се. Говоря най-сериозно.

Луиз се извини и си отиде, а Джак помоли Даяна да отиде в банята и да донесе в една чашка урина. Направи теста за бременност и той потвърди диагнозата. Нямахме никакво съмнение, Даяна беше бременна.

— Не съм... аз не мога... — повтаряше и повтаряше тя, но фактът бе налице и тя бе направо зашеметена. Преди да си тръгне, накара Джак да обещае, че няма да казва на никого преди нея.

После подкара колата право към телевизионната компания, за да съобщи на мъжа си.

Анди беше на заседание, тя беше по дънки и носеше Хилъри, дълбоко заспала в подвижната седалка. Заяви на секретарката му:

— Трябва да го видя — веднага! — И нещо в израза на лицето ѝ подсказа на жената, че говори напълно сериозно. Тя забързано изчезна зад затворената врата и след две минути Анди изтича навън.

— Какво се е случило? Бебето добре ли е? — Явно се бе изплашил, че я вижда тук. Тя му се видя смъртнобледа и много сериозна.

— Добре е. Трябва да говоря с теб. Насае.

— Ела в офиса ми. — Взе детето и тя го последва в стая от стъкло и дърво с главозамайваща гледка. Той се обърна към нея и я погледна тревожно.

— Какво има, Ди? — Очевидно се бе случило нещо ужасно. Не смееше дори да си помисли какво.

Но тя му го каза без заобикалки, в очите ѝ се четеше пълно объркване.

— Бременна съм.

— Сериозно ли говориш? — смаяно я погледна той, а после се ухили. — Шегуваш ли се с мен? — Не можеше да спре да се усмихва, а тя поклати глава, все още като в шок.

— В третия месец, можеш ли да повярваш?

— Не, но толкова се радвам за тебе, мила... и за себе си... и за Хили... Господи, три месеца, трябва да е станало точно когато я взехме от Сан Франциско. Поразително — бе чувал вече за такива неща — за жени, забременели още с осиновяването, след като години наред безрезултатно са се опитвали.

Даяна седна с щастливо, но смутено изражение.

— Бях толкова уморена, дори не си спомням, че тогава сме се любили.

— Е, надявам се, че е от мен — подкачи я той. — Знае ли човек? Може пък да е непорочно зачатие.

— Едва ли.

— Боже мой, не мога да повярвам. Трябва да се обадим на Джонстън и да му го съобщим.

— По дяволите Джонстън! — мрачно рече тя и стана да целуне съпруга си. Във възторга си той я отлепи от земята и я завъртя из стаята.

— Ура за нас... ура за теб! Бременни сме! — А после изведнъж стана сериозен. — Как се чувстваш? Господи, нищо чудно, че ти беше толкова зле.

— Да, а смешното е, че според Джак най-лошото вече е минало. Той казва, че след една-две седмици вече ще се чувствам по-добре.

— Чудесно. Хайде довечера да идем някъде да го отпразнуваме. В „Л'Оранжри“. Ако трябва, ще оставим бебето на гардероба. — Целуна я пак и се върна на своето заседание, а Даяна дълго стоя, загледана в панорамата отвън. С изумление премисляше случилото се.

Това лято Пилар гледаше да не се преуморява. В началото на юни си направи изследване на околоплодната течност. Бе изплашена до смърт, но всичко мина гладко. Наложиха се да изтеглят течност и от двата околоплодни мехура с две отделни огромни игли. Резултатите вече бяха готови и се знаеше, че бебетата са момче и момиче, и двете здрави.

След като научи това, Пилар нямаше никакво извинение да отлага разговора с майка си. Обади ѝ се в събота следобед с тайната надежда да е заминала някъде през почивните дни. Но се оказа, че е дежурна на повикване и вдигна слушалката още на първия сигнал. Тези дни следеше състоянието на две много болни деца.

— О, ти ли си? — рече тя и гласът ѝ прозвуча изненадано. — Помислих, че ме търсят от болницата. Как си? — Изведнъж Пилар си припомни как се бе чувствала като дете — винаги като натрапница между много по-важните дела в живота на майка ѝ. Но сега и тя имаше да ѝ казва нещо важно и се питаше как ли ще го приеме тя.

— Аз съм добре, мамо, а ти?

— Много съм добре, все така заета. А Брад?

— И той е добре — нервно отвърна Пилар. — Мамо, трябва да ти кажа нещо.

— Да не си болна? — Въпросът прозвуча загрижено и Пилар бе трогната да го чуе.

— Не, добре съм... аз... бременна съм, мамо — тихо промълви тя, усмихната щастливо, изведнъж повярвала, че майка ѝ също като нея ще приеме събитието като нещо прекрасно.

В другия край на линията настъпи дълго мълчание, а после Елизабет Греъм промълви с най-хладния възможен тон:

— Колко глупаво от твоя страна. Предупредих те, когато се омъжи за Брад. И двамата сте прекалено стари дори да мислите за деца.

— Нашите лекари не са на това мнение. Преди да забременея, обсъдихме въпроса с тях.

— Било е планирано? — Докторката изглеждаше потресена.

— Да, беше.

— Каква невероятна глупост. — Тя бе на шейсет и девет години и някои от схващанията ѝ не бяха особено съвременни.

Реакцията на майка ѝ подейства на Пилар като плесница. И все пак разговорът не се отличаваше по нищо от всички останали. Винаги все същата стара игра, все същите смешни надежди тя да се покаже такава, каквато не е, каквато никога не е била и няма да бъде.

— Има и още нещо — вече започваше да ѝ става забавно да я скандализира. — Ще имам близнаци.

— О, господи. Вземала ли си хормони?

— Да, вземала съм — отвърна Пилар със злорада усмивка. Брад влезе в стаята, заслуша се в разговора за момент и ѝ се закани с пръст. Сега тя измъчваше майка си и изричаше всяка дума с огромна наслада като лошо дете, за което пакостите са висше удоволствие.

— За бога, Пилар, кой глупак те е посъветвал да правиш това?

— Такова беше нашето желание, мамо. Но ходихме при специалистка в Лос Анджелис. Смятат я за една от най-добрите в тази област и много ни я препоръчаха.

— Как ѝ е името? Не че съм много запозната със специалистите в тази област, но мога да поразпитам.

— Хелън Уорд. И няма нужда да питаш никого. Стореното е сторено и сме чували само добри неща за нея.

— Не ще да е толкова умна, щом поощрява една четирийсет и четири годишна жена да забременее. Аз правя всичко, което е по силите ми, да ги разубеждавам. Виждам последствията от тези грешки и, вярвай ми, те са катастрофални.

— Не всичките ти пациенти имат майки над четирийсетте, нали? Някои от тях сигурно са родени от млади жени.

— Така е. Но човек не може да насилва природата, Пилар. Ако го направи, плаща жестока цена.

— Е, засега всичко е наред. Резултатите от изследванията на околоплодната течност са нормални, и двете бебета са съвсем добре, поне що се отнася до генетичните заболявания.

— Предупредиха ли те, че при тези изследвания съществува риск от инфекция и че можеш чисто и просто да ги загубиш? — Гласът на съдбата чак от Ню Йорк. Нито дума за благопожелания. Но Пилар вече не очакваше нищо от нея. Беше ѝ съобщила новината, а как щеше да я приеме тя, си беше нейна работа.

— Предупредиха ни за всичко, но опасността вече отмина. Всичко протече много гладко.

— Радвам се да го чуя. — Последва дълго мълчание, сетне Елизабет Греъм въздъхна и го наруши: — Наистина не зная какво да кажа, Пилар. Съжалявам, че си го направила. Предполагам, че вече е много късно, но са те подвели. Начинанието ти е рисковано и недалновидно. Представи си как ще се чувстваш, ако загубиш тези бебета. Защо се впускаш във всичко това?

Пилар затвори очи, отново си припомни помятането. Новата бременност бе напълнила сърцето ѝ, но с частица от него щеше винаги да помни загубата, знаеше това.

— Моля те, не говори така — тихо рече тя. — Всичко ще мине добре.

— Надявам се да излезеш права. — И нанесе последния си удар: — Брад май започва да става сенилен.

Но този път думите ѝ накараха Пилар само да се изсмее. След като затвори телефона, предаде на Брад диагнозата на майка си. И той като нея се развесели.

— Пък аз се надявах да не забележиш.

— Майка ми ви е взела под лупата си, сър. Не можете да заблудите добрата доктор Греъм!

— Слушай, ама и ти добре я нареди. Сигурно си я разтърсила из основи, а явно го правеше с огромно удоволствие. Горката жена си е въобразявала, че е свободна и не я грози никаква опасност, а ти изневиделица я стряскаш не с едно, а с цели две внучета. Това е страшен удар за човек като нея.

— О, за бога, не се мъчи да я оправдаеш. У тази жена няма нищо човешко.

— Не си права — защити я той. — Сигурен съм, че е много добра лекарка. Просто не отговаря на твоите представи, и на моите също, за любяща майка. Това не е нейната стихия. Но има други страни на живота ѝ, които може би я правят достойно човешко същество.

— Говориш като моя психотерапевт — възмути се Пилар, а после го целуна. Поне бе съобщила новината на майка си. Сега можеше да съсредоточи цялото си внимание върху Брад и своите бебета.

През юли отпразнуваха първия рожден ден на Адам. Пилар беше бременна в петия месец, а изглеждаше в осмия. Засега всичко вървеше добре, но бе осъдена да прекарва повечето време на легло. При наличието на близнаци, лекарите не искаха да поемат никакви рискове за преждевременно раждане.

— Как се чувстваш? — попита Марина, когато един ден дойде да я види. Пилар със смях се мъчеше да се надигне и да седне в леглото. Все едно се бореше с хипопотам.

— Като стадиона „Янки“ по време на мач. Повечето време имам чувството, че там вътре се води Третата световна война. Съмнявам се, че тези хлапаци ще се разбират много. Непрекъснато се ритат по пищялите и ми изкарват въздуха.

Дори прекосяването на стаята вече бе свързано с известен риск. Чувстваше се огромна, бе изумена от размерите на корема си.

— Ама и ти, като се захванеш с нещо, не спираш наред път — изкоментира усмихнато Брад един ден, като я наблюдаваше как влиза във ваната. Наистина бе станала нечовешки грамадна. И докато я гледаше, човек можеше да различи по корема ѝ коленца и ръчички, лакти и крачета, които риташа и се движеха. До някое време Пилар намираще това за прекрасно, но към средата на лятото започна да ѝ става доста трудно.

През септември вече се чувстваше съвсем зле. Непрекъснато имаше киселини и коремът ѝ сякаш всеки момент щеше да се пръсне. Кожата ѝ бе опъната и нацепена, гърбът я болеше, глезените ѝ бяха станали два пъти по-дебели и ако си позволише да отиде по-далеч от терасата, получаваше контракции. Не можеше да ходи никъде, не смееше да излезе от къщата. Бяха ѝ казали да не излиза дори от спалнята, опасяваха се матката ѝ да не се „раздразни“ и да започне преждевременна родилна дейност. Нейните партньори ѝ изпращаха работа вкъщи, но както бе вързана за леглото, тя не се чувстваше много полезна. Към края на месеца вече се чудеше колко още ще издържи.

До датата на раждането оставаха шест седмици, които ѝ се струваха най-дългите в нейния живот, но дори когато се оплакваше, чувстваше с всяка частица от тялото си, че си заслужава.

— Ще има да вземаш друг път да гледам мръсни филми с тебе! — замърмори тя една нощ, когато не можеше да си намери място.

Брад се разсмя и започна да масажира отеклите ѝ глезени.

— Така ти се пада, като играеш с големите момчета.

— Стига си се перчил.

— Не се перча — усмихна се той и се наведе над нея да поразтърка леко корема ѝ. Ръката му моментално бе пресрещната от як ритник, след което настана суматоха. — Олеле, ама те избобцо не спират, нали?

— Стараят се, колкото могат. Спят само когато аз се движа, а бог ми е свидетел, че не го правя много често.

Брад пак се загледа в корема ѝ и се разсмя, вълнуваше се не помалко от нея. Но понякога му дожаляваше. Явно не ѝ беше никак леко, а той не можеше да направи почти нищо, за да ѝ помогне.

Беше загрижен и за раждането, макар пред Пилар да не споменаваеше често за това. Бе провел няколко сериозни разговора с доктор Паркър. За момента той не виждаше необходимост от цезарово сечение, но без всякакво колебание щеше да прибегне до него, ако някой от близнаците промени положението си или е в опасност по време на раждането.

Пилар се бе записала при една инструкторка по природосъобразно раждане, която щеше да я посещава през октомври, а като я гледаше, Брад не можеше да не се пита дали ще успее да завърши курса. Беше вече в средата на деветия месец и доктор Паркър се надяваше да се закрепи поне още две седмици, преди да започне раждането.

ГЛАВА 18

Октомври беше адски месец за Анди и Даяна. Тя беше вече към края на шестия месец и предстоеше Джейн и Едуард да подпишат окончателните документи за Хилъри. Неотдавна бяха говорили с Ерик и той бе уверил Даяна, че няма никакви проблеми. Щели да подпишат.

Докато не се обади сутринта на един вторник и не пожела да говори с Анди. Анди само мълчеше и слушаше и нито веднъж не вдигна очи да я погледне. Даяна веднага разбра, че се е случило нещо ужасно. Притисна до гърдите си вече петмесечното гукащо бебе, то почувства напрежението ѝ и се разплака, сякаш бе разбрало, че нещо не е наред. Когато Анди сложи слушалката, Даяна се досети, още преди да ѝ е казал.

— Какво има? Не са подписали документите, нали?

Анди я погледна с насълзени очи и поклати глава.

— Не, не са. Искат да си помислят още няколко дни. И може да пожелаят да дойдат и да видят детето.

Много му бе неприятно да ѝ го каже, неприятно му бе да я разстройва сега, но тя трябваше да знае, особено пък като се очакваха проблеми. Джейн се била разколебала. Не знаела дали иска да продължи образованието си, не била сигурна, че е постъпила правилно, като е дала детето си на чужди хора — понятно безпокойство, но не и за Даяна и Анди.

— Едуард все така е готов да подпише, но Джейн иска още няколко дни. И каза на Ерик, че може би ще пожелае да я види.

— Изключено! — отсече Даяна и нервно скочи на крака. — Те се отказаха от нея... не могат сега да си я вземат обратно — рече тя и веднага се разплака.

— Мила — колкото може по-внимателно се опита да я вразуми Анди, — докато не са подписали, могат да постъпят както намерят за добре.

— Нали няма да им позволиш да ни причинят това? — Тя се разтърсваше от плач с детето на ръце. Анди нежно го взе от нея и го

сложи върху рамото си.

— Само се опитай да останеш спокойна. — Не искаше да загуби тяхното бебе заради това, макар че душа даваше за дъщеричката си. — Просто трябва да почакаме и да видим какво ще стане.

— Как можа да го кажеш! — изкрещя му Даяна.

Тя обичаше Хилъри като свое дете и знаеше, че колкото и да ѝ бъде любимо собственото, никога няма да ѝ е по-любимо от това. Хилъри беше първата ѝ рожба, първата ѝ любов и тя нямаше да я даде на никого. — Не желая Джейн да я вижда!

Но Ерик се обади отново, за да им съобщи, че Джейн и Едуард ще дойдат. Каза, че когато говорили по телефона, Джейн му се сторила объркана, най-добре било Анди и Даяна да запазят спокойствие и да ѝ позволят да види детето.

— Аз разбирам това — отвърна на приятеля си Анди, — но не и Даяна. Тя е в истерия от цялата тази история.

Анди бе осведомил Ерик, че Даяна е бременна. Джейн виждала проблем и в това. Страхувала се, че когато се роди детето, те ще се привържат към него и ще лишат от любов нейното.

— О, господи! — възкликна Анди, докато го слушаше. — Защо животът е винаги толкова сложен?

— Защото иначе нямаше да е интересен, не мислиш ли? — отвърна Ерик и Анди въздъхна. На Даяна нямаше да ѝ е леко.

Едуард и Джейн останаха в Лос Анджелис два дни. Бяха отседнали в един близък мотел, малко встрани от магистралата, и няколко пъти идваха в дома им. Джейн искаше да се среща с тях и настояваше да взема на ръце детето, а това довеждаше Даяна едва ли не до лудост — боеше се тя да не избяга с него. Ала Джейн не го направи. Повечето време само седеше и плачеше, а Едуард не казваше нищо. Отношенията им изглеждаха далеч по-обтегнати, отколкото когато се роди Хилъри, и тя беше много по-нервна. После, на втория ден, Даяна разбра защо. Джейн ѝ призна, че току-що направила аборт. Не искала да преживее още едно раждане, но това променило отношението ѝ към осиновяването. Изведнъж започнала да се пита дали преди пет месеца и половина е постъпила правилно, като се е отказала от Хилъри. Била сигурна, че единствената причина да забременее отново, е чувството за вина и желанието да си има бебе.

— И значи сега искаш моето! — избухна накрая Даяна. Тя вече е наша. Ние стояхме будни, когато беше болна, ние ставахме по четири пъти на нощ, ние я вземаме на ръце и я носим, и я обичаме.

— Но аз съм я носила девет месеца! — ужасено рече Джейн. Двамата мъже само ги гледаха, чувстваха се излишни и безпомощни.

— Зная — отвърна Даяна, опитвайки се да възвърне самообладанието си. — И винаги ще ти бъда благодарна, задето ни я даде. Но не можеш просто така да си я вземеш от нас. Не можеш просто да кажеш: „Ето ви я, обичайте я завинаги!“, а после: „Ох, извинете, промених решението си, понеже направих аборт“. Ами тя? Ами нейният живот. Какво ѝ предлагаш ти? Какво се е променило през изминалите пет месеца? Какво те кара да мислиш, че вие ще сте подобри родители за нея от нас?

— Може би просто това, че съм нейна майка — тихо промълви Джейн. Чувстваше се виновна, че постъпва така с тях, но трябваше да разбере дали иска това дете.

— Не желая цял живот да съжалявам — честно си призна тя, но Даяна също бе откровена с нея, а беше и по-зряла.

— Ще съжаляваш, Джейн, винаги ще съжаляваш. Винаги ще си мислиш какво е могло да бъде, колко различен е можел да бъде животът ти. С всички ни е така. А да се откаже от детето си май е най-трудното решение, което една жена може да вземе. Но преди пет месеца ти смяташе, че искаш да го направиш.

— И двамата мислехме така — тихо се обади Едуард. — Аз продължавам да съм на това мнение. Но Джейн се разколеба. — Ако питали него, тя преди всичко трябвало да абортира, а като не го направила, от това не следвало, че са длъжни да задържат детето. Говорил ѝ, но сега тя панически се бояла да се откаже от бебето си.

— Просто не знам — рече Джейн на тръгване, а на Даяна ѝ идеше да креци и да я моли да не ги измъчва повече. Просто не можеше да приеме това. И през целия ден имаше контракции, което много разтревожи Анди.

Същата вечер Едуард ги хвърли в ужас, като се обади от мотела в полунощ и попита дали двамата могат да наминат. Джейн имала да им казва нещо важно.

— Сега ли? — попита стреснато Анди, а на Даяна ѝ призля, когато чу това?

— Тя ще ни вземе бебето, нали? Тя... Това ли ти каза той?

— Даяна, престани. Нищо не ми е казал. Само че Джейн имала да ни съобщава нещо.

— Защо ни измъчва така?

— Защото и за нея решението е тежко. — И двамата съзнаваха, че сигурно ѝ е ужасно тежко. Те не можеха да си представят да се разделят с Хилари и все пак очакваха Джейн да се откаже завинаги от нея. Някак си не изглеждаше много справедливо, но и четиримата знаеха, че в живота няма справедливост. Оставаше им само да се молят тя да не се отметне.

На Даяна и Анди очакването се стори безкрайно. Най-сетне в дванайсет и трийсет на вратата се позвъни. Джейн изглеждаше разстроена и бледа, личеше си, че е плакала.

А Едуард явно ѝ беше ядосан. През последните два дни търпението му почти се бе изчерпило и той бързаше час по-скоро да се върне в Сан Франциско.

Даяна ги покани да влязат, но Джейн стоеше на вратата и само клатеше глава. После се разплака.

— Съжалявам... — прошепна тя и ги погледна, Даяна събираше сили да чуе най-лошото и несъзнателно обгръщаше с ръце надутия си корем, сякаш за да спаси поне това дете, да не ѝ бъде отнето и то. — Съжалявам — отново поде Джейн. — Зная, че това беше голямо изпитание и за вас — задави се с думите тя, — но трябваше да бъде сигурна. Зная, че не бих могла... че не мога... Сигурно от самото начало ми е било ясно, че не мога да си я задържа.

Даяна усети, че ще припадне, и се вкопчи в ръката на Анди, а той я хвана през кръста, за да е сигурен, че ще я закрепим.

— Сега се връщаме в Сан Франциско — продължи Джейн и подаде на Даяна един плик. — Подписах документите. — Даяна се разплака, но Джейн изведнъж бе започнала да се владее по-добре и премести очи от нея върху Анди. — Може ли да я видя още веднъж? Обещавам, че след това никога повече няма дори да се опитвам. Отсега нататък тя е ваша.

Застанала пред тях, тя изглеждаше така покъртителна, че Даяна нямаше сърце да ѝ откаже и тихо я поведе нагоре по стълбите да види детето си. Хилъри спеше дълбоко в новото си креватче в ъгъла на спалнята. Имаше си собствена стая на горния етаж, пълна с плюшени

играчки и с всевъзможни други подаръци, но те предпочитаха да я държат близо до себе си. И двамата не можеха да се решат да я преместят.

Джейн стоеше и гледаше надолу към нея с изпълнено от любов сърце и преливащи от сълзи очи. Нежно докосна с пръсти бузката на бебето като за благословия.

— Приятни сънища, миличко — прошепна тя на спящото дете. И двете жени плачеха. Винаги ще те обичам.

Остана още минута, загледана в нея, после се наведе и я целуна, а в гърлото на Даяна заседна буца, която заплашваше да я задуши. Един последен миг Джейн постоа в нерешителност, после тихо слезе долу без повече думи, без детето си.

На тръгване стисна силно ръката на Даяна и се отправи към колата, следвана от Едуард. Когато вратата се затвори след тях, Даяна не можеше да спре сълзите си. Чувстваше се виновна и тъжна, изпитваше състрадание към Джейн и огромно облекчение, че Хилъри е вече тяхна. Не знаеше как да се справи с тази лавина от чувства и се хвърли в прегръдките на Анди.

— Хайде, ела — поведе я бавно нагоре той, като я крепеше да не се свлече под напора на емоциите. Наближаваше вече два часа сутринта. И двамата бяха изцедени от преживяванията през последните дни и според Анди бе цяло чудо, че Даяна не загуби бебето си.

На следващия ден я накара да остане в леглото и сам пое грижите за малката.

Ерик Джоунс долетя лично да вземе документите. Всичко беше подписано и уредено. Хилъри Даяна Дъглас бе в безопасност и завинаги тяхна.

— Не мога да повярвам, че всичко свърши — тихо рече Даяна, когато Ерик си замина.

Вече никой не можеше да отведе детето далеч от тях, никой не можеше да се върне и да каже, че е променил решението си. Никой не можеше да им го отнеме.

ГЛАВА 19

Бебетата на Пилар и Брад трябваше да се родят в началото на ноември, а през последния месец тя изобщо не можеше да става от леглото, освен колкото да отиде до тоалетната. Шийката на матката ѝ бе започнала да се скъсява още преди седмици и вече имаше разкритие. Всеки път, когато ставаше дори за минута, получаваше контракции. Досадно ѝ беше само да лежи и се страхуваше нещо да не се случи — някое от близначетата да се задуши от пъпната връв или пък някак си да се наранят взаимно.

Правеше дихателните упражнения заедно с Брад, а по Все светии бебетата почти престанаха да се движат — вече им бе останало твърде малко място. Тя бе заприличала на карикатура на жена, глътнала цяла къща. Понякога заставаше пред огледалото и се разглеждаше. Невероятната деформация я караше да се смее. Сякаш носеше бебе връз бебе връз бебе.

— Страхотно постижение — пошегува се една вечер с нея Брад, докато ѝ помагаше да излезе от ваната.

Тя вече не можеше да върши нищо сама. Не можеше да се изкъпе, ако той не ѝ помогне, не можеше да обуе обувките и дори чехлите си, а през първата седмица на ноември не можеше без чужда помощ да стане и от тоалетната. Марина наминаваше често, Нанси също идваше да ѝ прави компания, докато Брад беше на работа. И винаги ѝ се възхищаваше, че така стоически понася всичко. Казваше, че за нищо на света не искала да бъде на нейно място. А вкъщи се вайкаше пред съпруга си, как другите хора си живеели живота, излизали да вечерят навън и се забавлявали, а горката Пилар била надута като въздушен балон и заплашвала всеки момент да се пръсне от бебета.

Майката на Пилар се обаждаше често, изглежда, бе свикнала с мисълта, че е бременна. На няколко пъти предложи да дойде, но Пилар не я искаше.

Тя се оплакваше, че от шест месеца не е ходила дори на фризьор, но когато депресията я налягаше особено силно, Брад ѝ напомняше, че си струва. Тя и така си го знаеше. Само че беше ужасно уморително само да лежиш и да чакаш раждането да започне.

Близначетата като че бяха в добра форма, при едно от посещенията си лекарят ѝ бе казал, че едното е малко по-голямо от другото, според него — вероятно момчето. Така било обикновено, но невинаги. Каза ѝ също, че щели да свикат за раждането цял лекарски екип. Заради възрастта ѝ и защото раждането ще е двойно, искал с него да работи още един акушер, а също и двама педиатри за бебетата.

— Цяло парти — подхвърли Брад, за да разведри атмосферата. Забеляза, че Пилар се умърлуши, когато доктор Паркър заговори за „екип“ и какво щяло да стане, ако се наложило да ѝ правят цезарово сечение. Още не виждали причина за това, но искали да бъдат подготвени за всичко. През последните две седмици на Брад му правеше впечатление, че с приближаването на раждането Пилар става все по-неспокойна.

Доктор Паркър ѝ бе казал също, че няма да я остави да чака след датата. Рискът бил прекалено голям, особено с две бебета. Но рано една сутрин, седмица преди срока, Пилар получи контракции. Лекарят я посъветва да стане и да се разхожда известно време из къщата, за да се активира родилната дейност, и тя със смайване установи, че след продължителното лежане се чувства извънредно слаба и краката не я държат. За нейно разочарование се оказа, че почти не може да ходи. Просто нямаше сили и коремът ѝ тежеше прекалено много.

Късно следобед болките идваха вече на редовни интервали и Брад ѝ направи чаша чай. А след това всичко отново спря. Сега, когато събитието бе толкова приближило, чакането беше особено мъчително.

— Господи, искам само веднъж да свърша с това! — простена тя. Но този следобед не се случи нищо повече. Малко след вечерята водата ѝ изтече, а продължаваше да няма контракции. Въпреки всичко лекарят нареди да дойде в болницата. Искаше да я настани там и да я наблюдава.

— Какво има да ми се наблюдава? — мърмореше тя, докато Брад я караше към „Котидж хоспитал“. — Нищо не става. Защо отиваме в болницата? Това е глупаво.

Но изглеждаше толкова огромна, че Брад не можеше да не ѝ се изсмее. Изпитваше облекчение, че я води при лекарите. Нямаше желание да получи първия си урок като акушерка с израждането на близнаци в домашни условия. Ако питаха него, предостатъчно беше и това, че се бе съгласил да присъства. Леко му се повдигаше при мисълта за това, но знаеше, че Пилар има нужда от него, и когато тя го помоли, прие.

Щом пристигнаха, доктор Паркър я прегледа и тя веднага получи няколко леки контракции. Той със задоволство констатира, че от сутринта насам разкритието ѝ се е увеличило. За него беше ясно, че няма да мине много време и Пилар ще роди своите бебета.

— Скоро ще става нещо — предрече той, а после си отиде вкъщи, като обеща да се върне, когато го повикат.

Пилар и Брад известно време гледаха телевизия и тя задряма, но след малко изведнъж се събуди от странно усещане — много силен напън.

Извика Брад с леко паникьосано изражение, а той позвъни на сестрата, та Пилар да обясни на нея.

— Струва ми се, че родилната ви дейност е започнала, госпожо Коулман — усмихна се тя и отиде да доведе лекар.

След малко дойде да я прегледа един от дежурните в болницата. Пилар започна да роптае и тъкмо когато излагаше възраженията си, получи мощна контракция. Целият ѝ огромен корем сякаш бе хванат в менгеме и стиснат така, че всичкият ѝ въздух излезе, беше почти непоносимо. Стисна ръката на Брад и се опита да не забравя дишането, а някой, когото не виждаше, вдигна нагоре едната половина на леглото ѝ.

— О, господи... беше ужасно — тихо промълви тя, когато всичко отмина. Косата ѝ беше мокра, а устата ѝ — пресъхнала, и това само от една контракция! Но тялото ѝ знаеше, че има да се върши още много работа, и преди лекарят да поднови настояванията си да я прегледа, тя получи още една. Сестрата забързано излезе да се обади на доктор Паркър и да му каже, че Пилар Коулман има активна родилна дейност.

Вторият акушер-гинеколог влезе да я види. Щом започна прегледа, контракциите станаха още по-силни и болезнени и тя се опита да го отблъсне. Изведнъж почувства, че губи контрол над нещата. В малката предродилна стая влязоха още двама лекари, две

сестри се заеха да слагат система на ръката ѝ. Друга сестра препаса на корема ѝ монитор, за да провери тоновете на бебетата и силата на контракциите. От стегнатия каиш болките сякаш се усилиха още повече.

Беше ужасно, чувстваше се като животно — овързана и дърпана от всички страни. С нея вършеха какво ли не и май никой вече не се интересуваше от мнението ѝ.

— Брад... не мога... не мога... — Опитваше се да избяга от всички тях, но огромните ѝ размери и свирепите болки не ѝ позволяваха изобщо да се помръдне. — Брад, накарай ги да спрат! — Искаше всички да я оставят на мира, да махнат от нея колана и системата, да престанат да ѝ причиняват болка. Но това беше невъзможно, животът на бебетата беше на карта и той само я гледаше безпомощно.

Опита се да поговори с главната сестра, а после, когато доктор Паркър се върна, и с него.

— Не може ли да се направи нещо, за да се облекчат малко мъките ѝ? — попита с надежда той. — Мониторът е толкова неудобен и ми се струва, че от прегледите болките ѝ стават още по-силни.

— Знам това, Брад — съчувствено отвърна лекарят, — но в корема ѝ има сума бебета и ако не искаме да прибъгваме към цезарово сечение, трябва да знаем какво става вътре. Ако пък се наложи да я отворим, това ще е още по-наложително. Няма за кога да си играем. — И съсредоточи вниманието си върху родилката.

— Как се чувстваме? — радостно усмихнат попита той.

— Отвратително — отвърна Пилар и внезапно ѝ се повдигна. Гадеше ѝ се при всяка болка. Другите мъчения също продължаваха, с всяка контракция натискът се увеличаваше и нуждата да се напъва ставаше все по-силна. Помисли си с надежда, че сигурно вече навлиза във фазата на напъването, че сигурно усеща тъкмо това, че е стигнала до най-трудното и скоро всичко ще свърши. Но попита сестрата и чу, че дотогава имало още много време, това било едва началото.

— Упойка — изграчи тя, когато лекарят отново се приближи до нея. Вече едва говореше, така нетърпими бяха мъките. — Искам упойка.

— Ще говорим за това малко по-късно — отмина без внимание вопъла ѝ той и тя отново заплака и го сграбчи за ръкава.

— Искам я веднага — помъчи се да се надигне, но бе прикована от монитора и поредната болка, която я накара да се вкопчи в ръката на Брад. — О, господи... чуй ме... защо никой не ме чува...

— Аз те чувам, скъпа — обади се Брад, но тя едва го виждаше. В стаята имаше толкова много хора и се вършеха толкова много неща. Защо вече нищо не зависеше от волята ѝ, защо не ѝ обръщаха внимание? Оставаше ѝ само да лежи и да плаче между контракциите, между писъците.

— Накарай ги да направят нещо... моля те... спри това нещо...

— Зная, миличко... зная... — Но не знаеше. И вече бе започнал да съжалява за всичко. За хормоните и за лекарствата, за пътуванията до доктор Уорд — ето до какво я бе довело то. Гърчеше се от мъка, като я гледаше да страда така, но не можеше да направи нищо, за да ѝ помогне. Никога не се бе чувствал така безпомощен.

— Искам я в родилната зала — рече вторият акушер-гинеколог на доктор Паркър. — Да сме готови, в случай че се наложи да ѝ правим цезарово сечение.

— Звучи разумно — съгласи се лекарят на Пилар и изведнъж в стаята закипя още по-бурна дейност, появиха се още хора, още апарати, а за нея последваха нови прегледи и нови контракции.

Подкараха я с подвижното легло по коридора, макар тя да ги молеше между болките да спрат и да я оставят да върви сама. Нямахше време за бавене. Лекарят бе казал на Брад, че нещата вече напредвали много бързо и трябвало да са готови. Налагало се да мислят за оцеляването на бебетата, а не за удобството на майката. Междувременно бе станало вече един часът сутринта, а на Брад му се струваше, че са тук от цяла вечност.

В родилната зала я преместиха от леглото на акушерската маса, вдигнаха краката ѝ в халките, покриха ги със стерилни чаршафи, вързаха ръцете ѝ и включиха системата. Между контракциите тя горчиво протестираше против тази поза, оплакваше се, че гърбът и вратът ѝ ще се счупят, но никой не ѝ обръщаше внимание. Бяха прекалено заети с други неща. В помещението имаше трима педиатри, няколко от постоянно живеещите в болницата лекари, цял отбор сестри, плюс двамата ѝ акушер-гинеколози.

— Господи — дрезгаво каза тя на Брад, — какво е това? Отвън да не продават билети? — Мониторът продължаваше да е включен и

сякаш на всеки неин дъх някой проверяваше разкритието ѝ. Сестрата обяви, че била „на десет“, което означаваше, че диаметърът на отвора е десет сантиметра и тя вече може да започне да се напъва.

— Чудесно! — зарадваха се всички, но на Пилар ѝ бе все едно, вече ѝ беше ясно, че няма да ѝ дадат нищо обезболяващо.

— Защо не ми дадете нещо? — изстена тя.

— Защото не е хубаво за бебетата — безапелационно отсече една от сестрите.

Минута по-късно Пилар не можеше да моли вече за нищо, защото болката бе станала нетърпима — напъните започнаха.

Брад наблюдаваше отстрани и всичко му се виждаше кошмарно: наоколо викаха, тя се напъваше, после пищеше. Престанеше ли, болката веднага започваше отново и лекарите пак се развикаха, а Пилар запищяваше. Не можеше да разбере защо не ѝ дават нищо, за да притъпят болката, доктор Паркър все повтаряше, че това щяло да намали активността на бебетата.

На Брад му се струваше, че откакто бе започнала да се напъва, са минали часове, а нищо не ставаше. Погледна към часовника, не му се вярваше, че е станало почти четири. Питаше се колко ли още ще издържи тя, преди съвсем да се изтощи от онова, което правеха с нея. Внезапно настъпи ново оживление. Появиха се два кувъза и кръгът от лица с маски стана по-тесен. Писъкът на Пилар сякаш никога нямаше да спре, дълъг стон без начало и край, а после всички изведнъж се развикаха, заподканяха я, закуражаваха я, видя как главичката на първото бебе си пробива път навън и дългият му, слаб вопъл се сля с този на майка му.

— Момченце е! — рече лекарят, а Брад се разтревожи от синкавия му цвят. Но сестрата му каза да е спокоен. И наистина само след минута видът на новороденото стана по-добър. Показаха го за малко на Пилар, но тя бе прекалено изтощена, за да му обърне много внимание. Болките ѝ продължаваха, както досега, и се наложи лекарят да използва форцепс, за да премести следващото бебе в по-добра позиция. Брад не можеше да гледа какво ѝ правят, само стискаше с всичка сила ръцете ѝ и се молеше тя да преживее всичко това.

— Дръж се, скъпа... скоро всичко ще свърши... — Надяваше се, че не я лъже, но всъщност нямаше представа, а тя само плачеше.

— О, Брад... толкова е ужасно...

— Зная... зная... още малко, и ще свърши...

Но това бебе бе по-опърничаво и от първото. Към пет часа Брад видя, че двамата лекари си говорят нещо.

— Ако момиченцето не излезе бързо, ще трябва да направим цезарово сечение — обясниха му след няколко минутите.

— Така по-леко ли ще е за нея? — тихо попита той, надявайки се тя да не чуе. Но болките ѝ бяха толкова свирепи и тя така силно се напъваше, че не чуваше нищо от онова, което се говореше около нея.

— Възможно е. Ще ѝ се сложи пълна упойка, разбира се. Сега не можем да я инжектираме в областта на опасната кост. Но това ще бъде за нея двойно натоварване — нормално раждане със срязване на вагиналният отвор и операция. Възстановяването няма да е леко. Всичко зависи от поведението на бебето през следващите няколко минути. — Първото бе вече прегледано, поставено в кувьоза и се дереше от плач.

— Не ме интересува какво ще правите — каза Брад, обезумял от тревога. — Само да е най-доброто и най-лекото за нея.

— Искам първо да се опитаме да извадим бебето вагинално — отвърна лекарят и пак се зае с форцепса. Мъчи се, бута, тегли и тъкмо беше на път да се откаже, когато то се раздвижи и бавно се заплъзга между краката на майката. Вече бе станало шест сутринта, Пилар всеки момент щеше да загуби съзнание и ето че то изведнъж се появи — гладко малко личице, съвсем дребно момиченце, на половината от дължината на братчето си. То се заоглежда тревожно, сякаш търсеше майка си. Пилар като че почувства, надигна глава и го видя.

— О, колко е хубава — рече тя и отново се отпусна назад, усмихвайки се през сълзи на Брад. Беше преживяла големи мъки, но си струваше. Имаше си две хубави бебета, лежеше и го гледаше.

Веднага след като бе прерязана пъпната връв, две сестри отнесоха бебето и го сложиха във втория кувьоз, за да се заеме с него педиатърът. Но този път не последва плач и изведнъж стаята притихна.

— Добре ли е тя? — Пилар питаше всеки, който я доближеше, но изведнъж всички се оказаха много заети. Брад виждаше как синът му рита с крачетата и жално скимти в своя кувьоз в ъгъла на родилната зала под зоркия поглед на две сестри. Но момиченцето бе скрито от погледа му и той се отдалечи на крачка от Пилар, за да разбере какво става. Видя, че са му сложили апарат и се опитват да предизвикат дишане.

Един от лекарите напомнимаше в дробчетата му въздух, а после натискаше мъничките му гърдички, но сега бебето лежеше неподвижно. Беше умряло и каквото и да правеха, не успяваха да го съживят. Брад гледаше лекаря в лицето, потресен и ужасен, а Пилар лежеше на подвижното легло зад него и го разпитваше. Той почувства, че сърцето му замира. Какво, за бога, можеше да й каже?

— Добре ли са те, Брад?... Не чувам бебетата...

— Добре са — каза сковано той, докато някой слагаше на Пилар инжекция. Като че малко бяха позакъснели, но тя веднага доби полусънен и замаян вид и Брад вдигна очи към доктор Паркър, който бе застанал пред него.

— Какво стана? — все така вцепенено попита той. Ударът беше жесток и дори раждането на сина му беше слаба утеха.

— Трудно е да се каже. Беше много малка. Нашето мнение е, че се е обезкървила за сметка на брат си. Нарича се трансфузия от близък на близък. Това я е отслабило и не е имала сили да диша самостоятелно. Недоразвит бял дроб, предполагам. И е твърде малка, за да преживее толкова голям стрес. Може би трябваше да направя цезарово сечение — каза измъчено той. Брад се обърна да погледне жена си, спокойно заспала в родилната зала, най-после упоена, несъзнаваща какво се бе случило. Нямаше и най-малка представа какво ще й каже. Само за миг огромната радост се бе превърнала в трагедия.

Всички педиатри бяха единодушни с доктор Паркър, че очевидно нещо не е било наред с белия дроб на детето, което никой не е могъл да знае или да предположи. По време на раждането сърдечните му тонове били силни и равномерни, но след като част от кръвта се оттекла към другия близък, въвн от утробата, без майка си, момиченцето просто не било жизнеспособно. Бяха направили всичко, което бе по силите им, за да го съживят.

Брад знаеше фактите. Въпреки това не можеше да разбере защо се бе случило това. И когато преместиха Пилар в стаята за възстановяване, той остана, взрян в малкото си момиченце, и по бузите му се застичаха сълзи. То бе толкова сладко и така съвършено. Беше хубаво, както веднага след раждането, само че сега приличаше на заспало.

Момченцето плачеше сърцераздирателно, сякаш усещаше, че се е случило нещо лошо. Така бе свикнало да бъде близо до сестричката си, да я ритва, да я чувства до себе си, а сега изведнъж нея я нямаше, нямаше я и майка им.

Брад неволно пъкна ръка в кувъза и попипа дъщеричката си. Тя беше още топла и той не можеше да откъсне очи от нея, искаше му се да я вземе в ръцете си. Какво щеше да каже на Пилар? Какво можеше да й каже? Как щеше да му се обърне езикът да й съобщи, че едното от децата е умряло? Тя ще се събуди с очакването да види двете си рожби, а вместо това ще разбере, че в един-единствен миг е била поразена от трагедия. Съдбата им бе изиграла жестока шега. Брад дълго стоя и гледа сякаш заспалото дете.

— Господин Коулман — внимателно го заговори една сестра. Искаха вече да изнесат мъртвото бебе. И го чакаха да му кажат, че трябва да се направят приготовления. Те трябваше да уредят погребението на малката си дъщеричка. — Съпругата ви е будна, ако желаете да я видите.

— Благодаря ви — отвърна той. Лицето му бе станало пепеляво. Отново докосна малката ръчичка, а после остави детето си с мъчителното чувство, че не бива, че то още се нуждае от него. Но, разбира се, то вече не се нуждаеше от нищо. — Как е жена ми? — попита той сестрата, когато с помръкнало лице най-сетне тръгна след нея към реанимационната.

— Чувства се по-добре, отколкото преди малко — усмихна се сестрата.

„Но не за дълго“ — помисли си Брад и се опита да подреди чувствата си.

— Къде са те? — изнемощяло попита Пилар, когато го видя. Бе изгубила много кръв, бе изтърпяла невъобразими мъки, а сега щеше да й се наложи да бъде по-силна отвсякога. Сърцето му се късаше от болка. Когато я погледна, очите му бяха влажни.

— Толкова много те обичам, ти се държа така смело — изрече той, опитвайки се безуспешно да се пребори със сълзите, изпълнен от страдание, че всичко се бе обърнало така. Не искаше да я плаши.

— Къде са бебетата? — повтори въпроса си тя.

— Още са в родилната зала. — Лъжеше я за пръв път през съвместния им живот, но знаеше, че това е необходимо. Тя все още не

биваше да знае, прекалено жестоко бе да видиш това малко ангелско личице, а после да научиш, че толкова бързо си е отишло. Братчето изглеждаше много по-яко, много по-подготвено за живота от сестричката си. — Скоро ще ги изнесат оттам — отново излъга Брад и тя потъна в сън.

Но на следващата сутрин не можеха повече да крият истината от нея. Лекарят дойде да ѝ го каже заедно с Брад и той имаше чувството, че ударът ще я убие. Тя стана смъртнобледа, затвори очи и както бе седнала, за момент изгуби съзнание. Той протегна ръце и я подхвана.

— Не... кажи ми, че не е вярно! — изкрещя Пилар. — Лъжете! — нахвърли се тя върху съпруга си и лекаря. Всъщност доктор Паркър ѝ бе съобщил ужасната вест, бе ѝ го обяснил с най-прости думи: момиченцето починало малко след раждането от загуба на кръв за сметка на братчето си, така наречената трансфузия от близък на близък, положението било утежнено от недоразвития му бял дроб. Просто не било възможно да оживее.

— Не е вярно! — истерично изпищя тя. — Вие сте я убили! Аз я видях! Аз я видях! Тя беше жива... гледаше ме...

— Да, гледаше ви, госпожо Коулман — тъжно рече той. — Но не можеше да диша самостоятелно. Нито веднъж не си пое въздух. Нито веднъж не изплака. Ние направихме всичко, което зависеше от нас, за да я спасим.

— Искам да я видя — каза през плач Пилар и се опита да стане от леглото, но разбра, че е прекалено слаба и не може да се изправи. — Искам да я видя веднага. Къде е тя?

Двамата мъже си размениха погледи. Лекарят нямаше нищо против да ѝ покаже бебето. Бяха го правили много пъти. Понякога за семействата беше по-добре да видят детето си и да се сбогуват с него. Момиченцето беше долу в моргата и чакаше да бъде погребано, но нямаше причина майката да не го види.

— Искам да ме заведете при нея.

— След малко ще я изнесем в една стая долу — съвсем тихо рече той.

Пилар се облегна на съпруга си, хлипаше и се опитваше да асимилира това, което току-що бе научила. Колкото и отвратително да бе раждането, предишната нощ се бе почувствала безкрайно щастлива,

макар и само за момент. А сега нея я нямаше. Не бе успяла дори да я вземе в ръцете си.

— Желаете ли да видите сина си?

Пилар понечи да поклати глава, но после погледна Брад и кимна. Той изглеждаше така съсипан, така покрусен от случилото се, че тя разбра: нямаше право да прави нещата още по-лоши. Но искаше само едно — да умре, да отиде при бебето си.

— Ще го донесем тук — рече лекарят и след малко се върна с якото момченце. То тежеше четири килограма и сто грама, огромно тегло за близък. А малката му сестричка бе тежала по-малко от два. Той бе получил всичко, което му бе нужно, за да оживее. За сметка на нея, за нея не бе останало достатъчно. Класически пример за оцеляване на по-силния.

— Хубав е, нали? — тъжно промълви тя, все едно, че детето не беше тук. Не протегна ръце да го вземе. Само седеше и го гледаше втренчено, питайки се защо той бе оживял, а неговата близка не беше. Брад го държеше, докато двамата го разглеждаха, а после нежно го сложи в ръцете на майка му. Пилар се разплака още по-силно и целуна момченцето.

Когато най-после сестрата го взе, тя отново поиска да види дъщеря си. Закараха я в един стол на колела до стая в подземие, празна стая, в която беше много студено и всичко вътре беше безцветно и стерилно. След миг докараха и детето, все още в своя кувьоз, стегнато завито в одеялцето си. Мъничкото му лице бе така сладко, така чисто, че на Брад продължаваше да му се струва като заспало.

— Искам да я подържа — каза Пилар и той внимателно бръкна в кувьоза и сложи момиченцето в ръцете на майка му, в които то така и не бе успяло да попадне. Пилар седеше тихо и го държеше. Докосна с устни очите, устата, бузите, малките ръчички, целуна поотделно всяко пръстче, сякаш се надяваше да му вдъхне живот. Сякаш можеше да промени случилото се предишната нощ, защото не можеше да го приеме.

— Обичам те — шепнеше му нежно тя, — винаги ще те обичам. Обичах те още преди да се родиш, обичам те и сега, мое сладко бебче.

Вдигна очи към Брад и видя, че той плаче неудържимо. Стоеше и цял трепереше от скръб, като я гледаше как прегръща мъртвото дете.

— Толкова ми е мъчно... — изстена той. — Толкова ми е мъчно...

— Искам да я наречем Грейс — тихо рече Пилар и нежно докосна ръката му. — Грейс Елизабет Коулман. — Елизабет, на майка ѝ. Сега това ѝ се виждаше някак редно.

Брад успя само да кимне. Не можеше да понесе мисълта, че наред голямата радост, сега им се налага да погребват това малко създание.

Пилар дълго седя с момиченцето на ръце, гледаше личицето му, сякаш за да е сигурна, че ще го запомни завинаги... Докато някой ден не се срещнат на небето... Накрая сестрата дойде да го прибере. Трябваше да се разделят с детето си, за да бъде откарано от погребалната компания, на която Брад се бе обадил рано сутринта.

— Сбогом, скъпо ангелче — промълви Пилар и отново го целуна. Когато излязоха от стаята, сърцето ѝ се гърчеше от такава болка, каквато, сигурна бе, никога повече нямаше да изпита. От него бе изтръгнат къс, който щеше да бъде погребан заедно с малкото ѝ момиченце.

Когато се качиха отново горе, момченцето бе дълбоко заспало в креватчето си в нейната стая. Чакаше ги друга сестра. Лицето ѝ беше сериозно, знаеше откъде идват. Тя внимателно помогна на Пилар да се настани отново в леглото и ѝ подаде спящото дете.

— Сега не го искам — поклати глава Пилар и се опита да го върне, но сестрата не се остави да я отпратят, сложи бебето в ръцете на майка му и я погледна твърдо в очите.

— Той има нужда от вас, госпожо Коулман... И вие имате нужда от него... — После излезе от стаята и остави момченцето при родителите му.

Те дълго и упорито се бяха борили за него и ето че то бе дошло и бе донесло със себе си неизмерима скръб и безкрайна радост. Не беше негова вината, че сестричката му бе умряла. Докато го прегръщаше, Пилар усети как сърцето ѝ се размеква. Той беше толкова сладък, толкова пухкав, толкова различен от малката Грейс. От пръв поглед си личеше, че е момче... а тя приличаше на миниатюрно ангелче, едно обещание за дете... обещание, което Бог си бе взел назад завинаги.

За тях денят бе ден на радост и болка, на гняв и възторг, примесен със скръб и разочарование, палитра от непостижими за ума

чувства. Но поне бяха заедно.

Нанси дойде и се разрида в прегръдките на Пилар, неспособна дори да каже колко ѝ е мъчно, но сълзите ѝ говореха достатъчно. Томи също се разплака и ги увери, че много съжалява. Тод, който не беше научил за Грейс, се обади и докато му разказваше, Брад хлипаше с глас.

В един момент, когато бе останала сама, Пилар позвъни на майка си и ѝ съобщи. За пръв път през целия ѝ живот нейната майка я изненада истински. Не беше „добрата доктор Греъм“, а баба на дете, което бе починало, майка на дълбоко опечалена жена. Почти цял час говориха и плакаха заедно. Дъхът на Пилар секна, когато тя ѝ каза, че са имали син, който е починал като бебе, още преди тя да е била родена.

— Беше на пет месеца. Мисля, че в известен смисъл след това никога вече не съм била същата. Винаги съм се обвинявала, задето след раждането му бях все заета и не прекарвах достатъчно време с него. После забременях с тебе и не смеех да те почувствам близка. Ужасно ме беше страх, че и ти ще умреш. Никога повече не си позволих да обичам толкова друго човешко същество, Пилар... скъпа... толкова съжалявам... — Майка ѝ хълцаше, а Пилар ридаше неудържимо. — Надявам се, че знаеш колко много съм те обичала винаги... — Тя едва говореше, задавена от сълзите, а докато я слушаше, Пилар усещаше, че се задушаваше от трупаните в продължение на повече от четирийсет години чувства.

— О, мамо... обичам те... Защо не си ми казала?

— Баща ти и аз никога не говорехме за това. По онова време всичко беше по-различно. Смятахме, че не бива да говорим с теб за тъжни неща. Изпитвахме неудобство. Толкова сме били глупави! Това бе най-лошото нещо, което ми се бе случвало някога, а нямаше с кого да споделя. Накрая се научих да живея с болката. Когато ти се роди, се почувствах малко по-добре. Радвах се, че си момиче, че поне си различна... Името му беше Андрю — с нежност произнесе тя. — Наричахме го Анди... — Гласът ѝ прозвуча така тъжно и толкова младежки, че сърцето на Пилар политна към нея. Тя бе живяла със скръбта си близо петдесет години, а Пилар дори не бе подозирала. Това обясняваше много неща. Детството ѝ бе безвъзвратно загубено, но за нея бе изключително важно все пак да научи какво се е случило.

— Няма да ти мине лесно — меко каза майка ѝ. — Ще ти трябва много време... повече, отколкото ти се струва, че си способна да понесеш. И никога няма да го забравиш напълно. Ще живееш с това всеки ден, Пилар, или може би ще го забравяш за ден-два, а после нещо ще се случи и ще ти го напомни. Но трябва да вървиш напред, ден след ден, минута след минута... заради Брад, заради себе си... заради момченцето... Трябва да продължиш и накрая болката ще избледнее. Но белегът в сърцето ти ще остане завинаги.

Двете пак поплакаха, а после Пилар с неохота затвори телефона. За пръв път през живота си чувстваше, че познава майка си. Тя бе предложила да дойде за погребението, но Пилар я помоли да не идва. Вече разбираше колко мъчително ще е за нея и не искаше да я подлага на това изпитание. А Елизабет Грем за пръв път не възрази.

— Ако обаче имаш нужда от мен, ще съм там за шест часа. Не забравяй това. Аз съм само на едно телефонно обаждане от теб. Обичам те — повтори тя, преди да сложи слушалката, и Пилар се почувства така, сякаш бе получила подарък от нея. Колко жалко, че черупката, в която се бе затворила майка ѝ, трябваше да се пропука под напора на такава трагедия.

А докато траеше всичко това, техният син се будеше, заспиваше и плачеше за майка си. Когато тя или Брад го вземаха на ръце, той беше доволен и млъкваше. Сякаш вече ги познаваше.

— Как ще го наречем? — попита я същата вечер Брад. Бяха дали име на Грейс, но още не бяха помислили за брат ѝ. — На мен ми харесва името Кристиан Андрю. Какво ще кажеш? — тъжно предложи тя. Второто име беше на брата, за когото до този ден не бе подозирала. След разговора с майка си, бе разказала за него на Брад.

— И аз го харесвам — усмихна се през сълзи той. Чувстваха се така, сякаш цял ден бяха плакали, и си беше така. Денят, който чакаха толкова отдавна, се бе превърнал в ден на траур.

— Животът е радост и болка, нали? — тихо промълви тя, когато вечерта Брад седна до нея.

Той не искаше да я оставя сама, а Пилар смяташе, че трябва да си иде къщи. Изглеждаше повече от изтощен. Но Брад настояваше да остане с нея и сестрата вкара в стаята още едно подвижно легло, за в случай, че реши да спи тук. Беше на мнение, че им е нужно да бъдат заедно. — Толкова е странно, очакваш едно, а получаваш съвсем друго.

За всичко в живота май трябва да се плаща... Хубавото, лошото, мечтите, кошмарите... всичко се изсипва накуп. Понякога е трудно да ги различиш и това е най-жестокото.

При все че се бяха появили заедно на този свят, на Кристиан бе съдено да бъде тяхната радост, а на Грейс — тяхната болка. Пилар отчаяно бе искала деца, ала още не беше успяла да им се зарадва и ето че вече бе загубила едното. Това сякаш хвърляше сянка върху всичко, но погледнеше ли кротко спящия до нея Кристиан, животът отново ѝ се виждаше безкрайно ценен.

Брад я наблюдаваше и се чудеше как бе преживяла всичко това. Не беше виждал друг човек да понася такива жестоки мъки, а накрая загуби детето си.

— Съдбата поднася какви ли не изненади — философски каза той. — Когато Натали почина, на мен ми се струваше, че никога повече няма да се съвзема. — Говореше за майката на Нанси и Тод. — А после изведнъж се появи ти, пет години след това... и аз бях толкова щастлив с тебе. Такъв е животът, първо те наказва, а после изсипва върху ти безкрайно щастие. Мисля, че и с Кристиан ще е така. Нанесен ни бе жесток удар... но той може би ще бъде най-голямата радост, която ще споделяме до края на дните си.

— Надявам се да е така — нежно промълви Пилар и отправи поглед към сина си, опитвайки се да забрави малкото личице, което нямаше да види никога повече... бебето, което щеше да помни вечно.

ГЛАВА 20

В деня, когато напуснаха болницата и се прибраха вкъщи, Кристиан плачеше с всички сили. Преди да тръгнат, Пилар го облече в синьото плетено костюмче, което сама бе купила. Грижливо го уви в синьото одеялце и го притискаше до гърдите си, докато сестрата ги свали долу в стол на колела. След тях една санитарка буташе цяла носилка с цветя. Повечето хора знаеха само, че бебетата са се родили. Не бяха разбрали, че едното е умряло. Бяха се изсипали купища двойни подаръци — в розово и синьо, с куклички и мечета...

Брад ги закара вкъщи, занесоха Кристиан в неговата стая и внимателно го сложиха в неговото кошче. Той вече бе махнал другото, скрил го бе в гаража. Не искаше Пилар да го вижда. Но тя знаеше, че е било там, а когато отвори скрина, за да извади нощничка за бебето, и видя приготвените розови дрешки, сякаш някаква огромна ръка стисна сърцето ѝ и тя побърза да го затвори. Беше непоносимо. Толкова много тъга и толкова много радост наведнъж. Невъзможно бе да забрави, че е родила две деца, а ѝ е останало само едното. Нима можеше някога да изличи от сърцето си своето момиченце?

Кристиан беше кротко бебе и се хранеше добре. Млякото ѝ бе тръгнало изобилно, сякаш дори тялото ѝ още не бе разбрало, че децата вече не са две. Докато го кърмеше, тя седеше на люлеещия се стол в детската стая, а Брад я наблюдаваше.

— Ще се справиш ли? — тихо попита той. Беше разтревожен за нея. Откакто бе родила и Грейс беше починала, тя вече не беше същата. Брад почти започваше да съжалява, че изобщо ги бяха заченали. Болката бе прекалено голяма.

— Не зная — честно отговори тя.

Бебето спеше в ръцете ѝ. Погледна го. То бе така съвършено толкова мъничко и въпреки това пълничко и здраво. Бе съвсем различно от Грейс с нейните дребни черти и миниатюрно лице. Тя също бе изглеждала съвършена, но много по-малка.

— Все се опитвам да разбера защо стана така. Моя ли беше вината? Аз ли ѝ направих нещо? Дали съм се хранила не както трябва, дали съм лежала непрекъснато на една страна... Защо?

Погледна съпруга си и очите ѝ отново плувнаха в сълзи. Той застана до нея и двамата се взряха в Кристиан.

— Трябва да внимаваме да не започнем да виним него — рече Брад. — И като поотрасне да не създадем у него чувството, че не ни е бил достатъчен и сме искали нещо повече. Всъщност наистина беше така — добави той, наведе се и целуна Пилар, а после и Кристиан. Той беше хубаво дете и имаше право да живее в радост, не с бремето, че неговото появяване на този свят е донесло на родителите му не само щастие.

— Не го виня — тъжно отвърна тя и престана да крие сълзите си. — Просто ми се иска и Грейс да бе с нас.

И в известен смисъл сякаш не беше съвсем изключено, може би щяха да усещат сладкото ѝ присъствие да витае около тях като обичлив дух. Толкова малко бе онова, с което можеха да се утешат.

Пилар спа на пресекулки и на сутринта се събуди с чувството, че някой е сложил на гърдите ѝ петтонна тежест. Помнеше какво ги очаква този ден.

Веднага стана и взе душ, а после накърми детето. Усещаше гърдите си грамадни, имаше толкова много мляко, че когато бебето се опита да суче, то пръсна по лицето му. Малкият започна да прави смешни физиономии, въпреки мъката си тя се разсмя и Брад я чу.

— Какво става тук? — попита той, като влезе в детската стая, облечен в тъмен костюм. Пилар се смееше за пръв път от дни и като я чу, той изпита облекчение.

Тя му показа и той също прихна.

— Прилича на някое дребно старче от водевилите, на което содата от бутилката е пръснала в лицето, нали?... Също като Харпо Маркс^[1].

— Според мен по-скоро като Зепо — усмихнато рече Брад. Изненада се от онова, което чувстваше към сина си: колко много го обичаше вече и как съжеляваше, че бе дошъл на този свят без своята близначка. Той изглеждаше така невинен и толкова зависим от тях.

Брад вече не си спомняше другите му деца да са били чак толкова малки, нито пък така беззащитни. Може би и Кристиан усещаше, че се е случило нещо ужасно. Къде беше сестричката му? Той бе живял с нея цели девет месеца, а сега я нямаше. Сигурно и за него това бе голяма травма. Дори той не бе пощаден от голямата скръб.

— Няма ли да се обличаш? — внимателно попита Брад.

Пилар кимна и остави заспалото след храненето дете.

Щеше да е такова щастие, ако им се бе родило само то, такъв неописуем възторг. А колко различно беше сега — полурадост и полутъга, полуболка и полукрасота, всичко беше така горчиво-сладко и създаваше усещане за крехкост. Не можеше да понесе всичките тези чувства. Дълго стоя и гледа сина си, като си мислеше колко много го обича вече. Но бе обичала и Грейс... това бе удивителното. Беше видяла нейното малко личице в момента на появяването ѝ и то се бе отпечатало навеки в сърцето на Пилар, наред с нейното име.

Облече си семплата черна вълнена рокля, която висеше свободно от раменете ѝ — бе ходила с нея на работа в началото на бременността си. Черни чорапи, черни обувки, намери и черно палто, което ѝ ставаше, а после застана, цялата в траур, и погледна съпруга си.

— Изглежда някак нередно, нали? Би трябвало да празнуваме, а вместо това жалеем.

Имаше толкова много хора, на които трябваше да се съобщи. Всичките им познати знаеха, че очакват близнаци, и сега трябваше да им се каже, че имат само едно дете.

Брад сложи бебето в колата. Когато го настаниха в седалката му, то изобщо не се събуди. До храма „Вси светии“ при Океанската епископална църква в Монтесито пътуваха в пълно мълчание. Пилар нямаше какво да каже на съпруга си, нищо не можеше да го освободи от болката или да промени нещата. Когато паркира колата, той я потупа окуражаващо по ръката. Нанси и Томи вече ги чакаха на тротоара заедно с Марина. Томи носеше тъмен костюм, също като Брад, а Нанси държеше детето си и имаше напълно съсипан вид. Не бе успяла да намери детегледачка, така че накрая бе взела Адам със себе си. Той изпищя от радост, като видя Пилар и Брад. За миг това разведри атмосферата.

Проповедникът също ги чакаше и ги въведе вътре. Пилар изобщо не бе подготвена за онова, което видя там — очакващия ги на олтара

миниатюрен бял ковчег, ограден с момини сълзи. Това бе пародия, лъжа, жестока шега, която природата ѝ бе изиграла: обещала ѝ бе толкова много, а после си бе взела половината обратно. В мига, в който съзря ковчеза, ридания стегнаха гърлото ѝ.

— Не мога да го понеса — прошепна тя на Брад и зарови лице в дланите си. Нанси тихо заплака и Томи взе детето от нея, а Кристиан спеше кротко в своята седалка.

Свещеникът им напомни, че пътищата Господни са неведоми, че Той дава и взема, кара ни да се смеем и да плачем, примесва радостта ни с печал. Когато благослови малкото момиченце, тяхно само за един кратък миг, мъката им бе толкова голяма, че едва не рухнаха под тежестта ѝ.

След това като насън, като в кошмар Пилар последва Брад навън и тръгнаха след катафалката към гробищата. Застанаха до гроба, безмълвни и отчаяни в дъжда, и тя изведнъж изпадна в истерия.

— Не мога да я оставя тук... — задави се в думите и се вкопчи в Брад.

До тях стоеше Томи, Марина също бе наблизко, но на дискретно разстояние. Нанси бе останала в колата с двете деца, бе казала на съпруга си, че не издържа повече. Всичко беше прекалено ужасно, прекалено тъжно — онзи малък сандък и опустошените им лица. За всички тях моментът беше кошмарен, особено за Пилар и Брад. Той изглеждаше на хиляда години, а докато свещеникът даваше последна благословия на малката Грейс, Пилар като че щеше да падне в несвяст.

Тя сложи върху ковчеза букетче бледи рози, дълго стоя и плака тихо, без да откъсва поглед от него. Брад я откъсна от гроба и я заведе до колата, а тя сякаш не съзнаваше накъде върви. После, докато пътуваха към къщи, седеше и гледеше втренчено право пред себе си, без да пророни дума. Брад и Марина държаха ръцете ѝ, но тя нямаше какво да каже, нито на тях, нито на когото и да било.

Брад не знаеше какво да ѝ говори, как да я утеши и какво да направи. Макар че той също бе понесъл тежко загубата на Грейс, за него тя бе едно непознато същество. Но Пилар я бе носила в продължение на девет месеца и я познаваше така отблизо, както никой друг.

— Искам да си легнеш — каза ѝ той, когато се прибраха вкъщи, след като закараха останалите по домовете им. Сложи бебето в

кошчето и то се размърда.

Тя кимна, влезе в спалнята и легна, както си беше в черната рокля, и безмълвно се втренчи в тавана. Защо не можеше тя да умре, а детето ѝ да остане живо? Защо човек нямаше никакъв избор? Кого би избрала тя? Какво би направила? В миг разбра, че с радост би се пожертвала, за да спаси рожбите си. Опита се да обясни това на Брад и той се ужаси. Колкото и да скърбеше за мъртвото дете, никога не би предпочел да загуби жена си и побесня при тази мисъл.

— Ти не разбираш ли колко много си ни нужна?

— Не, не съм ви нужна — мрачно отвърна тя.

— Ами той? — посочи към съседната стая Брад. — Не мислиш ли, че той има право на майка?

Тя вдигна рамене, неспособна да каже нещо.

— Недей така... — рече той.

През целия ден Пилар беше в депресия, не искаше да яде, не искаше да пие, а после това се отрази на млякото ѝ и бебето стана капризно. Сякаш всички бяха настроени да плачат и да се съпротивляват срещу онова, което им се бе случило. Но никой не знаеше как, най-малко пък тя. Изпитваше желание да пици, докато дъх не ѝ остане, но вместо това седеше тихо и гледаше Кристиан.

— Той се нуждае от теб, аз също — отново ѝ напомни Брад. — Трябва да се вземеш в ръце.

— Защо? — Тя седеше и гледаше навън през прозореца.

Накрая Брад я накара да пийне малко чай, а после и чаша бульон. Така поне щеше да има достатъчно мляко.

През нощта, докато той спеше, тя става няколко пъти заради бебето. Изминалият ден бе много изтощителен и за Брад, освен това той страшно се тревожеше за нея. Когато слънцето изгря, Пилар седна с Кристиан на люлеещия се стол и се замисли за двете си деца. Те бяха отделни личности, отделни хора, всяко със своя отделна съдба. Мисията на Грейс бе завършила рано. Може би нещата се свеждаха просто до това, може би тя е била орисана да бъде с тях само за един миг. И Пилар изведнъж разбра, че Грейс ще трябва да освободи мислите ѝ, че от време на време неминуемо ще се явява в нейните спомени, но не може да я вземе със себе си. Брад беше прав, Кристиан имаше нужда от нея. Той щеше дълго да остане с тях и тя желаше винаги да е на негово разположение. Докато седеше с детето на ръце,

за пръв път от пет дни се почувства спокойна. Те бяха получили своя дял щастие. Не такъв, какъвто бяха очаквали и какъвто си го бяха представяли, а какъвто им бе предопределен, какъвто им се бе паднал, и тя трябваше да го приеме.

— Станала ли си вече? — Брад стоеше сънен на вратата. Беше я потърсил в леглото до себе си и не я бе намерил. — Наред ли е всичко?

Тя кимна и му се усмихна — много мъдра и много тъжна, а също и много хубава.

— Обичам те — тихо промълви Пилар и той почувства, че нещо в нея се е променило, че дълбоко в душата ѝ нещо се е прекършило, за малко не я е погубило, но вече започва полека да заздравява.

— И аз те обичам. — Искаше да ѝ каже колко го боли, но вече не знаеше как. Нямаше такива думи, само дълбоки чувства.

Кристиан изведнъж се размърда. Прозя се, отвори очички и ги погледна много съсредоточено.

— Бива си го момчето — гордо рече Брад.

— Теб също — каза Пилар и те се целунаха в утринните лъчи на слънцето.

[1] Братя Маркс — прочути американски комици. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Тази година Тод си дойде вкъщи за Деня на благодарността. Искаше да види бебето, което бе на две седмици и половина, пък и знаеше какво изпитание са преживели Пилар и баща му и държеше да им засвидетелства своята преданост.

Пилар вече изглеждаше малко по-добре, макар че имаше да сваля още доста килограми и все още не излизаше. Чувстваше се слаба и изчерпана от преживяното, не бе готова да се изправи пред приятелите си и да започне да им обяснява. Болката бе още твърде силна.

Тод в началото не знаеше какво да й каже. После поднесе съболезнованията си за загубата на бебето.

— Какъв кошмар сте преживели! — Брад му се бе сторил много разстроен, когато се обади, за да му съобщи за раждането на Кристиан и смъртта на Грейс. Но Пилар го бе понесла още по-тежко.

— Ужасно беше — тихо призна тя.

Макар раните постепенно да заздравяваха, все още я раздираше ужасна болка, когато си мислеше за своето момиченце. Но вече си позволяваше да се радва на Кристиан. Говореше по-често от преди с майка си и някои от съветите, които тя й даваше от личен опит, доста й помагаша. Дори и само това, че можеше да разговаря с човек, преживял същото, бе вече едно облекчение. Но все още не искаше тя да идва. Не се чувстваше готова да се среща с когото и да било, дори с майка си.

— Нищо не е толкова просто, колкото ни се струва на пръв поглед — тихо каза Пилар на Тод. Какво мъчение беше, докато забременее, после помятането... а сега и Грейс. — Мислиш си, че всичко ще върви като по вода и точно както си го запланувал, но понякога не става така. На мен ми бяха необходими четирийсет и четири години, за да разбера това и, повярвай, не ми беше леко.

Раждането на деца определено не беше най-лесното й начинание. Работата й бе значително по-просто нещо, дори и женитбата за Брад. Но в дъното на душата си беше някак убедена, че си е струвало да понесе всичко това. Не би се отказала от Кристиан за нищо на този

свят. Знаеше, че той си заслужава цената, която бе платила, дори двойната цена. Макар да бе поразена от тази своя мисъл.

— Какво правите вие двамата? Проблемите на живота ли решавате? — пошегува се Брад и седна до тях.

— Тъкмо се канех да му кажа колко много го обичам — усмихна се на заварения си син, а после и на съпруга си Пилар. — Той е много специална личност.

— Приятна промяна, след като бях такова лошо дете — ухили се Тод. Беше хубаво момче и много приличаше на Брад.

— Ти беше наред — призна Брад с половин уста, но със закачлива усмивка. — И сега не си лош. Как е в Чикаго?

— Добре. Но мисля да се върна на Западния бряг. Може би ще си потърся работа в Лос Анджелис или Сан Франциско.

— Олеле, как не ми върви! — пошегува се отново баща му, а Пилар се усмихна широко.

— Много ще ни е приятно да си си пак при нас.

— През почивните дни мога да гледам бебето.

— Не го вземайте много насериозно — посъветва ги сестра му, като се присъедини към тях. — Всеки път, когато ни гостува, спи преспокойно, докато Адам пищи, позволява му да си играе с телефона и му дава бира, за да е „в добро настроение“.

— Да, ама на него му харесва, прав ли съм? Кой е любимият му вуйчо?

— Детето няма кой знае какъв избор, нали? — охлади ентусиазма му Нанси.

След малко Кристиан се събуди и ревна с цяло гърло за майка си. Тя отиде да го накърми, а когато се върна, младите се бяха приготвили да си тръгват. Тод я целуна и я прегърна топло.

— Изглеждаш прекрасно, а брат ми е великолепен.

— Ти също. Радвам се, че си дойде. — Тод я погледна и кимна, и той се радваше. Личеше им, че са преживели много, особено на баща му, който му се бе видял състарен. И явно все още много се тревожеше за Пилар. Но и двамата изглеждаха вече добре. Пилар беше тъжна, ала очевидно започваше да се справя.

— Мислиш ли, че ще го направят пак? — попита сестра си Тод, след като си тръгнаха и потеглиха с колата към нейната къща.

— Съмнявам се — отвърна Нанси и добави с поверителен тон: — Една моя приятелка ходеше да се лекува от безплодие при специалистка в Лос Анджелис и ми каза, че ги е виждала там. С мен не са споделяли нищо, но май на Пилар не ѝ е било много лесно да забременее. Представиха го за голяма изненада, ала не мисля, че е било така. По-скоро е било тежък труд. Пък и преживяха голям кошмар, когато бебето им умря.

Тод кимна. Мъчно му беше за Пилар. Той винаги я бе харесвал.

— Не зная — поде след малко Тод. — Те, струва ми се, смятат, че си заслужава. — И погледна бузестото си племенниче, дълбоко заспало в своята седалка до него. — Може и да са прави... знае ли човек?

Нанси хвърли бърз поглед назад към спящия си син и кимна.

А в Санта Моника Бет печеше огромна пуйка и за последен път я поливаше с мазнина, когато Чарли пристигна с голяма шоколадова птица за Ани и цветя за нея, които щяха да украсят празничната им трапеза.

— Ау! Какво е това? — възкликна тя, изненадана и трогната. Той винаги беше толкова внимателен! Срещаха се вече от девет месеца и тя не познаваше друг като него. Той готвеше, носеше им подаръци, купуваше им продукти, водеше ги на разни места, с часове четеше приказки на Ани. Беше точно човекът, за когото Бет винаги бе мечтала, но дотогава така и не бе срещнала. Беше една сбъдната мечта и Ани го обожаваше.

— Честит Ден на благодарността, дами! — усмихна се той и остави цветята, а Ани моментално започна да маха пъстрия станиол от шоколадовата пуйка.

— Мога ли да я изям сега? — нетърпеливо попита тя и Бет ѝ разреши да си отхапе едно парченце, а останалото да си запази за след вечеря. Ани се постара хапката да е колкото може по-голяма и докато Чарли целуваше майка ѝ, шоколадовата птица бе обезглавена.

— Мога ли да ти помогна? — предложи той, но Бет каза, че всичко било готово. Този път искаше тя да приготви храната и това бе най-сложната вечеря, която бе стъкмявала от години. В Деня на благодарността с Ани обикновено излизаха и се хранеха на ресторант или гостуваха на приятели. Струваше ѝ се твърде потискащо да готви

празнична вечеря само за тях двете. Но тази година имаше много неща, за които трябваше да е благодарна. Откакто Чарли влезе в живота им, в него бе настъпил щастлив обрат. Той сякаш бе пропъдил лошото и всичко потръгна от добре по-добре. Създаваше у нея чувството, че е обичана и вече не е сама. Не усещаше както преди тежестта на света върху плещите си.

Когато Ани се разболяваше, той идваше и ѝ помагаше да се грижи за нея, говореше с хазяйката, когато тя ѝ създаваше неприятности, а по време на една стачка в болницата дори ѝ бе заел пари. Веднага след като тръгна отново на работа, Бет му ги върна до последния цент, не обичаше да злоупотребява с добрината му, но той бе просто невероятно мил човек.

Тази есен се бе свързал с едно сиропиталище и всяка съботна сутрин продължаваше да играе бейзбол с група хлапета. А след това ѝ разказваше колко държи на тях и как му се искало, когато събере достатъчно пари, да си осинови някое момченце.

През живота си Бет не бе се влюбвала така в никого и той беше много добър с нея, но не бе ѝ намеквал нещо за бъдещето. Все още смяташе, че след като не може да има деца, няма право да се жени. Тя непрекъснато му повтаряше, че това не я интересува. Бе убедена, че дори да не се ожени за нея, той има право да знае, че има жени, които биха се чувствали щастливи да го имат за съпруг, с или без деца.

— Толкова ли е важно? — попита го тя една вечер, когато отново обсъждаха тази тема. Ани бе заспала и те се бяха любили. Сексуалният им живот беше изключителен и макар едното да не е гаранция за другото, не бе за вярване, че Чарли е стерилен.

— Не зная защо правиш такъв голям въпрос от това — сгълча го тя. — Много хора не могат да имат деца. И какво? Ами ако бях аз? Чувствата ти щяха ли да се променят?

Чарли за пръв път се замисли над това и трябваше да признае, че нямаше да се променят.

— Щях да съжалявам, защото ти си много добра майка и би трябвало да имаш повече деца... но нямаше да те обичам по-малко — тихо рече той и после смениха темата. Когато бяха заедно, винаги имаха да говорят за много неща.

По време на цялата празнична вечеря тримата бърбяха неспирно. Пуйката беше чудесна, както и картофеното пюре, грахът и пълнежът.

Бет бе надминала себе си заради него, Чарли непрекъснато правеше същото за нея и тя смутено призна, че го смята за по-добър готвач.

— Нищо подобно — усмихна се той, — пуйката беше фантастична. — Но най-хубавото от всичко бе, че бяха заедно.

След това отидоха на дълга разходка, Ани лудуваше напред, а после тичаше обратно при тях и когато се прибраха, беше капнала от умора.

Сложиха я в леглото в осем часа, а после седнаха да гледат телевизия, Чарли направи пуканки и те бяха много вкусни. Някъде към средата на първия филм той се настрои любовно, легнаха на дивана и се нахвърлиха един на друг като двама хлапаци, докато напълно забравиха за телевизора. Ани бе вече дълбоко заспала, те влязоха на пръсти в стаята на Бет и тихо заключиха вратата. Миг след това вече лежах в обятията си, напълно голи и тръпнеци от страст.

— Господи, Чарли... — опитваше се сетне да си поеме дъх Бет. — Какво правиш с мен? — Никога и с никого не бе изпитвала подобно нещо.

За него също беше вълшебно, защото много я обичаше и желаше. И знаеше, че този път доверието му няма да бъде измамено, че тя няма да го нарани. Преди три години Барби го бе омаяла, но тя не беше подходящото момиче за него, сега добре разбираше това. Много неща му се бяха изяснили и вече гледаше на тях по различен начин, отколкото, да кажем, преди шест месеца. Бет беше променила живота му, дори и неговите схващания по въпроса за децата. Беше го накарала да си даде сметка какви щяха да са чувствата му към нея, ако стерилната бе тя. И той изведнъж осъзна, че това не би имало никакво значение за него, че въпреки всичко би я обичал и че тя има право на пълноценен живот, независимо дали ще им се родят, или няма да им се родят деца. Проблемът вече не му се струваше толкова важен и той престана да се чувства виновен заради онова, което не бе в състояние да направи, да притежава и да ѝ предложи. Можеше да ѝ предложи много други неща и сега повече от всякога изгаряше от желание да го направи.

— Искам да те попитам нещо — поде той, докато я държеше в прегръдките си. Бет обърна лице към него и той се усмихна, като си помисли колко много прилича тя на Ани. — Най-напред искам да ти кажа, че много те обичам.

Като чу това, тя потръпна. Знаеше за убедеността му, че никога не бива да се жени нито за нея, нито за някоя друга и се изплаши да не ѝ каже, че я напуска, че е било много хубаво, но вече всичко е свършило. Тялото ѝ затрепери и сълзи изпълниха очите ѝ. Не искаше да чуе онова, което се готвеше да ѝ съобщи.

— Не искам да знам нищо — рече тя с надеждата да го обезкуражи. — Обичам те. — Молеше се да не ѝ казва думите, от които се страхуваше, а Чарли лежеше, обърнат към нея, и лицето му беше много сериозно.

— Има нещо, за което искам да те попитам.

— Защо? — Големите ѝ сини очи изглеждаха огромни.

— Защото много държа на теб и нямам право да спъвам живота ти, все едно че той ми принадлежи.

— Не ставай глупав... аз... ние се чувстваме толкова добре заедно... Предпочитам да бъда с теб, отколкото където и да било другаде... Чарли, недей...

— Какво недей? — стъписано я погледна той.

— Не си отивай. — Тя обви врата му с ръце и се разплака като малко момиченце, а той я гледаше слисано.

— Приличам ли ти на човек, който е тръгнал нанякъде? Не ти говорех за отиване, а за оставане. — Той се усмихна, трогнат от нейната реакция.

— Ти оставаш? — Тя се отдръпна от него със залято от сълзи лице и преливащи от чувства очи.

— Бих искал. Бих искал и ти да останеш. Щях да те попитам...

— Замълча за малко в нерешителност, а после продължи: — Ще се омъжиш ли за мен, Бет?

Тя се ухили до уши и го целуна толкова силно, че леглото се разлюля.

— Да, ще се омъжа — задъхано отвърна Бет, когато се откъсна от него, за да си поеме въздух, и двамата с щастлив смях се затъркаляха прегърнати по леглото.

— Олеле, колко те обичам! Кога?... — А после изведнъж се разтревожи. — Сигурна ли си? Въпреки че няма да имаме деца? — Искаше за сетен път да се увери, тя имаше право и да му откаже.

— Аз пък си мислех, че ще си осиновим — тихо рече Бет.

— Ние ли? Кога сме вземали такова решение?

— Ти казваше, че искаш да си осиновиш момченце, дори може би две.

— Но това беше, в случай че остана сам. Сега имам теб и Ани. Ти искаш ли да си осиновим, Бет?

— Струва ми се, че идеята ми харесва — замислено кимна тя. — Вместо да прибавяме на света нови бебета, да дадем дом на някое детенце, което отчаяно се нуждае от такъв... Да, наистина ми харесва...

— Нека най-напред поговорим за женитбата ни. Кога?

— Не зная — радостно се усмихна тя. — Утре. Другата седмица. Преди Коледа имам една седмица отпуск.

— На Коледа — засия той, — остави отпуска. Искам, когато се оженим, да напуснеш работа. Не желая да работиш нощем. Можеш да започнеш някъде на намален работен ден, докато Ани е на училище, или да вземеш най-после онази диплома за медицинска сестра, която толкова ти е легнала на сърцето. — Оставаше ѝ да учи само още една година, а той щеше да се справи с останалото, от комисионите печелеше наистина добре. — Значи на Коледа — погледна я усмихнато Чарли, отново я притегли към себе си и след миг телата им сложиха парафа.

ГЛАВА 22

Чарли и Бет се ожениха на Коледа в Обединената методистка черква в Уестуд и Ани бе единствената им придружителка. Дадоха малък прием за неколцина приятели в един квартален ресторант. Марк, разбира се, беше там, заедно с най-новата си приятелка. Всичко мина точно както искаха. Никаква шумна сватба в „Бел Еър“, никакви натруфени гости. Чарли нямаше пред кого да се перчи. Имаше си истинска жена, истински живот и едно момиченце, което сега беше негово. Вече бяха казали на малката, че той иска да я осинови, и тя бе отвърнала, че името Ани Уинуд ѝ харесва.

За медения месец тримата заминаха в Сан Диего, отидоха в зоологическата градина, посетиха военноморската база, бяха отседнали в хубав малък хотел, който Чарли знаеше отпреди, и правеха дълги разходки по плажа. Беше точно онова, за което той винаги бе мечтал и което дотогава му бе липсвало. Преди Бет да промени целия му живот.

Тя напусна болницата и си намери работа в канцеларията на училището, в което Ани ходеше на забавачка. Всичко се бе уредило идеално. През септември щеше да продължи обучението си, за да се дипломира като медицинска сестра.

— Щастлива ли си, колкото съм аз? — попита я на втория ден на Коледа Чарли, докато се разхождаха по плажа. Денят бе великолепен, пясъкът хладнееше, но не дотолкова, че да не може и Ани да тича боса. Тя се забавляваше чудесно, като кученце препускаше напред и се връщаше при тях.

— Струва ми се, че съм по-щастлива от теб — усмихна се Бет. — Никога не съм имала нищо подобно. По време на предишния брак животът ми беше ужасна каша. Бях млада и глупава, а той беше голям негодник. Не си спомням в цялата онази бъркотия да е имало нещо свястно.

— Не си права — напомни ѝ с усмивка той, — появила се е Ани.

— Наистина. Мисля, че и от най-лошото на човек му остава по нещо хубаво. Но понякога минава много време, преди да го осъзнаеш.

Чарли се съмняваше от брака с Барби да му е останало нещо хубаво. За него той бе само едно голямо разочарование. Добре поне, че бе приключил. А сега му предстоеше един истински живот с Бет, един живот, който му предлагаше всичко онова, за което бе копнял — близост, нежност, честност, любов.

— Надявам се само да те направя толкова щастлива, колкото съм аз — каза той, прегърна я през раменете и тя се усмихна. До него се чувстваше напълно защитена.

— Какво повече бих могла да желая! — нежно отвърна Бет и Ани им помаха да отидат при нея.

— Хайде, по-бързо! — извика през вятъра тя. — Да видите само какви миди! — Те се втурнаха след нея, надпреварвайки се по пясъка със смях, а слънцето се издигаше на зимното небе и сякаш ги гледаше с усмивка отгоре и им изпращаше своята благословия.

На Коледа в дома на семейство Гуд, както винаги, бе шумно, само че тази година малко повече от друг път. Гейл и Сам бяха дошли заедно със съпрузите и челядта си, Анди и Даяна също се бяха върнали в лоното на фамилията, за да прекарат празника заедно с всички останали, и, разбира се, бяха взели със себе си Хилъри. Даяна беше вече в средата на деветия месец, тътреше се след Хилъри, която се хващаше за каквото ѝ попадне и се изправяше, имаше опасност да се нарани с някой от предметите на масичката за кафе.

— Голяма пакостница е, нали? — коментира възхитено госпожа Гуд. Беше хубаво, весело момиченце, източник на безкрайна радост за Анди и Даяна. Никой не бе забравил, че миналата Коледа те не бяха тук, че бракът им почти се бе разпаднал, че бяха заминали за Хаваите, опитвайки се да го закрепят. Само преди няколко дни Даяна с иронична усмивка припомни на Анди, че тъкмо след това в живота им бе навлязла Уонда, „майка под наем“, за да излезе от него също толкова бързо. Предизвиканата от нея раздяла бе подействала добре и на двамата. А после ненадейно се бе появила Хилъри и сега вече беше тяхно дете. Свят да ти се завие! Но Даяна никога не се бе чувствала по-

щастлива. Бременността ѝ бе протекла добре и тя беше в отлична форма.

Разбира се, бе чакала с нетърпение отпуска си по майчинство. Този път от списанието я бяха освободили чак до юни.

— Как е? — попита добродушно Джак, които седеше и я гледаше, докато тя и жена му подреждаха масата, а Сам се опитваше да реши някакъв разгорещен спор между двете си по-големи деца.

— Отлично — усмихна се Даяна. Още си спомняше деня, когато ѝ бе казал, че е бременна, а тя си бе помислила, че дъската му хлопа.

— Ако ме питаш, ще стане всеки момент.

— До срока имам още почти три седмици — компетентно възрази тя, а той поклати глава и се намръщи, преценявайки корема ѝ. После леко го опипа като голяма диня.

— Бих казал, че ще е много по-скоро, отколкото очакваш, Ди. Паднало е почти между коленете ти. От колко време не си ходила при лекаря си?

— О, за бога, Джак! — скара му се Гейл. — Престани да се правиш на доктор Охболи, Коледа е.

— Казвам ѝ само, че е приближило повече, отколкото си мисли, бебето е паднало и се хващам на бас на каквото искаш, че главичката вече е тръгнала.

— Да, и на мен ми разправяше така, а родих, осемнайсет дни след срока.

— Добре. — Той вдигна рамене и разпери ръце. — Значи и аз греша понякога. После се обърна към Даяна и отново стана сериозен. — Не се шегувам, до един-два дни трябва да идеш да те прегледат, наистина намирам, че е паднало. Никога не съм виждал бебето да е толкова ниско у жена, която още няма родилна дейност.

— Може да имам, пък да не съм разбрала — засмя се тя, а после го успокои, че в понеделник ще отиде при лекаря си.

— Случвали са се и по-странни неща — засмя се той и отиде да пийне нещо с тъста си. Не беше дежурен на повикване и можеше да се поотпусне малко.

Както обикновено, момичетата помагаша на майка си и когато пуйката се изпече, мъжете я нарязаша. В трапезарията бяха занесени огромни блюда с храна. Тази година всички бяха в отлично настроение, децата бяха оживени, но се държаха добре, нямаше

семејни вражди. Фамилијата отдавна бе простила на Даяна за нејното избухване в Деня на благодарноста миналата година. Штом научиха как стоят нещата околу неа, всички проявиха разбирање. Дори Гейл започна да се държи никак по-меко със сестра си.

— Ти не јадеш ништо — каза тя, като погледна през масата към Даяна.

— Няма място — отвърна тя и вдигна очи към Анди. Той бе потънал в приятен разговор с Шеймъс. Неговиот шуреј винаги имаше на расположение некоја штура историја — обикновено измислена, но винаги смешна.

Когато мајка им излезе да сложи още храна на подносите, Даяна също тргна към кухњата да ѝ помогне. Каза, че гърбът ѝ бољал и чувствала нужда да се пораздвижи. Анди забележа, че има објркан вид. После видя, че Джек също ѝ наблюдава и тоа го озадачи. Тя пак се появи, като продолжаваше да разтърква гърба си, и още неколку пати се вртца в кухњата да вема различни неща. Сам пошушна на Джек:

— Ужасно е неспокојна.

Той кимна и отново се зае с вечерјата, като бѣбреше с всички на масата. След неколку минути и Даяна седна на мястото си, изглеждаше сѣвсем добре. Како се смееше и приказваше, изведнѣж мљкна и погледна сѣпруга си. Но тој не забележа тоа. Даяна се извини и се качи горе, а след неколку минути се вѣрна, без да каже нешто.

След десерта прошепна на Сам, че не се чувствува многу добре и ще се качи горе да полегне, но тя да не казва на никого. Просто стомахът ѝ нешто не бил наред.

Час след тоа Анди се огледа за жена си и не ѝ намери.

— Някој вижда ли е Ди?

— Горе е и повртца — осведоми го нај-гољамата му племенница и Анди забѣрза по стѣлбите да ѝ потѣрси.

— Не мислиш ли, че и ти треба да отидеш? — попита сѣпруга си Гейл и тој ѝ отвърна шеговито:

— Нали ми каза да не се бѣркам?

— Може да не сѣм била права.

— Вероятно е хапнала повечко. Ще ме повикат, ако им требавам. Дори да се е започнало, тоа е пѣрвото ѝ раждане. Може да отиде оттука до болницата пеша, и пак ще ѝ остане многу време.

— Много смешно. Нали знаеш как беше с мен? — С първите две едва бе успяла да стигне до болницата, а последното бе родила направо в кухнята.

— С всекиго е различно — напомни ѝ той. Даяна бе доказала това със своята мнима стерилност, нужни ѝ бяха цели две години, за да забременее.

Но след няколко минути Анди слезе с разтревожен вид.

— Тя казва, че ѝ е зле на стомаха — тихо осведоми той Джак. — Повърнала е няколко пъти и сега има ужасни спазми. Мислех да я заведа вкъщи, но не иска да се помръдне. Казва, че си е ударила гърба, докато е помагала на мама за вечерята.

Джак го изслуша, а после взе стъпалата до горния етаж по две наведнъж. Анди тичаше след него.

— Здравсти — весело подхвърли Джак. — Чувам, че си била нападната от див пуюк.

— Чувствам се ужасно — призна си Даяна и в същия момент изстена и се хвана за огромния корем.

— В какъв смисъл ужасно? — спокойно попита той, но вече му беше ясно. Като пипна корема ѝ, направо се сепна — беше твърд като камък. Тя имаше мощна контракция.

— Гади ми се и имам страхотни спазми... и гърбът ми... — Доjde следващата болка, тя се изтърколи настрани и се вкопчи в леглото. — Сигурно съм се отровила с храна... но не казвайте на мама... — Когато отново се обърна към него, лицето ѝ бе преbledняло и той ѝ се усмихна.

— Аз съм на друго мнение. Струва ми се, че раждаш.

— Сега ли? — Тя изглеждаше стресната и малко изплашена. — Но още не ми е време!

— Както виждам, време ти е.

Даяна получи нова контракция. Джак премери времето — тя бе дълга и силна. Питаше се на какъв интервал са, но след две минути получи отговора и навъсено премести поглед от нея към Анди.

— Откога продължава това?

— Не зная — отвърна Даяна. — През целия ден имам някакви спазми. Мислех обаче, че са от храната... — Сега изглеждаше сконфузена, задето не бе разбрала, че раждането е започнало.

— Да ти е изтекла водата? — Нещата бяха много по-напреднали, отколкото бе допускал, и му се искаше да я прегледа, но не беше сигурен, че тя ще му разреши.

— Не — без колебание отговори на въпроса му Даяна. — Само по някоя капка от вчера сутринта насам, но не е имало никакво изливане — опита се да опровергае предположенията му тя. Добре помнеше какво бе изтърпяла Джейн, докато се роди Хилъри, и беше изплашена.

Джак погледна Анди, а после Даяна и се усмихна.

— Мило момиче, това е било водата ти. Не е задължително да се излее наведнъж. Мисля, че ще е най-добре веднага да те закараме в болницата.

Като чу това, тя го сграбчи за ръката и почти изкрещя:

— Не!... Не! Нищо ми няма...

Но този път болката беше толкова силна, че докато траеше, Даяна не можеше да говори, а, изглежда, не ги и чуваше. Контракцията отмина, като я остави пъшкаща и задъхана, но следващата настъпи след по-малко от минута. Опитвайки се да се пребори с нея, Даяна закрещя:

— О, боже... какво е това... Анди... Джак...

Джак изтича в банята да измие ръцете си и се върна с куп пешкири, които бързо напъха под нея, после внимателно я прегледа, а тя като че изобщо не забеляза това, стискаше ръката на Анди и плачеше. Бореше се с всяка болка и не можеше повече да се владее. Сетне изведнъж се появи някакво ужасно парещо усещане и едно непоносимо напъване, сякаш експресен влак се опитваше да се провере през нея.

— О, боже... излиза... излиза... — Тя в паника местеше поглед от съпруга към зет си, а Джак кимна и хвърли поглед на Анди.

— Да, Ди, излиза... — Нямаше съмнение, че тя всеки момент ще роди и Джак много спокойно каза на мъжа ѝ: — Анди, обади се на 911. Извикай линейка, кажи им, че тук има жена, която ражда, че има и лекар. Тя е добре, всичко върви гладко. Предполага се, че още от вчера е имала слаба родилна дейност, но не е знаела.

— Не ме оставяй! — извика тя, когато Анди понечи да тръгне, но Джак решително кимна и го подкани да побърза с обаждането.

Анди едва бе излязъл от стаята, когато тя получи още една мощна контракция и отново ѝ се стори, че експресният влак минава през нея. Джак бе разтворил широко краката ѝ и виждаше, че бебето вече се е подало.

— Напъвай, Ди... хайде... избутай това бебе навън...

— Не мога... много боли... о, господи... то не спира... не спира...

Искаше всичко да спре, но то продължаваше отново и отново, а после Анди пак застана до нея и каза на Джак, че линейката идва. Долу още никой не подозираше какво става. Не бе останало време да им съобщят.

— Напъвай, Ди! — нареди ѝ Джак, когато контракциите се подновиха. Сега те бяха на интервал от една минута.

Даяна нададе пронизителен стон и докато Джак здраво държеше краката ѝ, а Анди я бе хванал за раменете, бебето изведнъж почти излетя от нея, право в ръцете на Джак. Беше много едро момченце с прилепнала руса коса и удивително приличаше на малката си сестричка. Даяна го гледаше смаяно, то също я погледна и баща му се разсмя. Беше най-хубавата гледка, която бе виждал.

Даяна отпусна глава на леглото, усмихна се на съпруга си и му каза колко силно обича вече синчето си.

— Толкова е хубав... и прилича на тебе. — После погледна Джак с несигурна усмивка. — Ти май излезе прав... — И тримата прихнаха, а бебето изплака в ръцете на чичо си. Точно в този момент отвън се чу сирената.

— Най-добре да идеш и да им обясниш — каза Джак на Анди, който още не можеше да се съвземе от случилото се. Бяха дошли на коледна вечеря, а щяха да се приберат вкъщи с бебе. Никога нищо не ставаше така, както са го планирали.

Анди бързо слезе долу и съобщи на всички, че си имат син точно когато тъстът му отваряше пътната врата на санитарите.

— Тя е там горе — извика им Анди.

Всички го гледаха удивени.

— Добре ли е? — попита бащата на Даяна, майка ѝ и сестрите ѝ забързаха по стълбите, а Шеймъс го тупна по гърба.

— Като започнеш нещо, не спираш насред път, а, момче?

— Май че е така.

Джак вече я бе почистил и отрязал пъпната връв с инструментите, донесени от санитарите, а малко след това и тя, и бебето лежах добре опаковани на носилката и ги носеха навън към линейката. Всички вървяха подире им и ги поздравяваха, Анди благодареше на Джак, Даяна им махаше. Беше по-тежко, отколкото си го бе представяла, но в известен смисъл и по-хубаво. Поне бе станало бързо, ала толкова ненадейно, че я бе сварило неподготвена.

После ги качиха в линейката. Сам им обеща да вземе Хилъри у тях, докато Даяна и бебето се върнат от болницата.

— С вас човек наистина няма време да скучае — измърмори баща им, докато затваряше пътната врата, след като потеглиха. После отвори шампанското и наля на всички, по малко дори и на децата.

— За Андрю и Даяна и техните деца! — тържествено вдигна наздравица той, а очите на жена му плузнаха в сълзи при мисълта за изпитанията, през които бяха минали те. Но затова пък сега си имаха две хубави бебета.

— Той е най-сладкото човече, което съм виждала — прошепна в линейката Даяна на Анди, притиснала увитото в одеяла новородено към гърдите си. То въртеше големите си, любопитни очи на всички страни. Беше напълно будно и изглеждаше много спокойно.

— Чакай само Хилъри да го види! — рече Анди и двамата си размениха усмивки. В разстояние на девет месеца се бяха сдобили с две бебета, голямо изобилие след огромната празнота, и то почти наведнъж.

Тя и бебето останаха в болницата само през нощта и на следващия ден вече си бяха вкъщи, при Хилъри. Наречекоха малкия Уилям — на баща й.

— Били и Хили — шегуваше се Даяна, като го гледеше как спи в кошчето в ъгъла на спалнята им. Изведнъж бяха заобиколени от малки същества, за каквито толкова дълго бяха копнели, сякаш съдбата внезапно бе решила да ги засипе с щастие.

— Ти си страхотна — прошепна й Анди и я целуна.

— Ти също — отвърна на целувката му тя, забравила за мъката, за пустотата, за скръбта. И все пак знаеше, че именно благодарение на тях този момент е така безкрайно скъпоценен.

ГЛАВА 23

Анди и Даяна отпразнуваха третата годишнина от сватбата си заедно с децата на Хаваите, на плажа в Уайкики.

Хилъри беше вече на годинка и два месеца, щапукаше навсякъде и откриваше за себе си света. Обичаше пясъка, океана, родителите си и своето братче Уилям. Той беше дебело, здраво бебе на пет месеца и половина, което гукаше и се смееше. И двамата бяха големи немирници. Даяна се занимаваше с тях денонощно, а след две седмици вече трябваше да се връща в „Тудей’с хоум“. Но на намалено работно време. Още не беше много сигурна, че ще ѝ е приятно да оставя рожбите си, но ѝ се искаше да помогне на Анди. Сега, когато трябваше да издържат две деца, парите щяха да им влязат в работа. При все това щеше да им се наложи да пожертват част от лукса, с който бяха свикнали, но Даяна просто не беше готова да се откаже от времето си с децата и да мине на цял работен ден. Анди бе напълно съгласен с нея. Тя вече се ужасяваше от часовете, които ще прекарва далеч от тях. Бе наела момиче, което да идва и да се грижи за малките, докато тя отсъства — симпатична млада германка, работила като прислужница, чиста и спретната на вид, която говореше прилично английски. Щеше да идва само когато Даяна е в редакцията, тя държеше през останалото време сама да се грижи за децата си, а Анди бе готов да ѝ помага.

Тази година той получи повишение в телевизионната компания и бе затрупан с работа, но обичаше да се прибира къщи и да вижда доволния израз на лицето ѝ. Съзнанието, че мечтите им са се сбъднали, не ги напускаше дори в дните, когато пералната машина не работеше, навсякъде бяха разхвърляни пелени и Хилъри пак бе рисувала с червилото на Даяна по стената в спалнята. През близките няколко години животът щеше да е пълен с такива неща, но и двамата възприемаха това като нещо извънредно ценно и знаеха колко мимолетно е то.

— Какви хубави деца имате — заговори ги някаква жена от Охайо един следобед на хавайския плаж. — Колко са големи?

— На пет месеца и на годинка и два месеца — усмихна се Даяна и жената я погледна смаяно. Разликата между тях беше по-малка дори, отколкото тази между собствените ѝ деца, които бяха родени само година и един месец едно след друго и ѝ бяха създавали доста работа.

— Не можете да си представите колко сте щастливи, че толкова бързо са ви се родили децата — най-сериозно каза тя. — Имате прекрасно семейство. Бог да ви благослови.

— Благодаря — отвърна Даяна и отпрати на съпруга си дълга, тиха усмивка.

През един юнски следобед Чарли заведе Бет и Ани в Роузмид и по една тиха уличка се отправиха към тухлена сграда със зловещ вид. Той дълго бе чакал този ден и когато паркира колата, не каза нищо. Но Бет докосна ръката му, знаеше, че моментът е много важен. Ани също усещаше това, не бяха скрили от нея какво става и защо са тук, но тя не бе съвсем сигурна, че го разбира.

Въведоха ги вътре и ги поканиха да седнат. Документите се уреждаха от шест месеца и всичко като че беше наред.

Чарли и Бет бяха идвали тук вече няколко пъти за разговори и срещи. Заведението се обслужваше от монахини, които все още се обличаха, както едно време. Самото влизане в тази сграда будеше у Чарли мъчителни спомени. Бе живял в твърде много сиропиталища като това. Още си спомняше тракането на броениците им, когато се движеха, студените тъмни нощи в тясното легло, ужасните кошмари, които бе имал, и вечния страх, че астмата ще го задуши. Щом влезе вътре, му стана трудно да диша и докато чакаха, той инстинктивно хвана Бет и Ани за ръцете.

— Идвал ли си тук друг път? — попита Ани с висок шепот и той кимна. — Не ми харесва.

— На никого не харесва, мила. Тъкмо затова сме дошли. — Щяха да спасят една душа от този самотен затвор.

Вече се бяха запознали с момченцето и още в мига, когато го беше видял, сърцето на Чарли бе полетяло към него. Сестрите им бяха казали, че е на четири години, но беше много дребничко. Още от раждането имало проблеми с дишането и те били длъжни да уведомят господин Уинуд, че за съжаление боледувало от астма. Разбира се, ако

това не го устройвало, имало и едно момиченце... Но монахините с изумление научиха, че семейство Уинуд няма никакви възражения.

Социалните работници бяха проучили Бет и Чарли, бяха разговаряли дори с Ани и се бяха уверили, че момченцето ще има хубав дом. То, разбира се, не било бебе и това можело да създаде трудности, трябвало да се предвиди известен период на адаптация.

— Знаем това — спокойно им бе отвърнал Чарли.

Всичко по този въпрос му бе известно: какво е отчаяно да се стараяш, да им готвиш и чистиш, да ги молиш да те обичат. Какво е, когато накрая те винаги те връщат обратно, какво е отново да спиш върху парцаливия дюшек на железния креват в студените, пронизвани от течението общи спални, от които толкова се боиш.

Една врата се отвори и се появиха две монахини. Чарли чу потракването на броениците и вдигна поглед. Лицата им бяха приветливи и когато доминиканските им одежди се развяха, видя детето непосредствено зад тях. То бе слабичко бледо момченце в джинси, стар морскосин пуловер и избелели гуменки. Косата му беше яркочервена, очите му в тих ужас се спираха върху всекиго от тях. Цяла сутрин то се бе крило в стаята си, тръпнещо от страх, че няма да дойдат. Вече бе разбрало, че хората никога не правят онова, което са обещали. Монахините му бяха казали, че Уинудови ще дойдат този ден, но то не им бе повярвало. Знаеше, че ще го отведат някъде, но не точно къде и колко дълго ще остане там.

— Господин и госпожа Уинуд са дошли да те вземат — тихо му каза по-високата от монахините и Барни кимна. Те наистина бяха дошли за него. Още не можеше да повярва.

Погледна въпросително и тримата, сякаш не знаеше дали да вярва на очите си, и Чарли бавно тръгна към него.

— Здравсти, Барни — мило го поздрави Ани и неговият дъх започна да свисти. От няколко дни получаваше пристъпи от астмата и умираше от страх, че ако разберат, ще се откажат от него.

Чарли го погледа с просълзени очи, после протегна ръце и момченцето бавно тръгна към него.

— Дойдохме да те вземем вкъщи... и ще останеш с нас завинаги. Аз искам да ти бъда баща... а това е твоята майка... и Ани ти е сестричка.

— Като истинско семейство? Завинаги? — Детето го гледаше с широко разтворени, пълни с недоверие очи. Те вече му бяха казали всичко това, но, едва четиригодишно, то не ги бе разбрало напълно, нито им бе повярвало. Просто се бе надявало, че ще дойдат и отново ще го изведат оттук. Това беше всичко, което искаше.

— Точно така — спокойно рече Чарли, усещайки как сърцето пърха в гърдите му. Толкова добре си спомняше как се бе чувствал, само че никой не му бе обещавал подобно нещо. Бяха му казвали само, че ще отиде да поживее малко у тях, а после ще го върнат обратно. Онези никога не се ангажираха с определен ангажимент.

— Аз нямам семейство. Аз съм сираче.

— Вече не си, Барни. — Бяха готови да поемат цялата отговорност за него. Всички монахини казваха, че той е чудесно момченце, много умно, добродушно и обичливо. Отказали се от него, още когато се родило и било давано за отглеждане на няколко семейства, но заради астмата никое от тях не пожелало да го осинови. Не били готови да се нагърбят с главоболията, които създавал той.

— Мога ли да си взема мечето? — предпазливо попита Барни и отново хвърли поглед към Ани. Тя го гледаше и му се усмихваше.

— Разбира се, можеш да си вземеш всичките неща — меко рече Чарли.

— Вкъщи имаме хубави играчки — препоръча дома си Ани и червенокосото момченце запристъпя бавно към Чарли. Сякаш нещо го теглеше към него, сякаш усещаше, че помежду им има много общо и при него ще бъде в безопасност.

— Искам да дойда с тебе — каза то и вдигна очи към човека, който толкова желал да бъде негов баща.

— Благодаря ти — отвърна Чарли и нежно го прегърна. Щеше му се да му каже, че го обича, но само го държеше в обятията си, а Барни се притисна към него и с най-нежния възможен глас прошепна думата, която Чарли винаги бе копнял да чуе.

— Татко — рече той с лице, заровено на неговите гърди. Чарли затвори очи и се усмихна през сълзи, а Бет и Ани ги гледаха мълчаливо.

Тази година Пилар и Брад прекараха тихо годишнината от сватбата си. Имаше много неща, за които трябваше да бъдат благодарни и много други, които не биваше да забравят. Кристиан беше великолепно бебе, вече на седем месеца, и доставяше безкрайна радост на родителите си. Обожаваха го.

Четири месеца след раждането Пилар нае детегледачка и се върна в кантората, но все още работеше само сутрин и обичаше да се перчи в съда с Кристиан в спортна количка. Брад също се хвалеше с него наляво и надясно и хората най-сетне престанаха да питат къде е другото близначе.

Бяха изживели един дълъг и труден период, който им бе коствал много. Брад винаги казваше, че се радва, задето са го направили, но вече не би повторил. А Пилар се шегуваше с него, че ѝ липсвали мръсните филми на доктор Уорд. След раждането на близнаците те бяха изпратили на лекарката бележка, че дъщеричката им е умряла, и тя им бе написала много мило писмо. Пилар винаги помнеше какво им бе казала: че няма гаранции за нищо — и плодовитостта, и безплодието понякога могат да бъдат както благословия, така и проклятие. И в техния случай беше така, но през последните няколко месеца везните определено се бяха наклонили към добрата страна. Кристиан бе източник на непрестанна радост за тях и нямаше такъв миг, в който Пилар да не е благодарна, че се бе решила, докато все още имаше избор.

Майка ѝ вече бе идвала да види бебето, тя също беше луда по него. Това бе първото ѝ приятно гостуване и достави на двете голямо удоволствие.

Нанси отново беше бременна и този път се надяваше на момиченце. Пилар накрая ѝ каза, че се е лекувала от безплодие, и на нея ѝ се стори невероятно, че по собствено желание са изтърпели всичко това. Беше им коствало много сили, кураж и постоянство.

— И малко лудост. Беше ни станало нещо като натрапчива идея, все едно да стоиш пред игралната маса, докато загубиш и последния грош или спечелиш цяло състояние.

— Както виждам, паднала ви се е голямата печалба — каза Нанси, но и двете знаеха с цената на какви мъки и на каква покруса от загубата на Грейс. В началото Пилар не бе в състояние дори да се зарадва на Кристиан, без да си спомни за нея. Едва сега, след

успокояващото въздействие на времето, можеше истински да му се наслаждава.

— Понякога имам чувството, че съм пропуснала първите му месеци — често казваше тя на Брад. — Главата ми бе така замаяна от мъката, че сега не си спомням нищо. — Бе опаковала дрешките за другото бебе и бе изнесла от стаята предназначенията за момиченцето играчки. Сложи всичко в голям сандък с надпис „Грейс“ и Брад ги занесе на тавана, защото тя не искаше да ги дава на други хора, не искаше да я забрави. Тогава още не беше готова да се раздели с нея завинаги.

Но когато настъпи годишнината им, вече бе дошла на себе си и изглеждаше както обикновено.

— Е, тази година животът определено не беше скучен — усмихна се тя. На предишната им годишнина беше бременна и вече знаеха, че ще имат близнаци.

— Сега поне не си бременна — отвърна Брад.

Но Пилар все пак не пожела да излязат. Обичаше да си стои вкъщи с бебето, пък и през последните седмици се чувстваше изтощена от работата по едно трудно дело, което трябваше да подготви. Когато му призна, че е уморена, Брад я обвини, че се е разкиснала:

— Едно време ме правеше на нищо в съда, а после ме караше да те водя на танци.

— Какво да ти кажа? — вдигна рамене тя и се ухили. — Вече съм на две хиляди години.

— От което следва, че аз съм... на колко? — замисли се той и Пилар прихна. Тя беше на четирийсет и пет, а той на шейсет и четири, но възрастта още не му личеше и беше по-затрупан с работа отвсякога. Тя се чувстваше така, сякаш тази година бе остаряла с цял живот, но той твърдеше, че нямаला такъв вид. Само че напоследък едва се влачеше. Отдаваше го на факта, че вече ходи на работа и продължава да кърми Кристиан. Толкова дълго бе чакала това дете, та искаше да се наслади на всеки миг с него.

Две седмици след годишнината им Пилар бе все така отпаднала, а бе поела още три нови случая. Единият беше трудно дело за осиновяване, което събуди интереса ѝ, а другите две — съдебен спор между собствениците на един ресторант и голям процес за скъпи

имоти в Монтесито. И трите бяха интересни и разнообразни, а клиентите — извънредно взискателни.

Късно една вечер Пилар разказа на Брад за тях. Той бе загрижен за нея, изглеждаше капнала, а по средата на разговора стана и отиде да кърми бебето.

— Не смяташ ли, че се съсипваш? — попита я той, като влезе в детската стая и седна. — Може би трябва да престанеш да го кърмиш или да понамалиш работата, не знам. — Пилар рядко бе изглеждала толкова уморена.

— Използвам кърменето като противозачатъчно средство — отвърна с усмивка тя, но не беше съвсем така. Обичаше да кърми детето и то се развиваше много добре. — По-скоро бих се отказала от работата, отколкото от това — честно си призна тя.

Брад ги гледеше очарован. Между майката и сина съществуваше някаква прекрасна обвързаност, която винаги го трогваше.

— Може би ще трябва пак да си останеш вкъщи, докато той поотрасне малко.

Но тя поклати глава.

— Не мога, Брад. Няма да е честно по отношение на партньорите ми. Мързелувах повече от година, а и сега ходя в кантората само сутрин. — Но си носеше преписки вкъщи и помагаше по доста други дела.

— Имаш вид на човек, който работи извънредно. Може би няма да е зле да отидеш на лекар.

През юли тя най-сетне отиде при лекаря си и му каза какви оплаквания има. Напомни му колко е голям Кристиан и че още го кърми. За съжаление не можело да става и дума за бременност, тъй като тя и Брад решили повече да не се впускат в подобни героични дела, а и доктор Уорд я уверила, че след четирийсет и пет е почти невъзможно да забременее. Така или иначе, след раждането мензисът ѝ изобщо не бил идвал, казали ѝ, че това се дължи на кърменето. Понякога се питала дали няма направо да навлезе в менопаузата, което ѝ изглеждало малко необичайно, но се били случвали и по-странни неща.

Лекарят ѝ направи няколко прости изследвания и ѝ се обади в кантората, за да ѝ съобщи, че е анемична, може би още от раждането. Предписа ѝ хапчета с желязо, но Кристиан започна да се мръщи на

млякото ѝ, така че тя престана да ги пие и забрави за всичко. Не бяха ѝ открили нищо сериозно, пък и след седмица се почувства вече по-добре. Докато един ден не отидоха да наблюдават регатата. Както стоеше до Брад, тя го погледна някак странно и припадна.

Брад страшно се изплаши. Тя отново отиде на лекар, направиха ѝ още изследвания и когато този път получи резултатите, онемя от изненада. Никога не бе смятала това за възможно, никога не бе си позволявала дори да мечтае за още едно дете, а беше бременна. Лекарят се обади към обяд в офиса, за да ѝ съобщи новината, тя тъкмо се канеше да си отиде къщи и да нахрани Кристиан. Каза ѝ, че ще трябва спре кърменето. Предупреди я също за риска от помятане на нейната възраст и за всичките опасности и клопки, които ѝ бяха прекалено добре известни: болестта на Даун, дефектни хромозоми, раждане на мъртво дете — същинско минно поле, през което на нейната възраст задължително щеше да мине. В последна сметка всичко зависеше от късмета... от съдбата... от това, дали ѝ е писано да роди детето.

Пилар стоеше в съдебната зала и гледаше Брад, когато той удари със своето чукче, за да обяви прекъсването за обяд. Слушаше се дело за криминално престъпление и съдебният пристав изведе подсъдимия. Брад вдигна очи и се изненада, като я видя да стои в отсрещния край на залата.

— Можете да се приближите — прокълтя гласът му, когато залата се изпразни, и тя бавно тръгна към него. Това ѝ напомни за онези далечни дни, когато и двамата работеха в съда. Беше го срещнала преди деветнайсет години и след това той ѝ бе станал най-близкия човек, бяха преживели заедно толкова трагедии, възторзи и скъпоценни мигове.

— Какво можете да кажете в своя защита? — строго рече той, гледайки я от висотата на съдийската маса. Тя му се усмихна, почувствала се изведнъж отново млада. Животът понякога поднасяше странни изненади.

— Много сте сладък в тази тога! — Крайно непристойно поведение в залата на съда.

В отговор той ѝ се усмихна.

— Не желае ли дамата да я приема в кабинета си? — с порочна усмивка предложи той и тя се разсмя.

— Може. Но преди това имам да ви казвам нещо. — Той направо нямаше да повярва.

— За какво се отнася? Самопризнание? Или изявление?

— Вероятно и за едното, и за другото... и за нещо като шега, а може би и за шок, в последна сметка за нещо много хубаво.

— О, господи. Блъснала си колата и се опитваш да ми кажеш, че без друго е била стара таратайка и че отдавна сме имали нужда от нова.

— Не, но идеята е много полезна. Ще си спомня за нея, когато ми потрябва.

Пилар изведнъж цяла засия, а той я гледаше и нямаше никаква представа какво се готви да му съобщи.

— В какво се състои престъпното ви деяние? — строго попита той и изведнъж му се прииска да се наведе и да я целуне. Всички си бяха отишли и те бяха съвсем сами в залата на съда.

— Не съм толкова сигурна, че вината е само моя... струва ми се, че и вие, Ваше благородие, имате пръст в тази работа.

Без да сваля очи от нея, той свъси чело, объркан от думите ѝ.

— Подозирам, че без да ми кажете, пак сте гледали мръсни филми — закани му се с пръст тя.

Той се разсмя гръмогласно.

— Какво означава това?

— Означава... че без никакви геройства и хормони и без ничия помощ, с изключение на вашата, Ваше благородие... аз съм бременна.

— Ти си какво? — стреснато я зяпна той.

— Добре ме чу.

Той слезе от подиума и тръгна към нея усмихнат, без дори да знае какво чувства и защо го чувства и дали иска да преживее всичко това отначало. И все пак, колкото и да бе странно, беше щастлив.

— Мислех, че няма да го правим втори път — рече той и я погледна нежно.

— И аз мислех така. Но май някой друг е подредил по-иначе нещата.

— Ти искаш ли? — тихо попита той. Не беше съгласен Пилар отново да преживее всичко това против волята си.

Тя му отправи дълъг и съсредоточен поглед. По пътя към съда бе мислила доста по този въпрос.

— Намирам, че доктор Уорд беше права. Както всичко друго в този живот... и това е нещо като нож с две остриета... И все пак — да, искам... — Пилар затвори очи, а Брад я целуна и дълго я държа в обятията си, като си мислеше колко старо е това негово желание — да я целуне в съда. Бяха му трябвали цели деветнайсет години, но накрая го бе направил.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.